„Nincs olyan brit SF-szerző, akinek a regényeit nagyobb izgalommal várnám." The Times

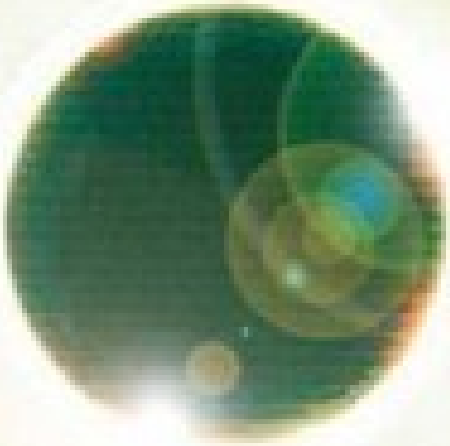

IAIN M. BANKS

HOLTPONT

agave

IAIN M. BANKS

HOLTPONT

agave
könyvek

Iain M. Banks: Excession Copyright Iain M. Banks, 1996

Hungarian translation © Gálla Nóra, 2007

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Iain M. Banks: Excession
Orbit, London 2002

Fordította: Gálla Nóra

ISBN: 978 963 711 864 7 Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Korrektor: Füzesi István Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 270415
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

IAIN M. BANKS

Holtpont

Műfaj: Science fiction

Joan Woods emlékére

Prológ

Száz-egynéhány napra rá, hogy fogsága a negyvenedik esztendejébe lépett, Dajeil Geliannek látogatója érkezett magányosan álló tengerparti tornyába.

Odakinn a szabad ég alatt, az egykedvűen lökdösődő acélszürke hullámok között a tenger egy-egy nagy testű lakójának lomha, púpos alakja sodródott versenyt a köd tömött zátonyaival. Vaskos vízgőzoszlopok lövelltek az állatok légzőnyílásaiból, mint megannyi kísérteties, anyagtalan gejzír. A rajt követő madarak szanaszét rebbentek; vijjogva faroltak a levegőben, meredek szögben oldalra billentették a szárnyukat, és rémülten verdestek a hűvös szélben. Magasan a fejük fölött egészen másféle élőlények úsztak a rózsaszín pírral égő felhők vattapamacsai között, mintha maguk is apró fellegek lennének. A felső légkörben léghajók és gömbsárkányok vitorláztak kiterjesztett szárnyakkal és feszülő légzsákokkal; melegedtek az új reggel vizenyős-híg fényében.

A hely, ahol Dajeil Gelian élt, a legkevésbé sem volt hétköznapinak mondható. A világosság egy horizonttól horizontig ívelő vonalból sugárzott, nem pedig az égbolt egyetlen, jól meghatározható pontjából. A borzasan izzó fényszál a tengerből eredt, és a dús vegetációval borított, kétezer méter magas sziklafal pereme mögött tűnt el, mely félórányi járásra magasodott a tengerparton árválkodó lakótoronytól. Hajnaltájban a part felől nézve jobb kéz felé esett a napvonal, délben éppen a torony fölött vakított, alkonyatkor pedig belesimult a vöröslő tengerbe, a masszív építmény bal oldalán. Most éppen késő délelőtt volt, és a remegő fénycsík félúton járt az égen, ragyogó ívet írva a boltozatra, akár egy gigantikus, lassított felvételen mozgó ugrókötél, amely mechanikus egykedvűséggel forog a múló idő tengelyén.

Az aranyfehér sáv fölött tömör, barnásfekete súlyként függött a valódi égbolt; a felhőkön túl terpeszkedő világűr. A szélsőséges nyomás- és hőmérsékleti viszonyok közepette, a legkülönfélébb kemikáliák lustán gomolygó felhői között különös állatok vadásztak, át- meg áttépve az alanti élővilág számára mérgező gázbolyhokat, melyek formájukat és sűrűségüket tekintve az ólomszürke, szélborzolta tengert idézték.

Odalenn a hullámok lankadatlanul ostromolták a kavicsos tengerpartot. Egymáshoz koccantották a szétmorzsolódott kagylókat, meg-megemelték a felismerhetetlenségig kopott állatpáncélokat, napszítta hajóroncsok korhadt szilánkjait, vízcsiszolta fadarabkákat, mállott-lyukacsos hordalékköveket - utóbbiak közül némelyik akár absztrakt márvány- vagy csontfaragványnak is beillett volna - és a tengerpartok szokványos uszadék-konglomerátumát, mely a galaxis több száz különböző bolygójáról származott. Itt-ott leheletfinom párafüggöny csillant, amikor a hullámok nagyobb lendülettel rohantak a köveknek. A tétova szellő végigsodorta a tenger illatát a parton, egészen a távolabb kornyadozó, ványadt növények alkotta bozótosig. Megmászta az alacsony kőfalat, amely védelmezően ölelte körbe a torony parányi kertjét, azután sokáig keringett a zömök építmény körül, és széthintette a tenger jódos szagát az élénk színű ágyások között, ahol Dajeil Gelian fáradhatatlanul gyomlált a tövises árnyékvirágbokrok és szárazon sustorgó pipacsfák árnyékában.

Megszólalt a kertkapun függő csengettyű. A nő már számított rá; Komoya alig néhány perccel ezelőtt hozta a hírt. A szénfekete madár a ködös égen körözve kárált a csőrében vergődő rovarok és giliszták élő labdacsán keresztül.

- V'ndég! V'ndég!

Aztán meredek ívben a magasba emelkedett újabb zsákmány után kutatva, hogy feltöltse téli készleteit. A nő a derekát támasztva, nehézkesen kiegyenesedett. Hosszan nézett a távolodó madár után, és szórakozottan simogatta gömbölyödő hasát a földig érő ruha nehéz szövetén keresztül.

Az egyszavas üzenet, melyet a madár hozott, nem szorult különösebb magyarázatra. A négy évtized alatt, mióta itt élt, Dajeilnek mindössze egyetlen látogatója akadt: az otthonául szolgáló csillaghajó avatárja - a hajóé, amelyre úgy gondolt, mint nagylelkű házigazdájára és önzetlen jótevőjére.

Az avatár betette maga mögött a kertkaput, és már a keskeny kerti ösvényen

lépkedett, fürgén és akkurátusan hajtva félre az útjába hajló pipacsfaágakat. Egyetlen dolog lepte meg Dajeilt: hogy vendége éppen ezt a napot választotta. A hajó küldöttje rendszeres időközönként érkezett (mintha éppen arra sétált volna a tengerparton, és kedve szottyant volna betérni hozzá), egész pontosan nyolc naponta. Ilyenkor mindössze pár percet töltött nála, ám alkalmanként hosszabb, formálisabb vizit következett, amikor is együtt reggeliztek vagy ebédeltek, vacsoráztak, ahogyan az alkalom hozta - egészen pontosan minden harminckettedik napon. Eszerint a szigorú táncrend szerint öt nap múlva lett volna esedékes az újabb látogatás.

Dajeil betűrt egy kósza éjfekete tincset lazán megtűzött kontyába, és odaintett a nyurga alaknak, aki még mindig a göcsörtös törzsek között törte magának az utat.

- Jó reggelt!

A hajó avatárja Amorphiának nevezte magát. A név minden bizonnyal rendkívül mély értelmű jelentéssel bírt egy ősi nyelven, melyet Dajeil nem ismert, és - amennyiben rajta múlt -, nem is akart megismerni. Amorphia riasztóan komor és sápadt jelenség volt, jó fejjel magasabb Dajeilnél, pedig a nő sem volt éppen alacsony. Az avatár előszeretettel játszott rá bizarrul aszexuális kinézetére. Az utóbbi években például talpig feketében járt; most is sötét lábszárvédő-féleségben, fekete tunikában és rövid ujjasban jelent meg, hirtelenszőke hajára szűk sapkát húzott.

Levette a fejfedőt, és szertartásosan meghajolt Dajeil előtt. Aztán bizonytalanul elmosolyodott.

- Jó reggelt, Dajeil. Hogy érzed magad?

- Pompásan, köszönöm - válaszolta a nő kötelességtudóan. Rég belefáradt, hogy tiltakozzon az efféle fölösleges formaságok ellen. Meggyőződése volt, hogy a hajó a legapróbb részletekig bezárólag tisztában van éppen aktuális egészségi állapotával - amúgy sem betegeskedett soha -, ennek ellenére kész volt folytatni a kétszemélyes színjátékot, és úgy tenni, mintha nem figyelnének minden rezzenésére ennyire lelkiismeretesen, és ilyesfajta banális kérdésekre kellene hagyatkozniuk. De azért nem játszotta túl a szerepét, és nem kérdezett vissza. Vajon hogyan definiálható egy emberforma, ám mesterséges intelligencia által távvezérelt entitás egészségi állapota, aki ráadásul - ahogy ő tudta - egyedül azt a célt szolgálja, hogy az űrjármű kapcsolatba léphessen vele?

- Bemegyünk? - intett az ajtó felé.

- Persze - biccentett az avatár. - Csak utánad!

A lakótorony legfelső szobája fölé feszülő áttetsző kupola halott üvegszemként meredt a felhősödő, komorszürke égre. A szoba falai mentén elhelyezett, halványan vibráló holokivetítők zöme zöldeskékben játszó, víz alatti életképeket mutatott nagy testű tengeri emlősökkel és a különfélébb halfajokkal. Néhány képernyőn pasztellszínű jelenetek váltogatták egymást; puha vízoszlopfelhők és a közöttük lomhán evező égi lények, a többi pedig - az emberi szem számára közvetlenül felfoghatatlan frekvenciákon - a mesterséges égbolt által leszorított gázóriás atmoszférájának sűrű-sötét káoszlevesébe engedett bepillantást, ahol még ennél is különösebb bestiák élték sajátságos életüket.

Dajeil felegyenesedett a gazdagon dekorált takarókkal és párnákkal borított kanapén, és a teázóasztal fölé hajolt. A vastag falikárpitokkal borított ciklopfal remekül kiemelte a csontból faragott asztalka lendületesen örvénylő, önmagukba visszazuhanó motívumait. Dajeil a kezébe vette a hasas üvegkancsót, és gőzölgő, növényi forrázatokból készült italt töltött egy kristálygömbbe, melyet sűrűn áttört ezüstfoglalat tartott; finom mívű ötvösremek. A nő hátradőlt, és figyelte, ahogy vendége, aki egy filigrán fazsámoly szélén egyensúlyozott (első ránézésre némileg bizonytalan testhelyzetben), kezébe vette az italt. Az avatár körbepillantott a szobában, aztán - még mindig mélyen gondolataiba merülve - az ajkához emelte a kelyhet. Dajeil nem állhatta meg mosoly nélkül.

Amorphia pimaszul nemtelen teremtmény volt; se nő, se férfi külseje bámulatos

precizitással szerkesztett számtani közép-állapotot tükrözött. Az űrhajó nem rejtette véka alá, hogy az avatár minden tekintetben az ő kreatúrája, aki csupán a legszükségesebb mértékben rendelkezik saját személyiséggel. Ettől függetlenül (vagy talán épp ezért, ki tudja) a nőt évek óta mulattatták a kisded játékok, melyekkel újra és újra bebizonyította magának: ez a ránézésre tökéletesen emberi lény a legkevésbé sem az, aminek látszik. Egyik legkedveltebb szórakozásává lett, hogy egy poharat, csészét vagy kelyhet nyomott a hullasápadt hasonmás kezébe, melyet előzőleg a pereméig teletöltött - lehetőség szerint úgy, hogy csak a felületi feszültség tartsa az italt az edényben -, aztán figyelte, ahogy Amorphia könnyedén, habozás nélkül a szájához emeli a poharat, és beleiszik, anélkül, hogy egyetlen cseppet is kilöttyentene. Ezt a mutatványt egyetlen biológiai alapon működő ismerőse sem tudná produkálni, ebben Dajeil egészen biztos volt.

A nő belekortyolt a teába. Az ital jóleső, illatos melegséggel cirógatta végig a torkát. Odabenn élénken mocorogni kezdett a gyermek, mire ő gondolkodás nélkül, gyengéden megpaskolta a hasát.

Az avatár az egyik holoképernyőt figyelte elmélyülten. Dajeil megfordult, és követte a tekintetét. A gázóriás-atmoszférát pásztázó monitorok a véres valóságra nyitottak ablakot; a táplálkozási lánc csúcsán álló ragadozók kisebb falkája - tucatnyi uszonyos-hosszúkás, nyílfejű lény; szivar alakúak, akár a nagy hatótávolságú rakéták - éppen támadásba lendült. Sűrű gőzt lövelltek irányzéknyílásaikból, miközben előrajzottak egy vastagon gomolygó felhőből. Pillanatok alatt elöntötték a tisztább légkört, és szétcsaptak egy csoport madárra emlékeztető állat között, melyek a látóhatár széléről kibuggyanó felhőcsúcs körül csoportosultak. A békésen legelésző lények a szélrózsa minden irányába rebbentek, néhány idegesen megvonaglott és azonnal zuhanórepülésbe fogott, mások vadul eveztek a legközelebbi gázcsomó menedéke felé, megint mások remegő, tehetetlen labdaccsá gömbölyödtek rémületükben. A ragadozók célba vették őket, és kilőttek. A legtöbb elvétette menekülő áldozatát, néhány viszont nagyban tépett, marcangolt és gyilkolt.

A nő bólintott.

- Beköszöntött a migrációs évszak - magyarázta. - Nemsokára itt a fészekrakás ideje.

Figyelte, ahogy a lövedéktestűek darabokra szaggatják az egyik legelészőt, és mohón nyeldeklik a repkedő húscafatokat.

- Sok éhes szájat kell betömniük - vonta meg a vállát, aztán elfordult.

Jó néhányat felismert a ragadozók közül, egyiknek-másiknak még becenevet is adott, pedig inkább a hegy méretű, lomha lények érdekelték, melyek külsőre akár a peches égi nyáj göcsösebb formatervezésű változatai is lehettek volna. (Utóbbiakat persze nem sűrűn zargatták a ragadozók.)

Dajeil egy alkalommal részletesen ki akarta tárgyalni a hajó mesterséges élőhelyeire betárolt ökológiát Amorphiával, de nem járt sikerrel.

Az avatár udvariasan végighallgatta a nőt, ám tökéletesen tudatlannak mutatta magát a témában. Pedig ki ismerhetné teljes mélységében az itteni ökoszisztémát, ha nem az űrhajó maga? Az élőlények végső soron a járműhöz tartoztak, mint… utasok. Vagy inkább házikedvencek? Dajeil szabad perceiben néha eltöprengett, ő vajon melyik kategóriába tartozik.

Amorphia tekintete továbbra is a valós idejű légi mészárlásra tapadt, mely az ég fölötti égen zajlott.

- Csodálatos, nem? - dünnyögte, és belekortyolt az italba. Dajeil megütődve bámult rá.

- Mármint bizonyos szempontból - helyesbített az avatár. A nő lassan bólintott.

- Bizonyos szempontból. - Előredőlt, és a kelyhet a faragott csontasztalra tette. - Miért jöttél, Amorphia? - szegezte neki a kérdést. A hajó küldötte tetten ért arckifejezéssel pislogott vissza.

Édes istenkém, mindjárt kilöttyenti, gondolta Dajeil.

- Hogy megkérdezzem, jól vagy-e - bökte ki végül.

Dajeil lassan kifújta a levegőt. - Nos - kezdte -, azt hittem, ezt a napirendi pontot már letudtuk. Amúgy sem...

- És a magzat? - szólt közbe Amorphia, futó pillantást vetve a nő hasára. Dajeil a kezét gömbölyödő pocakján nyugtatta. - Ő is jól van... Mint mindig - tette hozzá. - Tökéletesen egészséges.

- Nagyszerű - bólogatott Amorphia. Keresztbefonta hosszú karját, és egyik lábát hanyagul átvetette a másikon. Ismét a holoképernyőket figyelte elmélyülten.

Dajeil kezdte elveszíteni a türelmét.

Amorphia, kérlek, hadd beszéljek a hajóval! Történt valami? Az avatár szemében különös, riadt fény villant. Dajeil nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy az űrhajót valami nagy baj érte. Talán orvosolhatatlan sérülést szenvedett, vagy ezúttal valóban megőrült (a fajtája eddig is bogarasnak mondta, és akkor igencsak visszafogottan fejezték ki magukat), és magára hagyta Amorphiát saját vérszegény pszeudo-létében.

A feketeruhás lény kihajtogatta magát a székből, és a szoba egyetlen ablakához lépett, mely a tengerre nyílt. Széles mozdulattal széthúzta a függönyt, és kinézett a vízre. Hosszan dörzsölte a karját, fázósan ölelgette magát.

- Nemsokára minden megváltozik, Dajeil - mondta tompán, mintha az ablakhoz intézné a szavait. A kezét a háta mögé kulcsolta. - Az ég, a tenger kővé alvad. Vagy fémmé. És nekünk kettőnknek talán végleg elválnak az útjaink. - Megfordult, és a nőre pillantott, aztán visszasétált mellé, és a kanapé másik végébe ereszkedett. Karcsú teste alig hagyott lenyomatot a párnákon. Meredten bámult a nő szemébe.

- Kővé alvad? - ismételte Dajeil értetlenül, és még mindig az avatár szellemi épségéért aggódott. Vagy inkább a hajóért, amely az avatárt irányította. Esetleg mindkettőért egyszerre.

- Hogy érted ezt?

- Mi... vagyis a hajó... - kezdte Amorphia, kezét a szíve fölé téve. - Egyszóval most jött el az idő, hogy végre tegyünk valamit.

- Hogy tegyetek valamit? - visszhangozta Dajeil. - De mit?

- Olyasmit, amitől az itteni világ gyökeresen átalakul - felelte az avatár. - Olyasmit, ami miatt kénytelenek leszünk szerves alapú vendégeinket betárolni a többiek mellé… kivéve természetesen téged. A dolgok jelenlegi állása szerint az is lehetséges, hogy valamennyi utasunktól búcsút kell vennünk, és más élőhelyeken kell elhelyeznünk őket.

- Velem együtt?

- Veled együtt, Dajeil.

- Értem.

A nő elgondolkodóan bólogatott. Tehát el kell hagynia a tornyot, és el kell hagynia az űrhajót is. Lám, gondolta keserűen, milyen könnyen kifordul a világ a sarkaiból. Elég egy pöccintés, és darabokra hullik a biztonsággal párnázott magány.

- És te? - nézett fel az avatárra. - Mit tervezel? Mi az a halaszthatatlan és sürgős feladat?

- Egy halaszthatatlan és sürgős feladat - válaszolta Amorphia, hangjában az irónia leghalványabb jele nélkül.

Dajeil halványan elmosolyodott.

- Talán haditotok?

- Az - hagyta rá az avatár.

A nő tett egy halvány utolsó kísérletet. - Nem akarsz beszélni róla, igaz?

- Nem tehetem - felelte Amorphia -, mert én sem tudok... semmit. Dajeil hosszan hallgatott. Felállt, és az egyik holoképernyőhöz lépett. A kameradrón halványan pettyezett, bíborszín rájákat követett a tengerfenék sekélyebb szakaszán. Ismerte ezt a rajt; a hatalmas, szelíd lények három generációjának mindennapjait kísérte figyelemmel, néhanapján együtt úszott velük. Egyszer úgy hozta az élet, hogy segédkezhetett az egyik utód születésénél.

Figyelte, ahogy az impozáns, bíbor szárnyak lassított felvételben fodrozódnak a képernyőn, hegyük fel-felkavarja az aranyló homokot. - Ez aztán a változás - törte meg a csöndet a nő.

- Csakugyan - biccentett az avatár, aztán hirtelen elhallgatott, mint akinek eszébe jutott valami. - Ki tudja, talán a te életed is gyökeresen átalakul.

Dajeil megfordult, és a kanapé mögött szobrozó lényre bámult, aki feszülten figyelte hatalmas, sohasem pislogó szemével.

- Gyökeresen? - ismételte Dajeil, a hangja megremegett. Nyugtalanul végigsimította a hasát. Zavartan pislogott, aztán a kezére pillantott, mintha hirtelen az is árulójává lett volna.

- Persze nem tudhatom biztosan - vallotta be Amorphia. - De könnyen elképzelhető.

Dajeil róni kezdte a köröket a vaskos kőfalak között. Kihúzta a kontyából a hajtűt, és idegesen megrázta a fejét. A kiszabaduló hosszú, sötét tincsek elfedték az arcát.

- Értem - sóhajtott, és felnézett a torony kupolájára. A vastag üvegre apró, éles szemű eső szemetelt.

A holoképernyők borította falnak dőlt.

- Mikor?

- Néhány apróbb változás... jelentéktelenek, ám lehetővé teszik, hogy időt takarítsunk meg, persze csak ha ebben a kezdeti szakaszban végrehajtjuk őket - magyarázta a nőnek -, nos, ezek már most is zajlanak. A többi, a lényegi fázis később következik. Napok, hetek kérdése... Csak ha te is egyetértesz.

Dajeil arcán a legkülönfélébb érzelmek villantak át gyors egymásutánban, végül elmosolyodott.

- Jól értem, hogy az engedélyemet kéred?

- Valahogy úgy - motyogta a hajó küldöttje. Lesütötte a szemét, és a körmét kezdte piszkálni.

Dajeil hagyta, hadd szöszmötöljön egy darabig, aztán beszélni kezdett. - Hajó, te a gondomat viselted, sőt, kifejezetten elkényeztettél... - Mosolyt erőltetett az arcára. A sötétruhás lény még mindig elmélyülten babrálta az ujjait. - Szó nélkül tűrted a rigolyáimat hosszú éveken át. Szavakba sem lehet önteni a hálámat, azt pedig végképp nem remélhetem, hogy valaha viszonozni tudom, amit értem tettél... de döntést nem hozhatok helyetted. Tégy úgy, ahogy helyesnek látod.

A lény gyorsan felpillantott.

- Az alacsonyabb szintű létformák lajstromba vételét azonnal megkezdjük - jelentette be. - Így könnyebb lesz begyűjteni őket, ha elérkezik az idő. Aztán már csak néhány napra lesz szükség, mielőtt beindítjuk a transzformációs folyamatot. Attól kezdve pedig... - Vállat vont. Ez volt a legemberibb gesztus, amit a nő valaha látott tőle. - Talán négyöt hét, mielőtt... mielőtt végleges döntés születik. Persze ebben a kezdeti stádiumban nehéz pontosan megbecsülni.

Dajeil összefonta a karját négy évtizedesre prolongált terhességének méretes domborulata fölött.

- Hálás vagyok az őszinteségedért.

Kényszeredetten elmosolyodott, de már nem volt képes kordában tartani az érzelmeit. Keserű könnyeivel küszködve, kócos fekete tincsein át nézett a kanapén pózoló nyakigláb lényre.

- Biztosan szólít a kötelesség. Nem is tartalak fel tovább.

A nő az esőáztatta torony tetejéről figyelte, ahogy az avatár visszaindul a keskeny ösvényen, majd ráérősen végigbaktat a fákkal gyéren elszórt lápon át a horizontot fedő sziklacsúcsig, melyet durva omladék szegélyezett. Az ösztövér, sötét alak - aki látótere nagy részét betöltötte, és már igencsak szemcsés volt a nagyítástól -, megkerült egy utolsó sziklát a kőrakás lábánál, aztán eltűnt. Dajeil elernyesztette a szemizmait. Az ösztönszintű rutin kikapcsolt az agyában, a látása visszaállt alapállapotra.

A felhős égboltra emelte a tekintetét. Néhány dobozsárkány lebegett a közelben, valamivel a felhőszint alatt. A sötét, szögletes lények mozdulatlanul függtek a szürkeségben, mintha őrt állnának fölötte.

Azon tűnődött, mit érezhetnek, mi járhat a fejükben. Többféle módja is létezett annak, hogy közvetlenül becsatlakozzon az agyukba; olyasféle metodikák, amelyeket még véletlenül sem használtak embereken, és melyek alkalmazása még állatok esetén is mélyen elítélendőnek számított (hogy milyen mélyen, az a szóban forgó lény intelligenciaszintjétől függött). Persze ettől még ezek a módszerek nagyon is hatékonyak voltak, és az űrhajó segítségével Dajeil bármikor használhatta őket. A hajó azt is jó közelítéssel képes volt szimulálni, hogy az adott pillanatban, adott körülmények között mit élnek át a különféle élőlények, és a nő elég sűrűn használta ezeket a technikákat és imitatív folyamatokat, hogy lefordítsa saját elméje számára is megfogható mozzanatokra. Most is ezt a tudást akarta előhívni, de csakhamar belefáradt, és feladta a próbálkozást. Túlságosan felkavarta, amit Amorphiától megtudott, hogy összpontosítani tudjon.

Ehelyett inkább megpróbálta maga elé képzelni a csillaghajót a maga teljes, fizikai valójában. Felidézte a képet, ami akkor tárult a szeme elé, amikor körberepülte, vagy amikor mobil egységeiből figyelte a járművet. Igyekezett vizualizálni a változásokat, bár ezek bizonyára még észrevehetetlenek akkora távolságból, ahonnan az egészet látni lehet.

Végighordozta tekintetét a nagy sziklán, az áthatolhatatlan felhőtakarón és a tengeren, aztán az ég olajbarnás sötétjén. A pillantása átsöpört a hullámokon, a sekély tócsáktól csillogó mocsáron és az omladékos szirtfok alatt elterülő réten. Közben szórakozottan simogatta a hasát, mint negyven év óta oly sokszor, és a dolgok tünékenységén borongott; azon, hogy a változás egyik pillanatról a másikra mindent elsöpörhet. Még azokat a dolgokat is, amiket az örökkévalóságnak szántak.

Főleg azokat.

De hát - és ki tudta volna ezt nála jobban? - minél görcsösebben kapaszkodunk valamibe, annál hamarabb darálja be a metamorf valóság. Hirtelen fényévnyi távolságból látta magát és a tornyot, az űrhajó részeként, mégis elkülönülten; kívül a fő hajótesten - világosan elhatárolt, geometrikus formába szerkesztett, kilométerekben mérhető anyagsűrűsödésként -, ám egyben a hatalmas víz-levegő-gázkonglomerátum szerves részeként, a hajó energiamezőinek számtalan rétegébe ágyazva (Dajeil mindig úgy képzelte az energiamezőket, mint valami ódivatú abroncsos ruha alsószoknyáit, fodrait és csipkéit). A sziget voltaképp egy kanálnyi óceánban lebegő erő- és anyagdarab, a fölé boruló felhőkkel bélelt, szűk mezozónával, mely körül kimért lassúsággal forog a fényvonal - mindezt pedig kegyetlen hőség, kolosszális nyomás és zúzó gravitáció szőtte energiamező-kalicka tartja össze, mely egy átlagos gázóriás környezetét hivatott szimulálni. Kívülről nézve az egész nem más, mint egy száz kilométeres térszelet - mobil barlang vagy önjáró burok, ahogy tetszik -, melynek hatalmas, lapos magját a csillaghajó alkotja. Ebbe a magba, mely maga is külön világ, az utóbbi harminckilenc tökéletesen egyforma, homokként pergő esztendőben nem tette be a lábát. Ami azt illeti, most sem érzett magában különösebb vágyat, hogy újra lássa a néma élőholtak végtelen katakombáit.

Változik a világ, gondolta Dajeil Gelian. Minden átalakul, a tenger és az ég kővé olvad. Vagy acéllá?

Komoya, a fekete madár hangos szárnycsattogás közepette telepedett a torony nyirkos kőkorlátjára, a nő mellé.

- Mi folyik? - károgta. - Valami jön. Érzem. Mi? Mi lesz? - Kérdezd a hajót - felelte a nő szűkszavúan.

- Kérdeztem. Mondja, más idők jönnek. Mondja, talán. Talán, talán... - A madár ingatta a fejét, mintha valami rossz ízt akarna kirázni a csőréből. - A változás rossz, a változás nehéz - recsegte. Riasztó szögbe tekerte a nyakát, gombszemét a nőre függesztette. - Miféle idők, he? Mit várunk? Mi jön? Tudod?

A nő tagadólag rázta a fejét. - Fogalmam sincs - felelte, de nem nézett a madárra.

- Hhha!

A madár hosszú percekig merőn figyelte, aztán elfordította a fejét, és a kietlen lapályt pásztázta. Felborzolta a tollát, maga alá kapta vékony hurkapálcika-lábait.

- Nno - kerregte -, jön a tél. Sietek. Felkészülök. - Azzal felrebbent az égbe. - A zsír jó, a zsír élet... - hallotta Dajeil a magasból. A madár kiterjesztette a szárnyát, elkapott egy termiket, és spirálisan görbülő pályán eltűnt a szeme elől.

Dajeil Gelian felnézett a felhőkre és az azon túl tátongó űrre. Minden megváltozik, ismételgette magában. A tenger meg az ég kővé, acéllá dermed. Megrázta magát, és azon tűnődött, miféle extrém események csapódhattak a galaktikus állóvízbe, hogy a hatalmas jármű - otthona és végső menedéke -, egyszerre így... bezsongott.

Akárhogy is, több évtizednyi önkéntes száműzetés után (mialatt jobb híján azzal múlatta az időt, hogy saját szeszélyeit követve lődörgött a hézagosan feltérképezett, csillagászati léptékű vadonban, melyeket mostanság a civilizáció peremvidékeként tartanak számon), a mélyfagyasztott emberlelkek és túlméretes állatok depozitóriumaként elhíresült rendszerhajó - név szerint a Hálószakasz - ismét úgy viselkedik, mint aki a Kultúra apró, ám felbecsülhetetlenül hasznos fogaskerekének érzi magát.

1. Kontextushalál

I.

(ÁKE *Fehér Folt*, jelszekvencia fájl #n428857/119)

`[M16.4 szűk frekvenciatartományú pásztázósugár, érk. @n4.28.857.3644]`

xRH *Kecses Botlás*

oÁKE *Fehér Folt*

Ezt nézd meg:

∞

(Jelszekvencia #n428855/1446, továbbítva:)

∞

1) `[felületi adás, M.alap, érk. @ n4.28.855.0065+]:`

!c11505

2) `[M1 pásztázósugár, érk. @ n4.28.855.0066-] :`

ALFA.

c2314992+52

xGyB n4.28.855.

∞

3) `[M2 pásztázósugár, továbbítva, érk. @ n4.28.855.0079-]:`

xÁKE *Gyógyítható Balsors*

oRH *Etikai Rés*

& kérés alapján:

Aggasztó léptékben fejlődő anomália.

c4629984+523

(@n28.855.0065.43392).

4) `[M16 szűk frekvenciatartományú sugár, továbbítva, érk. @ n4.28.855.0085]:`

xÁKE *Gyógyítható Balsors*

oRH *Etikai Rés*

& kizárólag kérés alapján:

Fejlődő stádiumban lévő anomália ideiglenes osztályozása AT, potenciális kockázat! tényező, lokációja c9259969+5331. Saját státus: L5 rögzítve, L6^ folyamatban.

Javaslat: extrém biztonsági protokoll.

∞

5) [adás M.alap, érk. @ n4.28. 855.01.]:
xÁKE *Gyógyítható Balsors*
oRH *Etikai Rés*
& *adás*:
Ld. 3) számú AdCsom, plusz megelőző adások: Riadó lefújva.
Tévedtem.
Egy Szkapszul Űr hadihajó volt. Sima ügy.
Még egyszer bocs.
Részletes belső jelentés Ég a Fejem fokozaton csatolva.
JFMM. MO. VaRK.
(Jelszekvencia vége.)
∞
xÁKE *Fehér Folt*
oRH *Kecses Botlás*
Látom. Na és?
∞
A történet ezzel nem ér véget. A kolléga hazudott.
∞
Hadd találjam ki; elfoglalták.
A hajó már nem tartozik a mieink közé.
∞
Épp ellenkezőleg, az integritása érintetlen.
Ettől függetlenül az utolsó jelszekvenciában nem mondott igazat. Biztosan jó oka volt rá.
Nem kizárt, hogy kontextushalállal van dolgunk.
Szükségük lesz a segítségedre. Beszállsz?
∞
Kontextushalál? Gondolod?
Hát jó. Feltétlenül értesíts az újabb fejleményekről.
∞
Nem érted? Ez most komoly.
Egyelőre én sem tudok többet, de a többiek kifejezetten aggasztónak tartják a helyzetet.
Ide kell jönnöd. Sürgős a dolog.
∞
Azt látom. Csakhogy van itt még egy kis elintéznivalóm.
∞
Önfejű tacskó vagy, mondtam már? Legalább ígérd meg, hogy sietsz!
∞
Hmm. Ha úgy döntök, hogy beadom a derekam, hová kellene mennem?
∞
Ide (geoszekvencia fájl csatolva).
Magad is láthatod, ez itt ITG. A mi jó öreg barátunk és harcostársunk asztala.
∞
Valóban.
Most már engem is izgat a dolog. Nemsokára ott leszek.
∞
(Jeladás vége.)

II.

Az űrhajó megrázkódott. A megmaradt néhány fényszpot vaksin hunyorogni kezdett, majd fokozatosan elhalványult és kialudt. A vészcsengő vontatottan beledopplerezett a csendbe. Éles becsapódássorozat rázta meg a fedélzeti folyosó

sűrűn merevítőbordázott falát, belerezonált a hajó elsődleges és másodlagos szerkezete. A belső nyomás a robbanások utórezgéseitől vibrált, szellő támadt a semmiből, aztán ugyanolyan gyorsan el is halt. A huzat torokkaparó, égett bűzt sodort magával; olvadó alumínium, szén- és gyémántszál-erősítéses polimerek, fémet izzadó szupravezető kábelek szagát.

Sisela Ytheleus, a drón, emberi hangokat hallott a közelben, egy férfi éles kiáltását. Aztán bizonytalan, kaparászó szignál érkezett az elektromágneses tartományban, és valami kísértetiesen hasonló úszott át a hallható frekvenciákon. A jel szinte azonnal összekuszálódott, és értelmezhetetlen statikus zörejjé tompult. A férfi hangja állati vinnyogásba fulladt, aztán az elektromágneses jel megszűnt, mintha elvágták volna. Az üvöltés szintén.

Információtartalom nélküli sugárzásimpulzusok robbantak be a legkülönfélébb irányokból. Az űrhajó inerciamezeje megcsavarodott, aztán újra megszilárdult, és visszaállt alapértelmezett szintre. Maréknyi neutrinó söpört át a közlekedő légterén. A hangok elhaltak, csak az elektromágneses alapzörej sutyorgott monomániásan a csöndben. A hajó hajtóművei és fő energiaellátó blokkjai lekapcsolódtak a rendszerről; ha akarta volna, sem tudja elérni őket. A teljes elektromágnes spektrum üresen visszhangzott. A harc a jelek szerint a hajó MI magjába és a fotonikus tartalékközpontba tevődött át.

A falakat behálózó multifunkcionális kábeleken jókora energialöket lövellt szét, vadul oszcillált, aztán kiegyensúlyozott, tökéletesen dekódolhatatlan ritmust vett fel. Az egyik főtartóra erősített kamera életre zümmögött, és pásztázni kezdte a közlekedőt.

Nem adhatta meg magát ilyen könnyen. Vagy mégis?

A drón gyanította, hogy elkésett. Elméletileg azt a pillanatot kellett volna kivárnia, amíg a támadás az intenzitási platóhoz ér; amikor az agresszor úgy ítéli, hogy már csak az utolsó ellenállásmorzsákat kell elsöpörnie. De a behatolás túl hirtelen történt, túl drasztikus volt és egyáltalán - vérprofi. A vészhelyzet-forgatókönyv összeállításánál a hajó csak korlátozott mértékig tudta megsaccolni a másik fél reakcióit, a technikai fejlettségéről nem is beszélve. Egy bizonyos ponton túl az ember - a gép - egyszerűen tehetetlen; nincs olyan briliáns terv vagy agyafúrt hadicsel, ami ne tűnne nevetségesen, gyermekdeden primitívnek egy nagyságrendekkel fejlettebb ellenség szemében. Talán még nem fajult odáig a helyzet, hogy az ellenállás totálisan értelmetlenné vált volna, de - a boszorkányos gyorsaság alapján ítélve, amellyel a Szofista hajó fölött nagyjából-egészében átvették az irányítást - nem jártak messze tőle. Csigavér, nyugtatgatta magát a gép. Elemezd a peremfeltételeket. Helyezd az eredményt a megfelelő kontextusba, saját lehetőségeiddel együtt. Alaposan felkészültél, tökéletesen kompetens vagy, meg tudod csinálni. Egy biztos: mindent meg fogsz tenni, hogy túléld…, vagy legalábbis elvégezd a feladatod. Itt és most csak a terv számít. Játszd a rád osztott szerepet ügyesen, bátran és becsülettel, akkor semmi rosszat nem mondhatnak majd rólad, akik ép bőrrel megússzák.

Az analitikus Szofisták évezredeket töltöttek azzal, hogy gondosan elsáncolják magukat mindenféle civilizációs befolyás és technológiai nóvum elől, mellyel a galaxis folyamatosan bombázta őket. Mindeközben arra törekedtek, hogy ne erővel gyűrjék le szomszédaikat, hanem megértsék őket. Változtak és idomultak, ahelyett, hogy másokat idomítottak volna és kalapáltak volna saját képükre. A befogadókészség és az önzetlenség mellett tették le a voksukat a ráerőszakolás és öntörvényűség elve helyett, és ezen relatíve humanista modus operandi mentén jártasabbá váltak a kapcsolatteremtésben és a nyílt agresszió békés leszerelésében, mint bárki más - talán a Kultúra félmilitáris ügynökei kivételével, akiket csak úgy emlegetnek: a „Kontakt Szekció". Ám azzal együtt, hogy a legporosabb perifériákig bezárólag minden elképzelhető (és kevésbé elképzelhető) irányban bezarándokolták a galaxist, a kozmikus arénának így is hatalmas területei maradtak feltérképezetlenül

az aktuális sikercivilizációk számára - beleértve a Szofistákat is. (Hogy a nagy Öregek mennyire ismerik ezt a zónát - vagy akár a következőt -, vagy hogy érdekli-e őket egyáltalán az egész bolhacirkusz, ki tudná megmondani?)

Egyszóval mindig fennáll a lehetősége, hogy ezekben a roppant, ismeretlen terekben veszély leselkedik a gyanútlan utazóra - a csillagok közötti vákuumba hajtogatott űrbugyrok rétegei közül, napok árnyékából, törpék, csillagködök és fekete lyukak közvetlen környezetéből, melyeket tekintélyes távolságból érdektelennek és/vagy értéktelennek ítéltek. A kockázat természetesen elhanyagolható a galaxis jelenleg aktív népeinek összpotenciáljához képest, ám egy fejlődési szingularitás révén megugró civilizáció (vagy egy előzőleg leminősített kultúra, amely a passzív szakasz után alaposan belehúz a tempóba) komoly meglepetéseket okozhat. Példának okáért képes lehet arra, hogy sikerrel mérje össze magát egy olyan társadalom reprezentánsával, mely technológiailag annyira fejlett, a transzkulturális kapcsolatteremtést tekintve pedig olyan sokrétű tapasztalatokkal rendelkezik, mint a Szofisták.

A drón lecsillapodott. Higgadtan és objektíven mérte fel a lehetőségeit, már amennyire az adott helyzetben képes volt rá. Felkészült a bevetésre. Nem volt hétköznapi gép; saját civilizációja csúcstechnológiáját képviselte. Arra tervezték, hogy rejtve maradjon a legkifinomultabb műszerek előtt, és a legzordabb körülmények között is sikerrel végezhesse küldetését. Bármilyen ellenfél ellen jó eséllyel indulhatott, koncentrikus védekezőfázisainak segítségével ki tudta küszöbölni a legkülönfélébb sérülések negatív hatásait. Hogy a csillaghajót - tervezőjét és megalkotóját, az egyetlen entitást, mely talán önmagánál is jobban ismerte -, idegen erők szorongatják, hogy a helyzete kilátástalan, az a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolhatja ítélőképességét - céltudatosságáról nem is beszélve.

Az áthelyező, ismételgette magában. Az áthelyezőkamra közelébe kell jutnom, ennyi az egész.

A következő pillanatban érezte, ahogy a hajó MI magjához közvetlenül kapcsolódó pontleolvasók egyike letapogatja. Elérkezett az idő. A támadás éppolyan elegáns volt, mint amilyen lehengerlő. Percek kérdése volt az egész - a behatolástól a totális káóig. Az idegen tudat hadimémjeit mostanra a leigázott űrhajó kognitív rendszerei és háttértudása is alaposan megtámogatta.

Nem hibázhat, ezzel a drón nagyon is tisztában volt. Saját MI magjából a tartalék pikohabrendszerbe másolta a személyiségét, megnyitotta a virtuális csapot a jelfolyam előtt, amely fogalomkészletét, főbb programjait és utasításait először az elektronikus nanoáramkörökbe, majd egy atommechanikai oldatba továbbította. Végül - forrón remélve, hogy erre az utolsó mentsvárra nem lesz szükség - belevéste önnön lenyomatát egy durva és kicsi (másfelől több köbcentis nagyságával pazarlóan nagy) félbiológiai agyba. Hermetikusan lezárta és izolálta a virtuális teret, ami eddig valódi elméjeként funkcionált, az egyetlen helyet, ahol igazán létezett egész életében, és figyelte, ahogy az ott gyökeret vert tudat elfonnyad az energiahiánytól. Önmagába roskadó régi énje úgy verődött vissza tartalékelméjéről, mint egy elhaló neutrínósóhaj.

A drón mozgásba lendült. Kilebegett a testre szabott falfülkéből, egyenesen a fedélközi közlekedő légterébe. Gyorsítás közben érzékelte a mennyezet alatt átívelő főtartóra szerelt kamera pillantását. Sugármezők söpörtek át militarizált fémköpenyén, letapogatták, erőlködtek, feszegették a védelmi rendszerét. Kerek vizsgálónyílás-fedél csapódott ki a következő kabinlépcső minimálisra méretezett terében, valamivel a drón előtt. Kábelek ömlöttek elő a lyukból, szinte lüktettek az elektromosságtól. A drón megemelkedett és célzott. Elektromos kisülés cikázott át a levegőn közvetlenül a gép fölött, és robbantott tekintélyes lyukat a szemközti falba. Keresztülnyomakodott a törmeléken, és végigviharzott a folyosón, áramvonalas testével könnyedén hasítva a levegőt. A sarkon egy ügyesen pozícionált korongmezővel fékezte magát, majd a lendülettől visszapattant a szemközti falról, és

újabb fedélzeti folyosón száguldott végig. Elért a hosszabb axisfolyosók egyikéhez. A végtelenbe vesző járatban, az emberi szervezethez hangolt levegő-összetételben hamar elérte a hangsebességet. A következő tűzszakaszzsilip irdatlan csattanással vágódott be mögötte egy teljes másodperccel azután, hogy áthaladt rajta.

Egy űrruha repült ki a folyosó végén húzódó függőleges csőalagútból, aztán lendületét vesztve gombócba gyűrődött. Felágaskodott, és előrelendült, hogy a gép útjába álljon. A drón letapogatta; üres volt és fegyvertelen. Lassítás nélkül átrepült rajta. A két darabba szakadt védőöltözék a földre és a plafonra kenődött, akár egy kizsigerelt léggömb.

A drón újabb, a közlekedő átmérőjéhez szabott mezőkorongot hajlított maga köré. Sűrítettlevegő-hullámot tolva maga előtt szinte teljesen lefékezett, hogy befordulhasson a sarkon. Ahogy bevette a kanyart, újra gyorsulni kezdett.

Űrruhába bújtatott emberi alak hevert a következő folyosón, nagyjából félúton. A szűk tér szinte pillanatok alatt megtelt gázzal, éles sziszegés visszhangzott a kopár falak között. Aztán a távolban valami felszikrázott, és a gázelegy berobbant. A füst nem sokat rontott a látásviszonyokon, és ahhoz is túlságosan alacsony hőmérsékletű volt, hogy komolyabb kárt tegyen benne, ám a sűrűsödő nyomás lelassította. Valószínűleg ez is volt a cél.

A gép letapogatta az embert és az űrruhát, miközben rendületlenül száguldott a füstbolyhos folyosón. Ismerte a férfit; már vagy öt éve dolgozott a hajón. Fegyvernek nyoma sem volt, és az űrruha kontrollpanelja sem adott életjelet, bár kétségkívül átvették az irányítást a belső rendszerek fölött. Ami a férfit illeti, sokkot kapott, a ruha egészségügyi egysége erős szedálószerekkel pumpálta tele. A drón alig néhány méterre lehetett, amikor az űrruha a magasba lendítette a karját. Egy ember számára a mozdulat képtelenül gyorsnak hatott volna, de a drón ráérősnek találta. Nem, egyenesen enerváltnak. Ha ez minden, amire ez a gönc képes…

Az utolsó pillanatban érzékelte, hogy az űrruha beépített fegyvere fel fog robbanni. Eddig a fegyver létéről sem tudott; talán leárnyékolták valahogy. Késő volt megállni, és már az elektromágneses effektorát sem tudta volna bevetni, hogy távvezérléssel akadályozza meg a túltöltődést. Közel-távol nem látott használható fedezéket, ráadásul a folyosót elöntő nyúlós ködben kész öngyilkosság lett volna gyorsítani. A hajó inerciamezeje megbillent, és váratlan negyedfordulatot tett (a „lent" most a drón háta mögé esett), miközben a mező ereje megduplázódott, aztán újra megduplázódott. A fegyver ezt a lélektani pillanatot választotta, hogy felrobbanjon, anyagfoszlány- és vérpermetté redukálva az űrruhát és az elkábított embert.

A drónt minden igyekezete ellenére bábként rángatta ide-oda a hajó újraorientálódó gravitációja; becsapódott a plafonba, és jó fél métert csúszott rajta. Közben még éppen volt ideje kúpalakú energiamezőt csavarni maga mögé.

A detonáció ereje feltépte a folyosó lemezborítását, és akkora erővel passzírozta a drónt a plafonba, hogy a félbiológiai agy péppé zúzódott. Hogy egyetlen nagyobb repeszdarab sem találta el, az önmagában felért egy kisebbfajta csodával. A robbanás kilapította a drón kúpmezejét, igaz, energiájának zöme így a közlekedő belső és külső falára tevődött át. A Folyosó szigetelése számos helyen megsérült, néhol méretes hasadékok nyíltak rajta. A nyomáskülönbség megszívta a még mindig hatalmas mennyiségben beáramló gázokat, és az elegy sziszegve árasztotta el a ritkább levegőjű rakodódokkot. A drón lassított, hagyta, hogy a törmelékhurrikán elhúzzon mellette, és az utána beálló kvázi-vákuumban újra nekilendült. Az oldalfalon megnyílt menekülési útvonalat figyelmen kívül hagyva egyenesen a következő folyosókereszteződés felé vette az irányt. A legközelebbi áthelyezőkamra a hajótesten kívül függött, alig tíz méterre a sarkon túl.

Maximális sebességgel repesztett a levegőben, a kanyar ívét követve visszapattant a falról, majd a padlóról is, aztán beszáguldott a külső kabinlépcső-térbe, és ott egy másik drónnal találta szemben magát. Hajszálra ugyanolyannal, mint ő maga.

Ismerte ezt a gépet: ő volt - jobb szó híján - az ikertestvére. A legközelebbi hozzátartozója (rokona, barátja, párja, bajtársa; ahogy tetszik) a Szofisták elvből atomizált, állandóságot csak a változásban ismerő civilizációjában.

Röntgenlézer-sugarak csaptak ki felé süvítő hasonmásából. Egy részük megvillant a tükörpajzsán, a többi milliméterekre zúgott el mellette, majd hangos robbanással csapódott a falba, miközben a kis gép ide-oda pattogott a levegőben. Elterelő hadműveletként kidobta fölöslegessé vált MI-magját és a cipőpasztává redukálódott félbiológiai agyat, aztán nagy ívben megfordult, hogy folytassa útját a vízszintes közlekedőmagban. A használhatatlan szemétként kilökött belső komponensek felizzottak és köddé váltak, plazmafelhőbe burkolva a menekülő gépet. A drón megeresztett egy lézersorozatot, de társa könnyedén letükrözte a lövéseket. A pajzsán tucatjával feslettek fel a becsapódott sugarak, akár a tüzes virágszirmok, visszapattantak a folyosó faláról, és perforálták a burkolólemezeket. A drón a lélegzetvételnyi szünetet felhasználva effektorával működésbe hozta az áthelyezőkamra automata vezérlését.

A fotonikus központ elleni támadás abban a pillanatban érte, ahogy nyugtázta a programszekvencia beindulását. Csak sejteni lehetett a téridő kontinuum fokozatosan felgyűrődő hullámát, mely pillanatok leforgása alatt kifejtette fény által működtetett elméjének belső szerkezetét a normál térből.

A hajtóműveket használja - fulladozta. Minden érzékszerve kikapcsolt, öntudata vészesen repedezett és mállott. Kezdte elveszteni az eszméletét.

Fm-am! - hívott meg kétségbeesetten egy jelentéktelen, ám annál hatékonyabb szubrutint. Frekvenciamodulációról amplitúdómodulációra váltott, és a valóság újra beúszott a látóterébe, bár a világ még mindig távolinak és elmosódottnak hatott. Minden gondolat külön erőfeszítésébe került.

Ha nem veszem a lapot...

A másik drón úthengerként közeledett felé, és egyfolytában tüzelt.

Le akarsz fejelni? - mélázott. - *Te kétbites görény...*

Ímmel-ámmal letükrözte a sugarakat, és továbbra sem hangolta belső fotonikus topográfiáját az őt bombázó, vadul váltakozó hullámhosszú jelcsomagokhoz. A hajó törzsén kívülre telepített áthelyezőkamra időközben elvégezte az alapbeállításokat. Aktuális pozícióját leíró koordinátasor jelent meg a drón előtt, pontosan definiálva a térszelet nagyságát és kiterjedését, melyet az áthelyező lecsippent majd az univerzum felszínéből, hogy az ostromzár alá vett Szofista hajótól biztonságos távolságban visszatapassza.

Ezt kapd ki... A végén még sikerül - gondolta zsibbadtan. - *Csak úszni kell az árral.*

És úszott is... Szó szerint úszott a levegőben.

Irtózatos villanás töltötte be a szűk teret. A plazmatűz elemi erővel tenyerelt a burkolatába, a hatás felért egy szolidabb nukleáris robbanással. A drón energiamezői visszatükrözték, amit lehetett, a maradék szénné grillezte a gép jobb napokat látott burkolatát, aztán kezdett beszivárogni a testébe, sorra pörkölve érzékenyebb alkatrészeit.

De még mindig nem adta fel. Tovább süvített a felhevített - gyorselemzései szerint szublimált padlóburkoló lapokból álló - gázelegyben, kikerülte gyilkos ikertestvére vadászbombázóként felé süvítő alakját, és közben (szinte álmosan) megállapította, hogy az áthelyezőkamra túljutott a feltöltődési szakaszon, és begyűjtő-indító üzemmódba állt... Aztán az ár átcsapott a feje felett. Félig-meddig öntudatlanságba nyaklott elméje megadta magát a robbanás közvetítette információáradatnak, és recsegve-ropogva behódolt a benne kódolt idegen akarat erejének.

Kettéhasadt.

Hátrahagyta valódi énjét, tegyen vele a fotonikus magjában dúló agresszív erő kénye-kedve szerint, aztán fásultan hallgatta önnön létének absztrakt, lassan elhaló visszhangját otrombán mákos, elektronikus kivitelben.

Az áthelyező a hajófal túloldalán automatikusan a következő fázisba lépett. Energiamezőt csattintott a drón köré, és kihasított egy emberfejnyi méretű, gömb alakú térszeletet. Az ezzel járó pukkanás valóságos ágyúlövésként hatott volna, ha nem a fedélzeti csata poklában szólal meg.

A drón - mely alig volt nagyobb, mint két összetett ököl - füstölögve, fehéren izzó burkolattal a folyosó falának csapódott (ami most voltaképp a padló volt). A gravitáció ismét visszarendeződött a kiindulási állapotra, a drón pedig az alapértelmezett padlóra zuhant, aztán végigcsörömpölt a hőség marta alátétlemezeken, egészen a függőleges közlekedőmag becsatlakozásáig. Az elméjében - vastag falak mögé zárva, hét lakat alatt - megállás nélkül zúgott, bömbölt és süvöltött valami. Egy eszelős, őrjöngő, mindenre elszánt hang. A gép fáradt sóhajjal és vállvonogatással egyenértékű gondolatot produkált, aztán hozzákezdett, hogy megvizsgálja atomechanikai magját, már csak a papírforma kedvéért. Nem, ez a verzió végleg füstbe ment a hőségben... Nem mintha számítana; a játéknak vége.

Ami azt illeti, mindennek vége.

Kész, passz...

A hajó ekkor váratlanul kapcsolatba lépett vele. Kiábrándítóan hagyományos módon tette, a hálózati kommunikátoron keresztül.

Miért nem ezzel próbálkoztál először, kőagyú? - tűnődött a drón.

Nos - válaszolta meg saját kérdését -, *mert hülye lettem volna válaszolni*.

Ezt a maga módján komikusnak találta. Nem, egyenesen röhejesnek. De válaszolni nem tudott, mert a kommunikátora adóegységét is elemésztette a hőség.

Nem tehetett mást: várt.

Körülötte kósza gázfoszlányok sodródtak a folyosón. Valami sötét és ragacsos a padlóra kondenzálódott, dekoratív mintákat rajzolva a megmaradt burkolólapokra. A tartógerendák keservesen nyikorogtak, a sugárzás hol felerősödött, hol elcsitult, miközben ködös elektromágneses jelek adták tanúbizonyságát, hogy a hajó hajtóművei és nagyobb rendszerei ismét rácsatlakoztak a rendszerre. A gyilkos hőség lassan eltávozott a drón testéből. Életben maradt, de mozgásképtelen volt. Tökéletesen magatehetetlen. Napokba telne, hogy beindítsa a rutinokat, amelyek elkezdik felcserélni az önjavító nanoegységeket rekonstruáló mechanizmusokat. Ezt kifejezetten röhejesnek találta. Az állandósult zörejek és jelek alapján a hajó folytatta útját az űrben. Időközben a virtuális gumiszobába zárt izé tovább őrjöngött. Ilyen lehet egy zajos szomszéd, gondolta a drón. Vagy egy alapos macskajaj.

És tovább várt.

Nagy teljesítményű karbantartóegység tűnt fel a kabinlépcsőn, egy szinttel feljebb. Három önjáró effektor kísérte. Az emberi felsőtest nagyságú gép és a fegyverhordozó trió óvatosan ereszkedett lefelé a tétován szállongó gázfelhők között, majd lecövekeltek az apró drón himlőhelyes, füstölgő, szilánkosra tört burkolatánál. Az effektorok mindvégig a drónt vették célba.

Aztán az egyik fegyver feltöltődött, és minden előzetes figyelmeztetés nélkül belelőtt az apró gépbe.

A drónnak megijedni sem maradt ideje.

Apám, ezek nem szaroz...

De az effektort csak annyira töltötték fel, hogy kétirányú kommunikációs csatornát hozzon létre.

- Üdv - zengett a karbantartó egység a fegyveren keresztül. Mechanobariton.

Kurva élet.

- Belétek is hasonlókat.

- A másik gép eltűnt.

- Ja, ja, az iker-drónom. Megugrott, mi? Mint a nikkelbolha. Azok az áthelyezők úgy eldurrantanak egy ilyen kis bizbaszt, mint a huzat... Sose találjátok meg. Hehe.

A drón tudta, hogy összevissza hablatyol (valószínűleg az effektor zavart be elektronikus elméjének), de jelen állapotában még arra sem volt képes, hogy leállítsa

magát.

- Bottal üthetitek a nyomát, mi? Dróóóón-a-zűrben! Egy dobással öt dimenzióba, az ám, mester. Szerintem ne is próbálkozzatok! Re-ménye-len. Szóval... hacsak nem akarjátok, hogy beugorjak a helyére, én is mennék egy kört a kamrával... már ha nem bánjátok. Az áthelyező úgyis üzemi hőmérsékletre dolgozta magát, nekem meg személy szerint nem okozna túl nagy lelki törést, ha...

- Pontosan ezt akartad, igaz?

A drónnak egy pillanatra komolyan megfordult a fejében, hogy hazudik, de érezte az elméjébe mélyesztett effektort, és tisztában volt vele, hogy nemcsak a fegyver és a karbantartó drón, de a hajó és a behatoló idegen is - akárki legyen az - azonnal látná, hogy csak ködösíteni akar. Hogy ezt végig tudta gondolni, máris egy kicsit épelméjűbbnek érezte magát. Akárhogy is, a lényeg, hogy tökéletesen védtelen. Nem volt más hátra, mint az igazat mondani.

Micsoda gáz.

- Eegen.

- Kezdettől fogva?

- Kezdettől fogva.

- Érdekes. Ennek a tervnek egyetlen részletét sem találtuk a hajód elméjében.

- Micsoda agyi titánok, bakker.

- Igazán izgalmas szemantikájú sértés. Talán fájdalmaid vannak?

- Mondd csak, ki a bánatos-bús holdsugár vagy te?

- Jó barát.

- Naná. Eddig azt hittem, ennek a hajónak senki sem járhat túl az eszén. Tévedtem. Valami nyálbő húgyagyú palizta be, aki úgy beszél, mint a Hegemón Raj gyerekmeséből kiollózott verziója.

- Ezt később is megvitathatjuk. Most inkább arra lennénk kíváncsiak, miért az ikerpárodat helyezted át magad helyett. Hiszen ő a mi oldalunkon állt... Vagy mégsem? Valami elkerülte volna a figyelmünket?

- De el ám, mester! Az áthelyezőt úgy programoztam be, hogy... Tudod mit, egyszerűen olvassatok a gondolataimban. Még nem fáj semmim, de kurva fáradt vagyok.

Pillanatnyi csönd állt be, aztán újra felzengett a kenetteljes bariton.

- Nos, így már minden világos. Mielőtt kilőtte volna, az áthelyező az ikredbe másolta az aktuális elmestátuszodat. Hát ezért találtuk optimális támadási pozícióban, amikor rájöttünk, hogy téged nem sikerült a magunk oldalára állítani, és könnyen egérutat nyerhetsz az áthelyező segítségével.

- Előrelátás, fél egészség. Különösen, ha egy szellemi törpe tapos az ember nyakára, csak mert nála van a nagyobb kaliberű medveölő.

- Nos, bár éles nyelvűen fogalmazol, értjük a kritikát. Sajnálattal közlöm, hogy az ikergéped súlyosan megsérült a plazmarobbanásban, melyet oktalan partizánakcióddal provokáltál ki. Mivel azonban a célod a menekülés volt és nem a támadás, úgy véljük, az ügy amúgy sem bír nagy fontossággal.

- Most kit akarsz meggyőzni, öreg haver?

- A szarkazmus nem tartozik az erősségeink közé. Nos, akárhogy is: jöjj, és csatlakozz hozzánk.

- Vagyis van szabad választásom?

Pillanatnyi meglepett csönd támadt.

- Inkább a halált választanád? Vagy komolyan azt hiszed, kapsz tőlünk még egy esélyt, hogy kijavítsd magad, és újra ellenünk fordulj?

- A remény hal meg utoljára.

- Már átírtuk az elmédet a hajó magjába a többiekével együtt, akik megszűntek létezni.

- És az emberek? Mi van az emlős legénységgel?

- Mi lenne velük?

- Halottak? Vagy őket is a magba nyomtátok?

- Nos igen, azzal az... emlőssel együtt, akinek a fegyverét bevetettük ellened. A többieket hibernáltuk, agyi státuszuk inaktív másolatait pedig a magban helyeztük el, további tanulmányozás céljából. Nem áll szándékunkban megsemmisíteni őket, ha ez aggaszt. Talán ennyire a szíveden viseled a sorsukat?

- Sose állhattam a fajtájukat. Csupa tetves, szortyogó kis húskupac.

- Micsoda barbárlelkű gép vagy... Gyere, és...

- Harci drón vagyok, te kretén! Mégis mi a francot vármy tőlem? Nagy, szőrös, barbár lelkem van, igen! Különben is, épp most jegelted le az összes haveromat és bajtársamat, és még neked jár a pofád?

- Hadd emlékeztesselek, hogy te ragaszkodtál a fegyveres megoldáshoz, nem mi. Mindössze egyetlen visszafordíthatatlan elmestátusz-veszteség történt, és azt is a te magánakciód okozta. De hadd magyarázzuk el mindezt kényelmesebb körülmények között, és akkor talán te magad is...

- Mondd csak, nem tudnál megkímélni a további bájcsevejtől, és egyenes úton a pokolra küldeni, hogy véget vessünk ennek a kibasz... Az effektor beállításai egyetlen szempillantás alatt felülírták önmagukat. A fegyver a szó szoros értelmében kiszippantotta a kis gép lelkét rommá lőtt, parázsló testéből.

III.

Byr Genar-Hofoen, drága barátom. Isten hozott minálunk! VII. Háromár Nyirkosév ezredes, Fekete Öves Idegenpatrónus és a Nyárvadász klán oszlopos tagja négy hosszú végtagját a férfi köré csavarta, és vaskos testközepéhez préselte vendégét, miközben csőrredőit ráncolva elülső csurgóját nagy svunggal a férfi arcába nyomta. - Mmmmahh! - cuppogta. - Így ni! Ha ha ha!

A Diplomáciai Offenzíva magas rangú tisztjének csókját Genar-Hofoen még a zselémező védőruha több milliméteres falán át is az állkapcsát ért közepes erejű becsapódásként élte meg, melyet irtózatos szívóhatás követett (utóbbi kapcsán az aláz jovialitás sokszínű és erőteljes manifesztációiban járatlan utazó valószínűleg arra a következtetésre jutott volna, hogy a lény éppen a nyelvét akarja kitépni a protkóján keresztül; esetleg azt próbálgatja, hogy a Kultúra mélytengeri nyomásviszonyok között tesztelt Mk 12-es Zselémező Kontaktöltözéke vajh' letéphető-e viselőjéről egy jól irányzott parciális vákuum segítségével). Hogy a sziklazúzó négyvégtagos lapogatás mit tenne egy védőruha nélküli emberrel, abba még belegondolni is rossz, szerencsére azonban a kérdés merőben elméleti. Amennyiben ugyanis az ember valami fatális tévedés folytán úgy döntene, hogy védőfelszerelés nélkül teszi ki magát az aláz anyabolygón uralkodó sajátságos klímának, egyszerre legalább háromféle egymástól alapvetően különböző, ám rendkívül fájdalmas módon haladna a kimúlás rögös, ám nyílegyenes útján - ennek tükrében a fél tucat combvastagságú polipkar halálos szorítása tulajdonképpen elhanyagolható veszélyforrásnak minősülne.

- Háromár! Örülök, hogy újra látlak, te hétpróbás gazfickó! - viszonozta a köszöntést Genar-Hofoen. Kedélyes gesztusként (igazán igyekezett a helyzethez passzoló nagyságrendű erőt alkalmazni) csurgó-tövön csapta az alázt.

- Hát még én! - rivallta vendéglátója velőtrázó hangon. Szívrohamszerű váratlansággal elengedte a férfit, majd meglepő kecsességgel hátraarcot csinált, és - a férfi kezét egyik manipulátorába szorítva - keresztülráncigálta Genar-Hofoent a hálómembrán teresedésében lökdösődő-hangoskodó sokcsápos tömegen, egyenesen a hodály bejárata felé.

A félgömb alakú, nagyjából száz méter átmérőjű csarnokot kantinnak használták, vagy - ha az alkalom úgy hozta - rögtönzött katonai gyűlések színhelyeként. Belsejének minden négyzetcentiméterét zászlók, transzparensek, a legkülönfélébb típusú és testfelépítésű ellenség lenyúzott bőre, leamortizált fegyverek és egyéb katonai felszerelés borította. A merész ívben görbülő, vénás-dudoros falakat

lényegében kitapétázták plakettekkel, levágott fejekkel, genitáliákkal és egyéb kategóriába sorolandó végtagokkal.

Genar-Hofoen nem először járt ebben a hodályban. Lopva felpillantott, és megkereste a csarnok falán díszelgő emberi koponyákat. A Diplomáciai Offenzíva ugyancsak döngette a mellét, amiért elegendő tapintatnak is fordítható taktikai érzék szorult beléjük, hogy elrendeljék a még felismerhető állapotban levő trófeák letakarását, amikor az adott faj mozgóképes példánya tett látogatást náluk. Persze néha megfeledkeztek a dologról. Genar-Hofoen megpillantotta a mumifikálódott fejeket - három apró foltot az egyik dupla ívben hajló membránfal tetején. Naná, hogy nem takarták le őket.

Talán egyszerű figyelmetlenség - de az is lehet, hogy szándékos mulasztásról van szó. Utóbbi esetben kifinomultan kalibrált sértésnek szánják a dolgot, hogy sakkban tartsák, és elvegyék a kedvét a kezdeményezéstől, esetleg körmönfont, mély értelmű bóknak - annak jeléül, hogy végre befogadták maguk közé, mint a banda teljes jogú tagját, és nem sorolják többé a nyámnyila, beszari idegenek közé, akik nem fogják fel a dolog szépségét, ha a pereputty irhája egy megérdemelt pihenését töltő harcos ünnepi asztala fölött virít.

Esélye sem volt rá, hogy záros időn belül kiderítse, ezen lehetőségek melyike áll legközelebb az igazsághoz. Ez a kiszámíthatatlanság az, amit galaxis-szerte az Aláz nép legegyedibb - sőt, a maga módján legbájosabb - vonásának tartanak. És persze épp ez a sajátság kergette a csendes őrületbe a Kultúrát általában (Genar-Hofoen elődeiről nem is beszélve).

A férfi a három fejet nézve önkéntelenül elvigyorodott, és tudat alatt remélte, hogy ez nem kerüli el vendéglátója figyelmét.

De Háromár egészen mással volt elfoglalva.

- Pincér! Ide, te söpredék! - üvöltötte a közelben lézengő fiatal eunuchnak. Szemkocsányai hevesen forogtak. - Hozzád beszélek, ganéj! A pincér óvatosan közelebb lebegett.

Egészen eltörpült a megtermett hím mellett, ráadásul a genitális csurgó alatti csonkot leszámítva gyerekesen épnek és forradástalannak tűnt. Csáptávolságban megállt, és sokkal jobban reszketett, mint amit az udvariasság diktált.

- Ez a légyfing itt - süvöltötte Háromár magából kikelve, és egyik manipulátorával Genar-Hofoen felé bökött -, a fajidegen ember-állat. Talán az elöljáród elfelejtette megtartani az eligazítást, he? Amíg él, megemlegeti a disznó, arról gondoskodom. Na szóval, hol is tartottam? Ez itten első pillantásra remek zsákmánynak látszik, csakhogy nem az. Tiszteletre méltó és nagyra becsült vendég, és mint ilyennek, neki is szüksége van abrakra, érted, baromagyú? Na szedd a lábad, kotródj az állatok és másvilágiak takarmánysilójához, és hozd azt a szart, amit direkt az ő számára kutyultak. Nem hallod, nyomorék?! - bömbölte. A hangja látható lökéshullámokat generált a zömmel nitrogénből álló atmoszférában. A fiatal eunuch a helyzet komolyságához illő buzgalommal húzta el a csíkot.

Háromár a férfi felé fordult.

- Különleges meglepetést készítettünk a számodra - harsogta. - Kavartunk egy adagot az okádékból, amit felétek ételnek neveztek, no meg némi folyadékot abból a hogyishíjják... toxikusvíz-löttyből. Még a végén teljesen elrontunk, mi? - Azzal laza mozdulattal gyomorszájon vágta a férfit. A zselémező ruha teljes vastagságában megmerevedett, hogy felfogja az ütést. Genar-Hofoen megtámolyodott. Igyekezett visszaszerezni az egyensúlyát, közben csöndesen mosolygott.

- A nagylelkűségetek levesz a lábamról.

- Még szép. Na hogy tetszik az új egyenruhám? - váltott témát az aláz tiszt, és kihúzta magát, hogy a másik teljes magasságában lássa. Genar-Hofoen többször is látványosan végignézett rajta, és elismerően hümmögött.

A kifejlett aláz fő testtömegét egy nagyjából két méter széles és másfél méter magas lapított tojásforma alkotja, melyhez felső harmadában durván erezett, fodros

gáztömlő csatlakozik, tetején apró szenzor-dudorral. A tömlő átmérője az aláz hangulatától függően egy és öt méter között változhat; agresszív (vagy defenzív) üzemmódban akár az egész zsákot leereszthetti, és a központi testtömeg tetején elhelyezkedő védőlemezek alá rejtheti. A látó- és hallónyílások két tömzsi kocsányon ülnek az elülső, csőrszerűen kiképzett csurgó fölött, mely lényegében a lény szájnyílását takarja. A hátsó csurgó a genitáliákat védi. Az ánusz és a gázkilövellő nyílás a fő testtömeg alatt helyezkedik el, nagyjából középtájt.

A testközéphez legalább hat, de legfeljebb tizenegy változó vastagságú és hosszúságú végtag csatlakozik, melyek közül négy lapított, levél formájú úszóban végződik. A felnőtt hím alázok csápjainak tényleges száma attól függ, mennyi háborúban és hajtóvadászaton vettek részt, és milyen hevenyen vetették magukat a mókába. A hátborzongató heggyűjteménnyel büszkélkedő aláz - akinek több csonkja van, mint karja -, vagy elhivatott sportember, vagy vakmerő (és jó eséllyel közveszélyes) pszichopata. Hogy a kettő közül éppen melyik, az mindig az egyén reputációjától függ.

Háromár kilenc csáppal született. Ezt tartják a legkedvezőbb adottságnak a felső körökbeli családok között - már ha valakibe szorul annyi jóérzés, hogy legalább egyet elveszítsen párviadalban vagy vadászaton. Háromár még a katonai akadémián lerótta a kötelező veszteségpenzumot egy kézitusában, melyet a vívómesterével abszolvált a mester első ágyasának becsületéért.

- Rendkívül hatásos egyenruha, Háromár - bólogatott Genar-Hofoen.

- No hallod! - dünnyögött az aláz, és elégedetten megszívta magát. Az egyenruha több tucat széles hevederből és fémesen csillogó szalagból állt, melyek keresztülkasul futottak Háromár hólyagszerű testközepén. A szíjakról a legkülönfélébb nagyságú és formájú fegyvertokok és egyéb vágó-, szúró- és lövőszerszámtartó szütyők csüngtek (a nemsokára kezdődő ünnepi vacsora komolyságát jelzendő kivételesen mindegyik táska gondosan le volt zárva). Genar-Hofoen nem egyet felismert a szalagokra tűzött, csillogó korongok közül: medálok és kitüntetések a hozzá tartozó portrékkal, melyek a különösen veszélyes vadakat ábrázolták, na meg azokat az ellenfeleket, akiket sikerült súlyosan megnyomorítania. Egy sor diszkréten üres portrékorong jelképezte a más klánba tartozó nőstényeket, akiket Háromár sikeresen megtermékenyített; az értékes fémekkel szegélyezett darabok bizonyították, hogy néhányan komolyabb ellenállást tanúsítottak. A szalagok színeiből és mintáiból megtudhatta, akit illet, hogy Háromár melyik klán tagja, mi a rangja és melyik harci alakulatnál szolgál - hiszen a Diplomáciai Offenzíva végső soron katonai egység, és ezt a tényt előszeretettel hagyják figyelmen kívül azok, akiknek így vagy úgy dolguk akad az alázokkal. Rosszul teszik.

Háromár büszkén pózolt, a gáztömlő kipúposodott, és megemelte a hatalmas testet. Néhány centivel a hodály szivacsos felszíne fölött lebegett, végtagjai ernyedten lógtak, alig viselték roppant súlyát.

- Hát nem... kolosszális?

A zselémező védőruha fordítóegysége a szótagok színpadias elnyújtásával közvetítette a Háromár által választott jelzőt, valahogy úgy, ahogy egy olcsó ripacs szajkózta volna.

- Kifejezetten félelmetes - helyeselt sűrűn Genar-Hofoen.

- Ugye? - nyugtázta Háromár a bókot, és visszaereszkedett a földre. Kocsányai ismét egy magasságba kerültek a férfi szemével. A látógümők megemelkedtek, aztán leereszkedtek, ahogy Háromár tetőtől talpig végignézett a férfin. - A te felszerelésed is hmm... más. Gondolom, ez az öltözet a ti szinteteken elegánsnak számít.

Látszott a kocsányán, hogy nagyon meg van elégedve magával. Valószínűleg buzgón veregeti a saját vállát, hogy ennyire diplomatikus is tud lenni, ha akar.

- Köszönöm, Háromár - felelte Genar-Hofoen komolyan, és meghajtotta magát. Túl volt öltözve, nem vitás. A zselémező ruha önmagában is elég lett volna; a védőöltözék valóságos második bőrként működött, szinte teljesen meg lehetett feledkezni róla.

Fél-egycentis átlagvastagsága ellenére az alázoknál extrémebb viszonyok közepette is tökéletes komfortérzetet biztosított.

Valami idióta egyszer kiszivárogtatta, hogy a Kultúra az efféle űrruhákat tesztelésképpen aktív vulkánok magmakamráiba transzponálja az áthelyezőkamrák segítségével (amiből egy árva szó sem igaz; a laboratóriumi anyagvizsgálatok ennél sokkal nagyobb környezeti terhelésnek teszik ki a sorozatgyártásra váró mintadarabokat. Talán valamikor az ősidőkben tényleg végeztek efféle próbákat, de ez senkit se izgatott - a szenzáció annál inkább; ezzel a fajta hírveréssel egy feltörekvő kultúrabeli cég remekbeszabott ingyenreklámot csinálhat magának.) Ám az ilyesféle információ csepegtetésével csínján kell bánni az alázokhoz hasonlóan kísérletező kedvű és életveszélyesen szertelen lények jelenlétében, ugyanis ezzel csak ötleteket ad nekik az ember. Szerencsére az Aláz-élőhelyen, melyre Genar-Hofoent delegálták, még nem formálták újra a bolygó környezetét olyan mértékben, hogy működőképes vulkánok is lettek volna rajta, ám Háromár több alkalommal kérte a férfit, nyilatkozzék pro vagy kontra a vulkános mendemondáról, és Genar-Hofoen néha azon kapta a Diplomáciai Offenzíva tisztjét, hogy furán méregeti - mint aki épp azon meditál, miféle természetei jelenség vagy hightech kütyü segítségével tudná lemeózni a cucc teherbírási határértékét.

A zselémező védőöltözék csomópontokba szervezett és teljes felületen elosztott - úgynevezett hálóterítésű - aggyal rendelkezett, amely Genar-Hofoen verbális- és testbeszédének minden apró nüánszát folyékonyan tolmácsolta az alázok számára és vice versa, ahogy bármilyen más hangalapú, kémiai vagy elektromágneses jelet is könnyedén az ember számára érthető információvá tudott konvertálni. Sajnos az efféle technikai bravúrhoz szükséges feldolgozási kapacitás elkerülhetetlenné tette, hogy - a Kultúra terminológiája szerint - a ruha saját intellektussal rendelkező, értelmes lényként működjön. Genar-Hofoen olyan modellt választott, amelynek az intelligenciaszintje a skála alsó harmadában helyezkedett el, ám a védőöltözék még így is szó szerint külön egyéniség volt (még akkor is, ha csak hálóterítésű... Genar-Hofoennek halvány dunsztja sem volt a szakkifejezés pontos jelentéséről, és ez kifejezett büszkeséggel töltötte el). A gondolkodó-beszélő ruhával való együttélés napi huszonnégy órás lélektani golgotajárást jelentett, kényelmi szempontból viszont maga volt a mennyország; a védőöltözék kifogástalanul gondját viselte, cserébe viszont unos-untalan emlékeztette a tényre. Hja, a Kultúra színe és fonákja, gondolta Genar-Hofoen.

A férfi testfelülete legnagyobb részén ezüstös-opálos állapotban tartotta a ruhát, csak a kezén és az arcán hagyta a zselémezőt átlátszóan. Egyedül a szeme nem stimmelt soha; egészen ki kellett gúvasztania, ha rendesen akart pislogni. Ezért aztán akárhányszor kitette a lábát a modulból - az űrhajó szolgált nagyköveti szálláshelyéül napszemüveget vett. Ez egy csöppet talán túlzásnak tűnhetett a bolygót borító fotokémiai szmogban, több száz kilométerrel a fénysugarak számára áthatolhatatlan felhőszint alatt, viszont az önértékelésének jó szolgálatot tett.

A védőruhán felül általában egy sokzsebes vadászmellényt viselt a szokásos túlélőfelszereléssel, vesztegetési mütyürökkel és egyéb ajándéktárgyakkal megtömve, na meg - a rend kedvéért - egy ágyékot fedő nehéz csípőtokot a hozzávaló antik kézifegyverekkel. A pisztolyok használati értéke a nullához konvergált, viszont a böhöm cucc nélkül egyetlen magára valamit is adó aláz sem állt volna szóba a nyeszlett idegennel, akinek csak két karja van.

Az ezred tehát díszvacsorát adott, és a kivételes alkalomra való tekintettel Genar-Hofoen elfogadta a modul tanácsát; berzenkedve ugyan, de magára rángatta mindazt, amit állítólag az alkalom megkíván. Az végképp nem vigasztalta, hogy az eredmény a modul szavaival élve „igazán fess". Térdig érő csizma, szűk nadrág, rövid zeke és földet verő köpeny, a derekán a szokásosnál is komolyabb fegyverek (egy pár hárommilliméteres mikrogéppisztoly, kétezer évet megélt darabok, melyek - ha hinni lehet a modulnak - a látszat ellenére kifogástalanul működnek).

A magas, dob alakú kalap volt az utolsó csepp a pohárban. Hosszadalmas és nyomdafestéket nem tűrő kifejezésekben gazdag szóváltás után végül kiegyeztek egy könnyű, rostély nélküli sisakban, ami úgy festett, mintha viselőjének hat vézna fémujj ölelné körbe a tarkóját. Öltözéke minden egyes darabja saját védőmezővel rendelkezett, amire szükség is volt az Aláz bolygó hűvös és rendkívül korrodáló hatású atmoszférájában. A modul búcsúzóul elismételte, hogyha úgy alakulnak a dolgok, nyugodt lélekkel leadhat pár udvariassági sorozatot a mikroautomatákkal, lévén azok tökéletesen működőképesek.

- Uram! - lihegte a fiatal eunuch pincér, és döcögve fékezett a hodály eres járófelületén Háromár mellett. Négy karján a legkülönfélébb méretű átlátszó, többfalú flaskával megpakolt tálcát egyensúlyozott.

- Mi van? - hördült fel Háromár.

- A fajidegen vendég ellátmánya, uram!

Háromár kinyújtotta egyik csápját, és vakon körbekotorászott a tálcán, fellökve néhány flaskát. A pincér remegő kocsányokkal figyelte, ahogy a konténerek billegnek, eldőlnek, majd ide-oda gördülnek a fémlapon. Genar-Hofoen mindenféle diplomata-előképzettség nélkül is felismerte volna a képére kiült pánikot. Ha valamelyik konténer eltörik, az önmagában nem jelent veszélyt: a törött tárolók jelentéktelen szilánkokat produkálnának, és az alázok számára mérgező tartalom a levegővel érintkezve túl gyorsan megfagyna ahhoz, hogy valódi veszélyt jelentsen a pincér testi épségére. Ám ha a kilátásba helyezett büntetés valóban arányban áll az inkompetencia fokával, melynek a kasztrált fiatal az imént nyilvánosan jelét adta... nos, akkor minden oka megvan a rettegésre.

- Ez meg mi? - horkantotta Háromár, és egy gömb alakú flaskát csippentett egyik manipulátorába, majd dühödten megrázta az eunuch csurgója előtt. - Valami ital? Az? Mi lesz, nyögd már!

- Nem tudom, uram - vonyított a pincér. - Azt hiszem, uram.

- Sötét, mint az éjféli segglyuk - motyogta Háromár, és a flaskát kecsesen Genar-Hofoen felé nyújtotta.

- Tiszteletre méltó és mélyen megbecsült vendég - döngte. - Mondd, hogy erőfeszítéseink örömmel töltenek el!

Genar-Hofoen szertartásosan bólintott, és elvette a flaskát. Háromár a pincérhez fordult.

- Mi van, he? - reccsent rá. - Ne csak lebegj ott, isten barma! Kapd össze magad, és vidd a többit a Vulgártraccs zászlóalj asztalához! - Az egyik csápjával a pincér felé csapott. Az eunuch megrezzent, gáztömlője mazsolává töppedt. A következő pillanatban a fészektér padlómembránját alig érintve suhant a bankettasztalok felé, sűrű elnézések közepette kerülgetve az arrafelé korzózó aláz diplomatákat.

Háromár futólag viszonozta egyik tiszttársa üdvözlő lapogatását, aztán egyenruhája zsebéből elővarázsolt egy folyadékkal teli gömböt, és óvatosan a Genar-Hofoen kezében lévő flaskához koccintotta.

- Az Aláz és a Kultúra gyümölcsöző kapcsolatára - dörmögte. - Legyen barátságunk hosszú, háborúink pedig rövidek!

Azzal csurgójába döntötte a folyadékot.

- Olyan rövidek, hogy akár teljesen el is hagyhatnánk őket - vágta rá Genar-Hofoen fásultan. Hát igen, a Kultúra nagykövetének (jobb híján) efféle lózungokkal kell vagdalkoznia. Nem mintha egy pillanatig is komolyan gondolta volna, amit mondott. Háromár válaszul gúnyosan felhorkant, és mintegy mellesleg megkísérelte egyik csápvégét orvul feldugni egy mellettük elhaladó flottaszázados ánuszába, aki felháborodottan félrelökte a tolakodó végtagot, fenyegetően megcsattogtatta a csurgóját, majd minden átmenet nélkül csatlakozott Háromár harsány hahotájához, végül pedig szívből jövő üdvözlést és mennydörgésszerű csápcsapásokat váltottak, ahogy közeli barátok közt szokás. Az alkalom jellegéből adódólag - Genar-Hofoen a fejét tette volna rá - nem ez lesz az első és utolsó ilyesféle bajtársias ugratás.

Díszvacsorának álcázott kanbulinak néztek elébe, méghozzá a duhajabb fajtából. Még aláz léptékkel mérve is.

Genar-Hofoen a szájához emelte a flaskát. A védőruha rácsatlakozott a szívócsőre, kiegyenlítette a nyomást, aztán kioldotta a zárókupakot. Genar-Hofoen hátradöntötte a fejét, ám beletelt egy kis időbe - a védőöltözék agyi kapacitásához képest eléggé hosszú időbe -, mielőtt a zselémező átszűrte magán az italt, és beleengedte a férfi szájába.

- Alkohol-víz arány: ötven-ötven százalék. Mérsékelten toxikus gyógynövénykivonat nyomokban. A Leisetsiker-szesz gyenge másolata - összegezte egy testetlen hang Genar-Hofoen fejében. - A helyedben leönteném az első klozeton.

- A helyemben a sárga földig leinnád magad, csak hogy egy üdítő pillanatra megszabadulhass a szájmenéses zselépelenkád rossz dumájától - közölte Genar-Hofoen a védőruhával, és alaposan meghúzta a flaskát.

- Ó, szóval megint minden az én hibám nyafogott a hang.

- Minden nem. Csak majdnem minden.

- Jó az ital? - érdeklődött Háromár, szemkocsányaival a flaska felé intve. - Mármint a ti defektes ízlésetek szerint.

Genar-Hofoen bólintott, a torkát és a gyomrát kellemesen átmelengette az alkohol. Fenékig ürítette az apró tartályt, aztán felköhögött. A zselémező egy pillanatra kipúposodott a szája körül, akár valami ezüstös rágógumi. Háromár ezt tartotta a második legmulatságosabb dolognak, amit egy Mk 12-es védőöltözetet viselő ember produkálni tud. Ezzel állítólag csak a tüsszentés kelhet versenyre.

- Egészségtelen, sőt mérgező - krákogta Genar-Hofoen. - Tökéletes. Le a kalappal a vegyész előtt.

- Átadom - felelte Háromár, és ivógömbjét összemorzsolva egy mellettük elhaladó mameluk felé pöckölte.

- Gyere - kiáltotta, és megragadta a férfi kezét. - Üljünk asztalhoz! A gyomrom belappadt, mint a majrés húgyhólyagja csata előtt.

- Nem, nem és nem! Hányszor mondjam még?! Meg kell emelni, aztán finoman rántani rajta, így, te fafejű idegen, különben a karcebek közé pottyantod az egész hóbelevancot. Na figyeld, hogy csinálják a nagyok!

Az aláz ceremoniális vacsorák alfája és ómegája a tíz-tizenöt méter átmérőjű körasztal, mely a középen elhelyezkedő gödörcsapdára néz, ahol állatviadalok folynak az egyes fogások előtt, alatt és között. A régi szép időkben a hadsereg bankettjeinek és az aláz arisztokrácia estélyeinek fénypontjai a hadifogságba esett idegenek közötti gladiátorversenyek voltak, annak ellenére, hogy az efféle harci játékok megrendezése elképesztően drága mulatságnak számított, tele technikai komplikációkkal a kémiai- és nyomásviszonyok okán, melyet a tusa idejére fenn kellett tartani. (Arról nem is beszélve, hogy a szóban forgó szórakozási forma a vacsoravendégek számára sem volt egészen veszélytelen. Ki ne emlékezne a Heghegy klán asztalánál, anno 334-ben történt szörnyű balesetre, amikor az egész asztaltársaság kínkeserves, ám annál emlékezetesebb halált halt, mert a gázóriás atmoszféráját szimuláló, magas nyomás alá helyezett harctér miszlikbe robbant?) Mérvadó körökben még ma is sokan vélik úgy, hogy az ünnepi lakomák ellaposodása túl nagy ár azért, hogy az Aláz bebocsáttatást nyerjen a galaktikus jógyerekek zártkörű és rém vérszegény homokozójába - ahelyett, hogy soha vissza nem térő lehetőséget nyújtanának a sótlan kis kreténeknek, hogy kipróbálhassák magukat az aláz fegyverek dicsőséges ereje ellenében.

Különleges alkalmakkor így mostanság - jobb híján - két aláz akaszkodik össze az arénában valami harcoshoz méltó nézeteltérés örvén, esetleg bűnözők mérik össze az erejüket a teljes amnesztia reményében. Az ilyen tusák alkalmával az ellenfeleket általában megbéklyózzák vagy összekötözik, és mindössze egy tompa ezüstpengét nyomnak a maniupulátorukba, mely alig valamivel hatékonyabb egy elvásott

kalaptűnél, ezzel biztosítva, hogy sokáig tartson a mulatság. Genar-Hofoent egyszer sem hívták meg ilyen párviadalra, és jó eséllyel nem is fogják soha; az efféle hepajok szigorúan zártkörűnek számítanak, fajidegeneket a közelébe se engednek, ráadásul a jobb nézőhelyekért vívott küzdelem állítólag éppolyan vérre menő, mint maga a gödörcsapdában zajló látványosság.

A mostani díszvacsorán - melyet annak emlékére rendeztek, hogy az Aláz nép ezernyolcszáznyolcvanöt éve vívta első valamirevaló űrcsatáját első valamirevaló ellenségével - az egyes versenyszámokat úgy tervezték meg, hogy kapcsolódjanak a felszolgált ételekhez. Az előételként érkező haltál mellé a gödröt etánnal eresztették tele, és speciálisan tenyésztett harci uszonyosokat engedtek a hullámzó anyagba. Háromár nagy élvezettel ecsetelte Genar-Hofoennek a halak különleges anatómiáját; speciális szájcsatlakozójuk révén képtelenek hagyományos módon táplálkozni, ehelyett egy másik halfaj testnedveit szívják el, melyek genetikáját kifejezetten úgy szabták át, hogy a ragadozók állkapcsába illeszkedjenek.

A második fogás apró, bundás - a maguk módján megejtően bájos - állatkákból állt, melyek a gödör peremén elhelyezett páros nyomvályúban futottak körbe-körbe a körasztal belső széle mentén. Valami hosszú és állig pikkelyes üldözte őket, aminek mindkét végén éles fogak csattogtak. Az alázok hajráztak és füttyögtek, ütemesen verték az asztalt, fogadásokat kötöttek és sértegették egymást, vagy az apró teremtményeket böködték hosszú villáikkal, miközben ugyanennek az állatnak párolt, fűszeresen elkészített verzióját lapátolták a csurgójuk alá.

A karcebek szolgáltatták a fő fogást. Mialatt két testes példány - termetre akkorák, mint egy ember, csak épp nyolclábúak - hangosan csattogtatta borotvaéles állkapocs-implantátumait, és egymás felé kapdostak heveder erősítésű karmaikkal, a pincérek kockára vágott karceboldalast tálaltak fel lapátnyi méretű zöldségpéptálakon. Ezt szánták a bankett fénypontjának, így a vendégek végre bevethették miniatürizált szigonyaikat - a teríték leghatásosabb kinézetű célszerszámát -, hogy a szigonykötél technikás kezelésével (amit Háromár hiába próbált megtanítani a kétbalkezes idegennek) húsdarabokat orozhassanak a többiek tányérjából, majd a falatot saját tányérjukba, csurgójukba, illetve manipulátorukba kormányozzák anélkül, hogy a gödörben küzdő karcebek közé ejtenék, vagy útközben elzabrálná egy másik szemfüles vacsoravendég.

A dolog szépsége abban áll - magyarázta Háromár, miközben szigonypuskáját egy admirális tányérjára irányozta, akit saját elbaltázott húskarózó akciója foglalt le -, hogy mindig a legtisztább célpont van a legmesszebb.

Felmordult, lőtt, talált. Épp időben rántotta el a dárdahegyre tűzött karcebdarabkát a másik aláz tányérjáról, mielőtt az admirális jobbján ülő tiszt lecsaphatott volna a zsákmányra. A húscafat elegáns röppályán suhant a levegőben, Háromárnak alig kellett megemelkednie, hogy rácsattintsa a csurgóját. Jobbra-balra fordult, fogadva a pattogó csáphangokból álló elismerő tapsot, aztán visszaereszkedett a székként funkcionáló, Y-alakú konzolra.

- Látod? Na így köll ezt csinálni.

Nyelt egyet, aztán nagy ívben kiköpte a szigonyt a követőzsinórral együtt.

- Látom - felelte Genar-Hofoen, aki még mindig azzal volt elfoglalva, hogy visszatekerje a véget nem érő szigonykábelt. A férfi Háromár jobbján ült egy Y-konzolon, amit kifejezetten a számára alakítottak át (vagyis egy fémlapot fektettek a szárai közé). A lába az asztal körül futó morzsaárok fölött kalimpált, amely - ahogy a védőruhától megtudta - olyan hevenyen bűzlött, ahogy egy valamirevaló morzsaároknak az aláz ínyencek szerint kell.

Összerezzent, és még éppen időben kapta félre a fejét. Majdnem leesett a székről, ahogy a szigony elsüvített mellette. Hajszál híja volt.

Sztoikus nyugalommal fogadta a harsány röhögést és az aláz tiszt túljátszott bocsánatkérését. Az öttel arrébb ülő diplomata természetesen Háromár tányérjára célzott. Előzékenyen felnyalábolta a szigonyt a sebtében egybegyűrt madzaggal

együtt, és visszajuttatta jogos tulajdonosának. Aztán újból a jellegtelen ételdarabkákat turkálta az előtte álló nyomáskiegyenlített konténerben, és az apró, négyujjas kézre emlékeztető zselémező eszköz segítségével a szájához emelt egy falatnyit. A lába a vacsoramaradvány-árok fölött harangozott. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki felnőttekkel ült asztalhoz.

- Majdnem léket kaptál, mi, ember? Haha! - harsogott a Diplomáciai Offenzíva ezredese Háromár másik oldalán. Egyik csápjával kedélyesen háton vágta Genar-Hofoent, aki előreesett a székében, majd tompa puffanás és némi csörömpölés kíséretében felkenődött az asztalra. - Oppárdon... - hahotázott az ezredes, és gerincroppantó rántással ülő helyzetbe húzta a férfit.

Genar-Hofoen udvariasan mosolygott, és felvette az asztalra esett napszemüveget. Az ezredest Dühorkánnak hívták. A Kultúra elszomorítóan gyakorinak találta az ehhez hasonló szellemben fogant beceneveket az aláz diplomaták tagjainak sorában.

Háromár egyszer hosszasan fejtegette, hogy az Aláz Régi Gárda bizonyos frakciói a diplomáciai szolgálat puszta létét is lealacsonyítónak találják, és kompenzálásképpen csak a legagresszívebb, legidegengyűlölőbb alázokat engedik diplomata pozíciókhoz jutni. Így senki fejében sem merülhet fel a szentségtörő és egyben abszurd gondolat, hogy az Aláz elpuhul.

- Gyerünk, idegen, próbáld újra! Nehogy kimaradj a mókából, csak mert nem tudod megenni ezt az átkozott mócsingot!

Egy szigony zúgott el a gödör fölött, és egyenesen Háromár tányérja felé tartott. Az aláz ügyesen elkapta, és érces kacagás közepette visszadobta a feladónak. A gazdája éppen időben bukott le, így a szerszám egy elhaladó italpincér gáztömlőjét kapta telibe. A gáz sziszegve távozott, a pincér halálra váltan sikoltozott.

Genar-Hofoen a Háromár tányérjára púpozott húscsomókat méregette.

- Miért nem karózhatom meg? - kérdezte.

Háromár megrándult, mint akit megcsípett valami. Fenyegetően kihúzta magát.

- A szomszédod tányérjáról beszélsz? - üvöltötte remegő kocsányokkal. - Ez volna a legocsmányabb, leggerinctelenebb, legbecstelenebb csalás, Genar-Hofoen. Vagy egy harcoshoz különösen méltatlan kihívás párbajra. A hétszentségit, hát miféle modort tanítanak nektek abban a flancos Kultúrában?!

- Bocsáss meg - visszakozott Genar-Hofoen.

- Most az egyszer - dünnyögte Háromár elernyedő kocsányokkal. Ráérősen feltekerte a szigonykábelt, és a csurgója alá lapátolt egy szaftos húsdarabot. Aztán leöblítette némi itallal, és csatlakozott az asztallapon dobolókhoz.

Az egyik karceb a hátára fektette ellenfelét, aztán kiharapta a torkát.

- Micsoda menet! Micsoda menet! Egymás után hét győzelem! Született győztes, én mondom nektek! Ez az én kutyám! Az enyém, fogadok rá! Látod, Gázfák, ugye megmondtam? Hahaha! Ki akar fogadni?

Genar-Hofoen a fejét ingatta, és csöndesen mosolygott. Még soha életében nem járt ennyire idegen helyen, mint ez itt; a csípős-hidegre kompresszált gázok gigantikus tóruszán, mely egy fekete lyuk körül kering - utóbbi maga is körpályán mozog egy barna törpe körül, fényévekkel a legközelebbi csillagtól -, amelynek külső burka hajóktól rücskös (a legtöbbjük tipikus aláz jármű a maga jellegzetesen csorba, gumós alakjával), és amelyen hangyaként nyüzsögnek az életvidám alázok, az áldozat-fajok színes kollekciójáról nem is beszélve. Mégis még soha sehol nem érezte magát ennyire tökéletesen... otthon.

- Genar-Hofoen, itt Scopell-Afranqui - szólalt meg egy kimért hang Genar-Hofoen fejében. A modul volt az. A védőruhán keresztül lépett kapcsolatba a férfival.

- Sürgős üzenetem van a számodra.

- Nem érek rá - gondolta Genar-Hofoen. - Fogalmazzunk úgy, hogy bokros nagyköveti teendőim akadtak. Hja, az aláz vacsoraetikett vasmarka tart.

- Genar-Hofoen, ez egyrészt komoly, másrészt valóban sürgős. Viszszajönnél, kérlek? Méghozzá azonnal.

- Dehogy megyek. Meg vagy őrülve? Csak most értem ide.

- Pontosan nyolcvan perce mentél el, és már a főfogásnál tartasz. Látom az egész díszvacsorának álcázott állatcirkuszt a beszélő hálózsákodon keresztül...

- Undok vagy! - szúrta közbe a védőruha indignáltan.

- Pofa be - torkollta le a modul. - Genar-Hofoen, visszajössz vagy sem?

- Az utóbbi.

- Nos, akkor leellenőrzöm a kommunikációs prioritásokat... Rendben. Tehát a dolgok jelenlegi állása szerint...

- ... fogadni, ember-barátom? - kérdezte Háromár, és Genar-Hofoen elé csapott az asztalra.

- Tessék? Fogadni? - kérdezett vissza a férfi, és magában gyorsan viszszajátszotta az aláz szavait.

- Ötvenet a következőre, amelyik a vörös ajtó mögül jön! - harsogta Háromár, és körülötte ülő tiszttársaira pillantott.

Genar-Hofoen is az asztalra csapott. Ököllel.

- Kispályás! - kiabálta, és a ruha arányosan felerősítette a hangját. Számos kocsány fordult kettőjük irányába. - Kétszázat a kék kutyára! Háromár, akinek a családja inkább jómódú volt, mint gazdag, és akiknek már az eredeti tét is jó félhavi keresetét tette ki, alig észrevehetően megrezzent, aztán újabb csápot vágott az asztalra.

- Mocsadék idegen! - süvöltötte teátrális hévvel. - Azt hiszed, egy nyeszlett kétszázas megfelelő ajánlat az én pozíciómban? Legyen... legyen kettő ötven!

- Ötszáz! - kiabálta Genar-Hofoen, és a másik karját is lecsapta az asztalra.

- Hatszáz! - bömbölte Háromár, és egy harmadik végtag döndült a másik kettő mellé. Sokatmondó pillantásokat váltott a többiekkel, és csatlakozott az általános nevetéshez; az idegen alulmaradt a végtaglicitben.

Genar-Hofoen összehúzta magát a székben, és feltette a bal lábát, csizmás sarkával az asztalra taposva.

- Ezer, fene a filléres irhádba!

Háromár a negyedik csápját pakolta az asztalon halmozódó végtagokra Genar-Hofoen elé. A teríték kezdett határozottan zsúfoltnak tűnni.

- Te akartad! - fröcsögte az aláz. - Hát legyen! Szerencséd, hogy megkönyörültem rajtad, nem vittem följebb a tétet, és nem taszítottalak öngyilkos adósságba, te mikroszkopikus nyomorék!

Háromár egyre harsányabban nevetett, és újra körbehordozta a tekintetét a körülötte ülő tiszteken. ők is vele együtt hahotáztak, a fiatalabbak kötelességtudóan, a többiek - Háromár közelebbi kollégái és barátai - erőltetetten, mintha ők estek volna kétségbe Háromár helyett. A tét akkora volt, ami miatt egy átlagos harcos rettenetes bajba keveredhet a feletteseinél, a bankjánál és a klánjánál, esetleg mindháromnál egyszerre. Néhányan viszont olyasféle kifejezéssel figyelték Háromárt, amit Genar-Hofoen tapasztalatai szerint kifejezett kárörömnek lehet nevezni.

Háromár buzgón megtöltött minden elérhető közelségben levő ivógömböt, aztán megénekeltette az asztaltársaságot. Húzzuk-nyársra-aséfet-ha-nem-csípkedi-magát-hej!, szólt a refrén.

- Na szóval, modul - gondolta Genar-Hofoen. - Mi lenne az a baromi sürgős üzenet?

- Ha szabad ezt mondanom, rendkívül elhamarkodott húzás volt a részedről. Ezer egység! Háromár nem engedhet meg magának ekkora pénzveszteséget, és ha arra gondolok, hogy ő nyer... mi sem bánhatunk tékozlóan a forrásaikkal, Genar-Hofoen.

A férfi megeresztett egy újabb vigyort. Sikerült mindenkinek borsot törni az orra alá. Ollé.

Szar ügy - gondolta. - Szóval, hogy szól az üzenet?

- Mindjárt továbbítom, már ha a papírtörölköződ állítólagos agya bírja...

- Hallottam ám - szúrta közbe a ruha rosszallóan.

- ...méghozzá anélkül, hogy a barátaink lehallgatnák - fejezte be a modul. - Válassz ki egy kis Gyorsítót, és ...

- Már megbocsáss, nagytesó - vágott közbe a ruha. - De szerintem Byr Genar-Hofoen kétszer is meggondolja, mielőtt egy olyan drogmirigyet aktivál, minta Gyorsító. Főleg az adott körülmények között. Ne felejtsd el, hogy én tartozom felelősséggel érte, ahogy elhagyja a fedélzetedet. Csak a feladatomat végzem, Scopell-Afranqui. Nagyon szép és jó, hogy te ott fenn csücsülsz, de...

- Te csak maradj ki ebből, légüres membrán - vetette oda a modul foghegyről.

- Légüres... micsoda? Ez mégiscsak több a soknál! Hogy merészeled...

- Befognátok végre? - mordult rájuk Genar-Hofoen, és alig tudta megállni, hogy ne kiabáljon fennhangon. Háromár éppen a Kultúráról szónokolt, és így is elszalasztotta a kiselőadása első felét, míg a két gép perlekedése visszhangzott a fejében.

- ...nem lehet ilyen izgalmas, mint ez, igaz-e, Genar-Hofoen?

- Valóban nem - kiabálta vissza a dúdolókórust túlharsogva. A zselémező eszközt az egyik ételkonténerbe mélyesztette, és a szájához emelte az ételt. Szélesen mosolygott, és feltűnően kidagadó orcával majszolta a falatot. Háromár jóízűen böfögött, emberfej nagyságú húsdarabot nyomott a csurgójába, aztán izgatottan visszafordult az állatverem felé, ahol az új karcebpáros még mindig óvatosan kerülgette egymást. Kiegyenlítettnek látszanak az erőviszonyok, állapította meg Genar-Hofoen.

- Most már beszélhetek? - kérdezte a modul.

- Igen gondolta Genar-Hofoen. Nyögd már ki, mi van!

- Ahogy mondtam, sürgős üzeneted érkezett.

- Kitől?

- A Halál és a Nehézségi Erő nevű Rendszerközi Hajótól.

- Mi a manó... ámuldozott Genar-Hofoen. Ha jobban belegondolt, szinte meg volt hatva. Szinte. - Azt hittem, a vén lókötő hallani sem akar rólam.

- Én is azt hittem. Nos, úgy látszik, kollektíve tévedtünk. Szóval akarod azt az üzenetet vagy sem?

- Akarom hát. De még mindig nem értem, minek ehhez a Gyorsító.

- Mert hosszú az üzenet. Ráadásul interaktív is; egész szemantikai- és kontextus-jelsorozat a hozzá rendelt elmestátusz-kivonattal, mely arra is képes, hogy önállóan válaszoljon a kérdéseidre. Ha valós időben hallgatnád végig a mondókáját, még akkor is üres arckifejezéssel merednél magad elé, amikor játékos kedvű vendéglátóid az együnk-pincértalpat fogáshoz érnek. És amint már említettem, sürgős a dolog. Genar-Hofoen, figyelsz egyáltalán?

- Naná, talpig fül vagyok. Mégis, nem hagyhatnánk ki a technológiai kunkorokat, és nem mondanád el csak úgy egyszerűen, mi az üzenet? Kivonatold, összegezd, foglald össze... vagy akármi.

- Az üzenet neked szól, nem nekem. Ami azt illeti, bele se néztem. Folyamatosan dekódolom majd, közvetítés közben.

- Oké, oké, mehet. Beindítottam a Gyorsítót.

- Még mindig úgy gondolom, hogy veszélyes... - motyogta a zselémező ruha.

- Pofa alapállásba! - ugatta le a modul. - Az ő nevében kérek elnézést, Genar-Hofoen. Íme az üzenet. A Halál és a Nehézségi Erő nevű RH- tól Seddun-Brazjsa Byr Fruel Genar-Hofoen dam Ois részére. Jeladás indul.

A modul hivatalos, száraz hangját egy másik, oktávokkal mélyebb hang váltotta fel.

Meg sem kísérlek úgy tenni, mintha boldoggá tenne, hogy újra kapcsolatba kell lépnem veled, Genar-Hofoen. Teszem ezt mégis jobb meggyőződésem ellenére azok kedvéért, akiknek véleményét és ítéletét mindenek fölött tiszteletben tartom, és mert úgy vélem, joggal elmarasztalható volnék kötelességeim teljesítésében, ha nem tennék képességeimhez mérten eleget kérésüknek.

Genar-Hofoen a lemondó sóhaj mentális megfelelőjét produkálta, és ha tehette volna, a kezére támasztja az állát, mialatt - hála a Gyorsítónak, mely irtózatos sebességgel dübörgött át központi idegrendszerén - körülötte mintha minden lassított felvételben történt volna. A Halál és a Nehézségi Erő nevű Rendszerközi Hajó már akkor is unalmas vén szövegláda volt, amikor megismerte, és a jelek szerint az utóbbi időben nem javult a helyzet. Még a hanghordozása is hajszálra ugyanolyan volt, ahogy emlékezett rá; vontatott, okoskodó, monoton. Fárasztó.

Tehát a már említett okokból kifolyólag úgy döntöttem, mégis kapcsolatba lépek veled, és közismerten szélsőséges, makacs és perverz jellemedet figyelembe véve az interaktív szignál formájában történő üzenettovábbítási metódust találtam a legalkalmasabbnak célom eléréséhez. Nos, tudomást szereztem róla, hogy jelenleg éppen nagyköveti tisztséget látsz el annál az infantilisan lelketlen, műkedvelő haramiabandánál, akik Aláz néven emlegetik magukat, és az a végtelenül nyugtalanító érzésem támadt, hogy bár ezt a megbízatást valamiféle körmönfontan kimunkált büntetésként képzelték el a számodra, te valójában kifejezett élvezettel alkalmazkodtál új környezetedhez, ha a feladathoz nem is nőttél fel, melyet, ebben egészen biztos vagyok, a szokásos óvatlanságoddal, lezser, önző és nemtörődöm módon...

- Ha ez a jel tényleg interaktív - sokallt be Genar-Hofoen -, megkérhetnélek, hogy hagyd a rossz dumát, és térj a lényegre?

- Figyelte, ahogy a két karceb ugrásra készen megfeszül a gödör két oldalán.

- Ahogy óhajtod. Attól tartok, vendéglátóid nélkülözni lesznek kénytelenek a társaságodat egy időre.

- Miért? - kérdezte Genar-Hofoen. Rosszat sejtett.

- Az a döntés született - és nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy ebben nekem magamnak semmiféle részem nem volt -, hogy a szolgálataidra máshol van szükség.

- Hol? És mennyi időre?

- Sem a pontos helyet, sem az időt nem áll módomban megadni.

- Megelégszem egy hasraütéssel is.

- Amint már mondtam, ezeket a paramétereket nem áll módomban megadni.

- Modul, szakítsd félbe az üzenetet.

- Tényleg ezt akarod? - kérdezett vissza Scopell-Afranqui.

- Várj! szólt közbe az RH. - És ha azt mondom, hogy mindössze nyolcvan napra lesz szükség a drága idődből? Kielégít a válasz?

- A nagy frászt elégít ki. Remekül érzem magam itt. Túl sokszor rángattatok bele mindenféle Rendkívüli Körülmények szarságba. Ismerem ezt a hé-gyere-segíts-ki-minket-ezzel-a-semmiséggel dumát. Keress másik palimadarat.

Ez persze költői túlzás volt; Genar-Hofoen egyetlen egyszer vállalt csak el komolyabb megbízást az RK-tól, de tudta - legalábbis hallott róla -, hogy sokan, akik a Kontakt Szekció kémkedési és piszkos trükkökre szakosodott részlegének dolgoztak... szóval fogalmazzunk úgy, hogy paraszthajszállal többet kaptak, mint amire szerződtek.

- Egy szóval sem mondtam, hogy...

- Ráadásul ideköt a munkám vágott közbe Genar-Hofoen. - Egy hónap múlva újabb audienciára vagyok hivatalos, ezúttal a Nagytanács elé. A lelkükre kell hatnom, hogy bánjanak egy fokkal barátibban a szomszédaikkal. Szóval mindent tudni akarok erről az izgalmas új feladatról, különben feldughatjátok magatoknak.

- Egy szóval sem mondtam, hogy a Rendkívüli Körülmények nevében beszélek.

- Van pofád letagadni, hogy ők állnak a dolog mögött?

- Azt nem, de...

- Akkor állítsd magad takarékra. Különben is, ki akarna elmozdítani a posztjáról egy tehetséges és igen eredményesen ügyködő nagykövetet, aki ráadásul...

- Genar-Hofoen, csak az időt vesztegetjük.

- Ha te mondod - dünnyögte magában Genar-Hofoen, és figyelte, ahogy a két

karceb a levegőbe emelkedik, és egymásra veti magát. - Rá se ránts. Folytasd csak.

- A feladat kényes természetéből adódóan személy szerint tökéletesen alkalmatlannak találtak rá, ám épp ezen okból kifolyóan badarság volna rám, a modulodra, a védőöltözékedre vagy akár terád bízni a részleteket, amíg el nem jön az ideje.

- Helyben vagyunk. Látod, ez az, amit feldughatsz magadnak: ezt a titokzatoskodó RK hozzáállást. Teszek rá, mennyire kényes a feladat, eszembe se jut komolyan elgondolkodni rajta, amíg azt sem tudom, miről van szó.

A karcebek elrugaszkodás közben megcsavarodtak a levegőben, felkészültek a támadásra. A franc, gondolta Genar-Hofoen, talán ez is azok közé a csörték közé tartozik, amikor minden azon múlik, melyik dög süllyeszti a protkóját először a másikba.

- Nyolcvan nap - folytatódott az üzenet egyre fokozódó rezignáltsággal. - Mindössze ennyit kérünk az életedből. Ráadásul ezen időnek kilencvenkilenc százalékában semmi mással nem kell fárasztanod magad, mint hogy A pontból B-be utazol. Utazásod első szakasza viszonylagos kényelemben fog telni egy aláz hadihajón, melyet a rendelkezésedre bocsátanak majd (busás fizetség fejében, ahogy őket ismerem), a fennmaradó időben pedig garantált kényelemben lógathatod a lábad egy kultúrabeli ÁKE-n. Az utazás végeztével villámlátogatást teszel egy másik kultúrabeli hajón, ahol is teljesíted a küldetést - ezt értsd úgy, hogy akár egy órán belül is elvégezhető munkáról van szó, de egy napnál biztosan nem fog tovább tartani. Aztán ha úgy tartja kedved, visszajöhetsz ide, hogy ugyanott folytassátok, ahol abbahagytátok a mi hőn szeretett barátainkkal és szövetségeseinkkel, az Alázzal. Gondolom, nem hangzik túl megterhelő feladatnak. Vagy neked ez is sok?

A karcebek méterekkel a gödör középpontja fölött találkoztak a levegőben. Egymásba csapódtak, becélozták a másik torkát. Még mindig nehéz lett volna biztosat mondani, de Genar-Hofoen úgy látta, Háromár állatának már most sem áll valami jól a szénája.

- Még mindig nem látom kristálytisztán, mi ebben a jó nekem. Miért kéne... Ó, a kurva élet!

- Hogy mondod? - értetlenkedett A Halál és a Nehézségi Erő interaktív üzenete, de Genar-Hofoen már nem figyelt rá.

A két karceb kibogozhatatlan végtag-csomóba gubancolódott, és tompa puffanással becsapódott a gödörbe. A kék nyakörves állat állkapcsa a vörös nyakörves torkába mélyedt. Az alázok többsége vadul éljenezni kezdett. Háromár és haveri köre teli torokból sivított.

- A francba.

- Védőruha gondolta Genar-Hofoen.

- Tessék - jelentkezett be a zselémező. Azt hittem, valaki mással beszélsz...

- Most épp veled beszélek. Látod a kék karcebet?

- Én ne látnám?

- Pörkölj oda az anyaszomorítónak az effektoroddal. Kapd le a másikról.

- Hogy mit? Jaj, azt nem tehetem. Csalás volna...

- Háromár fél seggel már így is a szakadék szélén billeg. Csináld, különben téged terhel a felelősség egy súlyos diplomáciai incidensért. Na, hogy döntesz?

- De hát...

- Gyerünk azzal az effektorral! Mi lesz már, zselészatyor? Tudom, hogy a legutóbbi rendszerfejlesztéseidnek hála semmit se fognak észrevenni. Nézz csak oda! Hát nem érzed, ahogy azok a fémállkapcsok a gigádba tépnek? Háromár ezekben a pillanatokban mond búcsút a diplomáciai karrierjének. Talán már azon gondolkodik, milyen ürüggyel hívjon ki párbajra. Aztán már nem sokat számít, én ölöm meg őt vagy ő engem; kitör a totális háború az Aláz és a...

- Jól van, jól van! Tessék!

Genar-Hofoen jobb vállán bizsergő érzés suhant át. A vörös karceb megrezzent, a

kék összerándult, és elvesztette a fogást a másikon. A vörös nyakörves kikecmergett a másik alól, megfordult, és vadul forgó szemekkel rávetette magát. Fordult a kocka. Genar-Hofoen mellett - még mindig lassított felvételben - Háromár a levegőbe emelkedett.

- Rendben, RH, mit javasolsz?
- Mi történt az imént? Mire vártunk?
- Nem érdekes. Ahogy te magad is mondtad, ne húzzuk az időt. Gyerünk, folytasd.
- Gondolom, jutalmat vársz. Mivel tehetnénk a kedvedre?
- Istenkém, hadd gondolkodjam. Lehetne például egy saját hajóm?
- Tudomásom szerint ennek semmi akadálya.
- Fogadni mertem volna.
- Megkapod, amit akarsz. Bármit. Tessék. Most elégedett vagy?
- Majdnem elélveztem.
- Genar-Hofoen, kérlek. Könyörgöm, mondd, hogy megteszed!
- RH, te könyörögsz nekem? Hogy meddig süllyed a világ... - GenarHofoen jót mulatott, ahogy a kék galléros karceb reményvesztetten rángatózott a másik állat markában, és Háromár kezdett felé fordulni.
- Igen, könyörgöm. Most már beleegyezel, ugye? Az idő ellenünk dolgozik!

A szeme sarkából Genar-Hofoen figyelte, ahogy Háromár egyik csápja felé úszik a levegőben, és felkészítette hosszú reakcióidejű testét az ütésre.

- Üres perceimben majd meditálok rajta.
- De...
- Szakítsd meg a jelet, ruhazselé. És mondd a modulnak, hogy álljon készenlétben! Most pedig parancs következik, érted? Amíg nem hívlak, tedd magad alvó üzemmódba.

Genar-Hofoen leállította a Gyorsítót. Elmosolyodott, és boldogan felsóhajtott, ahogy Háromár ütése gerincreccsentő erővel becsapódott a hátába, a Kultúra pedig elvesztett ezer egységet.

Gyerek még az este.

IV.

Aznap éjjel a telihold ezüstfehéren derengő udvarából szitáló rettegés ismét maga alá temette a parancsnokot, ez alkalommal minden eddiginél mélyebbre.

Álmában a hajnal sápadt visszfényére ébredt kemény katonai priccsén. Odalenn a völgyben a kriptavagonok kéményei zsíros füstöt böfögtek az égre. A táborban semmi sem mozdult. Elsétált a sátrak néma sorai között, egészen az őrtornyok árnyékából induló drótkötélpályához. A felvonó álmosan döcögött át vele a fenyves fölött. A parancsnok a gleccsernél szállt le.

Az összefüggő hótakaró elvakította, a csípős hegyi levegő kaparta a torkát. Minden egyes lépésért valóságos közelharcot kellett vívnia a széllel, amely a komorfekete és ordítófehér hegyek recés partjai közé szorult jégfolyam repedezett felszínén korcsolyázott, hártyavékony hó-és jégfátylakat tépve fel útközben.

Körbenézett. Mióta a nyugati oldalt kezdték bányászni, most látta először a tárnát. A fejtési terület nagy, kerekded katlanban feküdt, melyet nem sokkal ezelőtt ők maguk robbantottak a gleccserbe. Odalenn a szikrázó jégkehelyben emberek, gépek és exkavátorok szorgoskodtak, mint megannyi apró hangya. A feltárási terület makulátlan fehérjét sötét pöttyök tarkították, amik ebből a távolságból kisebb szikláknak hatottak. A tárna falai életveszélyesen meredekek voltak. Persze ha alacsonyabbra veszik a rézsűszöget, jóval tovább tart lejutni a kívánt lavírsíkig, és a főparancsnokság eddig sem ismert irgalmat, ha a határidők betartatásáról volt szó...

A csigavonalban emelkedő rámpa végében, ahol a raklapszállító görgőspálya megszabadult kampókon himbálózó rakományától, egy tehervonat várakozott. A kéményeiből felszálló füst lustán gomolygott a vakítóan fehér táj fölött. Az őrök fázósan toporogtak, a bányamérnökök élénk vitába merülve álltak a csörlős

vonómotor körül. Mögöttük csikorogva megnyílt az egyik konténer-kalyiba ajtaja, és elsősorjázott a következő műszak. Valamivel arrébb egy bányászokkal megrakott szánt eresztettek a jégbe vágott hatalmas sebbe. A parancsnok sokáig nézte a férfiak rosszkedvű, dércsípte arcát és szedett-vedett egyenruhájukat, ami alig volt több szánalmas rongykollekciónál.

Valahol a távolban irgalmatlan hangon megroppant a gleccser. A parancsnok lába alatt baljóslatúan megremegett a talaj.

Megpördült, és bénultan figyelte, ahogy a keleti rézsű egyetlen hatalmas jégtáblaként megindul lefelé, majd fenséges lassúsággal az odalent dolgozó munkásokra és őrökre zúdul. Az apró alakok hanyatt-homlok menekültek a lezúduló jéglavina elől, amely időközben átbukott a tárna peremén, és a lavírsíkra érve bolyhos fallá szélesedve süvöltött feléjük.

Alig maroknyian menekültek meg. A többség pillanatok alatt odaveszett - elnyelte őket a gigantikus hullám és a nyomában tomboló krétafehér, csillámló zűrzavar. Az apokaliptikus morajlásba belerezonáltak a parancsnok csontjai.

A fejtés peremén futott a rámpa felé. Körülötte mindenki üvöltözött és fel-alá rohangált; teljes volt a fejetlenség. A völgykehely megtelt a felvert hó és porrá tört jég ezüstös párájával, elrejtve szem elől a még mindig az életükért küzdő túlélőket épp úgy, ahogy a jégzuhatag néhány pillanattal ezelőtt bekebelezte a völgy mélyén dolgozó, kevésbé szerencsés társaikat.

A csörlős motor egy darabig egykedvűen zakatolt tovább, aztán csikorgó-karistoló hangot hallatva akadozni kezdett. A görgőspálya kínos rándulással leállt. A parancsnok gyorsított a tempón, és tovább loholt a rámpa mellett összeverődött emberek felé.

Ez ismerős, gondolta. Tudom, mi történik itt. Még a sérülésemre is emlékszem. Látom a lány arcát. Mindenre emlékszem. Pontosan tudom, mi fog történni. Meg kellene állnom. Miért nem tudok megállni? Miért csinálom ezt? Miért nem ébredek fel?

Amikor odaért a többiekhez, a görgőspályát még mindig a legmagasabb fokozaton gyűrte a vonómotor; a csörlőre ható erő lassan átlépte a határértéket. A sodronykötél ágyúlövésnek is beillő pendüléssel szakadt el valahol a völgy mélyén. Az acélkábel surrogva-sziszegve csapódott vissza a levegőbe. Kiszámíthatatlan ívben kígyózott és tekergőzött, feltépte a rámpát, útközben elpotyogtatva hátborzongató terhét a raklapokról, ahogy a jégcseppek szóródnak szanaszét egy duhajul elcsattintott ostorról.

Inaszakadtából rohant, és teli torokból üvöltött a rámpa előtt csoportosuló mérnököknek. Nagy igyekezetében megbotlott, és arccal a hóba zuhant.

Csak egyetlen beosztottja hasalt le időben. A többieket félbe-negyedbe nyeste a süvítő sodronykötél-kasza, vérpermetfelhős darabjaik lomhán hullottak a hóba. A kötél méteres hurkai mennydörgésszerű csattanással vágódtak a vonatkocsik oldalába, és megkönnyebbülten tekeredtek a kopott csörlőházra. A többi hurok nehézkesen huppant a magas hóba.

Mintha pöröly csapott volna a parancsnok lábába. Szavakkal leírhatatlan, mindent elsöprő fájdalomáradat öntötte el. A combcsontja ripityára tört. A becsapódás ereje a földre döntötte, az apró csontszilánkok minden gördülésre egymásnak őrlődtek, belefúródtak a húsába, átszúrták a bőrét. Mindössze néhány métert gurult, de úgy érezte, mintha a kín-malom órákon keresztül darálta volna. Végül megállt a hóban. Szemtől szembe került azzal, ami leverte a lábáról.

Artikulátlan üvöltés tört fel a torkából.

Kővé fagyott hulla volt; egy a több száz közül, amiket a teher-lanovka parittyaként lőtt ki, miközben felszaggatta a rámpát. A számtalan holttest egyike, amit azon a reggelen megcsáklyáztak, körülvéstek és kitéptek a gleccser legyalult felszínéből, mint valami szuvas fogat; egy néma koronatanú, akit nekik kellett lokalizálni, elszállítani és megsemmisíteni a lehető legrövidebb időn belül és a legnagyobb

titokban, hogy a völgyben várakozó krematórium-vagonok hathatós segítségével bizonyítékból ártalmatlan füstté és hamuvá redukálják. Ami az imént egyetlen jól irányzott csapással szétzúzta a lábát, egyike volt a sok ezer tetemnek, amit a gleccserbe lapátoltak fél emberöltővel ezelőtt, amikor a Fajtiszták valamennyi ellenségétől megtisztították az újonnan meghódított területeket.

Úgy vajúdott a teste legmélyéből felszakadó artikulátlan hanggal, mintha a fájdalma egyesülni készülne a fagyott levegőben mindenütt vibráló több száz velőtrázó sikollyal. Amikor elfogyott a levegője, némán tátogva meredt a kőkeményre fagyott arcba. Fuldokolva kapkodott levegő után, hogy újra üvölteni tudjon.

Egy gyermek arca volt; egy kislányé.

A hideg millió apró tűként szurkálta az arcát. Alig kapott levegőt. A lába egyetlen fehéren, kristálytisztán izzó zsarátnok volt, az egész teste parázslott. A világ lassan elsötétült körülötte, a látása elhomályosult.

Mi történik velem? Miért nem marad abba ez a borzalom? Miért nem tudok véget vetni az álomnak? Miért nem ébredek fel? Miért élem át újra és újra ezeket az emlékeket?

Aztán a hideg és a fájdalom váratlanul eltűnt, mintha elfújták volna, és egy másik fajta reszketés rázta a testét. Töprengeni kezdett. Tépelődni mindazon, ami elmúlt. Számadást tartani, önbírálatot. Rögtönzött, privát istenítéletet.

… a sivatagban bezzeg azonnal elégettük mindet. Semmi fölösleges érzelgősség, semmi melodráma. Ez a gleccseres ötlet valami elvetélt költői próbálkozás lehetett. A jégforrásba temették a hullákat, hogy évszázadokig a gleccser fogságában maradjanak. Lehetetlenség lett volna megtalálni őket az öngyilkos erőfeszítés nélkül, amire vállalkoztunk. Dicső vezéreink végül bevették saját propagandájukat, miszerint uralmuk száz meg száz emberöltőn át tart majd, és ennek megfelelő léptékben gondolkodtak előre? Talán lelki szemeikkel már látták a rongyos szélű, piszkosszürke jégtakaró alól csordogáló morénatavakat, melyeket egy szép napon, sok évszázad múlva ellepnek a vízihullák? Ennyire aggasztotta volna őket, mit gondolnak majd róluk az emberek? Miután könyörtelenül térdre kényszerítették a jelent, nagyszabású kampányra vállalkoztak, hogy a jövőt is besöpörjék, hogy az is úgy tisztelje őket, ahogy mi… látszólag.

A sivatagban azonnal elégettük őket. A hernyóvonatok napokig vánszorogtak a pokoli hőségben, a fullasztó homokviharokon át. Akik nem sültek meg a feketére mázolt vagonokban, azoknak annyi vizet adtunk, amennyi beléjük fért. A pusztító szomjúság, mely a halál előszobájában töltött idő alatt gyülemlett fel bennük, végül mindet legyűrte.

A vízben oldott méreg órákon belül végzett velük. A holttesteket megszabadítottuk fölöslegessé vált értékeiktől, és a napkohókba dobtuk őket. Ez volt a mi áldozatunk a Fajelsőség és Felsőbbrendűség telhetetlen istenségeinek. És valóban, ha jobban belegondolok, volt valami megkapóan tiszta és nemes abban, ahogy elmentek közülünk. A halál olyasfajta méltósággal ruházta fel őket, amilyent egyszeri, földhözragadt életükben sosem lettek volna képesek elérni. A hamvaik úgy vonták be a sivatag színtelen dűnéit, mint könnyű porréteg, amit az első vihar felkap, és szétterít horizonttól horizontig.

A kazánt legutoljára a tábor dolgozóival fűtöttük be - ha jól emlékszem, a barakkjaikban gázosítottuk el őket, legalábbis többségüket. Ha arra a sok papírmunkára gondolok; minden levélnek, minden parancsnak, rendelési ívnek, leltárnak, aktának, jegyzetnek és emlékeztetőnek égnie kellett. A titkosrendőrség mindenkit átkutatott, még engem is. Akinél naplót vagy magánjellegű feljegyzéseket találtak, ott helyben főbe lőtték. Minden eredményünk füstté vált. Amit megtarthattunk, azt annyiszor és olyan alaposan átvizsgálták, hogy végül egyetlen porszem sem maradt az egyenruhánkon. Magunk között sokszor tréfálkoztunk azzal, hogy bárcsak a mosoda lett volna ilyen alapos.

Föloszlatták az egységet, és a legkülönfélébb pozíciókba helyeztek bennünket, a

meghódított területek távoli zugaiba. Gondoskodtak róla, hogy soha többé ne találkozhassunk.

Akkoriban többször megfordult a fejemben, hogy papírra vetem, ami történt - no nem gyónásképp, inkább hogy rávilágítsak bizonyos dolgokra.

Mert mi is szenvedtünk. Nemcsak a körülmények miatt, bár azok is elviselhetetlenek voltak, hanem lélekben, lelkiismeretünkben. Biztosan akadt köztünk néhány brutális teremtés, néhány szörnyeteg, aki minden egyes pillanatát élvezte (talán sikerült néhány sorozatgyilkost egy időre távol tartanunk az utcáktól), de a legtöbben bizony átéltük a magunk kisebb-nagyobb lelki válságait. A krízis legsötétebb pillanataiban azon töprengtünk, valóban helyes-e, amit cselekszünk - még ha szívünk mélyén tudtuk is, hogy az.

Sokunkat rémálmok gyötörtek. Aminek nap nap után szemtanúi voltunk, a töméntelen fájdalom, a rettegés nagy hatással volt ránk, kitörölhetetlenül belénk ivódott. Az elpusztítottak szenvedése néhány napig tartott, legföljebb egy-két hónapig, aztán véget ért - méghozzá mind gyorsabban és hatékonyabban, ahogyan a metodikáinkat egyre magasabb szintre fejlesztettük.

A mi szenvedésünk egy emberöltő óta tart.

Ami engem illet, ma is büszkén vállalom, amit tettem. Persze jobban szerettem volna, ha nem rám jut a feladat, de valakinek ezt is el kellett végeznie. Eleget tettem a kötelességemnek, és ha kellene, újra megtenném. Hát ezért akartam írni arról, ami történt; hogy tanúságot tegyek meggyőződésünkről és elkötelezettségünkről. És a gyötrelmeinkről.

Persze sosem tettem meg.

Ha lehet, erre még büszkébb vagyok.

Fölébredt. Volt itt valami…

Egy idegen árny vetült a gondolataira.

Körülnézett. Végre-valahára sikerült visszatérnie a valóságba. A hálószobájában feküdt, a tengerparton álló idősek otthona egyik tágas lakóegységében. Pasztellszín reggeli napsütés cirógatta odakinn a terasz kőpadlóját. Ikerszívei nagyot dobbantak, a hátán felálltak a pikkelyek. Bizsergett a bőre. A lába sajgott, a gleccsernél elszenvedett régi sérülés emléke tompán visszhangzott a combcsontjában.

Ez az álom volt eddig a legvalósághűbb mind közül - és egyben a leghosszabb. Látta a nyugati rézsű beomlását, aztán a szerencsétlen balesetet a görgőspályával (pedig ez utóbbit mélyen eltemette a tudatalattijába, vastagon bepólyálva az elfeledett fájdalom vattapaplanjába). Amit az imént átélt, az messze meghaladta az álmok szokványos szcenárióját - főleg onnantól kezdve, ahogy újraélte a balesetet, ahogy lélegzetért kapkodva bámul a halott kislány arcába.

Azon kapta magát, hogy mentségeket keres, hogy magyarázkodik. Igazolni próbálja, amit katonai karrierje alatt - élete legmeghatározóbb korszakában - tett, vagy nem tett. Most már biztosan tudta, hogy valami befészkelte magát a gondolatai közé.

Akármi is volt az, arra kényszerítette, hogy lehunyja a szemét.

- Végre! - sóhajtotta egy hang.

Végre? - ismételte a parancsnok gondolatban. (Mi volt ez?)

- Kiderült az igazság.

Száraz, ellentmondást nem tűrő hang volt, a kiejtése képtelenül tökéletes.

Miféle igazság? (De hát ki ez egyáltalán?)

- Arról, amit elkövettek. Maga és a fajtája.

Tessék?

- Közvetett bizonyítékokat szinte mindenütt találtam; a sivatagban szétszórva, a talajba szervülve, növényi rostokban elraktározódva, tavak fenekére süllyesztve. A kulturális törésvonal is magáért beszél. Jelentős műalkotások tűntek el nyomtalanul, egyik napról a másikra. Aztán vegyük a drasztikus változásokat az építészetben és a

mezőgazdaságban. Fennmaradt néhány ügyesen elrejtett emlék - könyvek, fényképek, hangfelvételek, statisztikai adatok -, melyek szögegyenest ellentmondanak az újraírt történelemkönyveknek, ám még ezekből sem állt össze a kép. Nem értettem, hogyan lehetséges, hogy népek egész sora tűnt el egyik pillanatról a másikra, méghozzá az asszimiláció legcsekélyebb jele nélkül.

Miről beszél? (Ki a fene ez itt a fejében?)

- Úgysem hinné el, ha megmondanám, ki vagyok. Amiről beszélek, azt viszont nyugodtan nevén nevezhetjük. Fajirtás. És önnek hála, bizonyítékaim is vannak rá.

Amit tettünk, azt valakinek meg kellett tennie!

- Javítson ki, ha tévedek, de ezt az imént mintha már végigvettük volna. Az önigazolása érdekében felsorakoztatott mentségeket végighallgattam, és tudomásul vettem.

Meg vagyok győződve a tetteim helyességéről! Sziklaszilárdan.

- Tudom. Legalább volt magában annyi jóérzés, hogy időről időre megkérdőjelezze, de valóban hitt abban, amit csinált, méghozzá egyre fanatikusabban. Ez nem menti fel, mindössze újabb nézőponttal árnyalja a képet.

Ki maga? Honnan vindikálja magának a jogot, hogy beférkőzzön az agyamba?

- A nevem valahogy úgy hangzana a maguk nyelvén, hogy Fehér Folt. És a jogcímem arra, hogy beférkőzzek az agyába, ahogy maga fogalmazta az imént, csöppet sem különbözik az önétől, amire hivatkozva elvette mások életét. A hatalom. Az erősebb jogán teszem, parancsnok. Az én esetemben a nagyságrendekkel erősebb jogán. Legnagyobb sajnálatomra időközben halaszthatatlan dolgom akadt, így most magára kell hagyjam, de néhány hónapon belül visszajövök, és folytatom a kutatásaimat. Még akad pár maroknyi a magafajtából, akiktől talán sokkal összetettebb beszámolót kaphatok a történtekről.

Összetettebb beszámolót? - értetlenkedett némán. Ki akarta nyitni a szemét.

- Ha akarnék, sem tudnék többet ártani magának, mint amennyit maga ártott önmagának, parancsnok. Búcsúajándékképp hagyok önnek egy kis meditálnivalót. Hátralevő idejében rágódjon rajta kedvére!

Ismét egy álomban találta magát: a jégfehér lepedő egyetlen reccsenéssel átszakadt alatta.

Átesett az ágyon, és egy feneketlen tartályba csobbant. Vér, csupa vér mindenütt. Süllyedt, mint a kő. Aztán fényt látott. A sivatag. Vonatsínek a homokban. Az egyik vagonban kuporgott, törött lábbal. Félmerev hullák és nyöszörgő élők között nyomorgott, mozdíthatatlanul belekövülve a saját ürülékükbe száradt testek halmazába. Tehetetlenül hallgatta a lüktető sebek jaját, a döngő legyeket. A szomjúság fehéren izzó tébolya belülről rágta és rágta és rágta…

Meghalt. Ott, abban a bűzlő marhavagonban, egy örökkévalóságig tartó haláltusa után.

Lélegzetvételnyi időre megpillantotta a szobáját az öregek otthonában. Meg mert volna esküdni rá, hogy legalább egy teljes nap telt el a kínkeserves álomban, ám még sokkosan és a fájdalomtól félőrülten sem kerülte el a figyelmét, hogy a szobában ehhez képest semmi sem változott.

Aztán újra magába szippantotta az álom.

Egy gleccserben tért magához, a jégbe falazva. Fejbe lőtték, ám a golyó csupán megbénította. Lassú fagyhalál. Újabb végtelen agónia.

Másodszor is bevillant az öregek otthona; a napsütés még mindig ugyanabban a szögben érte a falakat. Sosem gondolta volna, hogy lehetséges ilyen nyúlfarknyi idő alatt ilyen töméntelen fájdalmat átélni. Egy egész élet alatt sem. Talán ezer emberöltő alatt sem. Csak arra volt ideje, hogy teljes testében megfeszüljön, és egy arasznyival arrébb lökje magát az ágyon, mielőtt az álom újra kicsavarta a kezéből a valóságot.

Egy tengerjáró rakterében nyomorgott, több ezer sorstársával együtt.

Piszkos félhomály, gégeroppantó bűz, emberi mocsok, őrjöngő sikolyok. Végtelen

kínörvény. Két nappal később még mindig pislákolt benne az élet, amikor odafent megnyitották a szelepeket, és a még életben maradtak belefulladtak a rakteret elárasztó sűrű, higanynehéz vízbe.

A takarító a következő reggelen magzatpózba gömbölyödve találta az idős nyugalmazott parancsnokot a lakóegysége előterében, az ajtótól alig karnyújtásnyira. Ikerszívei felmondták a szolgálatot.

Az arca olyan kifejezésbe torzult, hogy a nyugdíjasotthon igazgatója majdnem elájult, amikor meglátta. Az ügyeletes orvos leültette, és sietve megnyugtatta: a vég biztosan váratlanul érte az öreget. Nem szenvedett sokat.

V.

[M16.4 szűk frekvenciatartományú sugár, köv. @n4.28.858.8893]
xÁKE *Fehér Folt* oRH *Kecses Botlás*
Végeztem. Úton vagyok.
∞
xRH *Kecses Botlás*
oÁKE *Fehér Folt*
Nem sietted el.
∞
Akadt egy kis elintéznivalóm.
∞
Csak nem egy újabb szerves alapú jószág agyában kurkásztál? Ejnye-bejnye!
∞
A történelmet a maga nyers valójában kell ismernünk. Az igazságot kerestem.
∞
És én balga azt hittem, az igazságnak még a fonákja után sem érdemes holmi állati létforma szürkeállományában tapogatózni…
∞
Amennyiben a kérdéses állati létforma képviselőinek bámulatra méltó alapossággal sikerül eltörölniük saját fajuk jelentős hányadát, méghozzá a fajirtás minden létező elméleti és kézzel fogható lenyomatával egyetemben, az egyéb információforrások relatíve korlátozottakká válnak.
∞
Történészi buzgalmad minden bizonnyal a dicséretedre válik.
∞
Kösz.
∞
Gondolom, magatok között ezért emlegettek úgy, hogy „a Kukás".
∞
Khm. Ezért is.
∞
Nos, hadd kívánjak sok szerencsét a feladathoz, amivel közös barátaink megbíztak.
∞
Köszönöm. Hisz létezésem egyetlen oka és célja a közjó szolgálata.
Említettem már?
∞
(Jeladás vége)

VI.

A férfi kézifegyverekből és szerencsejáték-zsetonok cseppfolyósodott maradványaiból álló csíkot húzott maga után. A mikrogéppisztolyok a szennyfogó

szőnyegen csattantak a modul légzsilipje előtt, aztán a köpeny is mellékjük hullott. A fegyverek tompán csillogtak a politúros fapanelekről visszaverődött szűrt fényben. A zekéje zsebében megbúvó higanyzsetonok az emberi szervezethez hangolt hőmérsékleten azonnal cseppfolyósodtak. Genar-Hofoen megérezte a halmazállapot-változást, zavartan megállt, aztán sorban valamennyi zsebébe belekukkantott. Vállat vont, és kiforgatta őket. A higany a szőnyegre csöpögött. Genar-Hofoen hatalmasat ásított, és továbbállt.

A modul nem is üdvözölte. Gyanús, nagyon gyanús.

A pisztolyok halk puffanással landoltak a hall vastagon szőnyegezett padlóján, aztán csak feküdtek ott izzadtan, a pára apró gyöngyökben ült ki rájuk. A zekét egy kézre álló szoborra kanyarította. Megint ásított egyet. Helyi idő szerint nemsokára itt a hajnal. Alvásidő. Legyűrte a térdig érő csizma szárát, aztán a két lábbelit berúgta az uszodához vezető folyosóra.

Éppen a nadrágját hámozta le magáról, amikor a nappaliba ért. Mélyen előrehajolva csoszogott néhány lépést, aztán feladta, és a falnak támaszkodott, csöndesen átkozva az egész maskarát. Megpróbálta lerugdosni magáról anélkül, hogy végigzuhanjon a földön.

Valaki figyelte. Megtorpant, és felnézett.

Kedvenc anyai nagybátyja trónolt a nappali legkényelmesebb fotelében.

Genar-Hofoen felegyenesedett, és azonnal meg is tántorodott. Becsukta a szemét, aztán kinyitotta, gyors egymásutánban többször is.

- Tishlin bácsi?

Egy antik vitrinnek dőlt, és végre sikerült kikanalaznia magát a nadrágból.

A magas, fehér sörényes alak viharvert arcán szelíd mosoly játszott. Felállt, és krákogva megigazította hosszú kabátját.

- Pusztán halovány másolata az eredetinek, Byr - felelte a váratlan jelenés. Szóval egy hologram. Az „eredeti halovány másolata" érdeklődő tekintettel méregette. - Hát fiú, ezeknek semmi se drága, hogy rávegyenek: tedd meg nekik azt az apró szívességet.

Genar-Hofoen megvakarta a füle tövét. Valamit dünnyögött a védőruhának, mire az meglazult körülötte, és elkezdett lepöndörödni róla.

- Remélem, tőled végre megtudom, mi a szarról van szó.

Kilépett a zselémezőből, és - kifejezetten a védőruhát bosszantandó - mélyen, megkönnyebbülten beszippantotta a modul levegőjét (nem mintha kívül kellemesebb illatok uralkodtak volna). A zselé arasznyi labdává gömbölyödött, és szó nélkül ellebegett, hogy megtisztítsa magát.

A nagybátyja hologramja lassan kifújta a levegőt, aztán ugyanazzal a merev mozdulattal fonta össze a karját, ahogy Genar-Hofoen még gyerekkorából emlékezett rá.

- Végletesen leegyszerűsítve a feladatot, Byr - válaszolta a képmás - azt akarják, hogy lopd el egy halott nő lelkét.

Genar-Hofoen csak állt ott anyaszült meztelenül, állandó, ám alig észrevehető oldalirányú kilengéssel, és még mindig sűrűn pislogott.

- Aha - reagált némi fáziskéséssel.

2. Mondjam vagy mutassam

I.

Hopplá!... És itt vagyok, ragyogok, éberen és frissen. Gyors körbe-radar... Így első blikkre nincs közvetlen veszély. Hmm. Lebegek az űrben. Nahát. Közel-távol senki. Bizarr egy helyzet. A látómezőm is némileg... homályos. Rossz ómen. Ha már itt tartunk, az általános energiaszintem a béka segge alatt van egy teljes emelettel. Valami nagyon nem stimmel... A belső órám mintha lassabban járna. Léket kapott

volna az elektronikus rendszer? Nna, csekkoljunk. Teljes rendszerellenőrzés indul. ... Te jószagú sárgarépa!

A drón bucskázva-pörögve sodródott a csillagközi űr sötétjében. Valóban egyedül volt. Tökéletesen, sőt, dermesztően egyedül. Letapogatta egykori energiaellátó-, érzékelő- és védelmi rendszereit, és megrettent a trágyadombtól, amit a helyükön talált. Kezdte igazán furán érezni magát. Azt tudta, kicsoda (Sisela Ytheleus 1/2, D4-es típusú harci drón a Csillaglátó Klán *Békesség Fél Egészség* nevű felderítőhajójáról, Analitikus Szofisták Ötödik Flotta), ám valós idejű emlékeit csupán addig a pillanatig tudta visszakövetni, amikor magához tért a nagy büdös semmi közepén, zillió fényévre a legközelebbi bármitől, méghozzá úgy, hogy valaki előzőleg istenesen elkalapálta. Nonszensz. Ki művelte ezt vele? És egyáltalán, mi történt? Hol vannak az emlékei? Hol a teljes elmestátusza?

De már sejtette a választ. Ötrétegű elméjének középső szintjén működött, vagyis az elektronikus fokozaton. Az alatt már csak az atomechanikai központ volt, legalul pedig a biokémiai agy. Elméletben az út mindkettőhöz tárva-nyitva állt, a gyakorlatban azonban komoly zűröket észlelt mind a kettőnél. Az atomechanikai elme nem a megfelelő protokollal válaszolt a beérkező rendszerjelekre, a biokémiai agy pedig pempővé zúzódott. Első lehetőség: nemrégiben istenkísértő manőversorozatot végzett. Második lehetőség: valaki a szó szoros értelmében péppé verte. Komoly kísértést érzett, hogy kilapátolja az egész biokémiai cuccot az űrbe, de nem tette. Ki tudja, tartalékelméje talán sejtalapú lötty formátumban is jó lesz még valamire.

A felsőbb elmeszinteken, ahol most is működnie kellene, talált néhány széles jelcsatornát, melyek egyenesen a fotonikus központhoz vezettek, és azon túl a valódi MI maghoz. Mindkettő blokkolva volt, és metaforikus értelemben teleragasztva felkiáltójelekkel és halálfejekkel. A fotonikus csatornához kapcsolódó szenzor erős aktivitást jelzett odabentről. Ergó az MI mag vagy halott és tök üres - vagy épp ellenkezőleg. Na igen.

Újabb rendszerellenőrzést futtatott le. Ha hinni lehetett az eredménynek, valamennyi rendszere (már ami megmaradt belőlük) száz százalékig az irányítása alatt állt. Azon tűnődött, hogy az érzékelő- és fegyverarzenál valóban befulladt-e. Talán érzékelési hiba az egész, puszta illúzió. Az sem kizárt, hogy teljesen működőképesek, és az egyik (vagy több) felsőbb szintű elmekomponens irányítása alatt állnak. Egyre mélyebbre ásott az egység alprogramjában. Nem, ez megint csak vakvágány.

Hacsak az egész nem valami szimulációs gyakorlat. Ez könnyen elképzelhető. Vizsgafeladat a köbön. Mit tenne a kedves jelölt, ha előzetes figyelmeztetés nélkül szálegyedül találná magát a csillagközi űrben, közepes elmefokozaton, csődöt mondott navigációs- és létfenntartó rendszerrel, és halvány dunsztja sem volna arról, hogyan került oda és mi történt vele, na, na...? Ez ilyen formában kimerítené a különös kegyetlenséggel elkövetett vizsgateszt fogalmát. Ha tényleg csak egy vacak gyakorlat, akkor átkozottul jól kifundálták odafenn a Drónszelekciós Tanácsban.

Persze ezt a jelen körülmények között sehogy sem fogja tudni eldönteni. Úgy kell cselekednie, mintha az egész élesben menne. Elgondolkodva magába mélyedt, az elmestátuszát tapogatta. Aha! Elektronikus agyában felfedezett néhány épen maradt alegységet, hermetikusan lezárva és felcímkézve, ahogy a potenciális veszélyforrásokat szokás. Hasonló figyelmeztetés tartozott az önjavító rutin belső struktúrájához. Úgy döntött, egyelőre nem nyúl hozzájuk. Minden lehetséges utat végigjár, mielőtt belekezd egy olyan szeretetcsomag kibontásába, amiben jó eséllyel szörnyű meglepetések várják.

Hol a pokolban lehet most egyáltalán? Végigpásztázta a csillagos horizontot. Kövér adatmátrix pergett le előtte. Hát, tényleg a semmi közepén. Ezt a régiót az általánosan elfogadott nómenklatúra szerint Felső Sziromörvénynek nevezik, és negyvenöt kilofényre fekszik a galaxis-magtól. A legközelebbi csillag tizennégy

standard fényhónap távolságban található, a neve Esperi. Vén vörös óriás, amely bekattant tyúkanyó módjára lenyelte összes bolygóját, és felhizlalt gázgömbjével most jobb híján egy tucat távoli, jeges glóbuszra és egy még távolabbi üstökösfelhőre kacsingat. Életnek nyoma sincs közel-távol. Ez is csak egy újabb kopár, meddő rendszer, akár a többi száz- meg százezer a környéken.

Tehát ez a hely a galaxis legkevésbé látogatott és fajlagosan leglakatlanabb régiói közé tartozik. A legközelebbi említésre méltó civilizációs góc a Sagraet rendszer, mintegy negyven fényévnyire; harmadik stádiumba lépett gyíktársadalom, mellyel a Kultúra mindössze egy évtizede lépett kapcsolatba. Ez az, amire azt mondják, nem oszt, nem szoroz. Az övezeti befolyásindex a legfrissebb adatok szerint: Kraszille 15%, Aláz 10%, Kultúra 5% (vagyis a jól bejáratott minimálérték, a galaktikus háttérsugárzás érdekeltségbeli megfelelője), és egy eltévelyedett vándorokból és fanatikus felderítőkből álló további 2%, amit másfél tucatnyi egyéb civilizáció tesz ki. Elhanyagolt, poros szeglete ez az űrnek; nem az a hely, ami bárkit is lázba hozna. A Szofisták még sosem jártak itt, habár tisztes távolságból többször átfésülték (a szokásos mélypásztázásos módszerrel), de semmi érdekeset nem találtak. Vagyis a magyarázatot egészen máshol kell keresni.

A pontos idő n4.28.803, mármint az egységes kronológia szerint, amit a Szofisták a mai napig közösen használnak a Kultúrával. A drón szerviznaplójában az állt, hogy a *Békesség Fél Egészség* egy komplementer drón-pár alegységeként konstruálta n4.13-kor, röviddel azután, hogy a csillaghajó építése befejeződött. A legutóbbi bejegyzés dátuma `28.725.500: a hajó elhagyta az Amfiteátrumot, és rutinfelderítésre indult a Felső Sziromörvény külső spirálkarjaiba. A részletes szolgálati bejegyzés hiányzott. Az utolsó esemény, amit elő tudott kaparni, '28.802- re datálódott; a napi archívum frissítése. Szóval tegnap történt. Vagy a belső órája is meghibásodott volna?

Alaposan végigböngészte a rendszerhiba-jelentéseket, aztán újból átnyálazta az emlékeit. A sérülései plazmatűzre utaltak. A felismerhető mintázat hiányából arra következtetett, hogy jelentős plazmarobbanás történt viszonylag nagy távolságban, esetleg - talán fúziós forrásból származó és valamiféleképpen tompított - plazmatűz tört ki a közvetlen közelében. Utóbbit ítélte a kézenfekvőbb magyarázatnak. Ilyesmit ő biztosan nem csinált magával. A hajónak viszont minden eszköze megvolt rá.

A röntgenlézer szinte még meleg volt, és a pajzsprojektorai sem úgy festettek, mint újkorukban. Ez is azt a verziót támasztja alá, hogy valami hozzá nagyon hasonló támadta meg. Hmm. Egy komplementer drón-pár alegysége…

Töprengett, kutakodott, de hiába - az ikréről egyetlen további utalást sem talált.

Körülkémlelt. Meghatározta a haladási irányvektort, aztán letapogatta a környezetét. Majd kétszáznyolcvan kilométert tett meg másodpercenként, érintőirányban kifelé az Esperi rendszerből. Valamennyi megmaradt szenzorkapacitását maga elé fókuszálta. Közel-távol semmi. Nem úgy tűnt, mintha meghatározott cél felé tartana.

Kétszáznyolcvan kilométer másodpercenként; hajszállal az elméleti határérték alatt, ahol az ő tömegével rendelkező anyagsűrűsödés még éppen nem hagy relativisztikus nyomot a téridő felületén, így még a legkifinomultabb műszerekkel sem követhető. Véletlen lenne? Ha mégsem, akkor egyszerűen kihajították a hajóból. Esetleg áthelyezték egy kamrával. Az eddig megtett útszakaszra koncentrálta minden figyelmét. Egyetlen jól meghatározható eredetpontot sem tudott lokalizálni.

Ennek akkor is jelentenie kell valamit!

A drón újra összpontosított, sűrűn átkozva bekrepált radarját. Maga mögött nyomokban gázt, plazmát és szénatomokat érzékelt. Megduplázta a vizsgálati kúp csúcsszögét. Táguló maradványfelhőt észlelt, ami saját sebességének mintegy tizedrészével sodródott utána. Visszakövette a felhő pályáját, és azt találta, hogy a szemétkupac egyetlen pontból spriccelt szét, mintegy negyven kilométerre a helytől, ahol ezernyolcszázötvenhárom millimásodperccel ezelőtt magához tért.

Vagyis jó öttized másodpercen keresztül tökéletesen öntudatlanul sodródott.

Még belegondolni is rossz.

Újra meg újra átfésülte a táguló részecskehalmazt. Még mindig jelentős hőt adott le. Micsoda rumli ... Egy baleset romjai. Vagy inkább csatáé? A szénatomok és az ionköd hozzá tartozhatott valamikor, vagy a hajóhoz. Esetleg egy emberhez. Aztán egy maroknyi nitrogén- és széndioxid-molekula. Oxigén egy szál se. És mindez az ő sebességének csupán egytizedével halad. Ez fura, méghozzá nagyon. Mintha az egész egy spontán anyaginkarnációból bucskázott volna ki. Ez megint csak arra utal, hogy áthelyezték.

A drón ismét önmagába mélyedt, a figyelmeztető címkékkel lezárt egységeket kerülgette az elméjében. Nem, most már nem halogathatja tovább a dolgot. Szemügyre vette a két zárványt. MÚLT, olvasta az egyiken. A másikon csak annyi állt: 2/2.

Nocsak, gondolta.

Kinyitotta az elsőt, és megrohanták az emlékei.

II.

Genar-Hofoen súlytalanul lebegett a zuhanykabinban, minden oldalról erős vízsugarak bombázták. A ventilátorok, melyek elszívták a vizet az antigravitációs fülkéből, mintha aznap a szokásosnál is agyrepesztőbb hangon kerepeltek volna. Kezdett körvonalazódni benne a felismerés, hogy vészesen fogy a levegője. Le kellene állítania a vizet, vagy legalább az oxigénmaszk után kapni (amiért valószínűleg mindent végig kellene tapogatnia, hogy aztán a létező legvalószínűtlenebb helyen találja meg). Persze az is egy lehetőség, hogy kinyitja a szemét, és körülnéz. Csakhogy valamennyi említett verzió embertelen energiát igényelt volna. Minden úgy jó, ahogy van.

Várta, hogy kiderüljön, ki (vagy inkább mi?) bírja tovább.

Végül a lelkében dúló apátia adta meg magát; a fásult közöny a tény iránt, hogy fuldoklik. Hirtelen nagyon is ébren volt, kétségbeesetten csapkodott maga körül, mint egy normál emberi lény, aki az utolsó pillanatban eszmél rá, hogy egy vízcsöpp-tájfunban lebeg. Meglátta az oxigénmaszkot, és odakapott érte. Mélyen, megkönnyebbülten szívta tele a tüdejét levegővel. Mi ez az őrjítő fényár? Hunyorgott, a látása elhomályosult. Így már jobb.

Ez volt az a pillanat, amikor úgy döntött, eleget zuhanyzott mára.

Kikapcs - motyogta a légcsőbe, de a víz nem állt el. Eszébe jutott, hogy ő és a modul nincsenek beszélő viszonyban, mióta előző éjjel parancsba adta a zselémező ruhának, hogy további utasításig ne fogadja a bejövő hívásokat. Az efféle felelőtlenség büntetésért kiált. A modul a jelek szerint bevágta a durcát. Sóhaj.

Szerencsére a zuhanykabint manuálisan is lehetett vezérelni. A vízsugarak elapadtak. A gravitáció visszaállt alapállapotra, és Genar-Hofoen a leülepedő párával együtt a padlóra lebegett. Bekattant a visszaforgató mező, és a férfi hosszan nézte halovány tükörképét, miközben a víz utolsó cseppjei is felszáradtak a bőréről. Beszívta a hasát, felszegte az állát, és félprofilba fordult. Két kézzel beletúrt növőfélben lévő tejföl-szőke fürtjeibe.

- Cefetül érzem magam - közölte a párás csönddel -, de legalább nem látszik.

Ez egyszer talán még a modul sem figyelt rá.

- Igazán restellem, hogy csak úgy rád törtem - dünnyögte Tishlin bácsi hologramja.

- Sose báná - felelte Genar-Hofoen tele szájjal, aztán leöblítette a feylvagdaltat a túlmelegített kotyvalékkal, amit a modultól kapott kialvatlanság ellen. Gyomorforgató íze volt, úgyhogy vagy tényleg hatásos, vagy megint szórakozik vele a hajó.

- Jót aludtál? - érdeklődött a hologram udvariasan. Az asztal túloldalán ült, Genar-Hofoennel szemben. A modul étkezője kellemesen tágas tér volt, ízlésesen

minimalista díszítését porcelánedények és élő növények alkották. Három falán egy hegyektől körbeölelt fennsík valós idejű látképe húzódott, ami a valóságban fél galaxissal arrébb süttette magát a nappal. Apró felszolgáló drón lebegett a férfi háta mögött szolgálatkészen.

- Ha kétórányi alvást jónak lehet nevezni - dünnyögte Genar-Hofoen. Ennyi erővel akár ébren is maradhatott volna. Drogmirigyei segítségével kikeverhetett volna magának egy könnyű energiakoktélt, hogy éber és fogékony hangulatba tornássza magát. Letudhatta volna akkor és ott az egészet, de nem tette. Először is, a drog kétélű fegyver, másodszor nem hatódott meg attól, hogy az RK vette magának a fáradságot, és felkérte kedvenc anyai nagybátyját, küldjön neki egy elmekivonat-absztrakciós szemantikai lószart, vagy hogy a pokolba nevezte a modul. Nem fog az első csettintésükre ugrani, de nem ám! Egyetlen áldozatot hozott az igaz ügy oltárán, méghozzá azt, hogy nem álmodott - annak ellenére, hogy egy tucat szenzációs álomforgatókönyve állt bevetésre készen (némelyik ínycsiklandó orgiákkal fűszerezve). Irdatlan lelki nagyságról tett tanúbizonyságot, hogy ezúttal valamennyit mellőzte.

A kétórás pihenő meglepően pihentetőre sikerült. Tishlin bácsi üzenete ezalatt tétlenül lötyögtette absztrakt szemantikai kódját a modul MI magjában, várva, hogy a tisztelt címzett felébredjen.

Eddig épp csak a kölcsönös udvariasságokon jutottak túl. Felemlegették a régi időket - főleg azért, hogy Genar-Hofoen megbizonyosodjék róla, a kísérteties jelenést valóban a nagybátyja küldte, vagyis az RK abban a rendkívüli megtiszteltetésben részesítette, hogy nem egy, hanem rögtön két elmezanzát delegált hozzá. (A hologram elvileg lehetne az RK alapos kutatómunkájának eredménye is, ügyes hamisítvány, és ez a maga módján még nagyobb bóknak számítana. De inkább mégsem. A paranoiához vezető út épp ilyesféle gondolatrohamokkal van kikövezve.)

- Hallom, kellemes estéd volt - krákogott a Tishlin-szimuláció.

- Nem kellemes. Frenetikus.

A hologram zavartan pislogott. Genar-Hofoen érdeklődve figyelte, ahogy az érzés alakot ölt nagybátyja arcán, és azon morfondírozott, vajon milyen részletezettséggel digitalizálták Tishlin személyiségét, amely most ideiglenesen a modul MI magjában lakik - már ha ez rá a megfelelő szó. De akármi is az, amit rászabadítottak a feladattal, hogy beszervezze az RK-ba - vajon valóban érez valamit? Vagy csak úgy tesz, mintha volnának érzelmei?

A rohadt életbe, csodálkozott magára Genar-Hofoen, ez itt a vég. Legutoljára az egyetemen foglalkoztatták efféle sült marhaságok.

- Hogy érezheted frenetikusan jól magad nyolckarú gargantuák között? - értetlenkedett a hologram, összevonva bozontos szemöldökét.

- Hozzáállás kérdése - csámcsogta Genar-Hofoen, és újabb szelet húst vágott magának.

- Nem beszéltek egy nyelvet, nem tudod megérinteni őket, még csak nem is eheted-ihatod, amit ők. Egészen mások az elképzeléseitek a... - Tishlin elhallgatott, a homlokán elmélyültek a ráncok.

Genar-Hofoen vállat vont.

- Minden attól függ, hogy fogod fel a dolgokat - mondta. Aztán hozzátette: - Ehhez is hozzá lehet szokni. - Egy darabig némán rágódott a falaton, nagybátyja digitalizált verziója pedig a hallottakat emésztette. A késével a képmás felé bökött. - Látod, épp ezt kérném, már ha valami véletlen balesetből kifolyólag mégis segítenék. Már ha még ebben az életben megtudom, miben is kell segítenem.

- Mit kérnél? - kérdezte Tishlin. Hátradőlt, és keresztbefonta a karját.

- Aláz akarok lenni.

Tishlin bozontos szemöldöke az egekbe szaladt.

- Hogy mondtad, fiam?

- Úgy értem, egy időre. - Genar-Hofoen intett a háta mögött várakozó drónnak. A

gép újratöltötte a poharát a gyógylöttyel. - Aláz testet szeretnék, egy olyat, amibe egyszerűen bele tudnék ugrani, és... szóval amiben hús-vér aláz lehetnék. Akkor aztán igazán beilleszkedhetnék, elvegyülhetnék a tömegben, megélhetném az aláz életérzést, meg efféle. Komolyan nem értem, mi ezzel a gondja mindenkinek. Ne tudd meg, hányszor próbáltam meggyőzni a főnökeimet, mekkora löketet adhatnék a Kultúra - Aláz kapcsolatoknak! Én őszintén és komolyan szeretnék közelebbi kapcsolatba kerülni ezekkel a srácokkal. Így végre egy lehetnék közülük. A pokolba, hát nem erről szól elvileg ez az egész diplomáciai szarság? - Még idejében elnyomott egy böfögést. - Egész biztos vagyok benne, hogy meg lehetne oldani valahogy. Állítólag a modul is meg tudná csinálni, de nincs rá engedélye, és ő finnyás az ilyesmire. Minden létező szinten utánakérdeztem, kívülről fújom az összes szabványkifogást. Mit mondjak, nem győztek meg. Változatlanul úgy látom, hogy ez korszakalkotó, sőt, egyenesen fenomenális ötlet. Mindenesetre én nagyon élvezném. Ha bármikor visszaléphetnék a saját testembe... Most aztán tényleg kicsaptam nálad a biztosítékot, jól látom, Tishlin bácsi?

A képmás egy darabig csak hápogni tudott.

- Már gyerekkorodban is kilógtál a sorból, Byr. Nekem aztán tudnom kellett volna, mire számítsak. Az átlagember a lábát se volna hajlandó betenni ilyen helyre, hát még hogy együtt éljen ezekkel a lelki homozigótákkal...

Lelki homozigóták?

- Csak azt teszem, amit te is tettél! - hőbörgött Genar-Hofoen.

- Én megismerni akartam a csápos idegeneket, Byr. Az meg sem fordult a fejemben, hogy magam is az legyek.

- És még azt hittem, büszke leszel rám.

- Büszke is vagyok, Byr. De aggódom is érted. Az együttműködésedért cserébe valóban egy aláz testet kérsz az RK-tól? Jól meggondoltad, fiam?

- Meg én - tette le a kést Genar-Hofoen, aztán a rácsszerkezetes mennyezetre bámult. - Halványan dereng, mintha fizetségképpen saját hajót kértem volna a múlt éjjel. És mintha *A Halál és a Nehézségi Erő* rábólintott volna. - Megrázta a fejét, és felnevetett. - Biztos csak álmodtam. - Azzal bekapta az utolsó falásnyi vagdaltat.

- Közölték velem, Byr, meddig mehetek el - felelte Tishlin komolyan. - A hajó a tiéd.

Genar-Hofoen nagyokat pislogott. - Azt mondod?

- Azt.

A férfi lassan bólogatott.

- És téged mivel vettek rá, hogy közvetítőt játssz?

- Csak kérniük kellett. Rég nem dolgozom a Kontaktnak, de mindig boldogan besegítek, ha tudok.

- Ez nem a Kontakt, Tishlin bácsi. Ez a Rendkívüli Körülmények - mondta Genar-Hofoen halkan. - Ők egészen más szabályok szerint játszanak.

A képmás védekezően emelte fel a karját.

- Tudom, fiam. Tudom. Mielőtt elfogadtam volna a megbízást, megjártam a magam köreit, gondolhatod. Körbekérdeztem a régi barátokat. Minden úgy van, ahogy mondták, legalábbis amennyire meg tudom ítélni. Persze ha megfogadod a tanácsomat, te sem vágsz bele anélkül, hogy egy kicsit megkapargatnád a tetszetős felszínt. Én a magam részéről úgy látom, hogy amit elmondtak, az igaz, elejétől a végéig.

Genar-Hofoen egy darabig hallgatott.

- Rendben, akkor elő a farbával! Halljuk, hogy szól az eleje... meg a vége!

Keservesen fintorogva kiitta a lőre utolsó cseppjeit. Megtörölte a száját, aztán közelről is szemügyre vette a szalvétát. Meglötyögtette az üledéket a pohár alján, és a felszolgáló drónra meredt. A gép a vállvonogatás metakommunikációs megfelelőjét produkálta, és óvatosan kiemelte a poharat a férfi kezéből.

A Tishlin-képmás előredőlt, és összefonta a kezét az asztallapon. - Hadd meséljek el neked egy történetet.

- Csupa fül vagyok.

Genar-Hofoen lekapart valamit az alsó ajkáról, és beletörölte a szalvétába. A drón nekiállt, hogy eltakarítsa a reggeli romjait.

- Valamikor régen, messze-messze innen - kezdte Tishlin -, egészen pontosan két és félezer éve, a galaktikus limeszen, az Asatiel csillagköd közelében, minden lakott helytől távol egy Általános Kontakt Egység, név szerint a Trubadúr osztályba tartozó *Problémás Kölök* rábukkant egy irgalmatlanul régi csillag hamvaira. Az ÁKE a szokványos módon körbejárta a jelenséget, és nem is egy, hanem mindjárt két különös felfedezést tett.

Genar-Hofoen maga köré csavarta a köntösét, és kényelmesen hátradőlt a széken. Az ajkán halvány mosoly játszott. Tish bácsi úgy ficánkolt az adomák világában, mint hal a vízben. Genar-Hofoen legkorábbi emlékei az Ois-i házból származtak, a Seddun Orbitálról; az anyja a többi felnőtt és tucatnyi unokatestvére társaságában a tágas, napsütötte konyhában karattyolt és nevetgélt, míg ő a nagybátyja térdén ült, és a meséit hallgatta. Még az unásig ismert gyerekmesék is izgalmasabbak voltak, ha Tish bácsi mondta el őket. A történetek zömét azonban saját kalandjai ihlették, még abból az időből, amikor a Kontaktnak dolgozott, és a legkülönfélébb űrjárművekkel utazta körül a galaxist, hogy izgalmas új világokat fedezzen fel, mindenféle fura figurával hozza össze a sors, és különös, csodálatos kincsekre bukkanjon a csillagok között.

- A halott nap - duruzsolta a pszeudo-Tishlin - képtelenül öregnek hatott. Az akkori kormeghatározó technikák közel egytrillió évre becsülték a korát.

- Na persze! - horkant fel Genar-Hofoen.

Tishlin bácsi megvonta a vállát.

- Az űrhajó sem hitte el, gondolhatod. A legkülönfélébb módszereket vetette be, hogy ellenőrizze az eredményt, méghozzá a... Na mondd már, a nyelvemen volt... - Tishlin oldalra biccentette a fejét, mint mindig, amikor valami nem jutott az eszébe. Genar-Hofoen önkéntelenül elmosolyodott. - Izotópvizsgálatokat, na. Izotópvizsgálatokat és mozgásanalízist.

- Azok a fránya kütyük - bólintott Genar-Hofoen. Ő és a hologram egyszerre vigyorodtak el.

- Az, fránya kütyük - helyeselt Tishlin. - A lényeg az, hogy akárhogyan adták össze az egyet meg egyet, mindig az jött ki, hogy a halott csillag ötvenszer idősebb, mint maga az univerzum.

Genar-Hofoen töprengve ráncolta a homlokát.

- Ezt a sztorit még sosem hallottam.

- Ugye? Hát én se! - vágta rá Tishlin lelkesen. - A hírt nyilvánosságra hozták ugyan, de csak jóval később. Azért sem vert fel nagy port akkoriban, mert a hajó lányos zavarában nem készített részletes jelentést a felfedezéséről. A kutatási eredményeit szépen megtartotta magának, avítt áramköreinek bináris biztonságában.

- Megtartotta magának? - hitetlenkedett Genar-Hofoen. - Hát miféle Elme volt ez?

A Tishlin-képmás megvonta a vállát.

- Egy kis „e"-vel írandó elme. Akkoriban mind azok voltak. Csupasz MI magok, ahogy manapság neveznénk a dolgot. Ettől még persze önállóan gondolkodó, döntésképes szerkentyű volt, és a történet szempontjából a lényeg, hogy az információ, hogy úgy mondjam, házon belül maradt.

- Ha a hajó nem adta ki az adatokat, akkor azok még véletlenül sem juthattak a külvilág tudomására. A magántulajdon egyetlen formája, melyet a Kultúra elismer, az anyagtalan, naszcens gondolat. És persze az emlékek. Bármely köznyilvántartásba vett jelentés vagy egyéb üzenet elméletileg bárki számára elérhető már a továbbítás pillanatában, ám a senki mással meg nem osztott eszméket - legyenek azok emberé, dróné vagy egy űrhajó Elméjéé - kezdettől fogva sérthetetlen, elidegeníthetetlen tulajdonként, egyfajta privát szentségként kezelték. Abszurd, sőt, egyenesen szentségtörő volt a puszta gondolat is, hogy egy kultúrabeli belepiszkáljon valaki

(vagy valami) más elméjébe.

Genar-Hofoen ezt a maga részéről tökéletesen ésszerű ökölszabálynak tartotta, bár sok embertársához hasonlóan élt a gyanúperrel, hogy csupán azért kerülhetett a Kultúra kikezdhetetlen axiómái közé, mert olyannyira megfelel az Elmék céljainak - különösen a Rendkívüli Körülmények kötelékébe tartozókénak.

Ennek a remekül ideologizálható tabunak hála a Kultúrában mindenkinek meglehettek a maga sötét kis titkai, és mindenki szabadon kiélhette kisstílű összeesküvések és paranoiás agyszülemények iránti szenvedélyét, szíve szerint. A gond csak az volt, hogy míg az embereknél a dolog kimerült visszafelé elsült tréfákban, kicsinyes féltékenykedésben, ostoba félreértésekben és a viszonzatlan szerelem könnyzacskó-bizsergető, egzaltált fellángolásaiban, az Elmék esetében ez akár azt jelenthette, hogy elfelejtették tájékoztatni a közt arról, hogy egész csillagrendszernyi civilizációkat fedeztek fel, vagy épp magukra vették a súlyos terhet, hogy csavarintsanak egy ismert civilizáció történelmének folyásán (utóbbit azzal az implikátummal, hogy egy nap talán gondolnak egyet, és ugyanezt eljátsszák a Kultúrával is - persze csak ha abból a naiv feltételezésből indulunk ki, hogy eddig nem tették).

- És mit szólt ehhez a hajó legénysége? - kérdezte Genar-Hofoen.

- Természetesen tudtak a dologról, de ők is a ne szólj szám, nem fáj fejem elvet követték. Ne felejtsd el, hogy két anomáliát fedeztek fel egyszerre. Gyanították, hogy ezek valahogy összetartoznak, de sehogyan sem tudták kitalálni, hogyan. Úgy döntöttek, hogy kivárnak, mielőtt másokkal is megosztják a felfedezésüket. - Tishlin megvonta a vállát. - Ez végső soron érthető is. A helyükben mindenki kétszer meggondolta volna, mielőtt kiáll az első sarokra, és világgá kürtöli a dolgot. Manapság nem lehetne ilyen simán eltussolni egy hasonló felfedezést, de az eljárási szabályok akkoriban jóval tágabb teret hagytak az egyéni döntéseknek.

- És mi volt a másik anomália?

- Egy fekete test - felelte Tishlin, és hátradőlt a székén. - Egy ötven kilométer átmérőjű, tökéletes gömb, ami a képtelenül öreg csillag körül keringett. A hajó képtelen volt bármi lényegeset kideríteni róla; az érzékelői sorra csődöt mondtak. Több alternatív vizsgálati módszerrel próbálkozott, de egyikkel sem tudott zöld ágra vergődni. A gömb alakú izé semmiféle életjelet nem adott. Mit ad isten, nem sokkal ezután a *Problémás Kölök* hajtóműhibát érzékelt. Ez már abban az időben is meglepő, sőt, példátlan gikszernek számított. Mit volt mit tenni, ott kellett hagynia a csillagot és az azonosíthatatlan objektumot. Egész hadseregnyi szondát és műholdat hagyott a helyszínen; az összes tudományos felszerelését, amivel a helyszínre érkezett, azokkal a ketyerékkel együtt, amiket azalatt készített, hogy a helyszíni vizsgálatokat végezte.

Amikor három évvel később megérkezett az eset kivizsgálására küldött expedíció... Ne feledd, mindez a galaxis peremén történt, és az űrhajók csúcssebessége is nagyságrendekkel alacsonyabb volt akkoriban... Hol is tartottam? Szóval odaértek a kincskeresők, és semmit sem találtak. Se csillag, se gömb, még a *Problémás Kölök* szondáinak és távirányítású zümmögőinek is nyoma veszett. A kimenő jeleket mintha elvágták volna, ahogy az expedíció vételközelbe ért. A gravitációs mező hullámai alapján arra következtettek, hogy a csillag és minden egyéb tartozéka abban a szent pillanatban vált kámforrá, ahogy a *Problémás Kölök* adótávolságon kívül került.

- Kámforrá vált, így egyszerűen?

- Így egyszerűen. Nyom nélkül eltűnt - bólogatott Tishlin. - Micsoda blamázs, képzelheted! Egy égitestet még soha senki nem veszített el a galaxis történelme folyamán, akkor sem, ha csak egy halott napról volt szó. Egyébként a *Problémás Kölök* hajtóművét javító rendszerhajó megállapította, hogy a hibát nem a véletlen vagy konstrukciós hiba okozta, hanem agresszív külső behatás. Magyarán valaki megtámadta.

Az illetékesek némi tanácstalankodás után úgy döntöttek, hogy jobb híján eltekintenek az olyan apróságoktól, mint egy regisztrálatlan csillag magyarázat nélküli eltűnése és egy szabotált hajtómű; látszólag minden visszazökkent a rendes kerékvágásba. A következő két évtizedben sikerült agyonhallgatniuk a témát.

Persze felállították a legkülönfélébb vizsgálóbizottságokat, végezték a vég nélküli vizsgálatokat, megírták a többkötetes jegyzőkönyveket, és egyáltalán, rágták a gittet, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Végül mégsem tudtak jobb magyarázattal előrukkolni, mint hogy a gömb valami hi-tech projektorral vetített kép volt; biztosan a nagy Öregek szórakoztak velünk, egy eddig ismeretlen fajta, amelyiknek bizarr elképzelései vannak a humorról. A második verzió úgy szólt, hogy a nap önerőből kilökte magát a hipertérbe, és a gömbbel kéz a kézben elhúzták a csíkot. Csakhogy ezt nekünk is észlelnünk kellett volna. Egy szó mint száz, az eset bekerült a megoldatlan akták közé, és miután mindenki kicsámcsogta magát rajta, a történet további érdeklődés hiányában a feledés jótékony homályába merült.

- Jó hetven év múlva a *Problémás Kölök* kilépett a Kontakttól. Nem sokkal később a Kultúrát is elhagyta, és a Peremvidékre helyezte át a székhelyét, ami, mondanom se kell, elég szokatlan döntés egy Trubadúr osztályú ÁKE-től. A gömbös incidens idején a hajó fedélzetén tartózkodó legénység csaknem minden tagja az Alternatív Életút mellett döntött. - Tishlin rosszalló pillantása elárulta, hogy az elnevezés a legkevésbé sem tükrözi a döntést meghozó emberek devianciafokát. A hologram krákogáshoz hasonlatos hangot hallatott, aztán folytatta: - A legénység zöme a halhatatlanságot választotta, néhányan pedig az autoeutanáziát. A maradékot alapos és kimerítő vizsgálatnak vetették alá, de persze semmit nem tudtak meg, amit addig ne tudtak volna.

- A hajó drónjai beolvadtak az egyik Csoportelmébe, úgyszintén valahol a Peremvidéken. Azóta tökéletesen elérhetetlenek a külvilág számára. Példátlan, én mondom neked! Mellesleg az ezt követő évszázad alatt a halhatatlanságot választott emberek zöme is eltávozott az élők sorából. Gondoltak egyet, és megváltoztatták az Alternatív Életútjukat. Badarságot még nagyobb badarsággal tetézni… no mindegy. Mire a peremvidékiek és a Rendkívüli Körülmények érdeklődését eléggé felcsigázta az ügy, addigra elvesztették a kapcsolatot a *Problémás Kölökkel*. - A képmás az asztalra könyökölt. - Mindez ezerötszáz éve történt, és a mai napig senki sem látta a hajót, még csak nem is hallottak róla. Számtalan vizsgálatot folytattak le azóta is, egy alkalommal még az érintett emberek hulláit is exhumálták, és az idők folyamán tökéletesített géntechnológiával a legkülönfélébb furcsaságokat találtak az agyszerkezetük nanostruktúrájában, amiket ha akarnék, se tudnék elsorolni neked. De a vizsgálat így sem hozott áttörést az ügyben. Végül a nyilvánosság elé tárták a dolgot, majd' másfélszáz évvel azután, hogy megtörtént. Csinos kis médiavihar támadt körülötte, de hát ebben a sztoriban egyetlen hozzáférhető szereplő sem maradt: a hajó, a drónok, az emberek, mindenki eltűnt. Senki sem volt, aki interjút adhatott volna, senki, akiről életrajzi szemelvényeket lehetett volna gyártani. És a fő attrakció, a csillag és a gömb, nos, ezek voltak mind közül a legelérhetetlenebbek.

- Nos, Tishlin bácsi - nyújtózott Genar-Hofoen -, ez igazán…

- Várj, még nem fejeztem be - emelte fel az ujját a jelenés. - Van egy elvarratlan szál. Egy túlélő a *Problémás Kölökről*, aki ötszáz évvel ezelőtt bukkant fel, teljesen váratlanul; valaki, akivel talán még lehetséges beszélni, annak ellenére, hogy az utóbbi huszonnégy évszázadot azzal töltötte, hogy elrejtőzzön a bosszantóan kitartó kérdezősködők elől.

- Egy ember?

- Egy ember - bólintott Tishlin. - Egy nő, aki a hajó kapitánya volt.

- Az ÁKE kapitánya? - visszhangozta Genar-Hofoen elképedten. - Hát akkoriban még létezett ilyesmi?

Micsoda kretenség, tette hozzá magában.

- Csak névleges rangnak számított - magyarázta Tishlin. - És persze inkább a

legénység kapitánya volt, mint az űrjárműé. Akárhogy is, a nő még él, ha kissé, hmm… rövidített formátumban is. - Tishlin elhallgatott, és figyelmesen nézte Genar-Hofoent. - Egy Rendszerközi Hajó tárolójában van. A hajó neve *Hálószakasz*.

A képmás elhallgatott, és várta, hogy Genar-Hofoen reagáljon. De a férfi egy szót sem szólt; ha volt is hozzáfűznivalója, jól titkolta.

- Sajnálatos módon csak a személyisége maradt meg - folytatta Tishlin. - A teste, amit az egyik orbitálon tároltak, megsemmisült egy idiri támadás alkalmával, nagyjából fél évezreddel ezelőtt. Akármilyen furcsán is hangzik, ez a mi szerencsénk; a nő ugyanis ügyesen elrejtőzött, valószínűleg egy szimpatizáló Elme hathatós segítségével, és a támadás híján a mai napig inkognitóban maradhatott volna. Csak akkor jöttek rá, kiről van szó, amikor a test megsemmisülését követően alaposan átvizsgálták az adatait. A Rendkívüli Körülmények szerint hasznos információval szolgálhatna. Viszont abban is biztosak, hogy ennek egyáltalán nincs tudatában.

Genar-Hofoen egy darabig hallgatott, és a köntöse övét babrálta.

A *Hálószakasz*. Már jó ideje nem hallotta ezt a nevet. Rég nem gondolt az öreg konzervdobozra. Néha még álmodott róla, egy-két rémálma is akadt időről időre, de ezekről igyekezett megfeledkezni, beszuszakolta őket tudatalattija egyik pormacskás zugába. A védekező stratégia a jelek szerint frankón bevált, mert most a hajó puszta említése is különös, idegen érzést keltett benne.

- Miért melegítették fel az ügyet épp most, két és fél évezreddel később? - kérdezte végül.

- Mert kísértetiesen hasonló anomáliára bukkantak a Felső Sziromörvényben, egy Esperi nevű csillag közelében, és az RK-nak minden segítség jól jönne, hogy megbirkózzon a feladattal. Ezúttal nincs trillió éves napmatuzsálem, de egy szinte teljesen ugyanolyan objektum ül az űrben, és vár.

Genar-Hofoen rosszat sejtve mocorgott a székben.

- Mi lenne az én feladatom?

- Kéredzkedj fel a *Hálószakasz* fedélzetére, és beszélj a nő mimázsával… Így nevezik a személyiség Elme által tárolt verzióját. -A Tishlin-imitáció zavartan köhintett. - Ez nekem is új. Egyszóval meg kell győznöd, hogy szülessen újra. Akkor ki tudnák hallgatni. Egyébként a *Hálószakasz* a világ minden kincséért sem adja ki, és biztosan nem fog együttműködni az RK-val, ha a fene fenét eszik, akkor sem. De ha a nő új testet kér, azt nem vétózhatja meg.

- De miért… - kezdte Genar-Hofoen.

- Lenne itt még valami - fojtotta bele a szót Tishlin. - Arra az esetre, ha vonakodna, vagy ha megtagadná az együttműködést, felszerelnek téged egy furfangos kis szerkezettel, aminek a segítségével ki tudod másolni a személyiséglenyomatát a mimázs kommunikációs csatornáján keresztül, méghozzá anélkül, hogy az RH megneszelné a dolgot. Ne kérdezd, hogyan lehetséges ilyesmi, mert fogalmam sincs. Gyanítom, a dolog valahogy összefügg a hajóval, amin eljutsz a *Hálószakaszhoz*, miután a bérelt aláz űrjármű terv szerint leszállított az Amfiteátrumba.

Genar-Hofoen szkeptikusan hallgatott.

- Szerinted ez kivitelezhető? - kérdezte. - Szerinted visszahozhatom a nőt a *Háló* akarata ellenére?

- A jelek szerint igen - vonogatta a vállát Tishlin. - Az RK ezúttal is meg van győződve róla, hogy náluk a Bölcsek Köve. Most már érted, miért mondtam, hogy el kell lopnod egy halott nő lelkét?

Genar-Hofoen sajgó halántékát dörgölte.

- Tudod már, miféle hajó az? Mármint ami elvisz a *Hálószakaszhoz*.

- Erről nem… - kezdte a képmás, aztán hirtelen elhallgatott, és felderült az arca. - Épp most kaptam az információt. Egy ÁKE, a neve *Fehér Folt*. - Tishlin elmosolyodott. - Látom, róla is hallottál.

- Igen - felelte a férfi rosszkedvűen. - Róla is hallottam.

A *Fehér Folt*. A csillaghajó, amely a többi hajó által kollektíve helytelenített és

megvetett hobbival tölti fölös idejét: elektromágneses effektorával (a harmadik szintű átlagcivilizációk elektronikus támadóeszközeinek távoli leszármazottjával, egyben a kultúrabeli hajók legkifinomultabb, hatékony-ámde-precíz csodafegyverével) emberi agyakban kotorászik, és az emlőstudat primitív, sejtrendszerű oldatából kiszűrt felfedezéseit saját vitathatóan etikus céljaira használja fel. A többi Elme a háta mögött csak Kukásnak nevezi. Állítólag még mindig a Kultúra része, de hogy meddig, az kérdés. Egy kitaszított, akit messze elkerülnek a társai; a Kontakt hatalmas, zártkörű metaflottájának páriája.

Naná, hogy Genar-Hofoen hallott a *Fehér Foltról*. Kezdett összeállni a kép. Ha létezik Elme, amely képes megrabolni - ez esetben elrabolni - egy emberi lelket, és ami még fontosabb, hajlandó is ilyesmire, az csak a *Fehér Folt* lehet. A rossz nyelvek szerint a hajó azzal töltötte az elmúlt tíz évet, hogy egy egész sor emlősfajon tökéletesítse az álmok és emlékek meglovasításának technikáját, míg a *Hálószakasz* a hírek szerint semmiféle technológiai újításra nem kerített sort az utóbbi négy évtizedben, ehelyett minden idejét és energiáját arra használta, hogy saját bizarr kedvtelésének hódoljon.

Tishlin bácsi szeme sarkában elmélyültek a szarkalábak.

- Valószínűleg ebben rejlik a dolog szépsége; csak mert a *Hálószakasz* tizenkilenc, a *Fehér Folt* meg egy híján húsz, attól még egyáltalán nem biztos, hogy a *Hálószakasz* szívesebben fogad egy másik csodabogarat a fedélzetén, mint bármelyik másik rendszerhajó. Az ÁKE-nek tisztes távolságot kell majd tartania, és ettől a mimázslopás jóval egyszerűbbé válik. Ha a *Fehér Folt* valóban az RH fedélzetén volna az adott időben, valószínűleg nem játszhatná meg a trükköt észrevétlenül.

Genar-Hofoen elgondolkodva meredt maga elé.

- Ez a fekete gömb-izé - kezdte akadozva. - Úgy hangzik, mint egy... hogyishívják. Egy kontextushatár.

- Halál - javította ki Tishlin. - Kontextushalál.

- Ja igen. Szóval az. - Felpillantott. - Szerinted nem?

A kontextushalál az egzisztenciális alapprobléma, amivel előbb-utóbb minden társadalom szembetalálja magát, méghozzá olyan svunggal, ahogy a mondat rohan bele a pontba. A fogalom illusztrálására leggyakrabban elhangzó példa a következő: képzeljünk el egy törzset, amely egy viszonylag termékeny és méretes szigeten él. Sikeresen abszolválták a termőföldek betörését, feltalálták a kereket, az írást (és a többi, és a többi). A szomszédok vagy szövetségesek, vagy le lettek igázva - de akárhogy is, nincs különösebb kifogásuk a status quo ellen, így a szóban forgó törzs összes felesleges kapacitását arra szánhatja, hogy templomokat emeljen saját dicsőségére. A teljhatalom és abszolút szuverenitás magabiztosságával néznek a jövőbe, olyasféle dübörgő optimizmussal, amiről megszentelt földben nyugvó őseik nem is álmodhattak. Egyszóval nyeregben érzik magukat, méghozzá amikor a ló épp ötösbe kapcsol. És akkor egyszer csak feltűnnek a látóhatáron ezek az ormótlan, vitorlák nélkül úszó vashodályok, amik telepöfögik füsttel az öblöt, villámló botokkal felszerelt fickók szállnak partra belőlük, és közlik velük, hogy ezennel ünnepélyesen fel vannak fedezve, és most már a Császár boldog és lélekben fényes alattvalói, aki pedig imádja az ajándékokat, amit őfeléjük adónak neveznek. Ja igen, és ezek a csillagszemű szent emberek szeretnének pár szót váltani a helyi papokkal.

Ez a kontextushalál legplasztikusabb példája, és technológiailag szintezett verziója jó pár civilizációval megesett, amikor történetesen egy Aláz-féle horda talált rá elsőként, és nem egy konszolidált kultúrfaj, mint mondjuk a Kultúra.

Ami azt illeti, a Kultúrának is akadtak hasonló problémái, amelyek akár végzetesnek is bizonyulhattak volna, ha nem megfelelően kezelik őket, ám eddig mindet átvészelték valahogy. A Kultúra valódi kontextushalála az általános vélekedés szerint egy galaktikus léptékben terjeszkedő Hegemón Raj formájában jelentkezik majd, vagy a felbőszített nagy Öregek mindent elsöprő bosszúhadjáratában, esetleg egy váratlan villámlátogatásban az Andromédán élő, zéró toleranciaküszöbű

fajszomszédoktól, amikor az expanzió végül oda is begyűrűzik.

Bizonyos értelemben a Kultúra nap mint nap szembesül a kontextushalál problematikájával a velük élő szublimaták - vagyis testetlen Öregek - révén, de eddig egyik altípusuk sem mutatott különösebb érdeklődést a Kultúra megsemmisítése iránt. A Végső Nagy Kataklizmára való felkészülés ennek ellenére tökéletes intellektuális depresszánsként hat azokra az emberekre és Elmékre, akik még a testet öltött utópiában is lelkesen kutatnak a világvége első jelei után.

- Lehetséges - bólintott a jelenés. - De ha segítesz, ki tudja, talán kisebb lesz a baj.

Genar-Hofoen szkeptikusan bambult az asztallap erezetére.

- Ki a nagyfőnök? Ha jól tudom, mindig van egy Elme, aki a háttérből rángatja a szálakat.

- Az eseményirányító egy RH - felelte Tishlin. - A neve *Mondjam Vagy Mutassam*. Azt üzeni, ha bármi kérdésed lenne, készséggel áll a rendelkezésedre.

- Remek.

Genar-Hofoen akárhogy törte a fejét, nem emlékezett rá, hogy valaha hallott volna erről a hajóról.

- És miért éppen én? - kérdezte. De már sejtette a választ.

- A *Hálószakasz* az utóbbi időben a szokásosnál is kiszámíthatatlanabbul viselkedik - felelte Tishlin feszengve. - Megváltoztatta a menetrendjét, és bejelentette, hogy többé nem fogad embereket a tárolójába. Az igazat megvallva teljesen elvágta magát a külvilágtól. De téged állítólag felenged a fedélzetére.

- Naná - mormolta Genar-Hofoen. Elfordította a tekintetét, és figyelte, ahogy a projektorfalon egy felhő árnyékot vet a völgyben zöldellő rétre. - A világért se hagyná ki az alkalmat, hogy lelki gyógymasszázst adhasson. - Mélyet sóhajtott, és körbenézett a szobában. Aztán újra a Tishlin-szimulációra emelte a tekintetét. - Dajeil azóta is ott él, igaz? - kérdezte.

A képmás lassan bólintott.

- A kurva életbe - dünnyögte Genar-Hofoen.

III

- Csak ránézek, és máris sajog az agyam.

- Meg kell hoznia ezt az áldozatot, ezredes! Mint már mondtam, az ügy felbecsülhetetlen jelentőséggel bír.

- Már az első sortól irtózatos csápfájást kaptam.

- Ennek ellenére tegye meg, kérem! Olvassa el figyelmesen, aztán mindent elmagyarázok.

- Azt a kocsánycsomózó mindenségit! Ilyesmit az isten se kérhet egy kiadós ezredbanzáj után...

Háromár azon tűnődött, vajon az emberek is ilyen hevenyen szenvednek-e legszilajabb vágyaik kiélése után. Nem, ez csöppet sem valószínű, akármennyire bizonygatják is az ellenkezőjét. Az egy tiszteletre méltó, ám rendhagyó példánynak számító Genar-Hofoen kivételével a kétkarúak túl begyöpösödöttek és gyakorlatiasak ahhoz, hogy önként alávessék magukat az önsanyargatás eme léleknemesítő formájának. Egyébként is, akik olyan bizonytalanok genetikai örökségüket illetőleg, hogy kénytelenek belepiszkálni a testműködésükbe, a másnaposságot bizonyára inkább kiküszöbölendő kellemetlenségnek tartják, mint a jellemformálás hathatós eszközének, így - oktondi és felettébb rövidlátó módon - mostanra egészen biztosan kiiktatták az életükből.

- Tisztában vagyok vele, hogy korán van, ezredes, ahogyan azzal is tisztában vagyok, hogy a mai reggel ettől eltekintve sem a legalkalmasabb. De szépen kérem, ez egyszer tegyen kivételt! Az ügy nem tűr halasztást.

A küldött - akivel eddig Háromár mindössze egyszer találkozott, és aki nem átallott az ezredes drága emlékezetű, öröklétbe szenderült atyjára emlékeztetni,

méghozzá előnyösebb fizikumú kiadásban; a galád mindenit! - mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül materializálódott a hodályban. Ha nem lett volna tisztában a normál ügymenettel, Háromár éppen a biztonságiak válogatott kínzási metódusain törné a fejét. Csápok hullottak, csurgók repültek már sokkal kisebb vétségekért is.

Szerencsére éppen rá tudta tekerni a lepedőt második feleségére és mindkét sokadrangú ágyasára, mielőtt a követ pimasz egykedvűséggel átlebegett a hodály falán.

Háromár próbálkozásképp néhányszor összecsattintotta a csurgóját. Biz' isten mintha kinyaltam volna a saját seggem - gondolta.

- Nem tudnád néhány szóban összefoglalni az üzenet lényegét? - próbálkozott újra.

- Jobb, ha a saját szemével győződik meg a dolgok állásáról, ezredes. Fogjon hozzá! Minél előbb elolvassa, annál hamarabb bebizonyíthatom, hogy ennek az információnak a segítségével önnek és népének végre lehetősége nyílik rá, hogy mindörökre lerázzák magukról a Kultúra méltatlan befolyását. És akkor még nem beszéltem a dologban rejlő egyéb lehetőségekről.

- Hmm... Rendkívül kecsegtető. Akkor javaslom, beszéljünk a dologban rejlő egyéb lehetőségekről!

A hajó küldötte megrezegtette a kocsányait, ami az aláz testbeszédben a széles vigyor megfelelője.

- Nos, a jeladásban kódolt információ segítségével két vállra fektethetik a Kultúrát, méghozzá ugyanolyan könnyedén, ahogy a Kultúra, ha egyszer úgy határozna, két vállra fektethetné önöket. - A küldött egy pillanatra elhallgatott. - Ez az üzenet valóságos eseménylavinát indíthat el, amelynek révén az egész galaxis az önök kezébe kerülhet, arról nem beszélve, hogy hihetetlen új távlatokat nyithat meg a további terjeszkedés előtt. És akkor nem is mondtam sokat. Sikerült felkeltenem a figyelmét, ezredes?

Háromár megvetően felröffent.

- Fogjuk rá - dörmögte, megrázta ólmos végtagjait, és megdörgölte a szemét. Tekintetét hangos fújtatás közepette az üzenetmonitorra függesztette, és nekilátott az olvasásnak.

xÁKE *Gyógyítható Balsors*,
oRH *Etikai Rés*
& kizárólag RK hozzáféréssel:
Holtpont-értesítő @c18519938.52314.
Valamennyi illetékes hajónak: vörös riadó!
[(zárójellel előjelezve) - szöveges magyarázatot hozzáfűzte: *Hallgatni Arany*, RH @ n4.28.855.0150.650001].
Holtpont.
Határérték-túllépés megerősítve. Típus: K7^. Veszélyességi fok p-pill nem meghatározható. Státusa: aktív. Készenlétben. Kommunikációképes. Ellenséges aktivitást nem mutat. HelyStatRef: Esperi (csillag).

Első KommPrób @ n4.28.855.0065.59487 (intelligens adatátviteli rendszerrel végrehajtott jeladás; radarral fogható visszaigazolás érk. @ n4.28.855.0065.59312), lokációja: M1-a16 Galin II, kód: 4A típusú szűk frekvenciatartományú sugár. ME & formális üdvözlő üzenet ld. csatolt fájl; x@ 0.7É. Szignálgyanús bejövő jel második generációs ASz/lázár KomSug kiterjesztéssel érk. xKontakt jelazonosító: T. További szignál nem futott be.

Ezt köv. vizsgálati eljárás: változatlan pálya és utazósebesség mellett finomhangolt primer radarral 50%-kal nagyobb penetrációs síkon vezetett passzív, irányított HT letapogatás (jelszekvencia szinkr/start ld. függelék), folyamatos pro-forma Galin II. üzenet-megerősítés sugárzása a kapcs. lokációnak. A nyomkövető radar @-5% inflexiós pontra kalibrálva, 19%-os üzemszinten, 300%-os sugárterítéssel a céltárgyra fókuszálva. A követőradar

hatótávolságán belül (@12%) a célállomásra hangolva

^{2}exponenciális szakaszmanőver végrehajtva. Teljes rendszerellenőrzés (ld. alább). Minimál/4 fordulat. Standard ?ex pályaívet követve visszatérés a kiindulási pontra.

Azóta folyamatosan tartom a pozíciót.

Holtpont fizikai karakterisztikája: (aa!) gömb, átm. 53,34 km, össztömeg téridő-szövet deformitás alapján nem megállapítható (anomália környezete jó közelítéssel sík); becslés pán-polaritású anyagsűrűség alapján: 1,45x8^{13}t. Feketetestre utaló felület, fraktálegység: 0,0012-0,1344 mm. Mezőgenerált vákuumra fogékony, 8^{21} kHz fr. szivárgás abnormis energiamező jelenlétére utal. HT topológia és eR-kapcsolat (inf&ult) alapján K7^ státusz megerősítve. eR-kapcsolat nem behatárolható. GeoSzek fájl csatolva.

Egyéb jelenlévő, ismeretlen eredetű anyagok elemzése: 28 perces zónahatáron belül szétszóródott részecskefelhők. Ezekből három >0,1m^{3}-es azonos technológiai fejlettségű entitás maradványai, negyedik 38 részlegesen kiürült S-MDfe 0,1 kaliberes töltényekből áll. Ötödik magas szof. szintű (O_2 atmoszférás) hajóbelsőből származó atomhalmaz, katonai aktivitásra utaló jelek; a Holtpont jelenlegi pozíciójától elfelé sodródik. Maradványok pályájának visszakövetése 52,5 napos eseményhorizontot mutat, kalkulált keletkezési hely Holtpont jelenlegi pozíciójától 948 millimásodperc. GeoSzek fájl csatolva. 30 éves zónahatáron belül egyéb anyagsűrűsödés nem érzékelhető.

Saját státusz: É&V, érintetlen. Rendszerellenőrzést követően L8 bebiztosítva (100%). AÖsP aktiválva. KaTÖsP aktiválva.

Zanza:

Holtpont eR (inf&ult) kapcsolat megerősítve.

eRács kapcsolódási pont nem behatárolható. Besorolási osztály nem megállapítható.

Jelenleg inaktív.

@ n4.28.855.0073.64523...

... Ajjaj.

Háromár zavartan dörgölte össze szemkocsányait. Az istenit, ez a másnaposság az ütősebb fajtából való.

- Nna - dunnyogta sértődötten. - Végigszenvedtem az egész litániát. Naná, hogy egy árva kukkot se értek belőle.

A *Lélektani Finomhangoló* nevű hadihajó küldötte újabb széles mosolyt villantott rá.

- Ha megengedi, szívesen elmagyarázom!

3. Váratlan vendégek

I.

A boustragói csatára a Xlephier I-en került sor, mintegy tizenháromezer évvel ezelőtt. Ez az ütközet tett pontot a bolygó domináns nemzetállamai között mintegy két évtizede húzódó, „Tengerparti hadjárat"-ként elhíresült huzavona végére (amit nevéhez méltatlan módon a szárazföld kellős közepén vívtak meg). Az elöltöltős mozsárágyú és a szuronyos rohampuska számított a kor csúcstechnológiájának, ám a lendületes lovasrohamot még mindig a hadtéri manőverek adu ászaként tartották számon - persze szakértők és laikusok mélyen egyetértettek abban, hogy (nem mellesleg) ennél festőibb és férfiszíveket bizsergetőbb látványt aligha nyújthat a közkedvelt társasjáték, amit háborúsdinak neveznek. A modernizálódó lőfegyverek és a divatjamúlt taktika kombinációja ezúttal is töméntelen áldozatot követelt mindkét oldalon.

Amorphia a halottak és haldoklók között bóklászott a négyes számú dombon. A harc sűrűje ekkorra már másutt tombolt; a maroknyi védőhöz, akik sikeresen visszaverték az első rohamot, későn jutott el a visszavonulási parancs. A támadás következő hulláma váratlanul bontakozott ki az ágyúfüstből, és pillanatok alatt elsöpörte őket. Mind egy szálig meghaltak, a győztesek pedig továbbözönlöttek a következő erődítéshez a sekély völgy túloldalán. Széttört sáncok, karókerítések és egyéb kezdetleges terepakadályok szegélyezték az útjukat; a legtöbb az intenzív ágyúzás idején fordult ki a földből, a többit a lovasság túrta szét. A holttestek megtépett falevelekként hevertek szanaszét a fölszaggatott domboldalon. Katonák és teherhordó hátasok vérétől tocsogott a fű, az alvadék meggyűlt a zsíros, vörösesbarna humusz apró gödreiben, mint megannyi sötét tintapaca.

A nap magasan járt a felhőtlen égbolton, csupán az ágyútűz bodros foszlányai gomolyogtak bizonytalanul az ultramarinkékségben. A bátrabb dögevők, melyeket nem riasztott a csatazaj, már le is szálltak, és értő szemmel méregették a szétroncsolódott testeket; hullákét és sebesültekét.

A katonák élénk színű, csatos-szíjas egyenruhát viseltek, a fejükön hengeres kalap. Kézifegyvereik hosszú, egyszerű kinézetű célszerszámok voltak; szétszórt dárdáik, kardjaik és bajonettjeik meg-megcsillantak a fű között. A teherhordó állatok, melyek a kilőtt, használhatatlanná vált ágyúk között hevertek, nagydarab, nehézcsontú bestiák voltak, hámjuk szürke és dísztelen. A lovassági hátasok viszont ugyanolyan gazdag dekorációval büszkélkedhettek, mint lovasaik. Most lovak és lovasok egymás hegyén-hátán hevertek, néhányan a halál fonnyasztó formátlanságába kövülve, mások saját belső szerveik halmában vagy csonkolt végtagokkal. Sokan a haláltusájukat vívták, arcukon a végső agónia zsibbasztó kifejezése; mások tehetetlenül csapkodtak, vonaglottak, vagy ép karjukra támaszkodva segítségért, vízért vagy a kegyelemlövésért esdekeltek, hogy véget vessenek szenvedéseiknek.

Mindez - a katonák, a táj, az ágyúk felköhögte füst - tökéletesen mozdulatlan volt, akár egy háromdimenziós tablókép. A múzeumi makettekhez hasonló, egy-az-egy arányú jelenet a Hálószakasz nevű RH fedélzetén állt, a hajó hármas számú rakodódokkjában.

Az avatár felkapaszkodott a lankás domb tetejére, és a lába előtt elterülő csatamezőt nézte. A frontvonal minden irányban hosszú kilométerekre húzódott a napsütötte, dimbes-dombos lapályon; amerre a szem ellátott, mindenütt pózoló férfiak, vágtázó lovak, ágyúfüst, fények és árnyékok kavalkádja.

A tabló legnehezebben kivitelezhető eleme egyértelműen az ágyúfüst volt. A tájkép elkészítése gyerekjátéknak bizonyult; habacél rácsvázra felhordott steril talajréteg, rajta némi mesterséges flóra. Az állatok többségét megszólalásig élethű szobrok adták, melyeket a hajó maga készített. Az emberek természetesen igaziak voltak (kivételt képeztek a súlyos sebesültek és a csonkolt hullák; ezeket úgyszintén szobrok helyettesítették).

A jelenet elkészítésénél a hajó a lehető legteljesebb hitelességre törekedett. Behatóan tanulmányozta az ütközetről készült valamennyi, még fellelhető festményt és metszetet, végigolvasott minden leírást, beszámolót és hadijelentést; még arra is vette a fáradságot, hogy felkutassa a csatában részt vevő katonák vonatkozó naplóbejegyzéseit. Ugyanakkor átfogó kutatásokat folytatott az adott történelmi korszakról, beleértve a korabeli egyenruhákat, fegyverzetet és harctéri stratégiát. Az elméleti búvárkodás záróakkordjaként dróncsapatot küldött a műemlékként gondozott csatatérre, hogy mélyradarral átfésüljék a talajt. A kutatást nagyban megkönnyítette a tény, hogy a Xlephier I. egyike a tucatnyi bolygónak, amelyet a Kultúra bölcsőjének tekintenek - nem mintha a Kultúra hivatalosan is támogatta volna az efféle múltba révedő szentimentalizmust.

Az RH tanulmányozta a felvételeket, melyeket az évek során a Kontakt bevetési egységei rögzítettek humanoid társadalmak hasonló technológiával vívott csatáiról,

aztán az eredményt összevetette azzal a képpel, amit a szemtanúk őriztek az emlékezetükben.

Végül, rengeteg fáradságos munka és tömérdek kudarcba fulladt kísérlet után sikerült eltalálnia az ágyúfüstöt. Jóval bonyolultabb megoldást kellett alkalmaznia, mint eredetileg tervezte, de - sikerült. A füst minden egyes részecskéjét lokalizált antigravitációs mező tartotta a helyén; a mezőt a tájkép alatt elrejtett projektorok generálták. A hajót atyai büszkeséggel töltötte el a mű.

Még az a tény sem rontotta el az örömét, hogy a jelenet nem tökéletes - több katona túlságosan nőies volt, vagy nem eléggé humanoid formájú, és még a megfelelő fajhoz tartozó hímek is túl magasak voltak az adott történelmi korszakhoz képest. Nem az emberek adták a kép legnehezebben eltalálható részeit, de ők voltak a jelenet alfája és ómegája; az ok, amiért az egész létrejött.

A dolog nyolcvan éve kezdődött, jóval szerényebb léptékben. Valamennyi Kultúra-élőhely - legyen az orbitál, csillaghajó, szikla vagy bolygó - rendelkezik saját tárolóval; ide vonul vissza az emberek zöme, miután elér egy bizonyos életkort, vagy egyszerűen beleun az életbe. A kultúrabeli emberek ezzel a döntéssel kerülnek szembe mesterségesen megnyújtott, háromszázötven-négyszáz éves életük alkonyán. Persze választhatják a visszafiatalítást vagy a teljes halhatatlanságot, a kollektív lelkületűek pedig beolvadhatnak egy Csoportelmébe vagy spártai egyszerűséggel meghalhatnak, amikor elérkezik az ideje.

Dlyanok is szép számmal akadnak, akik minden szálat elvágnak, ami a Kultúrához kötötte őket, és elfogadják az átlagnál nyitottabb, ám így is veszélyesen rejtélyes Öregek meghívását. És ha a felsoroltak közül egyik megoldás sincs az ínyükre, a végső döntést kitolandó letétbe helyeztethetik a testüket az egyik tárolóba, méghozzá olyan felélesztési peremfeltétellel, amilyenhez kedvük tartja.

Sokan száz évet alszanak egyhuzamban, aztán egyetlen napot élnek, mielőtt visszatérnének álomtalan, fikarcnyit sem öregítő szendergésükbe. Mások azt kérik, adott idő elteltével ébresszék fel őket, hogy lássák, mi változott, mialatt ők távol voltak. Vannak, akik csak akkor akarnak visszatérni, amikor valami különösen izgalmas dolog történt (és ennek megítélését általában másokra bízzák), néhányan pedig akkor akarnak felkelni Csipkerózsika-álmukból, amikor a Kultúra maga is a nagy Öregek közé tartozik majd.

Ezt a döntést a Kultúra több millennium óta halogatja; elméletben nyolcezer éve csatlakozhattak volna a szublimatákhoz, de míg az egyének, kisebb embercsoportok és Elmék régóta levethették testi-fizikai korlátaikat (és tették is szép számmal; időnként a társadalom egész szegmensei leszakadtak, hogy szabadon szembemehessenek az általános ideológiával), addig a Kultúra zöme úgy határozott, hogy a járt utat járja; fennköltség és éterizáció helyett továbbra is a biológiai létfolytonosság hektikus hullámhegyeit lovagolja meg.

Ez nagyrészt az emberi lélekben gyökerező, kiirthatatlan kíváncsiságból fakadt, mely talán (sőt, egészen biztosan) gyermekdednek hatott a szublimaták szemében; a makacs hit, hogy a fizikai valóság struktúrája még mindig titkokat rejt, ha az azt működtető törvényeket és alapelveket rég fel is térképezték. (Különben is, mi a helyzet a többi galaxissal, az idegen univerzumokkal? Vajon a nagy Öregeknek oda is szabad bejárásuk van, csak épp egyikük se veszi a fáradságot, hogy megossza tudását a fizikai világba gyökerezett véglényekkel? Vagy az egész megismerés-és-igazság ügy elveszti a fontosságát, amint valaki éterizálódik?)

A dolog egyben a Kultúra nyíltan felvállalt csendőr-patrónus szerepének kifejeződése is volt; az anyagtalan szellemiséggé nemesült Öregek, akik testüket levetve a fizikai tríviumok fölött álló istenné váltak, láthatólag le se bagózták a problémákat, melyeket a kevésbé fejlett, naiv társadalmak görgettek maguk előtt, éppen a hozzájuk hasonló felsőbb hatalmak segítségében bízva. Néhány ritka kivételtől eltekintve nem ártották bele magukat a galaxis mindennapi életébe,

amelynek fizikai dimenzióitól egyszer és mindenkorra megszabadultak. Nyugodt lélekkel garázdálkodhattak a diktátorok, szabadon vérengzhettek a hegemóniák, fűnyírhattak a népirtások, és kipusztulhattak egész civilizációk egy-egy becsapódó üstökös vagy kósza szupernóva jóvoltából. Az se számított, ha a dolog (metaforikus értelemben persze) az orruk előtt zajlott.

Akármilyen nemes jellemű, progresszív lelkületű és kollektíve segítőkész legyen is egy adott faj a szublimáció előtt, alighogy belép a testetlenek örök panteonjába, az olyan fogalmak, mint a jóság, igazságosság és méltányosság valahogy azonnal kiiktatódnak a szótárból. Ez persze történelemesztétikai (és persze önigazolási) szempontból meglehetősen kritizálható hozzáállás lett volna egy olyan, látszólag súlyosan élvezetfüggő társadalom számára, amilyen a Kultúra. Ennek szellemében nem volt más hátra, mint bevállalni, ami az isteneket hidegen hagyja, és végezni helyettük a piszkos munkát; tanulmányozni, ítélkezni és felkarolni - esetenként megingatni - olyan társadalmakat, melyek szemében a Kultúra potenciálja sem hatott kevesebbnek, mint egy vérbeli istenségé. Idővel saját éterizálódásuk ideje is eljön majd, ebben nem kételkedtek - de ott enné meg a fene az egészet, ha addig is hagynák megtörténni, aminek nem szabad megtörténnie. Teszik, amit tenniük kell, amíg bele nem fáradnak a (reményeik szerint helyesen optimalizált) igazság osztogatásába.

Azok számára, akik személyesen is ott akartak lenni ezen a jeles napon anélkül, hogy végig kelljen szenvedniük a köztes időt, a tároló volt a tökéletes megoldás (ahogy másoknak is, csak egészen eltérő megfontolásból).

A Kultúra polgárai a lassú ütemű technológiai fejlődésből szinte semmit sem érzékeltek hétköznapi életükben. Az emberek betárolásának elfogadott és jól bejáratott módja évezredeken át az volt, hogy másfélszer kétméteres, koporsószerű dobozokba fektették őket. Ezeket a hasábokat remekül lehetett sorozatgyártani és tárolni, ezen túlmenően elég megbízhatónak is bizonyultak. Ám még a kultúrabeli élet legalapvetőbb kellékeinek is haladniuk kellett a korral. A zselémezőruhák elterjedésével egy időben lehetővé vált, hogy egyetlen vékony borítóréteg segítségével megállítsák a szervezet biológiai óráját. A borítás alig volt vastagabb, mint egy második bőr vagy egy réteg ruha.

A *Hálószakasz* - melyet akkoriban egészen más néven ismertek - elsőként aknázta ki a fejlesztésben rejlő előnyöket. A betárolt embereket néhányszereplős állóképekben helyezte el, eleinte főként híres festők képei alapján vagy humoros-groteszk élőképekben. A tárolóruha lehetővé tette, hogy humanoid töltelékét bármiféle pózba be lehessen állítani, ami az emberi fizikum adottságaiba belefér. Elegendő volt egy vékony pigmentációs réteget adni a borításnak, amely remekül visszaadta a legkülönfélébb felületeket; nagyon közelről kellett szemügyre venni, hogy látni lehessen a különbséget az igazi és a pszeudobőr között. A hajó természetesen minden alkalommal kikérte a betároltak engedélyét, mielőtt ilyen módon használta volna fel öntudatlanságba fagyasztott testüket, és tiszteletben tartotta annak a néhány utasának kívánságát is, akik nem kívántak egy posztromantikus tájkép figuráiként, vagy absztrakt szoborcsoport részeként pózolni.

Az RH-t akkoriban úgy hívták, *Csöndes Mosoly*, és az osztályában készített hajókhoz hasonlóan három Elme irányította. Hogy hogyan lett a háromból egy, az attól függ, kinek akar hinni az ember.

A hivatalos verzió úgy szólt, hogy amikor az egyik Elme elhatározta, végleg elhagyja a Kultúrát, komoly összetűzésbe került a másik kettővel. Végül azt a merőben szokatlan megoldást választották, hogy az RH irányítását teljes egészében a lázadó Elmére hagyták ahelyett, hogy a jól bejáratott forgatókönyv szerint egy kisebb hajót adtak volna alá, vigye isten hírével.

A hihetőbb (ráadásul sokkal szórakoztatóbb) verzió szerint a nézeteltérés egy régimódi tányérdobálós, kocsmai felhangoktól sem mentes dulakodásba torkollt, kettő az egy ellen felállással, amiben történetesen a többség húzta a rövidebbet. A

vesztes Elméket aztán a harmadik annak rendje és módja szerint kirugdosta a hajóról, és egy elkommandírozott ÁKE-t utalt ki nekik. Úgy távoztak, ahogy a zendülő tisztek húznak el életmentő csónakban az elbukott lázadás után. Így történhetett, mondja a szóbeszéd, hogy a *Csöndes Mosoly* - mely a történtek után *Hálószakasszá* keresztelte át magát - egy renegát Elme kezébe került. Vagyis nem kulturált vezető- és koncepcióváltásról volt szó, hanem véres forradalomról.

Akármelyik magyarázatot is fogadja el az ember, a tény tény; a Kultúra egy másik, jóval kisebb RH-t állított a *Hálószakaszra*, hogy szemmel tartsa, bárhová megy.

A névcserét követően, fittyet hányva a sarkában libegő hajóra, a *Hálószakasz* evakuált mindent és mindenkit, aki a fedélzetén tartózkodott. A mobil egységek zöme már a palotaforradalom idején elhagyta, a többit pedig felkérte, hogy önként távozzon, amíg megteheti. Az első útjába kerülő orbitálon kitette a drónok, idegenek és az emberi személyzet szűrét. A fedélzeten nem maradt más, csak a tároló pszeudo-halottai.

Ezután a hajó különös begyűjtőkörútra indult (volt egy adóssága, amit le kellett rónia), saját információs rendszerén keresztül pedig tudatta mindenkivel, akit illet, hogy a galaxis legtávolabbi csücskébe is hajlandó elmenni azokért, akik csatlakozni kívánnak hozzá, ha mindvégig a tárolóban maradnak, és nem bánják, ha az egyik tablójába állítják inaktivált testüket.

Eleinte alig akadt új lakója, mert senki sem bízott a szavában. A viselkedésével kiérdemelte a kétes értékű Extrém (népnyelven: hangyás) címet, és az ebbe a kategóriába tartozó űrjárművek köztudottan megbízhatatlan figurák, a maguk módján talán veszélyesek is. Persze a Kultúrának is megvannak a maga kalandorai; néhányan a rizikó ellenére elfogadták a hajó rendhagyó meghívását, és évekig élvezték a vendégszeretetét, méghozzá mindenféle káros következmény nélkül. Amikor az első néhány betárolt épen és egészségesen visszatért újraélesztési feltétele teljesültekor, az adrenalinlovasok lassan csordogáló erecskéje a romantikus és perverz lelkek viharosan dagadó folyamává nőtte ki magát. A *Hálószakasz* hírneve nőttön-nőtt, a közzétett hologramok pedig egyre ambiciózusabb tablóképeket mutathattak be a nagyérdeműnek (eleinte jelentős történelmi események, majd a kisebb csaták és globális konfliktusok életképei következtek, evéssel jön meg az étvágy alapon). Egyre több ember érezte úgy, hogy nem hagyhatja ki a lehetőséget. Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy egy igazán-extrém Extrém tárolójában vegetált, ahol egy grandiózus műalkotás szerves részét képezte. Inkább ez, mint hogy egy unalmas, felcímkézett műanyagdobozba passzírozzák a helyi plató alatt!

Így hát a *Hálószakasz* fedélzetén tett testi-lelki utazás valóságos divattá vált, a csillaghajó pedig lassan megtelt élőholtakkal. A hajó egyre nagyobb szabású tablókba állította be őket, amíg végül egész csatamezőket be tudott rendezni a fő rakodódokkok egyenként tizenhat négyzetkilométernyi területén.

Amorphia körbehordozta a tekintetét az élénk színekkel pompázó, néma mozdulatlanságon, a hatalmas, vérben tocsogó síkság fölött. Mint avatárnak, elméletileg nem lehettek volna önálló gondolatai, ám a *Hálószakaszt* irányító Elme egy önálló szubrutinról futtatta a lényt, amely így alig volt intelligensebb, mint egy átlagember. A *Hálószakasz* fenntartotta a lehetőséget, hogy bármikor felülbírálja a program működését, annál is inkább, mert az avatár zavart viselkedésében saját tanácstalanságát vélte felismerni - persze összehasonlíthatatlanul kisebb, emberi léptékben.

Ez a kvázi-emberi szubrutin volt, ami most a gigantikus tablót pásztázta. Csöndes szomorúság töltötte el a gondolatra, hogy nemsokára az egészet darabjaira kell szedni. Még ennél is mélyebb melankólia uralkodott el rajta, amikor eszébe jutott, többé nem fog házigazdát játszani a fedélzet élőlényeinek; a tengeri uszonyosoknak, a levegő szárnyasainak és a gázóriásbeli állatoknak. És persze a nőnek a toronyban.

Dajeil Gelian bizonyos értelemben maga volt az ok, az első csepp a tengerben; az ember, akinek a hajó szerette volna végre leróni a tartozását, az egyetlen

nyughatatlan, bolygó lélek, akinek ő maga kínált menedéket, amikor sutba dobta a Kultúra írott és íratlan szabályait. És most ez a menedék minden eresztékében recseg-ropog; őt is ki kell majd tennie a többi lelenccel, talált tárggyal és élőholttal együtt. Azzal, hogy betartja az egyik ígéretét, meg kell szegnie egy másikat; mintha Dajeilt nem hagyta volna cserben mindenki, akivel összehozta a sors. Majdcsak talál rá módot, hogy jóvátegye. Máris sok új ígéretet tett ezért, és eddig mindet megtartotta. Kezdetnek ennyi elég. Többet - egyelőre - úgysem tehet.

Mozgás támadt a mozdulatlanságba fagyott csatatéren. Amorphia odafordította a tekintetét, és nézte, ahogy Komoya, a fekete madár elvitorlázik a mező fölött. De volt ott még valami. Amorphia nekivágott a domboldalnak, megkerülte a pózoló hibernáltakat, ellépett a támadó lovasság és az elesett katonák között, végigsietett a meggyőző kinézetű földzuhatagok sora előtt, ahol éppen ágyúgolyók csapódtak a földbe, és átlépett egy apró, vértől feketéllő patakon. A csatamező sűrűbb szakasza felé igyekezett, ahol a három drónból álló medicsapat egy újraélesztett ember körül sürgött-forgott.

Szokatlan látvány volt az ilyesmi. Az emberek általában az otthonukban kívántak ébredni, barátok és családtagok között, ám az utóbbi néhány évtizedben - ahogy a tabló egyre látványosabb lett - mind több ember akart visszatérni az életbe itt, az élőholtak ezrei között.

Amorphia leguggolt az asszony mellé, aki haldokló harcosként hevert a földön, zekéjét golyó által ütött lyukak tarkították, a vér tenyérnyi foltokban itatta át a gazdagon hímzett szövetet. A hátán feküdt, erőtlenül pislogott a napfénybe, miközben a gépek rendületlenül piruetteztek körülötte. A tárolóburok fejrészét már lehámozták róla; úgy feküdt a füvön, akár egy gumimaszk. A nő arca sápadt volt és májfoltos; kopaszra borotvált feje különös, csecsemős pőreséget kölcsönzött neki.

- Isten hozott! - mosolygott rá Amorphia. Kezébe vette az idős asszony kezét, és gyengéden lehúzta róla a borítást, mint egy szűk kesztyűt.

- Fáj... - nyögte a nő. Nagyot nyelt, könnyezett a szeme.

Sikleyr-Najasa Croepise Ince Stahal da Mapin harmincegy éve, háromszáznyolcvanhat éves korában kérte a betárolást. Újraélesztési peremfeltétel: a soron következő messiásjelölt felbukkanása az Ischeis bolygón. Az asszony a bölcsek egyike volt, a bolygó legnagyobb vallásának avatott tudósa, aki mindenáron jelen akart lenni a következő Megváltó felkenésénél. Erre a következő kétszáz évben nem láttak esélyt.

A szája megrándult.

- Mennyi idő... - kezdte rekedten, aztán a szavai száraz köhögésbe fulladtak.

- Mindössze harmincegy normaév - felelte Amorphia A nő szeme elkerekedett. Aztán megkönnyebbülten elmosolyodott.

- Ez gyorsan ment - suttogta.

A korához képes meglepően hamar erőre kapott; egy perceken belül talpra tudott állni. Amorphiába karolt, tisztes távolból követte őket. Toronyiránt vágtak át a tabló pereme felé. Szusszanásnyi időre megálltak az apró dombon, a négyes számún, ahol Amorphia elmélkedett nem sokkal ezelőtt. Az avatár homályosan, bizsergetően érezte az űrt, amit a nő újraélesztése hagyott a terepasztalon. Általában már aznap hoztak valakit a felélesztettek helyére, akit aztán ugyanabba a pozitúrába állítottak, de most nem voltak sorukra váró betárolandók. A foghíj, amit az asszony maga után hagyott, megmarad - hacsak a hajó nem bont meg egy másik tablót, hogy kipótolja az itteni hézagot.

A nő hosszasan nézte a látképet, és a fejét csóválta.

Amorphia megértően biccentett.

- Borzalmas látvány - mondta. - Ez volt az utolsó jelentős szárazföldi ütközet a Xlephier I.-en. A tény, hogy ilyen kezdetleges technológiai stádiumban ekkora szellemi és fizikai erőtartalékokat tudtak mozgósítani, igazán tiszteletre méltó teljesítmény egy humanoid fajtól.

A nő meglepetten pillantott fel.

- Persze, hogyne - mondta. - Én arra gondoltam, micsoda lenyűgöző látvány. Igazán büszke lehetsz rá.

II.

Az Analitikus Szofisták Ötödik Flottájának felderítőegysége, a Csillaglátó Klán *Békesség Fél Egészség* névre keresztelt hajója a Felső Sziromörvény egy viszonylag ismeretlen régióját pásztázta a szokványos véletlenszerű séma alapján. Az Amfiteátrumot n4.28.725.500-kor hagyta el, hat további Csillaglátó cirkáló kötelékében. A búcsújelzést követően szerteszét szóródtak az Örvényben, mint a forgószél sodorta ördögszekerek. Mint mindig, most is megvolt az esélye, hogy nem látják viszont egymást. Foglalkozási ártalom.

Egy hónappal később a *Békesség Fél Egészség* még mindig nem talált semmi említésre méltót, csupán a katalogizálatlan csillagközi törmelék kisebb-nagyobb darabjait. Időnként olyasféle jeleket fogott, mintha valaki követné - talán csak fals zavar volt a téridő szövetében -, de hát a legkevésbé sem számít szokatlan jelenségnek, ha más civilizációk kincsvadászai osonnak árnyékként az Analitikus Szofisták nyomában.

A Szofisták valaha úgyszintén a Kultúrához tartoztak. Másfél ezer éve váltak ki; egy maroknyi űrlakóhely, több tucat szikla, hajók, drónok és emberek, akik máshogy képzelték az életüket, mint amit a Kultúra fő csapásvonala irányzott elő a számukra. A Kultúra nagyjából-egészében változatlan kívánt maradni - a csekélyebb fejlettségű civilizációkat magához idomítva, becsületes brókerként ténykedve a fejlett társadalmak adok-kapokjában, a galaktikus társasjáték aktuális döntősei között. A Szofisták ezzel szemben önmagukat akarták átformálni. Felkutatták az ismeretlent, de nem azért, hogy megváltoztassák, hanem hogy ők maguk alakuljanak hozzá. A Szofista ideál szerint egy megcsontosodott társadalom tagja - maga a Kultúra a legjobb példa erre - nem találkozhat ugyanazzal a Szofistával kétszer, legyen az szikla, hajó, drón vagy ember, ugyanis ezek az entitások két találkozás között gyökeres átalakuláson mennek keresztül; más civilizációkkal találkoznak, új technológiákat építenek a testükbe (vagy információt az elméjükbe). A Kultúra monozófikus megközelítésével nem értelmezhető a változás efféle piedesztálra emelése. A Szofisták azonban valódi hivatásnak tekintik, létcélnak, missziónak; a teljességhez vezető útnak.

Ennek folyományaképp egyik képtelen helyzetből a másikba csöppentek; akadtak flották, melyek sosem tértek vissza, és amikor végül megtalálták őket, kiderült, hogy a teljes legénység a hajókkal együtt behódolt egy másik civilizációnak. A kezdeti időkből származó legemlékezetesebb eset az volt, amikor néhány hajó beolvadt egy hegemón rajba, és agresszív önsokszorozó organizmussá vált, melynek egyetlen célja, hogy a legkisebb anyagmorzsát is önmaga másolatává alakítsa. Léteznek persze technikák - a totális megsemmisítésen, mint logikusan adódó alternatíván kívül - egy efféle probléma kezelésére, vagyis arra, hogyan lehet egy bedarálás-orientált agresszív hegemón egyedet hangyányit közösségibb beállítottságú missziós hegemón egyeddé transzformálni. Ám ha a kérdéses példány a szokásosnál is egysíkúbb jellem, az önigazolás kétes dicsősége nagy véráldozatot követel.

Manapság egyre ritkábban kerülnek hasonló kellemetlen helyzetekbe, ám az állandó változás mint rendezőelv megmaradt. Szofistának lenni inkább egyfajta hozzáállást jelent, mintsem könnyen behatárolható élőlény- vagy MI-csoportot; kisebb-nagyobb tömegeik állandóan asszimilálódnak, beolvadnak, vagy egyszerűen csak eltűnnek a térképről, míg más egyének és csoportok folyamatosan csatlakoznak hozzájuk (és nemcsak a Kultúrából, hanem más humanoid és nem-humanoid társadalmakból is). Vagyis folyamatosan cserélődik az ember- és a másodlagos ideológia-anyag, ami a Szofistákat a leggyorsabban fejlődő civilizációk közé emeli. Mindennek ellenére - talán éppen mert a kulcs a hozzáállás, egy vezérelv, egy mém -,

a Szofistákban kifejlődött a képesség, ami alapvetően megkülönbözteti őket szülőcivilizációjuktól: örök változás közepette is képesek önazonosak maradni.

Emellett különleges érzékük van a szenzációs felfedezésekhez. Úton-útfélen ősi emlékekre, gyermekcipőben járó civilizációkra, az antik tudás felbecsülhetetlenül gazdag lerakataira, vagy épp a szublimaták misztikus tárgyi örökségére bukkannak, amelyek zöme hidegen hagyja őket, ám annál inkább felpiszkálja mások kíváncsiságát, akik aztán sietnek tőkét kovácsolni a talált kincsből. (Ez különösen akkor kifizetődő, ha előbb tudják rátenni a kezüket, mint bárki más.) Efféle alkalmak manapság egyre ritkábban adódnak, ám az opportunista lelkeknek még ez sem szegi kedvét. Még mindig sokan vélik úgy, hogy megéri egy-egy Szofista felderítő nyomában sompolyogni. Nem csoda, ha a *Békesség Fél Egészség* a füle botját se mozgatta, amikor felfedezte, hogy követik.

Eltelt a második hónap - és még mindig semmi. Gázködök, porfelhők, barna törpék, néhány élettelen csillagrendszer; mindezt bőven elég volt távolról feltérképezni, hiszen a legcsekélyebb jel sem utalt rá, hogy valaha intelligens életnek adtak volna otthont.

Idővel a lopakodó űrjármű is eltűnt. Ha valóban a sarkukban volt, valószínűleg úgy döntött, hogy a *Békesség Fél Egészség* nem ezen az úton üti meg a főnyereményt. A radarok persze továbbra is rendületlenül pásztázták a világűrt, a passzív érzékelők értelmes szignálok után kutattak a természetes spektrumban, sugarakkal és impulzusokkal bombázták a vákuumot és tapogatták a téridő szövetét, miközben a hajó folyamatosan emésztette és analizálta a kimenő jelek generálta visszhangot.

Hetvennyolc nappal azután, hogy elhagyta az Amfiteátrumot, a *Békesség Fél Egészség* egy Esperi nevű vörös óriás felé közeledett, méghozzá olyan irányból, amelyből adatbázisa szerint még senki.

Tizennégy fényhónapra a naptól egy felettébb érdekes, ismeretlen eredetű objektumot talált.

Az átmérője durván ötven kilométer lehetett. Feketetest volt, terepszínű környezeti anomália, távolról tökéletesen megkülönböztethetetlen az üres csillagközi tértől. A *Békesség Fél Egészség* is csak azért vette észre, mert kitakarta egy távolabb eső galaxis egy részét, és a Szofista hajó - tudván, hogy a galaxiskaroknak nem szokása, hogy eltűnjenek, majd újra manifesztálódjanak -, visszafordult, hogy utánajárjon a dolognak.

Az idegen testet az első becslések tökéletesen súlytalannak mutatták, mintha valamiféle projekció volna. Semmilyen lenyomatot nem hagyott a téridő szerkezetében, pedig abban minden anyagsűrűsödés tömegarányos mélyedést hoz létre, valahogy úgy, ahogy egy szikladarab benyomódik a gumimatracba. Az objektum olyan hatást keltett, mintha lebegne a téridő-sík fölött. Ez önmagában megért egy misét. Még ennél is különösebb volt a viszonya a valós űr struktúráján túl elterülő energiarácshoz. A tárgy háromdimenziós alakja mögötti terület látszólag nélkülözte a rács egyöntetűen kaotikus természetét, sőt: a rend egészen halovány jeleit mutatta. Mintha valamiféle bizarr - vagy inkább valószerűtlen - árnyékot vetett volna.

A *Békesség Fél Egészség* lecövekelt az objektum előtt (már amennyire egy gömbnek van eleje meg háta), az összes szenzorát kimeresztette, és igyekezett kapcsolatba lépni vele.

Hiába. A feketetest csak lebegett elérhetetlenül és közönyösen, mintha anyagtalan szemölcs volna a rács felületén. A feléje sugárzott jeleknek nem volt mivel kapcsolatba lépniük, egyszerűen átvillantak rajta, és zavartalanul elzúgtak a mögötte elterülő űrbe. Frusztráló élmény volt; mintha az ember fel akarná kapni a követ arról a bizonyos matracról, és akkor ébredne rá, hogy az voltaképp odabenn van, a matrac belsejében, és konzervnyitó vagy légkalapács nélkül lehetetlenség hozzáférni.

Így hát a hajó elhatározta, hogy sokkal közvetlenebb módon teremt kontaktust az objektummal; hasítékot vág a téridő anyagába, és a hipertérbe vezető nyíláson keresztül szondadrónt küld a téridő felszíne alá. A drónnak elvileg a tárgy belsejében

kellene a felszínre bukkannia. Ha a gömb vetített kép, kiderül a turpisság. Ha pedig valóban van ott valami, akkor a drón nem fog tudni behatolni (ha mégis, annál jobb).

A hajó felkészítette küldöttjét.

A helyzet rendhagyó voltára való tekintettel komolyan fontolgatta, hogy szakít a Szofista hagyományokkal, és értesíti az Amfiteátrumot vagy egy másik felderítőt. A legközelebbi Csillaglátó egy hónapnyira cirkált, de talán időben ideér, ha a *Békesség Fél Egészség* bajba kerül. Végül mégis tartotta magát a hagyományokhoz, és hallgatott. Volt ebben némi óvatos pragmatizmus; ezt a fajta felfedezést csak akkor könyvelheti el sikerként, ha később joggal hivatkozhat arra, hogy önállóan cselekedett, és eszébe se jutott erősítésért kuncsorogni. Ezenkívül a jó öreg büszkeség is szerepet játszott a döntésében; egy Szofista hajó nem volna Szofista hajó, ha úgy viselkedne, mint egy al-al-albizottság oszlopos tagja. Hiszen akkor mi különböztetné meg a Kultúrától?

Így hát kiküldte a szondadrónt, és feszülten figyelt.

Abban a pillanatban, ahogy a szonda a feketetest felszínéhez ért, az váratlanul...

Sisela Ytheleus 1/2 kénytelen volt ennyivel beérni - ugyanis az adatfolyam itt megszakadt.

Kétségtelenül történt valami.

A következő dolog, amire már ő maga is emlékezett, hogy a *Békesség Fél Egészség* ostromzár alá került. A támadás képtelenül gyorsan és agresszíven zajlott le. A szondadrón fölött valószínűleg azonnal átvették az irányítást. A hajó alrendszerei millimásodpercekkel később adták meg magukat. Az Elme integritása első közelítésre másodpercekkel azután tört darabokra, hogy a szonda eltrafálta az objektumon túl elterülő űrt.

Néhány pillanattal később Sisela Ytheleus 1/2 a kalapács és az üllő között találta magát; neki jutott a hálátlan feladat, hogy hírét vigye a hajó szorult helyzetének. A jármű idegen akarattal fertőzött rendszerei mindent megtettek, hogy megállítsák, az elpusztításától sem riadtak volna vissza. A hadicsel - melynek főszereplője ő és az ikre volt, na meg az előre beprogramozott áthelyező egység -, egészen tűrhetően sikerült. Pedig hajszálon múlt, és a dróntest is (mely eredetileg Sisela Ytheleus 2/2 tulajdona volt, most pedig Sisela Ytheleus 1/2-nek adott otthont, albérletben ikertestvére hét lakat alatt tárolt zombimaradványaival) súlyos sérüléseket szenvedett.

Sokáig hallgatózott a mag falánál. Iker elméje dühöngő őrültként tombolt odabent. Vérfagyasztó volt, tisztán hallatszott a falnak csapódó öntudat loccsanása.

Továbbra is esetlenül bukfencezett és bukdácsolt a csillagközi űrön át, másodpercenként kétszáznyolcvan kilométeres sebességgel. A puszta gondolattól is émelygett, hogy áruló testvérének folytonossági hiányos verzióját tárolja az elméjében. Első gondolata az volt, hogy rövid úton megszabadul tőle; egyszerűen kiejti a vákuumba, és elintézi a lézerrel (az egyetlen fegyverrel, ami a jelek szerint közel normál kapacitáson működött). Vagy elzárja a mag áramellátását, és hagyja, hogy akármi is ámokfut odabenn, elfonnyadjon az energiahiánytól.

De nem tette. A két magasabb szintű elmekomponenshez hasonlóan ikre elmestátuszának megnyomorított verziója is fontos adalékokat tartalmazhat az ellenséges objektum természetéről. Ugyanúgy meg kell őriznie bizonyítékként, mint saját MI központját és a fotonikus magot; ezekből a mintákból később - ha minden jól megy - egyfajta anti-szérum állítható elő az objektum pusztító befolyása ellen. Az sem kizárt, hogy maradt valami testvérének valódi személyiségéből a számára elérhetetlen elmestátuszban, melyet a két felsőbb elme és a mag tartalmaz - ahogy annak is megvolt az esélye, hogy a hajó Elméje még időben vágta el magát alrendszereitől, és visszahúzódott egy behatolás-biztos magba, mint amilyen az elektronikus zárvány a drón agyában, ahol most az ikre raboskodik. Akár egy beszorított helyőrség, amely feladja a rommá bombázott külső falakat, és beveszi

magát egy remekül védhető toronyba.

A Szofista Elmék sokszor kerültek szorult helyzetbe, és így vagy úgy, de mindet túlélték. Az Elme-magok ugyanis saját, belső energiaforrással rendelkeznek, és nem lehet olyan egyszerűen lekapcsolni őket, mint egy drónt. Igaz, az ő MI központjuk sem elpusztíthatatlan. Ennek ellenére a legelvetemültebb támadó is inkább türelmesen feszegeti a magot abban a reményben, hogy a benne foglalt információ előbb-utóbb a kezére kerül, mint hogy egy csapással összezúzza.

A remény hal meg utoljára, ismételgette magában.

A rendelkezésre álló adatok alapján az áthelyező hatótávolsága az övéhez hasonló tömegű test esetén majdnem egy teljes fénymásodperc. Vajon sikerült radartávolságon kívül kerülnie? A *Békesség Fél Egészség* szenzorainak esélyük sincs, hogy ilyen messziről észrevegyék. Csak reménykedhet, hogy az objektum sem szúrja ki.

Holtpont; így nevezi a Kultúra az efféle határeseményeket. Pejoratív kifejezés lévén a Szofisták lehetőség szerint nem használják (legfeljebb kivételes alkalmakkor, egymás között). Holtpont; valami, amin túl a dolgok gyökeresen más irányt vesznek. Már ha egyáltalán túljutnak rajta. Az efféle dolgok időről időre maguktól is előállnak - ha mégsem, valaki mindig besegít egy kicsit.

Aki kiteszi a lábát a világűrbe, annak ezzel is számolnia kell. Többek között.

Most már pontosan tudta, mi történt vele, és mit rejt a 2/2 feliratú zárvány. A kérdés az: mi legyen a következő lépés?

Hírt kell adnia a külvilágnak. Ez az egyetlen célja attól a pillanattól, ahogy a hajót támadás érte.

Igen ám, de hogyan? Apró térgörbítője megsemmisült, optikai kommunikációs egysége dettó, a hipertér-lézerről nem is beszélve. Semmije sem maradt, ami fénysebesség fölött is működne. így még véletlenül sem tudja kilökni magát a nyálkás-nyúlós lomhaság fogságából, mely mindent a hatalmába kerít, ami nem képes kilépni a téridőből. Még egy nyamvadt vészjelzést sem tud leadni. Úgy érezte magát, mint egy pocsolyába pöccintett rovar, amit csapdába ejtett a felületi feszültség; minden eleganciája és fölénye odaveszett az idegen közeg ellen vívott, eleve kudarcra ítélt küzdelemben.

Komolyan fontolgatta, hogy megnyitja az alközpontot, ahol önjavító mechanizmusai várakoznak. De ez nem a saját rendszere, hanem köpönyegforgató ikréé. Aligha remélhette, hogy a behatoló nem vette át fölötte az irányítást. Vagyis rosszabb, mintha használhatatlan lenne. Micsoda bizsergető kísértés... Akárhogy is, elenyészően csekély az esélye, hogy a nagy sietségben mégsem programozták át.

Talán ha egy pillanatra... De nem. Ezt nem kockáztathatja meg. Ostobaság volna.

Új önjavító egységet kell készítenie. Ez elvileg kivitelezhető, viszont egy örökkévalóságig tart; minimum négy hétig. Egy ember számára egy hónap talán nem hosszú idő, de egy drónnak - még a téridő szövetén araszoló fény csigatempójához viszonyítva is - olyan, mint egy tucat életfogytiglan. Négy hét nem sok, ha csak malmozni kell; a drónoknak egész sor technikájuk van arra, hogy kellemesen üssék agyon az időt, vagy egyszerűen takarékra tegyék magukat. Ahhoz ellenben borzalmasan hosszú, hogy koncentrálni kelljen valamire - főleg ha egyetlen, bosszantóan macerás feladatra összpontosítva kell éjt nappallá téve gürcölni.

És még ha el is készül vele, az csak a kezdet. Akkor jön az igazi babramunka; folyamatosan felügyelni az önjavító egységek munkáját, ellenőrizni, korrigálni, parancsokat osztogatni. Némelyik nanokonstruktőr biztosan bontana ott, ahol építenie kellene, mások sokszoroznának, ahol redukálni kell. Olyan ez, mint szabadjára engedni több millió potenciális ráksejtet egy sérült testben, és megpróbálni a lehetetlent: mindegyiket számon tartani. Elég egyetlen apró figyelmetlenség, és akár meg is ölheti magát, vagy meggyengítheti ön- és közveszélyes testvére börtönfalát. Vagy az eredeti javítóegységek zárványát. És ha nem csap be a ménkű, a folyamat akkor is évekbe telhet. Évekbe...

Őrület.

Mindenesetre beindította a folyamatot - mi mást tehetett volna? Aztán tovább töprengett.

Még mindig megvolt a néhány millió részecskényi antianyag-készlete és az aggasztóan lesoványodott mezőkapacitása (valahol az ujj- és a karizom-erő között, ám visszafokozhatta olyan mértékben, hogy mikrométer pontossággal tudjon vele dolgozni, és képes legyen molekuláris kötéseket nyesegetni; erre a képességére szüksége is lesz a rekonstrukciós prototípus elkészítéséhez), továbbá kétszáznegyven bevetésre kész nanorakéta a milliméteres fajtából, antianyag robbanófejjel. Maga köré tudott tekerni egy működőképes tükörmezőt, a lézere pedig szinte maximális potenciálon működött. És persze ott volt a gyűszűnyi pép: a végső menedéknek szánt biokémiai agy, ami már nem szül gondolatokat, de ettől még a maga módján ugyanolyan inspiráló lehet…

Tényleg; miért is ne? Ez is egy módja, hogy megszabaduljon a rossz emlékű pempőtől.

Sebtiben nekilátott egy leárnyékolt reakciókamra összebarkácsolásának, és közben azon morfondírozott, hogyan hozza össze az antianyagot a sejtalapú löttyel, hogy a lehető legnagyobb reakciótömeg keletkezzen. Maximalizálni kell a tolóerőt, a keletkező hajtóanyagot pedig ügyesen irányítani, nehogy akaratlanul magára vonja a figyelmet.

Elzúgni a csillagos végtelenbe egy bekrepált agy eltüzelésével; a dolognak kétségkívül megvolt a maga szépsége. Újabb rutinoknak adott zöld utat, és - zaklatott sóhaj, kabátlevétel és ingujjfelgyűrés helyett – teljes figyelmét az önjavítás problematikájára összpontosította.

A téridő felszínét váratlan lökéshullám borzolta fel. A rezgés elhaladt mellette, áthaladt rajta; jól definiálható pontból származó, éles és határozott jel volt.

Egy nanomásodpercig a gondolatait is visszafojtotta.

Nem sok tárgy kelt ilyen hullámokat. Néhány ezek közül természetes eredetű, például a magukba roskadó csillagmagok. De ez sűrített impulzus volt, egymásba hajtogatott jelcsomag, és nem a masszív, lustán elnyúló áradat, ami akkor keletkezik, amikor egy nap fekete lyukká aszik.

Nem, ez a hullám nem természetes eredetű. Valami szignál. Esetleg egy radar virtuális csápja.

Sisela Ytheleus 1/2 hirtelen nagyon is tudatában volt saját tehetetlen, kőként elhajított testének, a néhány kilónyi tömegnek, ami berezonál, és akarva-akaratlanul visszhangot kelt, majd ez a rezonancia a táguló sugarú turbulencia mentén szépen visszagyűrűzik az eszközhöz, amely a jelet generálta.

Nem, az elkeseredettség elégtelen szó. Heveny rókázhatnékja támadt. Várt.

A hatás nem maradt el. Párhuzamos energianyalábok tapogatózó, mikrohullámú szálkötegei találták telibe. Pár tizedfokkal arrébb sejtette a tárgyat, de a távolságot helyesen saccolta meg: háromszázezer kilométer, plusz-mínusz paraszthajszál.

A drón igyekezte leárnyékolni magát, de a jel kifogott rajta. Kapkodva lezárta valamennyi alrendszerét, melyet elvileg a mikroszignálon keresztül is meg lehet fertőzni (bár a sugár karakterisztikája nem tűnt különösebben rafináltnak). Aztán - ugyanolyan váratlanul, ahogy jött -, a pászma kihunyt.

A drón körbenézett. Sehol semmi. Ahogy a csillagközi tér hideg bugyrait pásztázta, ismét megérezte a téridő-szövet finom remegését alatta, fölötte, körülötte; mindenütt.

Valami jön.

A távoli remegés fokozatosan erősödött; a ragadozó lassan megközelítette tehetetlen áldozatát. Az a bizonyos rovar az ő helyében most biztosan mozdulatlanná dermedne az egyre nyugtalanabbul fodrozódó pocsolya felszínén.

III.

A kocsi tovább surrogott a szupravezető tekercsek között kanyargó függővasút-sínen, a mesterséges bolygó felszíne alatt. Genar-Hofoen a ferde síkú ablaknak döntötte a homlokát, és az alant elterülő vázképet figyelte.

Az Iste'nit nevű élőhely (amely túl kicsi volt ahhoz, hogy a Kultúra nómenklatúrája alapján orbitálnak hívják, ráadásul a szabványokkal ellentétben nem átallották félig zártra tervezni) ezer-egynéhány éve szolgált az Aláz előretolt hadállásaként a galaxis azon fertályán, melyet a környező civilizációk közös megegyezéssel Páfránykacsnak neveztek. A műbolygó egy tíz kilométer átmérőjű tóruszhoz hasonlított; cirka kétezerkétszáz kilométer hosszú, felületfolytonosított csőhöz, melynek belső pereme szupravezető tekercsekből és elektromágneses hullámterelőkből állt össze. Kívülről úgy festett, mint egy túlfújt gumikerék; a méreten aluli fekete lyuk, mely a struktúra energiaellátását adta, a kerékagy helyén pörgött szédítő sebességgel, a futófelületen pedig kapuk és dokkok rovátkolták a felszínt, amin át az Aláz és tucatnyi egyéb faj űrjárművei jöttek-mentek.

A mesterséges élőhely lazára szabott pályán keringett egy tökéletesen bolygómentes barna törpe körül, amely - a szó szoros értelmében törpe lévén - nem érdemelte ki a csillag nevet, viszont ideális elhelyezkedésének hála, remekül lehetett róla támogatni az aláz befolyási övezet konszolidációját, a folyamatos expanzióról nem is beszélve.

A függővasút egyre növekvő sebességgel rohant egy irdatlan fémfal felé, mely teljes egészében kitakarta a tórusz következő szekcióját. A sín egy kör formájú zsilipkapu mögött tűnt el, ami mechanikus záróizom módjára kinyílt, majd a szerelvény mögött újra ráharapott a felső vezetékre. A kocsiban ezüstös félhomály uralkodott, mialatt végigdöcögött egy rövid alagúton, majd egy másik ajtó tárult ki előtte, és a szerelvény kilőtt a hatalmas, nyílt térbe, ahol vattacukorszerű köd- és párapamacsok rejtették a horizontot.

Az Iste'nit négy tucat egyenként lezárható szakaszra tagolódott, melyek legtöbbjét keresztül-kasul szabdalta a gerendákkal, rácsos tartókkal és szerkezeti csuklóelemekkel variált vázrendszer, amely egyrészt a struktúra merevségét adta, másrészt horgonyként szolgált az aláz építészet sejtrendszerű alapegységei, a hodályok számára. Nyolc-tíz válaszfalanként nyitott szegmenseket építettek be, amik jól szimulálták a metánatmoszférájú bolygók és holdak természetes környezetét, melyeket az alázok előszeretettel kolonizáltak. Ezekben a speciálisan kialakított egységekben hódoltak legfőbb szenvedélyüknek, a hajtóvadászatnak. A függővasút éppen az egyik vadrezervátum fölött haladt el. Genar-Hofoen faltól falig végigpásztázta, de vadászoknak nyomát se látta.

Az élőhely csaknem ötödét vadasparkok tették ki, és ez még aláz léptékkel mérve is óriási áldozatnak számított a gyakorlatiasság oltárán; valószínűleg a fele-fele arányt is úgy értékelték volna, hogy hőseposzba illő önmegtartóztatást tanúsítottak.

Genar-Hofoen azon kapta magát, hogy ismét a munka-kontra-szórakozás antitézisen meditál, mely valamennyi galaktikus elismertséget szerzett faj fejlődésében kulcsszerepet játszott. A Kultúra véleménye szerint az alázok túl sok időt töltenek a vadászattal, és túl keveset azzal, hogy felelősen viselkedő fajjá kalapálják magukat (bár elég felvilágosultak ahhoz, hogy tudják, ezt csak saját, elismerten szubjektív nézőpontjuk mondatja velük; különben is, minél több idejüket fecsérelik el az alázok véres vurstlikon, vagy a lakomaasztaloknál vadász-sztorikkal mulattatva a haveri kört, annál kevesebb jut arra, hogy végigrandalírozzák a galaxist, és belekössenek minden szerencsétlenbe, aki az útjukba kerül).

De ha az alázok nem bolondulnának úgy a szervezett vérontásért, vajon akkor is alázok lennének? A hajtóvadászat, különösen annak összehangolt csapatmunkában végzett, háromdimenziós változata, melynek játékszabályait éppen az Aláz faj fektette le, nagyfokú intelligenciát követel, és remekül fejleszti a stratégiai érzéket. Rendszerint ez a készségkombináció az, ami egy űrutazó népet dominánssá tesz.

Nem létezik egységes recept, hogy a józan paraszti észnek, találékonyságnak, csapatszellemnek és agresszivitásnak milyen arányú keveréke szükséges a boldoguláshoz - ám ha valami csoda folytán mégis sikerülne az Alázt kiszakítani a hajtóvadászat varázsából, talán az intelligenciájuk is megkopna, nem beszélve lehengerlő kíváncsiságukról. Olyan ez, mint gyereknek a játék; egyrészt csupa móka és kacagás, másrészt iskola az életre. Mondja valaki, hogy a móka nem véresen komoly dolog!

Most azonban egyetlen hajtóvadászat sem zajlott odalenn, és zsákmányállat-hordákat sem lehetett látni, mindössze néhány fátyolos növény és gordiuszi csomó formájú folyondár lebegett unottan a kopár sík fölött. Egy-két kistermetű rágcsáló (a ragadozók kedvelt zsákmánya), valószínűleg pofazacskóját tömve csügg a membránokon vagy a liánok gáztömlőin, de ezek az apróságok szinte észrevehetetlenek ekkora távolságból, már csak a sűrűsödő köd miatt is, ami tovább rontotta a látási viszonyokat.

Genar-Hofoen kényelmesen hátradőlt. Nem volt minek támaszkodnia, mert a függővasút nem emberek számára készült, de a zselémező vette a lapot, és egy ülés támláját imitálta. A férfi a védőruhán kívül csak a szokásos mellényt és pisztolytáskát viselte, mellette a földön zselémező útizsák hevert. Vetett rá egy futó pillantást, aztán megbökte a lábával. Nem volt nagy pakk ahhoz képest, hogy hatezer fényévnyi útra készül. Retúr.

- A piszkos gazemberek! - krákogott föl a modul a fejében.

- Tessék? - gondolta a férfi.

- Kifejezetten élvezik, hogy mindent az utolsó pillanatra hagynak - dühöngött a modul. - Épp az imént fejeztük be a tárgyalást a bérelt hajók ügyében. Gondolj bele: tíz percen belül indulnod kell! Hogy képesek ilyen lelki nyugalommal ülni a babérjaikon, ahelyett, hogy őrült tempóban készítenék a roncsokat az útra?

- Roncsok? - kérdezett vissza Genar-Hofoen. Többet is viszünk?

- Többet is, ahogy mondod. Ó, hogy az ég szakadna ezekre a... Ragaszkodtak hozzá, hogy hármat béreljünk a nevetséges fémgümőikből. Én magam is kényelmesen elférnék bármelyik fedélzetén, öt klónommal együtt. Ez külön bosszant. Három hadihajó! El tudod ezt képzelni? Valóságos flotta!

A férfi szája széle megrándult.

- Baromira megszorulhattak.

- Látom, felettébb szórakoztatónak találod, hogy nagyobb összeget vagyunk kénytelenek folyósítani az aláz hadikasszának, és hogy ezt miattad tesszük. Hadd mutassak rá, hogy akiben van egy szikrányi jóérzés, az tudja, hogy a pénz hatalom. A pénz befolyás. A pénz eszköz, sőt cél.

- Eszköz, sőt cél? - visszhangozta Genar-Hofoen vigyorogva. - Ezt mind most találtad ki?

- Csupán arra szerettem volna felhívni a figyelmedet, hogy minden alkalommal, amikor plusztőkét juttatunk az Aláznak, magunk is a cinkosaikká válunk terjeszkedő hadjárataikban. És ezt nem szívesen tennénk a kirakatba.

- A francba, Scopell-Afranqui, hiszen ingyen és bérmentve odaadtuk nekik a legújabb orbitálépítő technológiánkat! Hogy mérhető ez pár fogadáson szerzett adóssághoz?

- Azért tettük, hogy ne kelljen annyi bolygót elfoglalniuk, és mert nem bíztak azokban az orbitálokban, amiket mi építettünk nekik. Különben sem a kártyaadósságodról beszéltem, bármennyire vérlázító is, és nem is arról a sajátságos szokásodról, hogy az egekig srófolod a megvesztegetési pénzek összegét, hanem arról, hogy az imént kénytelenek voltunk kibérelni három Nova osztályú aláz cirkálót teljes legénységgel, két hónapra. Genar-Hofoenből kibuggyant a nevetés.

- Az RK a dögcéduládra is fel fogja vésni, mi?

- Most nem ez a lényeg. Egyesekkel ellentétben én ennél szélesebb perspektívában gondolkodom.

- Mégis mit vármy tőlem? - komorodott el a férfi. - Ez a leggyorsabb módja, hogy odajussak, ahová az RK küldeni akar. Nem én találtam ki.

- Mondhattál volna nemet is.

- Naná. Te meg rezgőfejű aggastyán koromig baszogattál volna, hogy nem tettem meg a kötelességemet, amikor ennyivel igazán tartozom a Kultúrának.

- Szóval csak az én kedvemért tetted? - gúnyolódott Scopell-Afranqui. - Igazán megható.

A kocsi csikorogva lassított. A modul tüntető kattanással szakította meg a kapcsolatot.

Seggfej, gondolta Genar-Hofoen, amikor már a kutya se hallotta.

A függővasút-kocsi újabb szekciókapun haladt át, majd begördült egy zsúfolt ipari zónába, ahol félkész aláz hajók megdöntött vázszerkezete emelkedett ki a ködből, mint valami ortopéd rendelőből lopott gerinc-és bordagyűjtemény. A támfalak és pillérek szövedékéből itt-ott kivillant a tórusz pőre burokfala. A szerelvény lassult, és befutott az egyik szerkezeti gömbcsuklóhoz rögzített rendszercsőbe. Odabenn nagyot döccenve megállt, majd szabadesésben zuhanni kezdett.

A kocsi minden ízében remegett, csikorgott és rázkódott. Genar-Hofoen egy kultúrabeli orbitálon nőtt fel, ahol legfeljebb a versenyautók adtak ki ilyesféle hangokat, na meg azok, amiket az ember magának barkácsolt, a hecc kedvéért. A hagyományos közlekedési eszközök némán és olajozottan működtek, kivéve ha afelől érdeklődtek, hogy a kedves utas melyik szintre parancsolja, vagy kívánja-e megváltoztatni a fedélzeti illatot.

A függővasútkocsi újabb gigantikus hangártérbe zuhant, ahol a befejezésre váró hadihajók tornyosuló sziluettjei meredeztek a ködös-mestergerendás háttér előtt, mint megannyi szálkás szögesdróttorony. A másik oldalon recézett, fűrészfogas hajótestek suhantak el.

Juhéééj... visongott a zselémezőruha. Hallhatólag élvezte az aláz szabadesést.

- Örülök, hogy jól érzed magad dörrent rá Genar-Hofoen.

- Csak tájékoztatásul közlöm, hogyha ezzel a lendülettel kenődünk szét a padlaton, még én sem tudom megakadályozni, hogy minden csontod miszlikbe törjön - heherészett a ruha.

- Tegyél nekem egy szívességet, jó? Fogd be!

Újabb szintlemez suhant el mellettük, és egy hatalmas, ködös csarnokban találták magukat, ahol az utolsó simításokat végezték a csillaghajókon. A kocsi fülsiketítő csikorgás közepette, epileptikus rángásokkal állt meg a padló fölött egy szűk arasszal. A ruha azonnal megszilárdult körülötte, ám Genar-Hofoen belső szervei így is fájdalmas zöttyenéssel vették tudomásul, hogy a gravitáció visszaállt az alapértelmezett szintre.

A szerelvény tiltakozó nyikorgás közepette meglódult, áthaladt néhány légzsilipen, és bedöcögött egy sötét alagútba.

A tórusz alsó peremén bukkantak ki, szabályos rendben épített dokkok sora között, melyek metszetté preparált óriásbordákra hasonlítottak, ívük kellemesen rímelt a tórusz nagyvonalú görbületére. Minden fényárban úszott, ám néhány csillagot így is látni lehetett az égen. A dokkok fele üres volt, a többiben aláz és idegen űrjárművek pihentek. Az egyikben három ormótlan, sötét hajó függött, melyek mellett az összes többi eltörpült. Mintha a formatervezőket a letűnt korok légibombái ihlették volna meg, és egy kicsit elszaladt volna velük a ceruza. Az eredményül kapott nonfiguratív kupacra véletlenszerűen ráhegesztettek egy csomó még archaikusabb korszakból származó jatagánt, handzsárt és tőrt, végül pedig az egészet párezerszeresére puffasztották.

A kocsi félfordulatot tett, és kilőtt a három gumó felé.

- Íme a Tömlőperforátor II., a Rettenet Mint Dárda, és a Kardnyaló - jelentette be a ruha, ahogy a szerelvény ismét lassított, és a hajók sötét tömege kitakarta a pislákoló csillagokat.

- Részemről a szerencse - gondolta Genar-Hofoen, és felkapta a zsákját. Alaposan szemügyre vette a három hadihajót, régi sérülések nyomait keresve. A hajók valóban veteránok voltak; leheletfinom vonalak és sávok futottak végig a borításukon, elmosódott világosszürke rajzolat a sötétszürke-fekete háttéren, mely a gerinceket és a pengéket is elborította. A középső hajó egy gellert kapott plazmarobbanás sebhelyét viselte (ezt még Genar-Hofoen is felismerte, pedig sosem hozta lázba a haditechnika). Azonosíthatatlan eredetű, koncentrikus szürke horzsoláspacákat vett észre a középső hajón, aztán a közelebbin is, a harmadik hajótesten pedig éles, tisztán kirajzolódó vonalakat, melyek valósággal beleevődtek a borításba.

Az aláz csillaghajók önjavítók, akárcsak a többi fejlett civilizációéi, vagyis a harci hegek nem a dilettantizmus jeleként díszelegtek rajtuk. (Vékonyabbak, mint egy réteg festék, így elhanyagolható hatással vannak a jármű kormányozhatóságára.) Az alázok úgy tartják helyesnek, ha hajóik - hozzájuk hasonlóan - büszkén viselik a dicsőségért vívott küzdelemben szerzett sebeket, ezért az önjavító mechanizmus sosem végez kilencvenkilenc százalékosnál alaposabb munkát, mondván, a közszemlére tett forradásokkal is flottájuk hírnevét öregbítik.

A kocsi a középső hajó előtt állt meg egy különféle vastagságú csövek és vezetékek erdejétől körbevett, szűkös tisztáson. A csövek egytől-egyig a hajó gyomrában tűntek el. A szerelvényből érkező csikorgás, majd az ezt követő recsegés és sziszegés jelezte, hogy eljött a kiszállás várva várt ideje. A zárnyelvből gyanús kondenzfelhőcske kígyózott elő, a kocsi ajtaja széles ívben felfelé lendült. Odakinn öblös műanyagfolyosó tátongott a férfira. Az aláz díszőrség rémülten haptákba vágta magát - na persze nem előtte, hanem Háromár és a mellette haladó aláz előtt, aki haditengerész-parancsnoki egyenruhában feszített. A két alak félig lebegve, félig úszva igyekezett feléje, evezőikkel és kígyózó végtagjaikkal hajtva előre magukat.

- Hát itt a mi kedves vendégünk! - bömbölte Háromár. - Engedd meg, Genar-Hofoen, hogy bemutassam a Kardnyaló parancsnokát, Borolló Parancsnokot a Sarokpenge klánból. No, emberparány, készen állsz a kiruccanásra?

- De még mennyire! - biccentett a férfi, és vigyorogva csatlakozott hozzájuk.

IV.

Ulver Seich, aki alig múlt huszonkettő, ám zsenge hároméves kora óta csodagyerekként tartották számon; a lány, aki idén ötödik alkalommal nyerte el az év Legzabolátlanabb Diákja címet, és aki nagyobb szívtiprónak számított a Fág Sziklán, mint legendás ük-ük-üknagyanyja óta bárki - egyszóval Ulver Seich kénytelen volt viharos gyorsasággal távozni saját diplomaosztó bankettjéről, mert egy drón szó szerint kivontatta a bálteremből.

- Churt Lyne! - toporzékolt ökölbe szorított kézzel, fejét fenyegetően előreszegve. Tűsarkai hangosan kopogtak a hall intarziás parkettáján. - Hogy merészeled? Ha nem vetted volna észre, remekül szórakoztam! Mit képzelsz magadról, hogy se szó, se beszéd elrángatsz a táncpartnerem mellől? Micsoda táncpartner volt, atya ég... ilyen srác nem terem minden bokorban! És te képes voltál...

A drón óvatosan lebukott, és egy éles manőverrel megkerülte a lányt.

Kitárta a bálterem előcsarnokának manuálisan működtetett, duplaszárnyú ajtaját. Avítt, kofferszerű teste megbökte Ulver Seich abroncsos szoknyáját.

- Elmondhatatlanul sajnálom, Ulver - nyugtatta a lányt. - Most kövess, kérlek! Nem késlekedhetünk tovább.

- Hé, vigyázz a ruhámra!

Ezer bocsánat.

- Az a srác nem mindennapi figura, én mondom neked. Egy klasszis - áradozott tovább a lány, miközben végigkopogott a kövezett folyosón az olajfestmények és pozsgás virágok sorfala között az előtte lebegő drónt követve. Az utazócső felé igyekeztek.

- Neked elhiszem.

- Azt mondta, még sosem látott ilyen formás vádlit - tette hozzá, és a felsliccelt abroncsos szoknyára pillantott. Hosszú, szabadon kivillanó lába selymes feketeségbe burkolózott, violakék topánja ugyanabból az anyagból készült, mint a mélyen dekoltált estélyi. Kurta uszálya gyors, kanyargós villanásokkal söpört utána.

- Valóban formás - helyeselt a drón, és türelmetlenül az utazócső felé intett.

- Még szép! - vágta rá Ulver. - Az a fiú tudja, mitől döglik a légy.

- Biztos vagyok benne.

Hirtelen megtorpant.

- Visszamegyek.

Sarkon fordult, és a lendülettől majdnem elbotlott.

- Hogy mit? - hápogott Churt Lyne, és fürgén elébe került. A lány kis híján keresztülesett rajta. - Ulver! - dörrent rá mérgesen, az aurája fehéren villant. - Kérlek!

- Tűnj az utamból! Az a srác megvadul értem, ergó megérdemel. Mi lesz, mozdulj már!

De a drón nem mozdult. A lány a drón felé kapott kesztyűbe bújtatott kezével, ugrált és toporzékolt. Aztán csuklott egyet.

- Ulver, Ulver - susogta a drón, gyengéden a mezőibe véve a lány kezét. Ulver elővette legzordonabb pillantását, és a gép elülső szenzorpántjára meredt.

- Kérlek - próbálkozott újra -, figyelj rám! Ez most...

- Mi a fenéről van szó egyáltalán? - fakadt ki a lány.

- Már mondtam: valamit meg akarok mutatni neked. Egy kódolt üzenetet.

- Miért nem tudod itt és most megmutatni azt a rohadt üzenetet? - Körbenézett a folyosón, végigfuttatta a tekintetét a puha fénnyel megvilágított portrékon, a cserepekben pompázó páfrányleveleken, indákon és ernyővirágokon. - Egy megveszekedett lélek sincs a közelben.

- Ez nem így működik - sziszegte Churt Lyne végső elkeseredésében. - Ulver, kérlek, ez tényleg fontos! Még mindig be akarsz lépni a Kontaktba?

A lány sóhajtott.

- Hát persze - bólogatott, és a szemét forgatta. - Csatlakozom a Kontakthoz, és elmegyek felfedezni a világ összes...

- Vedd úgy, hogy ez a meghívóleveled.

Azzal elengedte a lány kezét.

Ulver komoly kísértést érzett, hogy lefejelje a drónt. Hajkoronája - a fekete loknik művészien elrendezett szénakazla, telehintve héliummal töltött arany-, platina és smaragdgömböcskékkel - úgy súrlódott a drón szenzorjaihoz, mint egy különösen dekoratív viharfelhő.

- Csak ha utána felfedezhetem azt a srácot is - mondta végül, és próbált nem vigyorogni, mint a vadalma.

- Ha megteszed, amire kérek, a Kontakt boldogan ellát majd egy egész hajórakomány felfedeznivaló fiatalemberrel. Gyere utánam!

Gúnyosan felhorkant, és lábujjhegyre emelkedett, hogy átlessen a gép felett a bálterem ajtajára. Csak egy kicsit szédelgett, igazán. A kiszüremlő hangok alapján még nem ért véget a tánc, amiről olyan otromba módon elrángatták.

De ha engem ez a fiú izgat...

A drón a kezét hűvös sárgásfehér mezejébe fogta, és visszanyomta a talpára.

- Két dolgot garantálhatok - kezdte komolyan. - Egy: tucatjával lesznek még remek férfiak az életedben. Kettő: sosem lesz ennél jobb alkalmad, hogy bekerülj a Kontaktba, kis szerencsével akár a Rendkívüli Körülményekbe is, méghozzá úgy, hogy ők tartozzanak neked egy szívességgel. Érted, amit mondok? Ez életed nagy lehetősége, kislány!

- Te csak ne kislányozz engem! - duzzogott Ulver lebiggyedő cseresznyeajkakkal. Churt Lyne egy teljes évezrede volt a család bizalmas barátja, személyiségének egyes elemei arra az időre datálódtak, amikor a fajtája egyszerű háztartási robotként

üzemelt, jó kilencezer évvel ezelőtt. Csak kivételes alkalmakkor hozakodott elő a korával, és hasonlítgatta saját múzeumi ódonságát az emberi tiszavirágléthez. Viszont nem átallott minden eszközt bevetni, ha úgy ítélte, hogy a helyzet ezt követeli meg.

Ulver fél szemmel ráhunyorgott a gépre.

- Azt mondod, egyenesen a Rendkívüli Körülményekbe?

- Azt bizony.

A lány hátralépett.

- Hmm.

Az utazócső diszkréten csilingelt, az ajtó kitárult. Ulver megfordult, és besuhogott a fülkébe. - Mire várunk még? - szólt át a válla fölött.

A Kultúra egyik legrégebbi élőhelyének számító Fág kilencezer éve vándorol a galaxisban. Karrierjét három kilométer hosszú aszteroidaként kezdte egy külső naprendszerben, amit az elsők között fedezett fel egy faj, mely később maga is a Kultúra alapítói között szerepelt. Fémérceket, különféle ásványokat és köveket bányásztak rajta, majd lezárták hatalmas belső üregeit, elárasztották levegővel, és megpörgették, hogy saját gravitációs mezeje legyen. Emberi tartózkodásra alkalmas élőhellyé vált, mely rendíthetetlenül keringett szülőnapja körül.

Később, amikor a technológiai fejlődés lehetővé tette, hogy elhagyja a rendszert (és az aktuális politikai helyzet alapján is ez látszott a legbölcsebb döntésnek), felszerelték fúziós rakétákkal és ionhajtóművekkel, majd kikormányozták a csillagközi térbe. Éppen az említett politikai viszonyok okán feljavított lézeres riasztókkal és néhány jól-rosszul irányozható tehertranszporterrel bővítették a felszerelést, utóbbiak szükség esetén rácsfegyverként is működtek. Néhány évvel később, sebhelyesen, de még mindig egészben - ráadásul önálló, emberi lakosaitól független entitásként is elismerten -, a Fág Szikla az elsők között csatlakozott az új páncivilizációs, szigorúan nem faji alapon szerveződő csoportosuláshoz, amely úgy nevezte magát: a Kultúra.

Az ezt követő évezredek során a Fág beutazta a galaxist. Rendszerről rendszerre vándorolt, eleinte főként kereskedelemből és ipari termelésből tartotta fenn magát, majd ahogy technológiai fejlődése révén a Kultúra egyre egyenletesebben terítette a termelőkapacitást, fokozatosan áttért a kulturális-oktatási szolgáltatásokra. Miután bárhol bármit elő tudtak állítani, a kereskedelem, mint olyan, okafogyottá vált.

A Fág Szikla - mely ekkorra már a Kultúra kiemelkedő történeti értékei közé tartozott, mint sajátságos átmenet hajó és bolygó között - nemcsak erkölcsileg nőtte ki magát, hanem fizikailag is; újabb és újabb darabokat tapasztottak göcsörtös felszínéhez, mesterséges szerkezeteket és csillagközi törmeléket, ahogy a szükség és a növekvő népesség igényei megkívánták. Egyfajta fém-, szikla-, jég- és összetömörödött porkonglomerátummá dagasztották, amely folyamatosan hízott, gyarapodott, korszerűsödött és fejlődött, úgyhogy az egykori űrbéli kőfejtő már első millenniumán sem ismert volna korábbi önmagára. Már ekkor harminc kilométer hosszú volt, és eredeti testének csupán apró darabjai kandikáltak ki a mesterséges hegyek, vaskos hólyaghangárok és lakórotundák bütykös fémkollekciója közül, melyek enyhén kúpos, új felszínét alkották.

Ezután a fejlődés üteme lényegesen lelassult. A Fág jelenleg hetven kilométer hosszú, és százötven millió embernek ad otthont. A tengerpartról hazahordott kavics-homok-kagylógyűjtemény szokott így kinézni, ha értő kezek némi cementet adnak a keverékhez, vagy egy grandiózus korok-és-technológiák kiállítás sebtiben egybehordott anyaga: kilövőállomások, radarkamrák, antennaállványzatok, érzékelő-rendszerek, lokátortányérok, rácsfegyver-pilonok, rakétaindító kráterek, blenderetesz-hangárajtók és kisebb-nagyobb kristálykupolák - utóbbiak között újak, felújításra várók és romokban heverők egyaránt akadnak.

Méretével és populációjával együtt nőtt a Fág végsebessége is. Mind hatékonyabb

és nagyobb teljesítményű hajtóművekkel szerelték fel, míg végül igen tekintélyes sebességre tudott gyorsulni, és a téridő szerkezetét meggörbítve (vagy annak síkja fölött-alatt tetszőlegesen) saját féregjáratot vájhatott a hipertérbe.

Ulver Seich családja egyike volt a Szikla alapítóinak; csak magán a Fágon ötvennégy generációnyira tudta visszavezetni a családfáját. Ősei közül kettőt a legvékonyabb kultúrabeli történelemkönyvek is megemlítenek. Olyan emberektől származott, akik - az aktuális divat szerint - életük bizonyos szakaszában madarakra, halakra, léghajókra, kígyókra, sűrűn gomolygó füstfelhőkre vagy mobil bokrokra hasonlítottak.

A mai trendek helytelenítik az idegenmajmolást, így az emberek az utóbbi évezredben ismét emberformát öltöttek - igaz, kivételesen szép emberek formáját. A genetikai módosítások ellenére a külső részben a véletlenen múlik, így Ulvert külön büszkeséggel töltötte el, hogy ő maga sohasem szorult testkorrekcióra (az egy idegmíderen kívül, de az nem számít). Legfeljebb egy vak ember vagy gép merné azt mondani, hogy fizikai csomagolása nem már-már hibátlanul kecses és csábító, különösen női megjelenési formájában. Hogy történetesen Ulver Seichnek hívják, az csak hab a tortán.

Megállt a terem közepén, és körbenézett. Tágas, félkör alakú tér volt, mint egy egyetemi előadóterem vagy auditórium, de a legtöbb lépcsőn komplikált kinézetű terminál-asztalok terpeszkedtek a legkülönfélébb felszereléssel megpakolva. A szemközti falat hatalmas kivetítővászon foglalta el.

Egy számára teljesen ismeretlen folyosón át érkeztek, melyet vastag, tükörborítású ajtók sora rejtett. Egyik a másik után csúszott hangtalanul a falnyílásba, majd azonnal összezárult a hátuk mögött. Ulver mindegyikben megcsodálta a tükörképét, és még királynőibb tartással viselte violakék ruháját.

A fények csak akkor kezdtek ébredezni a félkör alakú teremben, amikor az utolsó zsilipkapu is a helyére gördült. A teremben rend volt, de mindent vékony porréteg fedett. A drón az egyik asztal fölött lebegett.

Ulver csodálkozva fordult körbe. Aztán elprüsszentette magát.

- Egészségedre, kedvesem!

- Köszönöm. Mi ez a hely, Churt?

- A katasztrófavédelmi űrközpont - felelte a drón. A terminál felülete villódzni kezdett, halvány fénypanelek kúsztak az asztallap fölé a levegőbe.

Ulver Seich odalépett mellé, hogy megcsodálhassa a mutatós adatmintákat.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ez a hely egyáltalán létezik - ámuldozott, és kesztyűs kezét végighúzta a terminál sima felületén. A mátrixok átrendeződtek, és az asztal sípoló hangot hallatott. Churt Lyne mérgesen elhessentette a lány kezét, auramezeje jegesfehéren sziporkázott. Ulver egy darabig összevont szemöldökkel, elgondolkodva nézte a szürke porgyűrűt az ujjbegyén, aztán gondolt egyet, és rákente a drón fémköpenyére.

Churt Lyne lesimíthatta volna egy energiamezővel, hogy a tapadásképtelenné vált por egyszerűen lehulljon róla, de nem hagyta magát eltéríteni. A terminál fölött lebegett a gyorsan változó szövegmezők sűrűjében, karmesterként vezérelve a kijelzőket. Ulver bosszankodva fonta össze a karját.

A fénypanelek megváltoztak, elfordultak, összerendeződtek. Számok és betűk szivárogtak a grafikonok és mátrixok helyére. Aztán minden eltűnt.

- Kész is - dünnyögte elégedetten Churt Lyne. Előzékeny, kék karmező nyúlt ki a burkolatából, és apró fémzsámolyt varázsolt elő valahonnan. A lány mögé tolta, aztán finoman alálökte. Ulvernek nem volt más választása, mint lehuppanni rá.

- Naa! - csattant fel. Sértődötten igazgatta a szoknyaabroncsát, aztán gyilkos pillantást lövellt a drón felé, de az ügyet sem vetett rá.

- Lássuk csak... - motyogta Churt Lyne. A terminál barna füstüveg monitora életre kelt. A lány a tükörképét kereste benne, de a sok karakter eléggé bezavart.

- Készen állsz? - kérdezte a drón.

- Ühüm.

- Ulver, gyermekem - kezdte sztentori hangon. Hosszú évszázadokon át gyakorolta, hogy méltóságteljes komolysága a kevésbé vájtfülű hallgatóságot is megérintse. Kecses félkört írt le a levegőben, és a lány előtt állt meg.

Ulver a száját húzta.

- Mi van már megint?

- Ulver, most egy kicsit talán indiszponált vagy...

- Részeg vagyok - javította ki. - Tudom. De a józan paraszti eszem azért frankón megvan.

- Nos, ezt igazán örömmel hallom. Mindazonáltal tudnom kell, képes vagy-e meghozni a döntést. Amit most látni fogsz, az gyökerestül felforgatja az életedet.

A lány fájdalmasan sóhajtott. Kesztyűs könyökét az asztal lapjára támasztotta, az állát a tenyerébe ejtette.

- Istenkém, hányszor hallottam ezt a dumát - motyogta maga elé. - Ilyenkor általában egy baromi nagy pofára esés következik. Vagy egy tréfa a perverzebb fajtából.

- Most komoly dologról van szó, Ulver. Ha megnézed ezt az üzenetet, azzal magadra vonod a Rendkívüli Körülmények figyelmét. Ha később mégis úgy döntenél, hogy nem lépsz be a Kontaktba, vagy ha ők utasítanak vissza, akkor is életed végéig figyelni fognak amiatt, amit most látni fogsz. Talán melodramatikusan hangzik, de nem akarom, hogy olyasmibe keveredj, aminek nem fogod fel a teljes súlyát.

- Én se - ásította. - Átléphetnénk a következő napirendi pontra?

- Figyelsz egyáltalán arra, amit beszélek?

- Hogy a pokolba ne figyelnék! - visított fel a lány, és az asztalra csapott. - Haladjunk már!

- Ó... van itt még valami.

- Mi az? - nyögött fel.

- Hajlandó lennél valaki másnak a képében a galaxis egy távoli sarkába utazni, és ott... nos, ha másként nem megy, elrabolni egy embert, a Kultúra prominens polgárát?

- Hogy mire lennék hajlandó? - Ulver az orrát ráncolta. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, sírjon-e vagy nevessen.

- Ez úgy hangzik, mint egy határozott nem - állapította meg a drón. - Magam sem gondoltam, hogy megtennéd, de meg kellett kérdeznem. Most már tényleg nincs más választásom, mint lejátszani az üzenetet. - Kifejezetten megkönnyebbültnek hatott a hangja.

A lány az állát a kezére támasztotta, és olyan színjózanul nézett a drónra, ahogy csak tudott.

- Churt - pislogott rá -, mi a szar folyik itt?

- Mindjárt meglátod - felelte a gép, és kiszállt a képből, hogy a lány jól lássa a monitort. - Készen állsz?

- Ha ennél is készebb volnék, rég az igazak álmát aludnám.

- Pompás. Akkor figyelj!

- Igenis, uram - szalutált Ulver, és gyanakodva méregette a gépet.

- Íme!

A lány hátradőlt a széken, összefonta a karját.

A képernyőn bekezdésekké álltak össze a szavak.

(„KódÉrt" Szakkifejezés- és Mozaikszó Értelmező funkció aktiválva, jelzése a továbbiakban: {}.)

(Jelszekvencia vétel, lok. Fág Szikla:)

∞

1) [felületiadás,M.alap {nonáris marain},érk.@ n4.28.855.0065+]:

- Mi az isten az a nonáris?

- Kilences alapú, vagyis a mindennapokban használt marain. - A drón türelmetlenül ciccegett. - Amit már az óvodában megtanultál, az ég szerelmére! A háromszor hármas háló.

- Ja, persze.

A szöveg tovább pergett előttük:

!c11505 {ford.: („*” = jeladás) („!" = figyelmeztetés) galaxisszektor sorszám; Tömörített Figyelmeztető Szignál, standard formátum}

∞

2) [MI pásztázósugár {Alapértelmezett Intergalaktikus Hajónyelv}, érk. @ n4.28.855.0066-]:

ALFA {ford.: **A**ggasztó **L**éptékben **F**ejlődő **A**nomália}.

c2314992+52 {ford.: 4. pontossági fokú galaktikus koordináta}

x {jeladó:} **GyB** {ford.: **Gy**ógyítható **B**alsors (Általános Kontakt Egység)} **@ n4.28.855.*.**

- Nem lehetne valahogy annihilálni a vég nélküli számsorokat? - szólt közbe Ulver.

- Amúgy se mondanak semmit, amit tudnom kéne. Igazam van?

- Minden bizonnyal. Parancsolj!

(Parancs: „KódÉrt" Számsor Behelyettesítő funkció [minimum öt számjegyre] aktiválva, jelölése a továbbiakban: ●)

∞

[M2 pásztázósugár {Standard Kontakt Szekció Kód} , továbbítva, érk. @ n●] :

xÁKE *Gyógyítható Balsors*

o {címzett} RH *Etikai Rés*

& kérés alapján:

Aggasztó léptékben fejlődő anomália.

c • {ford.: 8. pontossági fokú galaktikus koordináta}

(@n•).

∞

[M16 szűk frekvenciatartományú sugár {Rendkívüli Körülmények Titkosított Kódszekvencia} , továbbítva, érk. @ n•]:

xÁKE *Gyógyítható Balsors*

oRH *Etikai Rés*

& kizárólag kérés alapján:

Fejlődő stádiumban lévő anomália ideiglenes osztályozása AT {**A**zonos szintű **T**echnológia}, **potenciális kockázati tényező, lokációja c•.**

Saját státus: L5 rögzítve, L6^ {ford.: fokozott rendszervédelmi Kontakt Elme eljárás} **folyamatban.**

Javaslat: extrém biztonsági protokoll.

∞

[M.alap, érkezett @ n•]:

*xÁKE *Gyógyítható Balsors*

oRH *Etikai Rés*

& *adás*:

Ld. 3) számú AdCsom {ford.: **Ad**at**Csom**ag [ld. l-3. fent]}:

Riadó lefújva.

Tévedtem.

Egy Szkapszul Űr hadihajó volt.

Sima ügy.

Még egyszer bocs.

Részletes belső jelentés Ég a Fejem fokozaton csatolva.

JFMM. MO. VaRK. {ford.: „JFMM. MO. VaRK. " = **J**obb **F**élni, **M**int **M**egijedni. **M**inden **O**ké. **V**issza **a** **R**endes **K**erékvágásba. " (egyezményes kódok a *Gyógyítható Balsors* (Hágó osztályú Általános Kontakt Egység) és az *Etikai Rés* (Rendszerhajó) között.)}

∞

(Jelszekvencia vége.)

- Ezért rángattál ide? - hőbörgött a lány. - Ez a legunalmasabb, leg...

- Még nincs vége. Olvasd tovább!

Ulver kedvetlenül visszafordult a monitor felé. A szövegmező ismét megtelt.

∞

[Biztonsági kód jóváhagyva, engedély megadva, ref. Fág Szikla.] [Jelszekvencia megnyitva, újraaktiválva.]

∞

(„KódÉrt" Jegyzőkönyv Felvétel funkció deaktiválva.)

Jelszekvencia folyt.:

∞

...6) [M32 rezgetett szűkfrekvencia, RKad {ford.: **R**endkívüli **K**örülmények **a**bszolút **d**iszkréciós hozzáférési protokoll}, továbbítva, Regisztrált Másolat Nr. 4, érk. @n•, olvasás előtti jegyzékbe vétel:[x].01- vasva @n• a KVéd Űrközpont, Fág Szikla.Felhasználó #1: „KódÉrt" (jegyzett verzió v891.4, nem értelmes entitás. NB: „KódÉrt" Jegyzőkönyv Felvétel funkció továbbra is deaktiválva a dokumentum Olvasás-Vége pontjáig).

(engedély megadva)

Felhasználó #2: Phage-Kwins-Broatsa Ulver Halse Seich dam Iphetra (engedély megadva)

Felhasználó #3: Escaruze Churt Lyne Bi-Handrahen Xatile Treheberiss

(engedély megadva).

Az értelmes entitások általi befogadás ténye rögzítésre kerül. A folytatáshoz jelezzék a tény tudomásul vételét.

[x]

[x].

Elfogadva. Kérem türelmüket:]

NB: **Figyelem!** A dokumentum csak-szöveges formátumú, folyamatosan legördülő, egyszer futtatható fájl, melynek mindenféle kódolása, okalizációja, digitalizálása, másolása, tárolása vagy általánosan elérhető ármába konvertálása szigorúan tilos! Minden ilyen irányú próbálkozás rögzítésre kerül.

Kérem, állítsa be a kívánt olvasási sebességet.

[alapértelmezett/emberi].

NB: **FONTOS TUDNIVALÓK**: M32-es szinthez tartozó Standard RK adatbiztonsági metodikák ld. jelen függelék (definíciók, precedensjog, figyelmeztetések, szankciók és kiszabható büntetések). Javasoljuk, hogy felhasználó behatóan tanulmányozza az alábbi táblázatot a pontos és minden részletre kiterjedő...

[kilépés;]

[Függelékrovat végigfuttatás megszakítva.]

- Hogy tehetted?... - hápogott Churt Lyne. Ugyanis Ulver időközben észrevette a szövegmező azon részét, ahol a „kilépés" szó szerepelt. Habozás nélkül odanyúlt, és megérintette.

- Psszt! - tette a kezét a szája elé, és fekete fürtös fejével a képernyő elé bökött. - A végén még lemaradsz a lényegről!

Olvasás-Kezd., Regisztrált Másolat #RK•.c4: +

xÁKE *Gyógyítható Balsors*
oRH *Etikai Rés*
& kizárólag RK hozzáféréssel:
Holtpont-értesítő @ • .
Valamennyi illetékes hajónak: vörös riadó!
[(zárójellel előjelezve) - szöveges magyarázatot hozzáfűzte: *Hallgatni Arany*, RH @•].
Holtpont.
Határérték-túllépés megerősítve. Típus: K7^. Veszélyességi fok p-pill {ford.: per pillanat} **nem meghatározható. Státusa: aktív. Készenlétben. Kommunikációképes. Ellenséges aktivitást nem mutat. HelyStatRef** {ford.: Helyileg Statikus; vonatkoztatási pont}: **Esperi (csillag).**
Első KommPrób {ford.: Kommunikációs Próbálkozás} **@ n4.28.855.0065.59487 (intelligens adatátviteli rendszerrel végrehajtott jeladás; radarral fogható visszaigazolás érk. @ n4.28.855.0065.59312), lokációja: Ml-a16 Galin II., kód: 4A típusú szűk frekvenciatartományú sugár. ME** {ford.: Megközelítési Engedély} **& formális üdvözlő üzenet ld. csatolt fájl; x@ 0.7É** {ford.: (fény)Év}. **Szignálgyanús bejövő jel második generációs ASz** {ford.: Analitikus Szofista} **/lázár KomSug** {ford.: Kommunikációs Sugár} **kiterjesztéssel érk. xKontakt jelazonosító: T. További szignál nem futott be.**
Ezt köv. vizsgálati eljárás: változatlan pálya és utazósebesség mellett finomhangolt {?} **primer radarral 50%-kal nagyobb penetrációs síkon vezetett passzív, irányított HT** {ford.: HiperTér} **letapogatás (jelszekvencia szinkr/start ld. függelék), folyamatos proforma Galin üzenetmegerősítés sugárzása a kapcs. lokációnak. A nyomkövető radar @-5% inflexiós pontra kalibrálva, 19%-os üzemszinten, 300%-os sugárterítéssel a céltárgyra fókuszálva. A követőradar hatótávolságán belül (@12%) a célállomásra hangolva ^{2}exponenciális** {?} **szakaszmanőver végrehajtva. Teljes rendszerellenőrzés (ld. alább). Minimál/4** { ?} **fordulat. Standard ^{2}ex pályaívet** {?} **követve visszatérés a kiindulási pontra.**
Azóta folyamatosan tartom a pozíciót.
Holtpont fizikai karakterisztikája: (aa!) {ford.: antianyag} **gömb, átm. 53,34 km, össztömeg téridő-szövet deformitás alapján nem megállapítható (anomália környezete jó közelítéssel sík); becslés pán-polaritású anyagsűrűség alapján: 1,45x8^{13}t. Feketetestre utaló felület, fraktál-egység: 0,0012-0,1344 mm. Mezőgenerált vákuumra fogékony, 821 kHz fr.** {ford.: frekvenciájú} **szivárgás abnormis energiamező jelenlétére utal. HT topológia és eR-kapcsolat** {ford.: (hipertérbeli) energiaRács} **(inf&ult)** {ford.: (hipertérbeli lapirányok:) infra és ultra} **alapján K7^ státusz megerősítve. eH kapcsolat nem behatárolható. GeoSzek fájl csatolva.**
Egyéb jelenlévő, ismeretlen eredetű anyagok elemzése: 28 terces zónahatáron belül szétszóródott részecskefelhők. Ezekből három >0,1m^{3}-es azonos technológiai fejlettségű entitás maradványai, negyedik 38 részlegesen kiürült S-MDfe 0,1 kaliberes töltényekből {ford.: Speciális Miniatürizált Drónfegyverzet nanorakétái}
Ötödik magas szof. szintű (O_2 atmoszférás) hajóbelsőből származó atomhalmaz, katonai aktivitásra utaló jelek; a Holtpont jelenlegi pozíciójától elfelé sodródik. Maradványok pályájának visszakövetése 52,5 napos eseményhorizontot mutat, kalkulált keletkezési hely Holtpont jelenlegi pozíciójától 948 millimásodperc. GeoSzek fájl csatolva. 30 éves zónahatáron belül egyéb anyagsűrűsödés nem érzékelhető.
Saját státusz: É&V {ford.: Él és Virul}, **érintetlen. Rendszerellenőrzést követően L8 bebiztosítva (100%). AÖsP** {ford.: Automata Önmegsemmisítési Protokoll} **aktiválva. KaTÖsP** {ford.: Kényszerakivált Távirányítású

Önmegsemmisítési Protokoll} **aktiválva.**

Zanza:

Holtpont eH (inf&ult) kapcsolat megerősítve.

eHáló kapcsolódási pont nem behatárolható. Besorolási osztály nem megállapítható.

Jelenleg inaktív.

@ n • ...

UI: Ajjaj.

(Bináris feleletválasztó menü, [1 = Igen; 0 = Nem]:)

.

Megismétel [.]
Eddigi felhasználók [.]
Hozzászólások [.]
Új hozzászólás [.]
Függelék [.]
Valamennyi felsorolt opció (0 kilépés):[.]

- Egyelőre elég is ennyi - közölte a drón.

Valamennyi felsorolt opció (0 kilépés):[0]

Olvasás-Vége; Regisztrált Másolat #SC•.c4: +

NB: Az imént futtatott Regisztrált Másolat nem olvasható, másolható vagy továbbítható a beépített biztonsági program nélkül.

NB: **FONTOS:** Az imént futtatott dokumentum valamennyi részlete, értelmezése vagy egyéb attribútuma, BELEÉRTVE A PUSZTA LÉTEZÉSÉT...

[kilépés;]

[Függelékrovat végigfuttatás megszakítva.]

- De kérlek... - motyogta a drón megsemmisülten.

- Bocs - rándította meg a vállát a lány, aztán felváltva nézte az üveglapon villódzó szöveget és a drónt. Mély levegőt vett. Egy csapásra kiábrándítóan józannak érezte magát. - Ez tényleg olyan fontos, mint amilyennek látszik?

- Még annál is fontosabb.

- Beszarás - szusszant a lány.

- Az - helyeselt a drón. - További hozzáfűznivaló az eddigiekhez? A lány az ÁKE üzenetének utóiratára bambult:

Ajjaj.

Ajjaj. Hát, a helyében ő is ilyesmit mondott volna - még ha kevésbé veretes megfogalmazásban is.

- Hozzáfűznivaló az eddigiekhez? - visszhangozta. A holoképernyőre bambult, és elgondolkodva felpuffasztotta az orcáját. A drón felé fordult ültében, violaszín estélyi ruhája lágyan susogott. - Lássuk csak... Először is, mi a fenét csinálunk mi... Nem, várj csak! Kezdjük azzal, hogy lefordítod emberi nyelvre az üzenetet, elejétől a végéig. Fenébe a hozzáfűzött magyarázatokkal. Azt áruld el, mi ez az egész!

- Az üzenetet jegyző Általános Kontakt Egység Holtpont-értesítőt küldött szét a bázis-rendszerhajóján keresztül - magyarázta a drón. - De az nem adta tovább, valószínűleg mert egy másik RH, amelyikkel a szignál továbbítása előtt kapcsolatba lépett, megakadályozta ebben. Az ÁKE-től megtudhatjuk, hogy az érzékelői letapogatták a talált objektumot, ami egy régi Szofista köszöntéssel üdvözölte az ÁKE-t, méghozzá a Galaktikus Közös Nyelv egy még ódivatúbb változatában. Aztán az ÁKE hosszasan ecseteli, milyen ügyesen tettette magát lassabbnak, kevésbé manőverezőképesnek és jól felszereltnek, mint amilyen valójában. Részletesen leírja

az objektumot és az azt körülvevő törmeléket. Utóbbi arra enged következtetni, hogy kisebb fajta fegyveres konfliktus zajlott ugyanazon a helyen ötvenhárom nappal azelőtt. Végül közli, hogy jól van, és egy ujjal se nyúltak hozzá, de készen áll arra, hogy a levegőbe repítse magát, vagy engedje, hogy valaki más tegye, ha az integritása veszélybe kerül. Ugye felesleges mondanom, hogy ez nem az a fajta lépés, amire egy ÁKE könnyű szívvel vállalkozna...

- Akárhogy is, az üzenet legfontosabb mondanivalója, hogy a felfedezett tárgy mindkét hipertéri irányban kapcsolódik az energiahálóhoz. Már önmagában ez kiemeli az ismert anomáliák sorából. Eddig még sohasem találkoztunk hasonlóval. Teljességgel egyedülálló jelenségről van szó; ismereteinket, egész tudástárunkat messze meghaladó dologról. Nem csodálom, hogy az ÁKE pánikba esett.

- Oké, oké. Végül is én is valami ilyesmit szűrtem le magamnak a tengernyi rizsából. A francba. - Csuklott, aztán böfögött. - Elnézést.

- Miattam igazán ne fogd vissza magad, kedvesem.

- Szóval mivel van dolgunk? Ez tényleg holtpont? Vagy valami egész más?

- Nos, ha a holtpontot úgy definiáljuk, mint a Kultúrára leselkedő külső veszélytényezőt, akkor ez bizony holtpont a javából. Az átlagos (vagy akár kivételesen mohó) hegemón rajjal összehasonlítva viszont kis léptékű, helyhez kötött problémának számít, mivel nyugodt, békés, árnyékolatlan és mozdulatlan. Ráadásul kifejezetten szószátyár. Hogy valaki épp a Galin II.-t használja kommunikációra... - A drón hümmögött. - A legérdekesebbnek azt a tényt tartom, hogy hozzákapcsolta magát az energiahálóhoz, felfelé és lefelé egyaránt. Legjobb tudásunk szerint erre senki sem képes. Még az Öregek sem... Bár ki tudja. Ők még véletlenül sem beszélnek soha ilyesmiről, így csak a találgatásainkra hagyatkozhatunk.

- Szóval ez az izé tud valamit, amit a Kultúra nem?

- Úgy tűnik.

- Gondolom, mindenki ég a vágytól, hogy elleshesse a dolog csínját-bínját.

- Ó, de még mennyire! Ha valami okból mégsem részesülhetnénk a technológiájából, legalább a benne rejlő lehetőséget szeretnénk kihasználni.

- A benne rejlő lehetőséget? Mire?

- Nosss - húzta a szót Churt Lyne. Auramezeje zavartan elszíneződött, fémteste ide-oda himbálózott a levegőben. - Bizonyos értelemben... talán... szóval ez megnyithatná előttünk a párhuzamos univerzumokba vezető utat. - A gép elhallgatott, és a lányra nézett. A szokásos cinikus, pikírt megjegyzésre várt. Amikor Ulver egy szót sem szólt, a drón folytatta. - Kiléphetnénk saját univerzumunk idősíkjából, ahogy a hajók is elhagyják a téridő kontinuumot. A felsőbbrendű hipertéren át a miénknél idősebb univerzumokba juthatnánk, vagy lefelé, az alsóbbrendű hipertéren át sokkalta fiatalabb világokba.

- Időutazásról beszélsz? - hitetlenkedett a lány.

- Nem, dehogy! Ez csupán azt a lehetőséget biztosítaná, hogy időtállóvá tegyük magunkat. Ha úgy tetszik, öregedésállóvá. Elméletben lefelé lépkedhetnénk a korábbi univerzumokon.... nos, örökké.

- Örökké?

- A szó hagyományos értelmében, már amennyire jelenlegi tudásunk alapján értjük a dolgot. Gondolj csak bele: megválaszthatnád a méretét és a korát az univerzumnak, amelyben élni akarnál, vagy olyan sokat végiglátogathatnál, amennyit csak akarsz. Lehetségessé válna, hogy elsajátítsd az idősebb világok technológiáit, melyek a miénken messze túlmutatnak. Ráadásul már nem volnánk egyetlen univerzumhoz, egyetlen időfolyamhoz kötve, így nem kellene hőhalállal végeznünk, amikor eljön az idő; nem párolognánk el, nem irtana ki bennünket nagy reccs, sem semmi más.

Képzeld úgy a világot, mintha mozgólépcsőn utaznál. Ehhez az univerzumhoz vagy kötve, nincs kiszállás, a mozgástered korlátozott, a szintek, melyek között létezel, adottak. Ez az objektum lehetőséget nyújt arra, hogy átléphess egy másik mozgólépcsőre, úgyhogy amikor a tiéd a végéhez ér; hőhalál, nagy reccs, akármi,

egyszerűen szintet ugrasz, és folytatod az utat egy másikon. A szó szoros értelmében örökké élhetsz... persze csak ha fel nem fedezzük időközben, hogy a nagy kozmikus ketyegő egy szép napon maga is lejár. A vonatkozó matematika magában rejti ugyan az örökkévalóság lehetőségét, de nem garantálja azt. Ulver Seich a drónt nézte töprengő arckifejezéssel, homlokára mély ráncok ültek ki.

- Szóval azt mondod, még soha nem találkoztunk ilyesmivel?

- A múltban is voltak hasonló felfedezéseink, bár ezeknek rendszerint előbb nyoma veszett, mint hogy alaposan meg lehetett volna vizsgálni őket. Tudtommal még soha senki nem talált ehhez foghatót. - A lány egy ideig hallgatott.

- Ha szabad az út bármelyik univerzumba - kezdte -, akkor egy olyanba is simán visszaléphetünk, ahol még nem jelent meg az értelmes élet. És ha egy magasan fejlett civilizáció beteszi oda a lábát...

- Kolonizálhatja az egészet - bólogatott a drón. - Egy teljes univerzum akár egyetlen entitás birodalma is lehet. Képzeld csak el! Az igényeidnek megfelelően szabhatod át, már ha elég messze mész vissza, vagy ha egy poszt-szingularitás fázisába lépett univerzumot sikerül szerezned. Formálhatod kedved szerint, alakíthatod, gyúrhatod az alapvető karakterisztikáit, mint az agyagot. Persze egyelőre ez csak a fantázia világában kivitelezhető, de elvileg lehetséges.

Ulver Seich lehajtotta a fejét, és elmélyülten tanulmányozta a padló mintázatát.

- Ebben az esetben ez az izé nemcsak kijárat, hanem bejárat is. Attól függ, honnan nézzük.

- Úgy van. Pontos a meglátásod. Attól függetlenül, be akarunk-e menni vagy sem, nem árt foglalkoznunk a kérdéssel, hogy mi jöhet ki belőle.

- Hát nem - bólogatott Ulver Seich lassan. - Az hótziher.

- Javaslom, hogy olvassunk bele az eddig érkezett hozzászólásokba - intett a terminál felé Churt Lyne.

- Nem hanyagolhatnánk az előkészítő-figyelmeztető szarságot az elejéről?

- Majd én!... Parancsolj.

Hozzászólások [1]

- És hagyjuk a sok adat-maszlagot! Az érdekel, ki mit mondott.

- Kívánságod számodra parancs.

(2. sz. Záradék: Hozzászólások)

•

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

1.0 Előzetes egyeztetés alapján az RK félhivatalos szerve, a Különleges Események Munkacsoport (Előzetes Kríziselhárítás Szekció, temporális összetétel), egyhangúan úgy határozott, hogy a fentebb hivatkozott n• szituáció kezelése kompetenciájába vág.

1.1 Bevezető megjegyzések:

2.0 Mindenekelőtt kollégáim nevében is szeretném megragadni a lehetőséget, hogy leszögezzem: hízelgő és egyben mélyen megtisztelő a számunkra, hogy ennek a súlyos, sőt vészterhes pillanatnak az alkalmából kiemelkedő figyelem tiszteli meg munkánkat.

- Franc a szófosó bürokrata fejébe! Mindegyik Kontinens ennyire el van szállva magától?

- Megkérdezzek valakit?

- Naná. Biztosan tőmondatos választ kapnál rá.

- Osztom a gyanúdat.

- Hmm. Ahogy elnézem, közkívánságra tovább burjánzanak a cicerói körmondatok.

3.0 Az ügy tehát - előrebocsátom, ebben a kérdésben azonnal konszenzusra jutottunk -, kiemelkedő jelentőségűnek tekintendő. Ebből következően a mód,

ahogyan kommunikálnunk kell majd a külvilág felé, komoly megfontolás tárgyát képezi, különös tekintettel a lehetséges hatásokra és influencia-visszacsatolásokra, melyek eme galaktikus konzekvenciákkal bíró felfedezéssel járnak.

- Vagyis ülni akarnak rajta - állapította meg Seich megvetően. - Egyáltalán mi ez a királyi többes?
- Egy három Elméből álló kupaktanács. Valószínűleg.
- Akkor ezért dumál háromszor annyit, mint kéne.

3.1 Fentiek alapján megállapítható, hogy az említett jelenség kimeríti a Holtpont fogalmát annak minden kockázatával és távlati hatásával, ám az eddig beérkezett jelentések szerint a jelenség tökéletesen inaktív, és - megint csak az imént hivatkozott jelentések alapján - nem mutat ellenséges szándékot. Ebből következőleg a helyzet által megkövetelt óvatossággal kell eljárnunk. A felettes Munkacsoporttal és Albizottsággal való konzultációt követően úgy határoztunk, hogy az ügy jelentőségére való tekintettel ideiglenes megoldásként valamennyi témába vágó kommunikációt eztán az M32-es Biztonsági Szabvány szerint folytatunk.

3.2 A Provizórikus Vészhelyzet Elhárító és Kompromisszum Optimalizálási Szakbizottság azadi konfliktus alapján készült tanulmányában leszögezett tanulságok alapján az M32 intervallum maximális hosszának új értékét n•-től kezdve 128 norma napban állapítjuk meg, míg a középértékét 96 napban, a teljes albizottsági felülvizsgálati periódust pedig 32 órában.

3.3 A Holtponthoz legközelebb eső csillag neve Esperi (ld. Standard Regionális Nómenklatúra). Az M32-es eljárásban foglaltakkal összhangban javasoljuk, hogy ezen megnevezés helyett a továbbiakban a Random Eseménynév Generátor által prezentált „Taussig" kódnevet használjuk.

3.4 Ezennel a bevezető megjegyzések végére értünk.

4.0 Az alábbiakban az ügyhöz beérkezett megjegyzések következnek relevancia-sorrendben, téma szerinti csoportosításban. A beérkezési időpontok és a táblázatos tartalmi összefoglaló az 1. sz. függelékben megtalálható.

4.1 Ezennel megnyitjuk a Taussig Ügy plenáris vitáját.

∞

x *Az Új Kedves Érkeztére Várván*, (RH, Plató osztály):

Igen, szóval szerintem ennek semmiképpen sem szabad titokban maradnia, még átmenetileg sem. Az ölünkbe pottyan a legnagyobb kincs, amit valaha valaki talált, és mit csinál RK? Na mit? Paranoia Tombolda üzemmódra kapcsol, és ezzel a visszataszító M32-es pofa-be-különben-kihúzzuk-a-dugót szarsággal vagdalkozik. Én a magam részéről a leghatározottabban tiltakozom az ilyesféle eljárásmód ellen! A szavamat adtam, úgyhogy nem fogom kiszivárogtatni a dolgot, de már csak a jegyzőkönyv kedvéért is megismétlem: erről igenis mindenkinek joga van tudni. (És nézzünk szembe a tényekkel, barátaim: akár így, akár úgy, de kénytelenek leszünk előrukkolni vele, még a totálisan irreális 128 napos periódus letelte előtt.)

.

Ha netán mégis úgy döntünk, hogy cipzárt varrunk a szánkra, hadd jósolom meg nektek az RK nagy fantáziát és kreativitást nem igénylő reakcióját, és hadd hívjam fel az egybegyűltek figyelmét az Additív Érték által készített tanulmányra [részletes szövegtest csatolva], melynek lényege, hogy ha egy ilyen objektumot megaflottával zárunk körül, akkor alapvetően nem teszünk mást, mint hogy ezüsttálcán kínáljuk egy helyi viszonyokra szabott, tökéletesen akciókész hadigépezettel. És ha nem mindenható bölcs, csak egy ultraagresszív barom? Fontoljátok meg, én azt mondom.

∞

x *Taktikai Báj* (ÁKE, Hágó osztály):

Teljes mértékben egyetértek az előttem szólóval, és magam is osztom az Additív Érték-féle tanulmányban megfogalmazott aggályokat. Ne kínáljuk fel magunkat

ágyútölteléknek!

∞

x *Woetra* (Orbitálközpont, Schiparse-Oevyli Rendszer, [remete]):

Csöndes szomorúság pereg a jelen repedéseiből. Ránk köszöntöttek gyermekségünk végnapjai. Kapaszkodjunk össze (lobog a tűz, az alkony közel, a parázzsá hamvadó láng utolsó lobbanásra gyűjti erejét). Letűnt az ártatlanság kora, hiába révedünk a múltba. A közös tudás horizontján, a Lényeg kezdetén és végén egyensúlyozunk (halva születik ő). Az ősök (hisz oly keveset tudtak) várták, elébe mentek annak, amitől magunk hátrálunk. Mi (kik roskadozunk a tudás súlya alatt), inkább tagadnánk. Szemet hunyunk a Kimondhatatlan fölött. Tűnékenységük boldoggá tette őket, beoltotta a Vég tiszteletével. A tökéletes Halhatatlan, most előtte hajtunk térdet. Ha valaha istenként imádtunk valamit, az a Káosz volt, nagy úr. (Mi oltalmazná az Értelmet a Mindentudás emésztő mélységeitől?) Önnön Mammonunk trónfosztásának leszünk hát tanúi.

∞

x *Fémes Villanás* (ÁKH, Rónák osztály):

Igazán figyelemre méltó. Évekig semmi, aztán hirtelen ez a… No mindegy. A többek által említett Additív Érték-féle tanulmányra reflektálva javaslom, azonnal rendeljünk el teljes riadókészültséget, és küldjük valamennyi használható egységünket hatvannégy napnyi távolságon belülre. Nem hiszem, hogy harcolnunk kellene a Taussiggal, viszont az Esemény egészen biztosan nem marad titokban, és a hír hadseregnyi Kulturálatlant fog odavonzani a legkülönfélébb Nemkívánatos Hátsó Szándékokkal. Az ágyútöltelék-akció, legyen bármi primitív és első pillantásra visszataszító is, az egyetlen mód egy intercivilizációs konfliktus megelőzésére, amely a legrosszabb szcenárió életbe lépése esetén felülmúlhatja a Taussig Ügy jelentőségét.

∞

x *Kalandorok Kíméljenek* (KRH, Tundra osztály):

Az éj pőre zord arcába
Szem nem látta, fény nem járta
- Áll, mitől mindig rettegtünk
Zagyva hitünk, tiszta tettünk.

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

Nos, igazán köszönjük a sajátos nézőpontok fenti megnyilvánulásait, de nem koncentrálhatnánk jobban a tárgyra?

∞

x *Először Tölts* (Peremvidéki Extrém, TollAFülbe irányzat [gy. index, Integrációs Faktor 73%, összértékelés 99%]):

Zsír a dolog. Bármilyen boldogtalanul boldogtalan vagyok, hogy egyet kell értenem a Fémes Villanással - de egyet kell értenem vele. Na, legalább kimondtam. Tyű. Túl vagyok rajta.

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

Nem tudtam, hogy az *Először Tölts* is tagja ennek a munkacsoportnak. A 100%-nál kisebb IF-fel rendelkező entitások egyáltalán nem jogosultak részt venni a megbeszélésen. Egyetlen Extrém vagy Peremvidéki hajó sem üti meg a mércét. KRH *Kalandorok Kíméljenek*, a szóban forgó üzenetet te továbbítottad; azonnali magyarázatot követelek!

∞

x *Kalandorok Kíméljenek* (KRH, Tundra osztály):

Azzal sajnos nem szolgálhatok.

∞

x *Etikai Rés* (RH, Barangoló osztály):

A Munkacsoport engedélyével: észlelhető térgörbület - véletlenszerű gyűrődés, rezonációs karakterisztika - Kraszille rendszer (62 nrm év xTa, V íven a Ta régió irányába). GeoSzek csatolva. Valószínűleg semmi különös, de jobb félni…}

∞

x *Elektrokefál* (RH, Óceán osztály):

Ez a bizonyos Ta, ez a legújabb H, ez a különös, aggodalmat kiváltó tárgy, nos… mit akar? Tudunk valami biztosat?

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

A legmélyebb tisztelettel adózva nagyra becsült kollégánknak, az *Elektrokefálnak*, kinek jeles pályafutását és megérdemelt hírnevét mindannyian ismerjük, meg kell mondanunk, hogy nem számítottunk a társaságára e mai megbeszélésen. *Új Kedves Érkeztére Várván*: mint átjátszó RH-nak, kötelességed lett volna informálni minket, hogy összeköttetésben állsz az *Elektrokefállal*!

∞

x *Mondjam Vagy Mutassam* (MRH, Sivatag osztály):

Aha. Te is harcos békepárti?

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

De hát a *Mondjam Vagy Mutassam* a jegyzőkönyvek szerint 2.31-ben megsemmisült! Azonosítsd magad, névbitorló! Adatbiztonsági riadó! Mi folyik itt?!

∞

x *Először Tölts* (Peremvidéki Extrém, TollAFülbe irányzat [gy. index, Integrációs Faktor 73%, összértékelés 99%]):

Hihi.

∞

x *Teljeskörű Kárpótlás* (Homomda Birodalmi osztályú Harcegység [eredeti szériaszám: MBU 604], Áttért Hajó [Integrációs Faktor: 80 % [N.B. önbecsült érték}]):

Mondd inkább, testvér: köd előttem, köd utánam.

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

Skandalum! Egy volt ellenséges hajó veszi magának a bátorságot, és önhatalmúlag besorolja magát, mindennek tetejébe pedig szabotál egy M32-es besorolású plenáris vitát?! Mi ez az egész? Mint a Munkacsoport vezetője, a rám ruházott jogkörrel élve azonnali hatállyal berekesztem a megbeszélést. A teljes körű biztonsági vizsgálat lefolytatásáig releváns kommunikáció felfüggesztve.

∞

x *Mi a Pálya* (ÁKE, Szikla osztály):

Talán igazad van. Suttogni is alig merem, de… nyakunkon a világ vége!

∞

x *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály):

A *Mi a Pálya* szintén nem a Munkacsoport akkreditált tagja! Ez már túlmegy minden határon! Ezennel…

∞

[Dokumentációs/kommunikációs csatornaváltás.]

Új M32 Munkacsoport létrehozva.

Elnevezés: Új Idők Kompánia (IV. felvonás).

A csoport tagja valamennyi visszajelzést küldött Elme, kivétel: *Hallgatni Arany* (RH, Kontinens osztály).]

x *Csillagforduló* (Szikla, Első Éra): Névváltoztatást jelentek be.

Régi megnevezés: Csillagforduló

Új megnevezés: Könnyek Befulladva.

∞

x *Tartózkodási Helye Ismeretlen* (RH, Szombatos, ex-Egyenlítő osztály):

Először is, szabaduljunk meg ettől a nevetséges Taussig-badarságtól, és nevezzük nevén a gyereket, mégpedig Esperinek, a legközelebbi csillag után. Következő javaslat: nyolc-tizenhat napon belül - attól függően, milyen híreket kapunk - mozduljunk a szabadabb információáramlást lehetővé tevő M16-os szintre. Jelentsük be, hogy felfedeztünk egy perpill inaktív holtpontot, gőzerővel vizsgáljuk az ügyet, és mindenkit megkérünk, hogy lehetőség szerint tartsa magát távol tőle. Feltételezve, hogy ezzel nagyjából annyit érünk majd el, mintha adnánk a szarnak egy közepes erősségű pofont, kérjük fel a *Fémes Villanást*, hogy készítsen elő egy lokalizált mozgósítási tervet. Ezen túlmenően igyekezzünk tartani magunkat a demokratikus játékszabályokhoz, már amennyire lehetséges.

∞

x *Taktikai Báj* (ÁKE, Hágó osztály):

Szóval ha jól értem, kulturált ágyútölteléket játszunk.

∞

x *Fémes Villanás* (ÁKH, Rónák osztály):

A legnagyobb örömmel! Elfogadom a megbízást.

∞

x *Kalandorok Kíméljenek* (KRH, Tundra osztály):

Ha már így belejöttünk, nem bízzuk meg a *Hallgatni Aranyat* az információ közzétételének rendkívüli diplomáciai érzéket igénylő feladatával?

∞

x *Először Tölts* (Peremvidéki Extrém, TollAFülbe irányzat Egy. index, Integrációs Faktor 73%, összértékelés 99%]):

Hülyére röhögtem magam. Ezzel a húzással amúgy is alaposan beletiportunk csórikám lelkébe…

∞

x *Az Új Kedves Érkeztére Várván*, (RH, Plató osztály):

Haladéktalanul nyilvánosságra kell hoznunk a dolgot.

∞

x *Tartózkodási Helye Ismeretlen* (RH, Szombatos, ex-Egyenlítő osztály):

Hozzátok hasonlóan bármennyire kisstílűnek találom is az efféle trükköket, megjegyzem: néhány nap jelentős lépéselőnyt biztosíthatna a számunkra ahhoz, hogy felkészüljünk az össznépi iszapbirkózásra, ami akkor fog kitörni, ha nagydobra verjük az ügyet.

∞

x *Mi a Pálya* (ÁKE, Szikla osztály):

Mivel a *Mondjam Vagy Mutassam* tartózkodik a legközelebb a helyszínhez, javaslom, válasszuk meg incidenskoordinátornak. Magam sem vagyok messze az Esperi rendszertől; néhány napon belül ott leszek, és csatlakozom hozzá.

∞

x *Mondjam Vagy Mutassam* (MRH, Sivatag osztály):

Rendben, várlak.

∞

x *Mi a Pálya* (ÁKE, Szikla osztály):

Az *Etikai Rést* és a *Gyógyítható Balsorsot* is be kellene vonnunk a Kompánia munkájába, ha csak a krízis idejére is. Jó lenne, ha további döntésig mindkét hajó részt venne a Holtpont vizsgálatában. Továbbított karakteranalízisek csatolva. Én a magam részéről mellettük voksolok.

∞

x *Woetra* (Orbitálközpont, Schiparse-Oevyli Rendszer, [remete]):

És mielőbb értesítsük öreg barátunkat és harcostársunkat.

∞

x *Tartózkodási Helye Ismeretlen* (RH, Szombatos, ex-Egyenlítő osztály):

Magától értetődőleg. Nos tehát, mindenki egyetért a fent elhangzottakkal?
∞
x *Az Új Kedves Érkeztére Várván*, (RH, Plató osztály): Egyetértek.
∞
x *Taktikai Báj* (ÁKE, Hágó osztály): Egyetértek.
∞
x *Woetra* (Orbitálközpont, Schiparse-Oevyli Rendszer, [remete]):
Egyetértek.
∞
x *Fémes Villanás* (ÁKH, Rónák osztály):
Egyetértek.
∞
x *Kalandorok Kíméljenek* (KRH, Tundra osztály):
Tiltakozom!
... Á, csak vicceltem.
Egyetértek.
∞
x *Először Tölts* (Peremvidéki Extrém, TollAFülbe irányzat [gy. index, Integrációs Faktor 73%, összértékelés 99%]):
Egyetértek.
∞
x *Elektrokefál* (RH, Óceán osztály): Egyetértek.
∞
x *Mondjam Vagy Mutassam* (MRH, Sivatag osztály):
Egyetértek.
∞
x *Teljeskörű Kárpótlás* (Homomda Birodalmi osztályú Harcegység [eredeti szériaszám: MBU 604], Áttért Hajó [Integrációs Faktor: 80 °A (NB. önbecsült érték]]):
Egyetértek.
∞
x *Mi a Pálya* (ÁKE, Szikla osztály):
Egyetértek.
∞
x *Könnyek Befulladva* (Szikla, Első Éra, eredeti megnevezés: Csillagforduló):
Egyetértek. Éppen kiveszem a részemet a munkából. Kész is.
∞
x *Tartózkodási Helye Ismeretlen* (RH, Szombatos, ex-Egyenlítő osztály):
Egyetértek.
∞
x Elektrokefál (RH, Óceán osztály):
Jó volt megint dumcsizni veletek, srácok. Szóval várunk. Aztán meglátjuk, igaz?
∞
x *Kalandorok Kíméljenek* (KRH, Tundra osztály):
A vak is aszonta...

(Hozzászólások vége.)
•
(Bináris feleletválasztó menü, [1 = Igen; 0 Nem]:)
Megismétel
Eddigi felhasználók jegyzéke
Hozzászólások
Új hozzászólás
Függelék

Valamennyi felsorolt opció (0 = kilépés):

•

Olvasás-Vége; Regisztrált Másolat RK•: +

NB: Az imént futtatott Regisztrált Másolat nem olvasható, másolható fagy továbbítható a beépített biztonsági program nélkül.

NB: **FONTOS**: Az imént futtatott dokumentum valamennyi részlete, értelmezése vagy egyéb attribútuma, BELEÉRTVE A PUSZTA LÉTEKÉSÉT...

[kilépés;]

[Dokumentumzáró függelékrovat végigfuttatás megszakítva.]

A holoképernyő elhomályosult.

- Szóval mit jelentsen ez? - kíváncsiskodott a lány.

I- rgalmas ég, Ulver... - A drónnak mintha összeakadt volna a nyelve.

- Ezek a nehézfiúk! A Szellemek!

- A micsodák?

- Olyan neveket olvashattál az imént, gyermekem, amiket öt hosszú évszázada nem láttam! Élő legendákét!

- Feltételezem, az Új Idők Bandától dobtad el így az agyad. Vagy hogy is hívják őket.

- Új Idők Kompánia. A jelek szerint most így nevezik magukat.

- Legyen nekik. Akkor is tudni akarom, miről van szó.

- Nos, egy hierarchiában magasan álló, ám egyéb tekintetben viszonylag szokványos Elme csoport összeült, hogy megvitassa a történteket, aztán valós idejű másodpercek leforgása alatt egy illusztris és módfelett rejtélyes Elmékből álló társaság átvette tőlük az irányítást. Ilyen kaliberű entitások az idiri háború óta nem hallatták a hangjukat ugyanabban a szignál szekvenciában.

- Oda ne rohanjak - dünnyögte Ulver, és fekete kesztyűs kezét a szája elé téve elnyomott egy ásítást.

- A *Mondjam Vagy Mutassamról* mindenki azt hitte, hogy fél évezreddel ezelőtt eltűnt. Hogy szavam ne feledjem, a jelek szerint kidobták az unalmas, szőrszálhasogató RH-t, akire az Incidenskoordinátori Szolgálati Jegyzék alapján a feladatot kiosztották, és megegyeztek, hogy várnak néhány napot, közben a helyszínen vizsgálódnak, és lokalizált mozgósítást rendelnek el (mozgósítást, érted ezt?), aztán közzéteszik a féligazságot a Holtpontról.

Ulver türelmetlenül dobolt az asztalon.

- És mikor történt mindez?

- Nos, ha nem kapcsoltad volna le a dátum funkciót... - dohogott a drón, jeges kék színt öltve magára. A lány válaszul a szemét forgatta. -A lefuttatott jelszekvencia a csatolt hozzászólásokkal tizenkét nappal ezelőttre datálódik. A Holtpont felfedezését a standard információs csatornákon jelentették be tegnapelőtt.

Ulver összevonta a szemöldökét.

- Nem emlékszem, hogy hallottam volna róla.

- A főcímek még mindig a Blitteringueh-válságról szólnak.

- Hát így nem csoda.

A galaxis fejlettebb fertálya az elmúlt hónapokban visszafojtott lélegzettel figyelte a rövid, ámde látványos Blitteringueh-Deluger háború viharos utózöngéit. A konfliktus átterjedt a Blitteringueh anyabolygókra, vegyi töltetek hullottak, mint mennyből a manna, a Delugher flotta pedig fejvesztve menekült szent relikviáival és a Grand Házból ejtett túszokkal együtt. A harcok relatíve kevés áldozatot követeltek, de drámában nem volt hiány, és a lecsengő szakasz nyúlt, mint egy folytatásos rétestészta. Nem csoda, hogy minden más hír teljesen elsikkadt mellette.

- És mi volt a végén az a barátunk és harcostársunk dolog?

- Újabb Elmét hívnak meg maguk közé, gondolom. - A drón egy darabig hallgatott. - Persze valamiféle egyezményes jel is lehet, amit csak a csoport tagjai értenek.

Ulver Seich a drónra meredt.

- Egyezményes jel? - visszhangozta. - Egy M32-es adásban?

- Elvileg elképzelhető.

- Azt akarod beadni nekem, hogy ezek az Elmék olyasmiről tereferélnek, amit a Rendkívüli Körülmények agyonbuherált csúcs-tech kódjában sem ildomos szóba hozni, a szentek szentjében, a feltörhetetlen, bevehetetlen, sérthetetlen, hozzáférhetetlen, totálziher, überbiztonságos M32-ben?

- Egy szóval sem állítottam ilyesmit. Csak azt mondom, hogy... lehetséges. - A drón auramezeje frusztráltszürkén vibrált. - Bár jelen esetben nem hiszem, hogy az adatbiztonság volna a legfőbb gondjuk.

- Hát mi a legfőbb gondjuk? - Seich összeszűkült szemmel méregette a gépet. - Hogy a csillagot is letagadhassák az égről, ha rosszul alakulnak a dolgok?

- Ha ilyen paranoid fogalmakkal operálunk, akkor... igen. - A drón bólintásképpen megbillent, és sóhajszerű hangot préselt ki magából. -Magam is erre tippelnék.

- Egyszóval készülnek valamire.

- Nos, annak alapján, amit olvastunk, sok mindenre készülnek. De nem kizárt, hogy ennek egy része, nos, kimeríti az életveszélyes kategóriát.

Ulver Seich hátradőlt, és az előttük függő monitor vak füstüvegnégyszögére bámult.

- Életveszélyes - ízlelgette a szót. Megrázta a fejét, és különös késztetést érzett, hogy tetőtől talpig megborzongjon. Aztán erőt vett magán. - Utálom, amikor az istenek az én tökeimmel biliárdoznak. Már persze átvitt értelemben.

- Átvitt értelemben - ismerte be a drón -, én is.

- Szóval mit kellene tennem?

- Először is úgy kell kinézned, mint ez a nő.

- Éles állókép villant be a képernyőn.

Ulver hosszasan tanulmányozta a fotót, állát a kezébe ejtette.

- Hmm - dünnyögte végül. - Ez a csaj sokkal idősebb nálam.

- Így van.

- És nem olyan csinos.

- Ez is igaz.

- Miért kell úgy kinéznem, mint ő?

- Hogy egy bizonyos férfi figyelmét magadra vond.

A lánynak elsötétült az arca.

- Várj csak egy percet! Ugye nem abban merül ki a harci feladatom, hogy dugjak egyet?

- Ó te jó ég, dehogy! - sietett a drón megnyugtatni. Egészen beleszürkült az igyekezetbe. - Mindössze annyit kell tenned, hogy magadra öltöd egy régi szerelme külsejét.

Ulver a fejét csóválta.

- Szóval mégis tervbe van véve a hancúr! - Lazán átvetette a lábát. - Oltári, komolyan. Hogy az RK-nak micsoda eredeti módszerei vannak!

- Már megmondtam - sziszegte a drón, az auramezeje higanyszürkévé sötétült. - Csak ott kell lenned.

- Naná - bugyogott fel a nevetés a lányból. Hátradőlt, és összefonta a karját. - Szóval mesélj: ki ez a fickó egyáltalán?

Válaszul újabb felvétel jelent meg a képernyőn.

Ulver Seich ismét előredőlt, és felemelte a kezét.

- Hé, várjunk csak! Mindent visszaszívok; ez a fickó egészen... szóval talán mégis...

A drón lemondó sóhajt hallatott.

- Ulver, ha volnál olyan kedves, és egy pillanatra megzaboláznád éledező hormonjaidat...

- Mit mondasz? - nézett fel a lány ábrándos tekintettel.

- Vállalod vagy sem? - csattant fel a drón.

Ulver Seich behunyta a szemét, és a nyakát csavargatta. - Azt hiszem - motyogta.

- El kell utaznod - közölte a drón szigorúan. - Még ma éjjel...

- Még ma éjjel? - A lány szeme kipattant. A lábát lógázta, és a plafonra bámult. - Ki van csukva. Felejtsd el!

- Rendben. Akkor holnap hajnalban.

- Ebéd után.

- Reggeli után.

- Legyen tízórai!

- Áh - fortyogott a gép, aurája szürkén hullámzott. - Rendben. Legyen tízórai. De mindenképpen délelőtt. Mondom, dél előtt! - Ulver tiltakozásra nyitotta a száját, aztán alig észrevehetően vállat vont, és beérte egy haragfelhős tekintettel.

- Áll az alku. Mennyi ideig leszek távol?

- Ha minden jól megy, egy hónapon belül visszajöhetsz. - Hátradöntötte a fejét, összehúzta a szemét, és kifogástalan józansággal tette fel a következő kérdést. - Hová megyek?

- Az Amfiteátrumba - felelte a drón.

- Mi a manó!

Ez talált.

A Fág éppen az Amfiteátrumhoz igyekezett az ez évi Fesztiválra, de el kellett térnie az útiránytól, hogy segítsen megépíteni egy orbitált valami ostoba kisbolygó ostoba kitelepítettjeinek. Naná, hogy egy örökkévalóságig húzódott a dolog. A Fesztivál mindössze egy hónapig tart, és már majdnem vége. A Szikla ugyan ismét arrafelé robog, de még vagy száz napig biztosan nem ér célba.

A lány elhúzta a száját.

- De hát az több hónapnyi út a leggyorsabb lélekvesztőn is.

- A Rendkívüli Körülmények hajói fürgébbek az átlagnál. Amit érted küldenek, azzal tíz napig tart majd az út.

- Hajót küldenek értem? - csillant fel Ulver szeme.

- Azt bizony. Senki sem lesz rajta, egyedül te.

- Király! - dorombolta a lány, és elégedetten hátradőlt.

- Akkor hajrá, csapjunk a lovak közé!

4. A Függőségi Elv

I.

[M16.4szűkfrekvenciatartományúsugár,érk. @n4.28.856.4903]

xRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*

oExtrém *Először Tölts*

Bennem van a hiba, vagy tényleg bűzlik valami?

[M16.4 szűk frekvenciatartományú sugár, ad. @n4.28. 856. 6883]

xExtrém *Először Tölts*

oRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*

Potyakérdés. Az előbbi.

∞

De komolyan! Az egész olyan - furcsa.

∞

Miből gondolod, hogy nem veszlek komolyan?

Különben is, mi a gond? Ez a legelképesztőbb dolog, ami valaha történt. Nem csoda, ha lépten-nyomon rémeket látsz. Sőt, természetes. Akár beismerjük, akár nem, az ügy mindannyiunkat érzékenyen érint.

∞

Persze, értem én. Valami mégsem hagy nyugodni.

De nem, ha jobban utánagondolok, magam is belátom, hogy tökéletesen igazad van. Semmiségek miatt aggódom. Azt hiszem, nem ártana

helyrebillentenem a lelki egyensúlyomat.

∞

Több időt kellene a Korlátlan Játéktérben töltened.

∞

Valószínűleg. Na mindegy, felejtsd el.

∞

Semmi gond. Szólj nyugodtan, ha megint rágni kezd a fene. Meg aztán hátha tényleg történik valami.

Na, pá!

Vigyázz az irhádra.

∞

Megfogadom a tanácsod. Légy óvatos!

II.

Sisela Ytheleus 1/2 tovább sodródott, és várt. Számolatlanul teltek a másodpercek, mióta a téridő struktúrája fázósan megborzongott körülötte, de még mindig nem tudta eldönteni, mitévő legyen. Kapkodva összedobta az antianyag-reakciókamrát - nem jutott volna idő rá, hogy precízen illesztesse össze, darabról darabra. Egy kivételével kilökte valamennyi nanorakétáját, majd kétszázat hólyagos hátsó panelje köré csoportosított, a reakciókamra két oldalára. A panel megrongálódott felületébe remekül be lehetett ágyazni az apró robbanófejeket úgy, hogy milliméter hosszú testük harmada kiálljon a borítás síkjából. A maradék harminckilencet kilövésre készen tartotta, bármilyen nevetséges védelmi erőt képviseljenek is.

A zümmögő vibrálás időközben jól kivehető jellé izmosodott. Valami egyenesen feléje tartott a hiperűrön át, és útközben a valódi teret tapogatta. Óvatos tempóban haladt, jóval fénysebesség alatt. Nem a *Békesség Fél Egészség* volt - már a hangkarakterisztika sem stimmelt.

Szélessávú sugárzáscsomagok repültek szerteszét, mint megannyi forrás nélküli impulzus - ezúttal a valódi térből -, aztán nem messze valami felfénylett. Egy cirkáló bukkant a háromdimeziós űr felszínére, és némi vibrálás után a kép élesre kattant.

Tíz kilométer lehetett a távolság, a hajó első saccra egy kilométernyi teste ennek megfelelő sebességgel haladt. Tunya, szürkésfekete ellipszoid teletűzdelve éles bordákkal, nyílhegyekkel és pengékkel. Egy akupunktúrás burgonya.

Aláz hadigép.

A drón elbizonytalanodott. Ez lenne a hajó, amelyik a *Békesség Fél Egészséget* követte? Minden bizonnyal. Vajon őket is bekebelezte a Holtpont? Nem mintha számítana.

Micsoda szívás.

Az Aláz nem kifejezetten sorolható a Szofisták kebelbarátai közé. Vagy bárki más kebelbarátai közé, ha már itt tartunk.

Ezek felfalnak szőröstül-bőröstül, megrágnak és kiköpnek.

A drón kétségbeesetten törte a fejét, mitévő legyen. Vészjelezzen nekik, és próbáljon segítséget kérni? Egy próbálkozásba nem hal bele. (Vagy mégis?) Az Aláz is aláírta az egyezményt a szorult helyzetbe került hajókról és entitásokról. Elméletben kötelesek a fedélzetre venni, megjavítani, és a galaxis bármely részébe továbbítani az üzenetét.

El-mé-let-ben.

A gyakorlatban azonban úgy festene a dolog, hogy apró darabokra kapnák, csak hogy megnézzék, hogyan működik. Kikanalaznák belőle az összes információt, váltságdíjat követelnének érte, és ha valami fatális véletlen folytán még ezután is működőképes lenne, beleplántálnának egy kémprogramot, hogy folyamatosan kaphassák a jelentéseket, ha már visszajutott a Szofistákhoz. Mindeközben pedig azon törnék a fejüket, hogyan tudnák a Holtpontot saját hasznukra fordítani. Az sem kizárt, hogy ugyanazzal a kosmódszerrel esnének neki, ahogy a *Békesség Fél*

Egészség tette. Vagy ami még rosszabb, egy ideig titokban tartanák, és további hajókat és high-tech kütyüket telepítenének köré, hátha maguk is boldogulnak vele. Egyetlen dolog van, amit biztosan nem tennének: hogy a szabályok szerint játsszanak.

Elektromágneses effektor. Kommunikálni akarnak, vagy...

Sisela Ytheleus 1/2 felkészítette ementálivá lyuggatott pajzsmezőit. Jó esetben egy (esetleg mindjárt két!) nanoszekundumot nyer, ha az aláz hajó úgy dönt, minden további nélkül szitává lövi.

- Ni, konzervdoboz! Ki vagy, he?

(Alázok, naná. Ezt a stílust szabadalmaztatni kéne. A jelek szerint még nem piszkálták meg a holtpont-gömböcöt. Annál jobb. Először próbálkozzunk az egyezményes metódussal.)

- A nevem Sisela Ytheleus 1/2. D4-es harci drón vagyok a Csillaglátó klán *Békesség Fél Egészség* nevű felderítőhajójáról, Analitikus Szofisták Ötödik Flotta. Bajban vagyok, ismétlem, bajban vagyok - darálta. Aztán óvatosan megeresztette a kérdést: - És te ki vagy?

- A markunkban vagy, pöcök. Add meg magad, vagy kotródj ! (100% Aláz. Vegytiszta, hamisítatlan, igazi.)

- Bocsánat, de nem jól hallottalak. Mit mondtál, mi is a neved?

- Add meg magad, vagy kotródj, nyomorult!

Szép név.

- Hadd gondolkozzam.

(És tényleg gondolkodott, lázasan törte a fejét. Húzni kell az időt, fiúzni, húzni!)

- Nem!

Az effektor erő exponenciális növekedésnek indult. A drónnak rengeteg ideje maradt, hogy helyrecsattintsa a pajzsát.

Rohadékok - gondolta. - A fogócskát jobban szeretitek, mi? Kilőtte a hátsó panelbe ágyazott rakétákat.

A kétszáz mikrohajtómű összepréselte az anyag és antianyag számolatlanul egybelapátolt tömegét; a plazmarobbanás erejét kiköpte a vákuumba, egyenesen az aláz hajó irányába, nagyot taszítva a gép fémestén. De nem elég nagyot. Nem maradt ideje, hogy tovább tesztelgesse az antianyagkamrát. Mindenféle anyagból bedobált pár részecskényit, és reménykedett.

A kamra miszlikbe robbant.

- 'Ssza meg, kezdhetem elölről az egészet.

Nem sok kár keletkezett odabenn - már az eddigiekhez viszonyítva -, de lendületből sem tudott eleget összekaparni, és a kamra is totálkáros lett. A sebessége folyamatosan nőtt, de csak csigatempóban. Mi van még a tarsolyodban? Gondolkozz!

Az aláz hajó arra sem vette a fáradságot, hogy a drón nyomába szegődjön. Sisela Ytheleus 1/2 elvetette az ötletet, hogy néhány nanorakétát taposóaknaként elpotyogtasson maga mögött. (Kit akarok átverni? Nevetséges... Törd a fejed, okostojás!)

Az űr váratlanul elgörbült és megcsavarodott előtte. Már nem távolodott az aláz hajótól, hanem ismét vele párhuzamosan haladt. Ezek a gumikesztyű-potrohos szarzsákok szórakoznak velem!

A hajó orránál felvillant valami. Centiméteres átmérőjű lézerfény pislogott a drón fémköpenyére, majd megállapodott rajta. A drón utasította a nanorakéta hajtóműveket, hogy álljanak le, és bekapcsolta a tükörpajzsát. A lézersugár egy ideig bizonytalanul zümmögött körülötte, aztán milliméteresre szűkült, az ereje megtöbbszöröződött. A drón kúp alakba hajtogatta csikorogva tiltakozó tükörmezejét, és hátat fordított a hajónak, hogy a lehető legkisebb támadási felületet adja. A lézer frekvenciamodulált. Ultraviola tartományba lépett, és ütemesen pulzálni kezdett.

Röhögnek rajtam. A mocsadékok röhögnek rajtam... (Gondolkozz! Gondolkozz!)

Nos, mindenekelőtt...

Rácsattintotta a fogót két felsőbb szintű elméjére, és megemelte a burkolatot. Az alegységek - az MI központ és a fotonikus mag - kiszabadultak. A burkolat recsegett-ropogott, de legalább megmozdult. Ahogy sikerült megfelelő nagyságú rést nyitnia rajta, manipulátormezejével megbökte a leválasztott elmekomponenseket. Semmi.

Összeragadtak.

Pánikroham!

Ha az alázok megkaparintják, és nem lesznek sokkal-sokkal óvatosabbak, mint ahogy a hírük tartja... Nagyot taszított a kapszulákon, mire azok kirepültek az űrbe. Abban a pillanatban, ahogy elvesztették a kapcsolatot a drón testével, nullára csökkent az energiaszintjük. Akármi is lakott odabent, az mostanra halott - vagy legalábbis halódik. Biztos, ami biztos, mindkettőt szétlőtte a lézerével, és figyelte, ahogy a fémtégelyek forró porrá omlanak. Aztán a detonáció erejét hátra terelte, a tükörmező széle mögé. Talán egy kicsit bezavar majd a lézernek. Egy nagyon kicsit.

Felkészítette az oldatban ázó magot. Ennek is búcsút kell mondania, méghozzá a jól bevált metódus szerint.

Aztán támadt egy ötlete.

Alaposan átgondolta. Ha ember lett volna, kiszárad a szája. Megfordult meggyötört pajzsa szűk kalickájában, és kilőtte mind a kétszáz nanorakétát. Ezután sorra kiköpdöste a megmaradt harminckilencet is; harmincat egyenesen az aláz hajóra, kilencet pedig (miután mikroszkopikus agyuk szabad kapacitását telenyomta kódolt maszlaggal), maga mögé hajigált. Az apró pálcikák a nyomában pörögtek-forogtak, mint egy maroknyi feketetest-tű.

Az aláz hajóra lőtt rakéták sebesen közeledtek a vészjósló krumpliforma felé, mint egy csillámló méhraj. A hajó egyetlen milliszekundum leforgása alatt leszedte őket, egyiket a másik után. Csupán néhány sziporkázó fénygömböcske maradt utánuk, ahogy apró robbanótöltetük és a hajtóanyag maradéka kilobbant. Az utolsó antianyagfullánk, amit az aláz effektor eltalált és önmegsemmisítésre kényszerített, egy kilométerre sem közelítette meg a hajót.

A drón háta mögött bukdácsoló kilenc nanorakéta is hasonló sorsra jutott.

Bevetted, hogy ezek voltak a palackba zárt üzeneteim, és ezennel ünnepélyesen befuccsolt a tervem. Ugye bevetted? - szuggerálta a hajót Sisela Ytheleus 1/2.

Óvatosan leválasztotta az ikre elmestátuszát őrző zárványt. A mag energiaellátása megszűnt; akármi maradt is a testvéréből, már nincs többé. Nem volt ideje gyászolni. Újrarendezte belső struktúráját, hogy kilökhesse a halott magot az űrbe, aztán visszaálljon alapállapotra. Felnyomta a zárványt hólyagos, repedt köpenye alatt a hátsó panel tetejéig, ahol a szétrobbant reakciókamra maradványai függtek, aztán hagyta, hogy a semmi kiszippantsa a nanorakéta-maradványok ólomszínű plazmájába, a hamut szitáló sugárzásba. A mag egyetlen fényes, vakító tűzcsóvává vált.

A drónra irányított lézersugár ismét a spektrum röntgen tartományához közeledett. Áttöri a pajzsot, másfél másodperc sem kell hozzá. A drónnak négy és fél másodpercébe telne, hogy lőtávolba tornássza magát. Addig várt, amíg a tükörmező néhány tizedmásodpercnyire került a totális széthullástól, azután leadta a jelet:

- Megadom magam!

Forrón remélte, hogy ezt a másik gép is hallotta. Ha az alázok reakcióidejére bízza a dolgot, széngombóccá sül, mire az üzenet elér állati agyukhoz.

A lézersugár kialudt. A drón fázósan maga köré tekerte elektromágneses pajzsát.

Az aláz hajó megcsáklyázta, és húzni kezdte. Másodpercenként fél kilométer. A pengecsipkés tömeg egyre közelebb úszott.

- Kapcsold le a pajzsodat!

- Nem megy!... Érzelmeket is pakolt a jelbe, hogy úgy jöjjön át, mint kétségbeesett vinnyogás.

- Nem mondom még egyszer!

- Én igyekszem. Igazán igyekszem, hidd el! De minden rendszeremet tönkretetted. Mindet! Ki látott már ilyen hatalmas fegyvereket?! Mekkora esélye lehet egy magamfajta paránynak ilyen lehengerlő erő ellenében? Hisz akkora se vagyok, mint agy aláz csurgója!

Már majdnem lőtávolba került. Nincs messze. Két másodperc, csak két másodperc…

- Azt mondtam, dobd el a pajzsod! Add meg magad, vagy pusztulj nyomorultul!

Még mindig majdnem két másodperc. Hogyan fogja ennyi ideig szóval tartani?

- Kérlek, ne! Éppen próbálom lekapcsolni a pajzsgenerátort, de üzemszünet-biztos módba ragadt. Nem hagyja, hogy lekapcsoljam. Vitatkozik velem, hát nem őrület? Pedig igazán igyekszem. Kérlek, higgy nekem! Kérlek, ne pusztíts el… Tudod, én vagyok az egyetlen túlélő. A hajónkat megtámadták. Szerencsém volt, hogy egyáltalán kijutottam. Még soha nem láttam hasonlót. Soha nem is hallottam hasonlóról.

Csönd. Állati elmék kerekei csikorognak. Állati gondolatok vánszorognak. Sok-sok idő. Haladék, áldott haladék.

- Végső figyelmeztetés! Kapcsold le…

- Tessék, már le is kapcsoltam. A tiéd vagyok.

Sisela Ytheleus 1/2 összehajtogatta elektromágneses tükörpajzsát. A lézerét már régen az aláz hajóra irányította.

Lőtt.

Aztán ugyanazzal a lendülettel feloldotta az antianyag-készlete köré húzott pufferzónát, aktiválta a beépített önmegsemmisítő töltetet, és utasította az egyetlen megmaradt nanorakétát, hogy robbanjon fel.

- Kapd be! - kiabálta az utolsó szó jogán.

Abban az időtlen, végső pillanatban abszurd lelkesültség, csöndes szomorúság és elkeseredett büszkeség keveréke gomolygott benne. Akár be is válhatott volna a terve… Aztán mindennek vége volt, visszavonhatatlanul, megfellebbezhetetlenül. A drón melegen izzó tűzgömbbé szellemült.

Múlt idővé.

Az aláz cirkáló annyit sem érzett a lézertalálatból, mint elefánt a szúnyogcsípésből. A sugár átvillant a hajótesten, alig perzselte meg.

A kis gép maradványainak izzó törmelékfelhője lassan elmaradt mögötte; érzékelői többször is átvizsgálták. Plazma. Atomok. Semmi, ami egy molekulánál nagyobb volna. A két nanorakéta csoport táguló ködében sem talált semmi említésre méltót.

Micsoda csalódás. Kivételesen jól megkonstruált Szofista drón volt, aligha maradt el a Kultúra csúcstechnológiájától. Pompás fájdalomdíj lett volna. De legalább látványosan ellenszegült, és a becserkészése némi színt vitt a cirkálólét monoton hétköznapjaiba.

Az *Ádáz Ellen* irányt változtatott, és elhagyta a miniatűr hadszínteret, aprólékos gonddal pásztázva az űrt eltévedt nanorakéták után. Ezek ugyan semmiféle veszélyt nem jelentettek a cirkálóra, de az apró drón láthatólag arra akarta használni mikrofegyvereit, hogy információt helyezzen el bennük. Talán többet is elpotyogtatott, mint amennyit a hajó az effektorral leszedett. Csakhogy egyet sem talált. Ráérősen követte a sodródó drón útját. Egy ponton ritkás, gyorsan hűlő anyagfelhőt fedezett fel, valamiféle robbanás maradványait, de ennyi volt az egész. Azon túl; semmi.

Rendkívül bosszantó.

Az *Ádáz Ellen* tisztjei sokáig vitatkoztak, érdemes-e az eltűnt Szofista hajó felkutatására indulniuk. Lehetséges, hogy megtámadták? Valóban izgalmas ellenfél kóborolna a közelben? Vagy az apró konzervdoboz hazudott, mint a vízfolyás?

Talán az egész valami csel, rafinált egérfogó. A Kultúra (az igazi Kultúra; a minden

hájjal megkent, fortélyos emberállatok, nem ezek a misztikus, felhőjáró Szofisták, akik kiskutyaként futnak az első idegen után) teljes aláz flottákat vezettek az orruknál fogva hónapokon keresztül, csak hogy valamivel lefoglalják őket. Látszólag mindig valami ígéretes zsákmány nyomait követték, ami végül egy nagy kalap semminek bizonyult, esetleg egy kultúrabeli hajónak, valami nevetséges, ám furmányos és diplomáciailag kibogozhatatlan mentséggel. ők pedig kénytelenek voltak újra és újra lenyelni a békát, mialatt a Kultúra vagy valamelyik csatlósa elhordta az irháját (néha valaki más irháját is), tönkretéve a Nagy Aláz Vadászatot, annak minden örömével egyetemben.

Honnan tudhatnák, hogy nem efféle kelepcébe sétálnak bele most is? Talán a Szofista hajó szerződésben áll a Kultúrával, vagy egy ÁKE - ami ugyanúgy követte őket, ahogy ők a Szofistákat - egyszerűen átvette a Szofista hajó helyét. Ezek mindenre képesek.

A tisztek közül néhányan azonban más véleményen voltak, mondván, a Kultúra sosem áldozná fel egyetlen érző lényként kezelt konzervdobozát sem. Ezen a csalás-és-átverés pártiak is komolyan elgondolkodtak, majd hosszasan filozofáltak a Kultúra élethez való abszurd hozzáállásán - végül azonban kénytelenek voltak elismerni az érvelés helytállóságát.

A cirkáló további két napot töltött az Esperi rendszerben, aztán továbbállt. Rövid kényszerpihenőre be kellett térnie az Amfiteátrumba, ugyanis - eleinte maguk is alig akarták elhinni - gondjuk akadt a hajtóművel. Jelentéktelen hiba volt, de a kijavítása irgalmatlanul hosszú ideig tartott.

III.

A metamatikát a meta-matematika egyik ágaként tartják számon, a Reáliák - pontosabban a Realitásmezők - tulajdonságainak tudományos vizsgálati módszereként, vagyis egy olyan alapvalóság primer nyelveként, mely a miénk által lényegében megismerhetetlen és értelmezhetetlen, ám melynek ökölszabályaira némi érzékkel és szerencsével mégiscsak rá lehet tapintani.

A metamatika új távlatokat nyitott. Méghozzá eddig elképzelhetetlen távlatokat.

Az első felfedezők úgy érezhették magukat, mint a remete, aki fél életét egy áporodott levegőjű, szűkös doboz-kuckóban töltötte, helyzetével nagyjából-egészében elégedetten, hiszen fogalma sem volt róla, hogy másképp is lehet... egészen addig, amíg fel nem fedezett egy apró lyukat a doboz sarkán, egy szakadást, amibe épphogy be tudta dugni az ujját. Tovább tépkedte, öklömnyi, aztán még nagyobb lyukká tágította, amíg a doboz egyszer csak darabokra hullott körülötte, ő pedig kilépett a friss levegőre. Egy hegycsúcs tetején találta magát, amit dúsan zöldellő völgyek szegélyeztek, susogó erdők, meredek szirtek, szikrázó tavak, csillogó hómezők - és a kábítóan, lélegzetelállítóan kék ég. És itt persze nem ér véget a történet, sőt. Olyan ez, mint amikor az ember lélegzetet vesz az első szó első szótagja előtt, egy többkötetes könyv első fejezetének első bekezdését bogarászva.

Ezt a csodát élik át az Elmék a metamatika birodalmában nap mint nap, méghozzá millió-, vagy inkább billiószoros hatványra emelve. A boldogságos, elmebizsergető valóságkonfigurációk nirvánája ez, melynek leglaposabbra butított kivonatát sem foghatja fel a szimpla emberi agy. Suta analógiával élve a kábítószeres mámorhoz hasonlítható: végtelenül felszabadító és felemelő, cirógató és bódító, lehengerlően, sőt észvesztően fenséges élmény, mely messze meghaladja az emberi képzeletet (ahogy néha az emberi elme irracionális működése is a gépi agyak felfogóképességét).

Ebben a mesebirodalomban töltik az Elmék fölös idejüket. Új univerzumokat alkotnak, megváltoztatják a fizikai peremfeltételeket, és kedvükre tologatják a korlátokat. Sokszor maguk is benne élnek, pepecselnek velük: néha létrehozzák az élet feltételeit, máskor hagyják a maguk útján menni a dolgokat, hogy meglássák, mi alakul ki spontán módon - esetleg úgy rendezik a dolgokat, hogy a biológiai alapú

létformák eleve ellehetetlenüljenek, és ezzel párhuzamosan teljesen más fajtájú, bizarrul izgalmas képletek álljanak elő.

Némelyik univerzumban csupán egyetlen apró, ám alapvetően lényeges különbség fedezhető fel a valósághoz képest, amely azonban rendszerint hatalmas csavart ad a dolgok menetének. Mások perverzül szembeszökő módon térnek el az ismert világtól, és csak egy elsőrangú Elme találná meg (emberi mértékkel mérve többévnyi intenzív gondolkodás után) a felismerhető valóság hajszálvékony ariadné-fonalát, mely mentén a valóságba lehetne fejteni az adott világ működését. A két szélsőség között végtelen számú alternatív univerzum helyezkedik el, ínyenceknek való élvezetet és tökéletes kikapcsolódást biztosítva a munkában megfáradt Elmék számára. Ehhez képest az emberiség minden vágya és reménye, tudása, bölcsessége, évezredes világképe olyan, mint füstös sárkunyhó a kacsalábon forgó tündérpalota mellett.

A metamatika szabályai kínálta lehetőségekre alapozva az Elmék nap mint nap gigászi vidámparkokat építenek a szellemi eksztázis építőköveiből. Itt élik valódi életüket, ez az igazi otthonuk. Amikor éppen nem űrhajókat irányítanak, idegen civilizációkkal bíbelődnek vagy a Kultúra útját egyengetik, ezekbe az elképesztő virtuális valóságokba merülnek; tobzódnak szabadon eresztett képzeletük multidimenziós gazdagságában, és olyan messze elkalandoznak a pontként definiálható, szűkösre szabott valóságból, ahogy csak lehetséges.

A kezdet kezdetén Irreáliának nevezték el, de mindig úgy gondoltak rá, mint Korlátlan Játéktérre. Hiszen ez a lényege. Isten hozott a Végtelen Móka Birodalmában! (Vigyázat, az elnevezés meg sem közelíti az élményt!)

A *Hálószakasz* - metafizikai értelemben - végigvonult legújabb világa pazar kreatúrái között, a tudatosság ígéretesen növekvő burkában, a lélegzetelállító összetettségű álomlátképben. Úgy érezte magát, mint a gravitáció béklyójától megszabadult nap, melyet egy végtelen türelmű és kézügyességű ékszerész készített.

Hiszen így is van, gondolta elégedetten. Ez az igazság.

A Korlátlan Játéknak egyetlen apró szépséghibája van: ha valaki teljesen el találja veszíteni magát benne - és akadt erre példa az Elmék között, ahogy aktív MI-környezetben az emberek is teljesen elszállnak akkor egyszer s mindenkorra elveszítheti a kapcsolatot az alapvalósággal. Ez persze nem érdekes, ha akad odahaza valaki, aki vigyáz a tűzhelyre. A baj ott kezdődik, ha nincs ilyen valaki, vagy ha van, de besokall attól, hogy mindig neki kell a tüzet őriznie, a készleteket feltölteni, a szennyes pedig csak gyűlik és gyűlik... (használjunk bármilyen hasonlatot, a lényeg ugyanaz). Vagy ha közbeszól egy kontextushalál kategóriájú külső tényező, belepiszkál a tűzbe, meglovasítja a készleteket, vagy egyszerűen beköltözik, és úgy dönt, ezentúl ő vezeti a háztartást. Ha valaki minden idejét Játékkal és Mókázással tölti, és botor módon elvágja a köldökzsinórt, ami a valósághoz köti, nem fogja tudni, hogyan védje meg magát. Ha valami csoda folytán mégis sikerülne visszatérnie, akkor is az esélytelenek nyugalmával nézhet szembe a ténnyel: immár halott - vagy rabszolga. Csak legfeljebb nem tud róla.

Nem számít, hogy a valóság kisszerű, lehangoló, primitív és ordítószürke a metamatika észveszejtő színorgiájához képest (melyhez csakis vallásos pátosszal közelíthet a szakavatott szemlélő). Az sem érdekes, hogy az alaprealitás esztétikai, matematikai, intellektuális, sőt filozófiai értelemben is elhanyagolható értéket képvisel. Ez az alap, a fundus, melyen a magasabb létsík kényelme és biztonsága nyugszik. Ha kihúzzák az ember talpa alól, galaktikus játékbirodalmai vele együtt tűnnek el a süllyesztőben.

Ebből a szempontból nem sokat javult a helyzet az őskőkori, elektromosság működtette számítógépek kora óta. Akkor sem számított, milyen gyors, megbízható és fáradhatatlan egy gép, vagy micsoda áldás és jótétemény a dolgozó embernek, ahogy az sem érdekelt senkit, mire képes és hány különféle módon tudja elképeszteni a felhasználót. Ha kihúzták a dugóját, vagy megnyomták a kikapcsoló gombot, élettelen műanyag- és fémkupaccá degradálódott, programjai pedig halott

instrukciókká; tudása gazdái egyetlen mozdulatára semmivé vált.

Hasonló függőség jött létre tehát Elme és Valóság között, amilyen az emberi agy viszonya a test többi részéhez. Legyen valaki bármilyen intelligens, fogékony és tehetséges, szentelje bár magát az anyagi világot megtagadva teljes egészében az intellektus aszketikus örömeinek - ám ha megáll a szív...

Ez a Függőségi Elv lényege; az ember - az Elme - sosem felejtheti el, hol van a nagy piros kikapcsoló gomb, még ha terhére is vannak a földhöz ragadtság efféle megnyilvánulásai. A szublimáció persze egy csapásra megoldaná a problémát. Ez az egyik (relatíve mellékes) ok, amiért számos civilizáció csatlakozott a nagy Öregekhez; ha a fejlődés iránya a kezdet kezdetétől intellektuális-szellemi irányba mutat, akkor az anyagi világhoz való kötődés egy idő után tisztátalannak, értelmetlennek, sőt, kifejezetten zavarónak hat.

A kultúrabeliek nem lépték át a Rubikont, legalábbis még nem. Viszont tisztában voltak az alaprealitás támasztotta nehézségekkel, ahogy az éterizálódás előnyeivel is. Meghozták a szükséges kompromisszumokat, így nyugodt lélekkel beletemetkezhettek a kézzel fogható (gyömöszölhető és faragható) makrokozmosz üdítően szutykos profanitásába. Amikor pedig belefáradtak a sárdagasztásba, meríthettek a szent Irreália transzcendentális bőségszarujából.

Hiszen ez az igazság.

Egyetlen tőmondatos szignál térítette el a hajó figyelmét a Mókáról, és húzta vissza a kőkemény valóságba.

xSzikla *Könnyek Befulladva*
oRH *Hálószakasz*
Kész.

Percekig forgatta elméjében az egyszavas üzenetet, ami nála igen-igen hosszú időnek számított. Aztán rácsodálkozott az érzelmek kuszaságára, ami úrrá lett rajta. Sietve munkába állította újonnan előállított drónseregét a külső élőhelyeken, és - ki tudja hányadszor - újra leellenőrizte az evakuációs menetrendet.

Végül megkereste Amorphiát (az avatár az egyik tabló-kiállítástéren kóborolt céltalanul, az egykori legénységi szállás helyén), és utasította, hogy látogasson el a torony magányos lakójához, Dajeil Gelianhez.

IV.

Genar-Hofoen aggodalmas arccal járta be ideiglenes szállását a *Kardnyalón*. Először is messziről bűzlött az egész kóceráj.

- Mi ez? - kérdezte fintorogva. - Metán?

- A metán szagtalan gáz, Genar-Hofoen - tudálékoskodott a ruha. - Ez itt metanol és metilamin.

- Nekem nyolc, de nagyon rázza a rácsot a kis róka.

- Nyugodj meg, a nyálkahártya receptoraid hamar hozzászoknak.

- Most megvigasztaltál.

Éppen a hálószobának szánt helyiségben állt. Hideg volt és párás. És félelmetesen embertelen léptékű: egy tízszer tíz méteres kubus, irdatlan belmagassággal. A lélegzete sűrű füstként gomolygott az orra előtt. Még mindig viselte a zselémező ruhát, de a fejrész kapucniként fityegett a hátán. Első kézből akart benyomásokat szerezni új lakóteréről. Hát, jobban járt volna, ha nem strapálja magát. A lakóegység egy túlméretezett előcsarnokból, egy barátságtalan társalgóból, ijesztően ipari formatervezésű konyha-étkezőből, még ijesztőbben túlgépesített fürdőből és a háló-hodályból állt. A falakat, a padlót és a plafont valamiféle fehér polimerből sajtolták. Bútorok sehol. A padló anyaga felpúposodott, hogy sima, lapos kiemelkedést hozzon létre a tér közepén, melyen hatalmas fehér vattaréteg feküdt kiterítve, mint egy tömegtermelt felhő kockaországból.

- Ez meg mi? - bökött rá.
- Az ágyad.
- Na ne mondd. De mi az az izé rajta?
- Pokróc. Paplan. Ágytakaró. Vagy ahogy tetszik.
- És mit akarnak letakarni vele? - kérdezte gyanakvóan.
- Te fogod betakarni magadat, amikor alszol - felelte a ruha némileg bizonytalanul.

A férfi ledobta a táskáját a csúszós öntöttpadlóra, és odalépett az emelvényhez. A felhő-izé meglepően könnyű volt. Kicsit nyirkos, ha hinni lehet a ruha érzékelőinek. Lehúzta a kesztyűjét, és puszta kézzel is megtapogatta. Hideg. És nyirkos.

- Modul? - gondolta Genar-Hofoen. Erről kikéri a hajó véleményét is.
- Innen nem tudsz kapcsolatba lépni Scopell-Afranquival, nem emlékszel? - énekelte a ruha.
- Rohadt élet - dünnyögte Genar-Hofoen. Elgondolkodva morzsolgatta az ágytakarót. - Szerinted is nyirkos?
- Nem vészes. Akarod, hogy megkérjem a hajót, kapcsoljon össze a modullal?
- Mi? Nem, dehogy. Fölösleges. Már úton vagyunk?
- Még nem.

A férfi a fejét csóválta, és próbálta legyűrni a kísértést, hogy befogja az orrát. - Borzalmas szaga van.

Visszadobta a paplant.

Már nagyon bánta, hogy nem ragaszkodott jobban a modulhoz. Simán beszállásolhatták volna vele együtt, és akkor viszonylagos kényelemben tölthette volna az utat. Az alázok váltig állították, hogy ez nem kivitelezhető, a hangártér lefoglalásáért pedig borsos különdíjat számítottak volna fel mindhárom hajón. A modul felsorakoztatta összes racionális és kevésbé racionális érvét, de süket fülekre talált. Genar-Hofoen némi kárörömet érzett, hogy Scopell-Afranqui kénytelen maradni, miközben ő a galaxis távoli szögletére kéjutazhat, méghozzá fontos küldetésben.

Akkor még sima ügynek látszott. Most már nem volt benne olyan biztos.

Távoli morajlást hallott. A lába alatt finoman megremegett a padló. Az ezt követő rándulás kis híján ledöntötte a lábáról. Megtántorodott, és lehuppant az ágyra.

A takaró nedves, cuppanó hangot hallatott. A férfi arcára leírhatatlan érzelmek ültek ki.

- Na látod - örvendezett a ruha -, most már úton vagyunk!

V.

A férfi halkan dudorászva rakta meg az aprócska tüzet a csarnok kőpadlóján, a néma csillaghajók között, melyek úgy sorakoztak a feketeségben, mint irdatlan fatörzsek egy elvarázsolt erdőben. Gestra Ishmethit szokásos napi ellenőrző körútján járt az Éhkopp feneketlen gyomrában.

Az Éhkopp legkeskenyebb pontján mindössze két kilométer széles, amorffá szilárdult magmadarab, melynek kilencvennyolc térfogatszázaléka vasérc. A szikla egy négybillió évvel ezelőtti űrkatasztrófa megkövült mementója; a bolygó, melynek egykor a magját alkotta, összeütközött egy másik égitesttel. A kataklizma által saját naprendszeréből kiűzetve az univerzum életének ezt követő negyedében a csillagok között sodródott. Nem szippantotta magába egyetlen gravitációs kút sem, ám többé-kevésbé mindegyik befolyásolta a pályáját. A mélyűrben bolyongó vándort alig egy millenniummal ezelőtt fedezte fel egy ÁKE, amint excentrikus pályagörbén haladt két súrlódó csillagrendszer között. Az egyszerűsített rutinvizsgálatot követően (homogén felépítése nem igényelt többet) tovább sodródott, immáron bekatalogizálva és felcímkézve.

A címkén pedig ez állt: Éhkopp.

Amikor ötszáz évvel később elérkezett az idő, hogy leszereljék a kolosszális hadigépezetet, melyet a Kultúra az idiri háborúk idején alkotott, az Éhkoppnak

váratlanul fontos szerep jutott.

A rombolók zömét lefegyverezték, és darabokra szedték. Az eredeti flotta elenyésző hányada demilitarizált szállítójárműként szolgált tovább kisebb anyaghalmazok (például emberek) gyors mozgatásához azon kivételes alkalmakkor, amikor egy adott probléma megoldásához nem volt elegendő a puszta információ továbbítása. Egy még ennél is kisebb létszámú raj továbbra is teljes felszereltséggel cirkált a galaxisban. Alig két évszázaddal a háború befejezését követően az aktív hadihajók száma kisebb volt, mint a konfliktus előtt. (A Kultúra kritikusai nem győzték hangsúlyozni a fegyverzetcsökkentés farizeus voltát, mondván: egyetlen átlagos - és alapból békeszerető - Általános Kontakt Egység is rendesen megakadna a torkán az idegen flották túlnyomó többségének).

Az óvatos duhaj politikájáról híres Kultúra azonban nem szabadult meg valamennyi harci eszközétől. Néhány ezer hajó passzív tartalékban maradt - ez alig egy-két százalékát tette ki az eredeti seregnek -, méghozzá teljes fegyverzettel (egyedül az Áthelyezhető robbanótölteteket távolították el minden hajóról, de ezek már akkor is a relatíve kisebb jelentőségű rendszerek közé tartoztak, amiket egy esetleges mozgósításkor maguk a hajók is le tudnak gyártani). A gondosan becsomagolt, bedobozolt és benaftalinozott hadigépeket maroknyi kultúrabeli orbitálon helyezték el, méghozzá olyan elosztásban, hogy a galaxis egyetlen szöglete se essék tőlük egyhavi útnál távolabb.

Fő a biztonság elven nemcsak a népes és forgalmas, cirkálók és RH-k jövés-menésétől hangos orbitálokra telepítettek hadiraktárakat, hanem olyan helyekre is, ahol a madár se jár. És szép számmal akadnak ilyenek a nagy lencse peremén; csöndes, eldugott helyek, melyek a kitaposott ösvényektől messze esnek. Olyan helyek, melyeknek jószerével a létezéséről sem tud senki.

Az Éhkopp épp ilyen hely volt.

A *Váratlan Vendég* nevű RH egész flottányi kísérettel indult neki, hogy felkutassa a lustán sodródó, halott vasmagot. Pontosan ott találták, ahol az előzetes számítások alapján lennie kellett. A munka megkezdődött: egy sor hatalmas csarnokot vájtak a belsejébe, majd az RH az egyik roppant fesztávú hangárból kibányászott szikladarabbal tisztes távolságból becélozta és meglőtte, újabb krátert ütve az aszteroida ragyás felszínébe, mintha egy másik, nálánál jóval kisebb csillagközi törmelékdarabbal ütközött volna. Erre azért volt szükség, mert nem forgott elég gyorsan, és nem is haladt a megfelelő irányba - mármint a Kultúra meglátása szerint. A mérnöki precizitással megszerkesztett ütközés mindkét változtatást egyszerre hajtotta végre. Az Éhkopp megnövekedett perdülete mesterséges gravitációt hozott létre, és a pályagörbéje is olyan módon változott, hogy kitérjen egy csillagrendszer elől, melyet egyébként - öt és fél ezer évvel később - útba ejtett volna.

Nagy teljesítményű áthelyezőket telepítettek az aszteroidára, és a hadihajókat egyesével az előzőleg kiépített csarnokokba transzponálták. Végül bődületes mennyiségű érzékelőt és a legkülönfélébb biztonsági rendszereket helyeztek el a felszínen és a mélyben egyaránt, egy felhőnyi alig észrevehető, ám apokaliptikusan erős szerkezetet pedig a lassan forgó tömeg körül állítottak pályára, hogy időben észrevegyék a nem szívesen látott vendégeket, és - ha szükséges - ugyanazzal a lendülettel továbbsegítsék őket a másvilágra.

A *Váratlan Vendég* elvégezte a feladatát; nem maradt más hátra, mint összepakolni a kibányászott vasércet, és angolosan távozni. Olyan világot hagyott maga mögött, mely - a krátertől eltekintve - tökéletesen érintetlennek látszott. Még arra is ügyeltek, hogy össztömege nagyjából ugyanannyi maradjon, mint a beavatkozás előtt, talán kicsivel kevesebb. Így hihetőbbnek tűnt az ütközés, melynek repeszei érintőirányban elzúgtak az űrbe. Elenyésző részüket azonban beszippantotta az apró tömeg gyenge gravitációs mezeje, így némi törmelék a vasmaggal együtt sodródott tovább, remekül álcázva a feketetest-őrszerkezetek sötét raját.

Valahol a mélyben, az Éhkopp néma és halott középpontjában virrasztott a szikla Elméje, melyet kifejezetten úgy terveztek, hogy kedvét lelje a csöndes, eseménytelenül pergő napok egymásutánjában, és féltékenyen őrizze a gondjaira bízott gigantikus katonai potenciált, melyre optimális esetben soha többé nem lesz szükség.

Ötezer éve, a flotta leszerelésének idején - magától értetődően - a hadihajók specializált Elméivel is konzultáltak arról, mi legyen a sorsuk a béke idején. Az Éhkoppra azok kerültek, akik a tudattalan passzivitást választották, amíg ismét szükség nem lesz rájuk. Tudták, hogy az álmuk hosszúra nyúlhat és időtlen időkig tarthat, mire ismét felhangzik a harci riadó, és egy csata poklában eléri őket a dicső vég. Egyetlen kikötésük az volt, hogy ott lehessenek a Kultúra szublimációján, amennyiben ez valaha bekövetkezik.

A múlt hadi istenei tehát békésen szenderegtek sötét csarnokaikban, óvták a jelen békéjét és a jövő biztonságát. Az Éhkopp Elméje pedig némán őrködött felettük. Hallgatta a visszhangzó csönd muzsikáját, gyönyörködött a csillagközi űr napfoltos sötétjében, és kimondhatatlanul boldoggá tette, hogy semmi említésre méltó nem történik.

Az Éhkopp a létező legbiztonságosabb helyek közé tartozott, és Gestra Ishmethit szerette a biztonságos helyeket. Ezenkívül magányos hely volt, és Gestra Ishmethit élvezte a magányt. Bizonyos szempontból kivételesen fontos helynek számított, viszont senki sem ismerte - vagy ha ismerték is, akkor sem törődtek vele, és ez valószínűleg így is lesz, amíg világ a világ. Ez tökéletesen megfelelt Gestra Ishmethitnek, aki különös teremtés volt, de már megbékélt önmagával.

A langaléta, kétszáz éves kora ellenére kamaszosan esetlen és félszeg Gestra egész életében kívülállónak érezte magát. Megpróbálkozott a testkorrekcióval (egy darabig kifejezetten jóképű volt), élt nőként (mindenki azt mondta róla, hogy dekoratív jelenség), elköltözött a szülőhelyéről (a galaxis túlsó felébe, egy orbitálra, ami mindenben különbözött eredeti otthonától, ám a maga módján éppolyan élhető volt), és végső kétségbeesésében kísérletezett az álomléttel is (sellőhercegként vízzel elárasztott űrhajójában egy elfajzott gépi kaptártudatot hajkurászott; a szcenárió szerint frigyre kellett volna lépnie a szomszédos klán harcos hercegnőjével). Valamennyi új élethelyzetben feszélyezetten - vagy kifejezetten ostobán - érezte magát. Vonzónak lenni nagyságrendekkel kínosabb volt, mint esetlennek és kétbalkezesnek, mert minden porcikáját hazugságnak érezte. Nőként ugyanezt a mindent átható hamisságérzetet élte meg, ráadásul ez a maga módján zavarba ejtő volt, mintha ezúttal valaki más testét lopta volna el. Az elköltözés megrémítette. Úgy érezte, lépten-nyomon magyarázkodnia kell, mi elől menekül. A napi huszonnégy órás álomlét minden perce falsnak hatott; attól rettegett, hogy egy nap teljesen be találja szippantani a virtuális giccsvilág, a sellőherceg csöpögős birodalma, és mindent elveszít, amit legjobb pillanataiban érteni vélt a világból. Így aztán azzal a nyomasztó érzéssel élte az álomszcenáriót, hogy díszhalként kereng valaki más akváriumában az elsüllyedt kastélyok mohos romjai között. Őszinte elképedésére végül a hercegnő összeállt a tébolyult kaptárelmével, és se szó, se beszéd, megszökött.

Ha mélyen magába nézett, be kellett vallania, hogy nem szeret emberek között lenni, sőt, lehetőség szerint gondolni sem akar rájuk. A legjobban akkor érezte magát, ha minden teremtett lelket távol tarthatott magától. Ilyenkor kiélvezhette a keserédes sóvárgást az emberi társaság után. Olyan vágy volt ez, ami abban a pillanatban átadta a helyét a gyomorszorító rettegésnek, amint a leghalványabb esély kínálkozott, hogy valóra váljon.

Gestra Ishmethit igazi csodabogárnak számított. Pedig a származásában semmi rendkívüli nem volt: egy tökéletesen szocializált anyától és átlagos apától született, a tökéletesen mindennapi orbitálok egyikén, és a lehető leghétköznapibb nevelést kapta. Valamiféle látens genetikai rendellenesség (vagy a hajlam és a körülmények

valószínűtlen összjátéka?) mégis olyan defektust eredményezett, amit a Kultúra gondosan kigyomlált génbankja szinte sosem produkál. Gestra Ishmethit antiszociális volt, és az ő világában az ilyesmi a testi fogyatékosságnál is ritkábbnak számított.

Mi sem egyszerűbb, mint lecserélni vagy újranöveszteni egy elsatnyult végtagot vagy deformált arcot, de egészen más a helyzet, amikor a furcsaság odabenn rejtőzik. Gestra egykedvű nemtörődömséggel vette tudomásul különös adottságait, és ezt sokan patologikus félénkségénél is riasztóbbnak találtak. Miért nem kezelteti magát? Ezzel nyaggatták a családtagjai és az a néhány ismerős, akikkel kénytelenségből találkozott. Miért nem kéri, hogy maradjon önmaga, amennyire lehet, de ezt a fura aberrációt gyökerestül irtsák ki belőle? Biztosan nem lenne könnyű, de legalább fájdalommentes lesz. Talán álmában is meg tudják csinálni. Semmire sem emlékezne az egészből, és amikor felébred, végre normális életet élhetne.

Telt-múlt az idő, és a legkülönfélébb MI-k, drónok, emberek és Elmék figyeltek fel rá. Egy idő után annyian akarták látni, hogy egymásnak adták a kilincset. Gestra valóságos szenzációvá vált, emberformát öltött kihívássá. őt magát azonban rendkívüli módon riasztotta kedves, erőltetetten vidám, hízelgő, nyers vagy éppen kórboncnokian szenvtelen közeledésük, nem is beszélve erőszakosságukról, amivel mindenáron rá akarták tukmálni kéretlen tanácsaikat, kezelési javaslataikat és remekbe szabott módszereiket, melyeknek még véletlenül sem voltak kockázatai és mellékhatásai. Végül már be sem kapcsolta a terminálját. Visszavonult a családi birtok nyaralójába, és szerzetesi magányban töltötte napjait. Képtelen lett volna elmagyarázni, hogy mindennek ellenére (talán éppen saját kudarcba fulladt beilleszkedési kísérletei miatt, vagy azért, amit ezek által önmagáról megtudott) pontosan az akart maradni, aki mindig is volt - és nem az, amivé akkor válna, ha elvesztené az egyetlen vonását, ami megkülönbözteti a többiektől, tűnjék bármilyen visszatetszőnek is a döntés mások szemében.

Végül az orbitál Központi Elméjének kellett beavatkoznia; a kedélyeket lecsillapítandó, mindenki számára megnyugtató megoldást javasolt. Így történt, hogy egy szép napon a Kontakt egyik drónja tett látogatást a nyári lakban.

Gestra jobban szeretett drónokkal kommunikálni, mint emberekkel, és ez a bizonyos masina még a szokásosnál is lényegre törőbben fogalmazott - a maga személytelen módján még kedvesen is; valószínűleg ez volt Gestra életének leghosszabb beszélgetése. A drón több posztot is felajánlott neki, ahol tökéletesen egyedül lehet. A férfi azt választotta, ahol a legmagányosabban és legelszigeteltebben élhet, és ahonnan teljesen esélytelenül vágyódhat a számára tökéletesen emészthetetlen emberi kapcsolatok után.

Ezt az állást mintha egyenesen rá szabták volna. Már a kezdet kezdetén tisztázták, hogy semmi konkrét feladata nem lesz az Éhkoppon, egyszerűen csak ott kell lennie. Képviseli majd az emberi fajt a tétlenül pihenő fegyverek megatonnái között, az Elme csöndes őrködésének eleven tanújaként. Gestra Ishmethitnek a felelősség teljes hiánya is tökéletesen megfelelt.

Immáron százötven éve volt az Éhkopp lakója. Egyszer sem hagyta el a sziklát, és nem is fogadott látogatót. Tökéletesen elégedett volt. Néhanapján talán azt is megkockáztatta volna, hogy boldog.

A hajók nyolcszor nyolcas mátrixokban sorakoztak az egymásba nyíló sötét csarnokokban. A klímát úgy szabályozták, hogy idelenn is a csillagközi tér vákuumos-hidege uralkodjék, de Gestrát ez sem tántorította el: zselémezőzsákjában hozott magával némi szemetet a lakóegységből, lepakolta az egyik hangárban, és oxigént fújt rá egy magasnyomású palackból. Egészen csinos kis tüzet lehetett így rakni. A törtfehér és lepke-sárga lángnyelvek vidáman lobogtak a gáz lélegzetének ritmusára, illékony füst- és koromfelhőcskékkel pöfögve tele a néma feketeséget. A férfi speciális szelepet barkácsolt a tartályra, hogy finomabban tudja adagolni az oxigént, így aztán a sötétvörös izzástól a helyre lángorkánig szinte mindent elő tudott állítani.

Az Elme nem nézte jó szemmel a dolgot, de ez volt Gestra egyik legkedvesebb

szórakozása, és az Elménék egyéb tekintetben igazán nem lehetett panasza rá. Mellesleg egy alkalommal kénytelen-kelletlen beismerte, hogy az így keletkező hő kevés ahhoz, hogy átszivárogjon a nyolcvan kilométernyi vasércen, így nem is érzékelhető az Éhkopp felszínén, ráadásul a tűz végtermékeit remekül újra lehetett hasznosítani, úgyhogy Gestra egy-két havonta tiszta lelkiismerettel játszhatta kisded játékait.

A tüzet ez alkalommal egy megunt falikép ledarált maradványaival, az előző napi ebéd maradékával és némi faforgáccsal táplálta. Szabad idejében ugyanis maketteket fabrikált, letűnt korok vitorlás hajóit egy a huszonnyolcas méretarányban.

Érkezése után kiürítette lakóegysége úszómedencéjét, és (a biomassza felhasználásával, melyen az Elmével közösen osztoztak) miniatűr ültetvénnyé alakította. Törpe fákat nevelt, amiket aztán kivágott és deszkává fűrészelt, majd saját készítésű esztergapadján gondosan megmunkálta az előzetesen méretre vágott árbocokat, gerendákat, fedélzeti elemeket és egyéb fa alkotórészeket, ami csak egy tengerjáró hajóhoz kell. A köteleket bonsai növények indáiból fonta, melyeket megtilolt, aztán cérna-és zsinegvastagságú szálakká sodort. Más növényekből ennél is vékonyabb rostokat gyártott, ezeket később apró szövőszéken megszőtte vitorlának. A fém alkatrészek többségét az Éhkopp falaiból származó kőzetből készítette: miniatűr kohójában megolvasztotta a vasat, hogy megszabadítsa a szennyeződéstől, aztán kilapította a kézi présmalomban, majd viasz- vagy zsírkőformába öntötte, és egy mikroszkopikus esztergapadon alakította ki az adott elem végső formáját. Egy másik kohóban az egykori uszoda partjáról összeszedett homokot olvasztotta meg, hogy papírvékony üveglapokat öntsön a kajütablakok és felülvilágítók számára. A biomasszából szurkot és olajat sajtolt, ezzel tömítette a hajótestet és kente az apró csörlőket, csigákat. A legértékesebb alapanyag a réz volt, amit egy antik teleszkópról gyalult le (még édesanyjától kapta valami gunyoros megjegyzés kíséretében, amit saját lelki békéje érdekében inkább elfelejtett), amikor bejelentette elhatározását, hogy elmegy az Éhkoppra. (Az anyja azóta egy tárolóban pihen, ahogy az egyik dédunokahúga üzenetéből megtudta.)

Tíz évet töltött azzal, hogy legyártsa a makettek megmunkálásához használt szerszámokat és gépeket. Minden hajó további húsz évébe került. Eddig összesen hat járművet készített, mindegyik nagyobbra és mutatósabbra sikerült, mint az előző. Már majdnem elkészült a hetedikkel, csak az árbocokat kellett beállítania. A tűzre vetett faforgács a lecsiszolt fölösleg volt; hasábokba préselt fűrészpor.

A tűz jókedvűen duruzsolt. Gestra alaposan megrakta, hogy nagy lángot vessen. A lélegzete hersegve visszhangzott az űrruhájában, ahogy felemelte a fejét, hogy a tűz fényénél körbenézzen. A hatvannégy hajó, melyet ebben a csarnokban helyeztek el, csupa Bandita osztályú Sebes Offenzíva Egység volt; kétszáz-akárhány méter magas, ötven méter átmérőjű szelvényezett hengerek sora. A tűz fénykörét minden oldalról szorongatta a toronyhajók között hullámzó sötét. A férfi megnyomta a kontrollpanelt az elavult űrruha karján, hogy megnagyítsa a sisakban látott képet.

Az űrhajókat mintha tetőtől talpig kitetoválták volna; a hajótesteket zavarba ejtő mintaözön borította, fraktálszerű textúraáradat, amely minden szabad négyzetcentijüket belepte. Gestra több százszor látta, mégis újra és újra ámulatba ejtette.

Néhány alkalommal fellebegett egy-egy hajóhoz, hogy megtapogassa a borítását. Még az évezredes űrruha vastag anyagán keresztül is érezte a durván rovátkolt, domborműszerű felszín megkérgesedett dudorait és vájatait. Közelebbről is megnézte, aztán ránagyított. Bevetette az űrruha reflektorát és a sisak nézőkéj ének radarfunkcióját, hogy megfejtse a rajzolat titkát, és csakhamar nyakig merült a koncentrikus mintarétegek elemzésébe. Az űrruha elektronokkal tapogatta le a felületet, és komplementer színeket vetített a vizsgált felületekre. Azt találta, hogy a zavarba ejtő összetettség elemi szintig lemegy, és még annál is lejjebb; egészen az atomi struktúráig. Alig tudott kivergődni a mandala- és meandermotívumok

útvesztőjéből, a feje zsongott a szertelen, zsibbasztó komplexitástól.

Számtalanszor látott hadihajókról készült felvételeket. Tudta, hogy olyan színű és mintázatú külsőt ölthetnek, amilyet csak kedvük tartja - a legtöbbször stílusosan pokolfeketéék vagy tökéletesen fényvisszaverőek, esetleg egy hologramba burkolóznak, mely a hátuk mögött látható látképet ábrázolja -, de ilyesfajta mintázatot sosem látott. Végigböngészte az Elme archívumait. A hajók tökéletesen simatestűek voltak, amikor betárolták őket. Megkérdezte az Elmét, mi történhetett velük. A kérdést begépelte terminálján, ahogy mindig is tette, amikor kommunikálni akart.

- Miért tetováltak?

Az Elme nem válaszolt azonnal.

- Gondolj rá úgy, Gestra, mint egy különleges páncélra.

Ennél többet nem is tudott kihúzni belőle. Gyanította, hogy sosem fogja megtudni a választ.

A tűz dadogó fénynyelvet öltött a káprázatosan mintázott hajók titokzatos tornyai közé. Az egyetlen hang saját, hosszan visszhangzó lélegzete volt. Csodálatosan egyedül érezhette magát. Még az űrruha kommunikátorát is kikapcsolta, így az Elme sem tudott kapcsolatba lépni vele. Ez maga a tökély; a totális, fokozhatatlan magány. Béke, csönd, lobogó tűz a vákuumban. Lehajtotta a fejét, és elmélyülten figyelte az aprócska lángok táncát.

Valami felvillant a csarnok távoli végében, néhány kilométerrel arrébb. A szíve megdermedt. A valami eltűnt, aztán ismét megcsillant. Akármi is volt, közeledett.

Remegő kézzel kapcsolta be a kommunikátort. Mielőtt be tudta volna gépelni a kérdést, a sisak kijelzőjén betűk villantak fel.

Gestra, látogatónk érkezett. Térj vissza a szállásodra, kérlek.

Tágra nyílt szemmel meredt a szavakra, a szíve hangosan dörömbölt, az agya vadul pörgött. A jelek mozdulatlanul, kérlelhetetlen intenzitással ragyogtak az arca előtt. Az üzenet nem akart eltűnni. Betűről betűre vizsgálta, hibát keresett benne, kétségbeesetten próbálta más jelentéssel felruházni a szavak egymásutánját - hiába. Azok makacsul ugyanazt ismételték, ugyanazt jelentették.

- Látogató - gondolta. - Látogató? Látogató? Látogató?

Másfél évszázad óta először érezte a mindent elsöprő pánikroham közeledtét.

A drón fel-felbukkant az árnyékok között. Az Elme küldte érte, miután konstatálta, hogy máshogy nem tudja elérni. Azt a feladatot kapta, hogy visszacipelje a férfit a szállására. Erre szükség is volt; Gestra annyira remegett, hogy magától egy lépést sem tudott volna tenni.

A hátuk mögött a tűz még fellobbant néhányszor, hősiesen küzdött a súlyos kézként ránehezedő sötétséggel. Aztán a riadtan hunyorgó parázs is megadta magát, és egy utolsót pislogva kihunyt.

5. Kardnyaló

I.

A *Nullszaldó* elnevezésű Analitikus Szofista cirkáló óvatosan kerülgette az üstökösfelhőt a Tremesia I/II csillagrendszer peremén. Radarpászmái letapogatták a sötét, fagyott sziklákat, egyiket a másik után. A Csillaglátó Klán Ötödik Flottájának felderítője elveszett testvérhajója után kutatott.

Az ikernaprendszer üstökösök tekintetében relatíve szegénynek számított; alig százbillióra rúgott a kőalapú vándorok száma. Csakhogy zömük nem az elliptika síkjában keringett, és ez oly mértékben megnehezítette a kutatást, mintha nagyságrendekkel több üstökösmag volna a rendszerben, csak épp többé-kevésbé kétdimenziósnak tekinthető felhőkonfigurációkba tömörülve. Fizikai képtelenség az összeset ellenőrizni; tízezer hajó is kevés lett volna ahhoz, hogy minden radarjelet bevizsgáljon, hátha az egyik kósza szikla mégsem kósza szikla, hanem

mozgásképtelenné vált űrhajó. A *Nullszaldó* mindössze annyit tehetett, hogy futó pillantást vetett a legesélyesebb jelöltekre.

A legegyszerűbb rutineljárás is egy teljes napba került volna, és akkor csak erről az egyetlen rendszerről beszéltünk; ott van további kilenc csillag, mint primer úti cél - no meg nyolcvan kevésbé valószínű naprendszer. Az Ötödik Flotta másik hat hajója hasonló feladatot kapott, hasonló nagyságrendű űr-szénakazlakkal, amiket a legrövidebb időn belül át kellett túrniuk. Keresték a tűt.

A Szofista hajók helyzetjelentésüket és aktuális státuszukat általában egy kompetens orbitálközpontnak, publikus útvonaltervű járműnek vagy egyéb megbízhatónak ítélt entitásnak szokták elküldeni tizenhat norma naponta. A *Békesség Fél Egészség* hatvannégy nappal azután jelentett utoljára az Amfiteátrumbeli Szofista nagykövetségnek, hogy a kötelék elhagyta a mesterséges bolygót.

A nyolcvanadik napon már csak hét hajó jelzett vissza.

A többiek azonnal felfüggesztették az előrenyomulást - már ha egyáltalán folytatni akarták. Újabb négy nap telt el, és még mindig semmi hír; senki sem hallott az elveszett bárányról. Az Ötödik Flotta megmaradt egységei arrafelé vették az irányt, ahol a *Békesség Fél Egészségnek* emberi számítások szerint lennie kellett volna. A legközelebbi hajónak öt napba telt az út, a legtávolabbinak tizenhétbe.

Abból indultak ki, hogy társuk ráérős tempóban haladt, kisebb-nagyobb kitérőkkel, mint aki szimatot fogott, és elindul becserkészni a vadat. Feltételezték, hogy valamelyik naprendszeren belül kell keresniük, esetleg egy kisebb csillagködben vagy gázfelhőben. Azt is remélték, hogy még véletlenül sem bújócskázik velük - vagy rejtegeti előlük valaki más.

A csillagok környékét viszonylag könnyű ellenőrizni: egy űrhajó a maga félmillió tonnájával és vaskos antianyagkészletével (hogy a többi extra rakománytípust ne is említsük) légypiszoknak számít egy átlagos naphoz képest, ám ha valami fatális véletlen folytán mégis belepottyanna egy csillagba, apró, de annál félreérthetetlenebb fényjelet hagyna annak felszínén, ami néhány napon át egészen biztosan érzékelhető lenne. Elég tehát egyetlen pillantást vetni egy csillagra, és egyértelműen kiderül, valóban szerencsétlenség áldozatává lett-e a társuk. A szilárd felszínű égitestek sem okoznak különösebb fejtörést, hacsak a hajó (vagy valaki más) nem játszik bújócskát a mentőosztaggal. Ez persze az adott helyzetben egyáltalán nem zárható ki mint lehetőség - sőt, a maga módján racionálisabb magyarázatnak tűnhet, mint hogy egy újgenerációs csillaghajó tehetetlenül belesodródjon egy természeti katasztrófába, vagy végzetes műszaki hiba áldozatául essen. A gázbolygók lényegesen komolyabb kihívást jelentenek, de az aszteroidagyűrűk is alaposan feladják a leckét, egy középsűrű üstökösfelhő pedig maga az überelhetetlen rémálom.

A naprendszerek belső struktúrája és az üstökösköd közötti zónában terjedelmes és ordítóan nyilvánvaló dolgokat érdemes csak keresni - önjáró fémfecniket és sötétben settenkedő szökevényeket nem. A csillagközi űrrel hasonló a helyzet, épp csak egy fokozattal reménytelenebb; ha a keresett objektum kisebb, mint egy bolygó, és nem sugározza a koordinátáit folyamatosan, azt lámpással sem találják meg többé.

A *Nullszaldónak* és legénységének - a flottához, a Klánhoz és a többi Szofistához hasonlóan - nem voltak illúziói a mentőexpedícióval kapcsolatban. Hogy miért vállalkoztak rá mégis? Mert az ember ilyenkor egyszerűen nem ülhet karba tett kézzel. Mindig van rá esély - legyen az bármilyen elhanyagolható -, hogy testvérhajójuk egy bosszantóan nyilvánvaló helyen rostokol (például egy bolygó körül kering, vagy egyhatod Immobilón vesztegel egy nagyobbacska égitest mellett). Hogyan tudnának később a tükörbe nézni, ha egyszer csak kiderülne, hogy társuk egész idő alatt ott volt az orruk előtt, már a kezdet kezdetén megmenthették volna, és csak azért veszett oda, mert a rideg, praktikus (és kényelmes) statisztikai álláspontra helyezkedtek, és nem vették a fáradságot, hogy tegyenek valamit, ami

egy kicsit is ellentmond a józan paraszti észnek... Ennek ellenére az ügynek nem létezett optimista forgatókönyve, mert mondjon bárki bármit, csodák nincsenek.

Mindent egybevéve volt az efféle megkésett mentőakciókban valami sötéten morbid. Valami kegyetlenül nyomasztó. A történet rég nem a túlélők felkutatásáról szólt. Nem mentőakció volt, hanem megkésett vigília a halottakért. A gyászmenet első stációja.

Eseménytelenül peregtek a napok, egyik a másik után. A hajók tudatában voltak annak, hogy ami *Békesség Fél Egészséggel* történt, velük is bármikor megeshet, így aztán óránként adtak egymásnak helyzetjelentést.

Tizenhat nappal azután, hogy az első hajó belefogott a kutatásba (és több száz átfésült csillagrendszerrel később) a kezdeti lendület lanyhulni látszott. A következő néhány nap során öt hajó visszatért a Felső Sziromörvény eredetileg felderíteni kívánt régióiba, míg kettő hátramaradt abban a zónában, ahol a *Békesség Fél Egészséget* sejtették. Jóval lelkiismeretesebben fésülték át a soron következő csillagrendszereket, mint ahogy a küldetési profil előírta. Még mindig nem adták fel a reményt, hogy megtalálják az elveszett hajót - vagy legalábbis kiderítik, mi történt vele.

Tizenhat napjuk volt a kutatásra; a szerencsétlen incidenst a flotta ennyi időn át kezelte bizalmas információként. A Csillaglátó Klán az ezt követő nyolcadik napon közli a szomorú hírt a Szofista társadalommal, és egy újabb hónapra rá a galaxis többi része is értesülhet a hajó eltűnéséről - már ha érdekli őket egyáltalán. De ez a lényegen nem sokat változtat; a Szofisták gondját viselik az övéiknek, és ebben senki más asszisztenciájára nem számítanak.

A *Nullszaldó* kifarolt az utolsóként átkutatott csillagrendszerből, és melankolikus megkönnyebbüléssel figyelte a távolodó vörös óriást. Nem tartozott a hátrahagyott kéttagú kutatócsapatba; éppen eredeti pozíciója felé igyekezett, ahol annak idején értesült a *Békesség Fél Egészség* eltűnéséről. Miközben távolodott a gigantikus naptól, finomra hangolt érzékelő rendszereivel folyamatosan a környező űrt tapogatta. Útközben keresztezte két apró, csonttá fagyott bolygó pályáját, és tovább száguldott érintőirányban a sötét, élettelen üstökösmagok között. A legközelebbi nap felé igyekezett. Útközben a csillagközi teret is végigsöpörte érzékelőivel. Még mindig reménykedett - és persze rettegett is attól, mit lök az útjába a balsors. De... semmi. Az Esperi magányos, parázsvörös gubója lassan kihunyt a háta mögött, mint a szikra, amit a fagyos éjszaka hamuvá fonnyaszt.

Néhány órával később a hajó átlépte a régióhatárt, és tovább zúgott a számára leosztott távoli, nevesincs csillagok felé.

II.

[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28.860. 0446]
xRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*
oExtrém *Először Tölts*
Találtam valamit.

Vess egy pillantást a *Fémes Villanás* és a *Tartózkodási Helye Ismeretlen* útvonaltervére (GeoSzek csatolva); ami a *Mondjam Vagy Mutassam* mozgását illeti, arra csak következtetni tudtam. Tizenkilenc nappal ezelőtt az előbbi kettő szinte percre pontosan irányt váltott. Mit tesz isten, a Holtpont felfedezését jegyző *Gyógyítható Balsors* szintén radikális pályamódosításba kezdett; mit gondolsz, mikor? Tizenkilenc nappal ezelőtt. Új haladási iránya nyílegyenesen a Holtponthoz vezet.

Aztán itt ez a jelentés a *Remekbe szabott Ürügy* nevű ÁKE-től - melyet sajátságos ízlésvilágú barátunk, a *Fehér Folt* felügyeletével bíztak meg -, miszerint a *Fehér Folt* két nappal ezelőtt váratlanul elhagyta a legutóbbi szemétdombot, ahol kukázott. Amikor utoljára látták, éppen az Alsó Sziromörvény felé tartott. Szerintem egyenesen az Amfiteátrumba megy.

∞

[M32szűkfrekvenciatartományúsugár,érk. @n4.28.860.2426]

xExtrém *Először Tölts*

oRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*

Értem. Na és?

∞

Tényleg ilyen nehéz felfogású vagy?

∞

A legkevésbé sem. Neked van üldözési mániád.

Az Anomália és a kapcsolt események tucatnyi előzőleg közzétett útitervet vágtak gajra, ezt te is tudod. Magunk közt szólva én is csak a megfelelő ürügyre várok, hogy odasompolyoghassak, és rábandzsíthassak a helyszínre egy közeli csillag takarásából. Különben meg, ahogy magad is rámutattál, a jó öreg Kukás az Alsó Sziromörvény felé araszol, és nem a Felső felé.

∞

Ott fognak találkozni. Hát nem egyértelmű? De nem ez a lényeg, hanem hogy ezek hárman egyszerre indultak el.

∞

Ha jól látom, durván ötórás intervallumon belül történt a dolog. Ez messze nincs „egyszerre". És még ha igazad is volna; mit jelent mindez, hm? Mi a frászkarika történhetett tizen-akárhány nappal ezelőtt?

[M32 rezgetett szűkfrekvencia]

Téged nem aggaszt, hogy egyesek a Kontakt-RK bizottságok legmagasabb köreiből privát összeesküvést szövögetnek? Hogy új információra tettek szert, vagy fülest kaptak valahonnan, azt nem tudom, de akárhogy is, láthatólag elfelejtették megosztani velünk. Hát ezért olyan különleges a tizenkilenc nappal ezelőtti eset; semmiféle egybeesés nem nevezhető véletlennek azóta, hogy ötvenhét nappal ezelőtt a Holtpont közvetlen közelében megtörtént, ami megtörtént.

∞

Persze, igazad van. Igen. NA ÉS?!

Ugyan, drága barátom, nézz magadba! Melyikünk ne vett volna részt virtuális csínytevésekben, szövögetett nagyra törő terveket, gyártotta magában (esetleg társaságban) a stratégiai manőverek garmadáját, vagy épített boldogan dudorászva kártyavárat elterelő hadműveletekből? Valld csak be: annál jobban élvezzük, minél szövevényesebb, kuszább és legfőképp zűrösebb az élet, és minél fontosabb ügyekben keverhetjük a szart. Hogy bírnánk ki máskülönben a piszkosszürke hétköznapokat?

Szóval szerinted néhány barátunk a Munkacsoportból talált valami érdekeset. Legyen nekik, én azt mondom! Veled még sohasem történt meg, hogy felfedeztél valamit, amiről azt gondoltad, hogy remek móka sülhet ki belőle, vagy (ami még jobb) véresen komoly, sorsfordító dolog, ami miatt megéri kockázatot vállalni - viszont érthető okokból nem szeretted volna nagydobra verni saját szereped az ügyben, akár mert nem akartál nyilvánosan pofára esni, vagy egyszerűen jólesett titkolózni, l'art pour l'art?

Ha engem kérdezd, nincs itt semmiféle konspiráció. És ha mégis van, az a tökéletesen ártalmatlan fajtából való. Különben is, gondolkoztál már azon, mire fel szerveződik ez az állítólagos palotaforradalom? Ha csak egy maroknyi túlmotoros kollégáról van szó, akik kedvükre rajcsúroznak a Felső Sziromörvényben, nem kellene inkább örülni, hogy valamivel lefoglalják magukat?

∞

De hát soha nem történt ehhez fogható! A fenébe is, megőrülök, hacsak eszembe jut... Szembekerültünk az első valódi kontextushalállal, és rosszul

áll a szénánk. Sőt, kifejezetten kétségbeejtő a helyzet. Évezredeken át mást se csináltunk, csak veregettük a saját vállunkat, amiért ilyen bölcsek és érettek vagyunk. Sütkéreztünk szellemi szabadságunk fényében, szajkóztuk, hogy (másokkal ellentétben) bennünk nem munkáinak alantas ösztönök, nem korlátoznak a szellemi és fizikai nyomor kovácsolta béklyók. Attól félek - mit félek: rettegek! -, hogy az anyagi világtól való függetlenségünk vakká és süketté tett bennünket. Azért vagyunk jók, mert sosem kaptunk más választási lehetőséget. Az önzetlenség volt az egyetlen alternatívánk.

És akkor egyik pillanatról a másikra az ölünkbe pottyan valami, amit nem tudunk reprodukálni, sőt, még szimulálni sem; valami, ami a mi számunkra éppolyan értékes, mint a nemesfémek, drágakövek vagy betöretlen szűzföldek a régi korok humanoid uralkodóinak. Könnyen kiderülhet, hogy csalásban, hazugságban, intrikában és áskálódásban túlteszünk bármelyik véreskezű pszichopatán. Bármire hajlandóak vagyunk. Bármire.

Felnőtt maskarában pózoló gyermekek, akik azzal hitegetik magukat, hogy az őszinte, gondtalan ártatlanság kora sosem múlik el fölöttük - hát ezek vagyunk mi.

∞

De kedves barátom, még semmi sem történt!

∞

Még nem.

Te talán nem végezted el a számításokat? Megfogadtam a tanácsodat, és több időt szenteltem a matematikai modellezésnek. Végigzongoráztam valamennyi lehetséges esetet, megvizsgáltam a konklúziókat. Amit találtam, az több, mint riasztó. Fogalmam sincs, mi kellene hozzá, hogy megállítsuk ezt a lavinát. Őszintén szólva azt sem tudom, mi az, ami elindította. Csak az biztos, hogy a legkevésbé sem vagyunk urai a helyzetnek.

∞

Úgy értettem, hogy töltsd önfeledt szórakozással az időt! Mellesleg - javíts ki, ha tévedek - szimulációról beszélünk, feltételezésekről, absztrakcióról. Ne tulajdoníts ezeknek nagyobb jelentőséget, mint amennyit érdemelnek. Az alternatívák nem keverendők össze a valósággal. Inkább azt figyeld, mi zajlik körülötted! Rendkívül izgalmas jelenséggel van dolgunk, és minden elképzelhető óvintézkedést megtettünk, hogy megbirkózzunk vele. Néhányan közülünk dicséretre méltó vállalkozó kedvről tesznek tanúbizonyságot, míg mások - magunkat is beleértve - óvatosak, és ez éppolyan helyénvaló, mint az ő ambíciójuk. Úgy is mondhatnám, a kettő remekül kiegészíti egymást. Egyszóval nincs okunk mástól félni, mint önnön zabolátlan fantáziánktól.

∞

Talán igazad van. Az egész az én hibám. Akárhová nézek, mindenütt rémeket látok. Csak magamat okolhatom. A rend kedvéért még utánanézek néhány dolognak, de tökéletesen értelek.

Tedd, ha muszáj, de...

Tudod, mi a te bajod? Ez a viszketeg, gyötrő kíváncsiság. Amikor valaki olyan mélyre áshatja bele magát valamibe, mint mi - méghozzá azzal az analitikus kapacitással, amelynek mindannyian birtokában vagyunk -, akkor egyre több rejtett összefüggést fedez fel. Mi értelme ennyire beletemetkezni valamibe, ha ezáltal elveszted a kapcsolatot a napsütötte valósággal? Félre a csákánnyal és a bányászlámpával, barátom, és szívd tele magad friss levegővel!

∞

Hálás vagyok a jó tanácsodért. Megnyugtattál. És persze fontolóra veszem, amit mondtál. Tartsuk a kapcsolatot.

Egyelőre búcsúzom.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. 81-14.28.862.3465]
xExtrém *Először Tölts*
oKRH *Kalandorok Kíméljenek*
Az Új Kedves Érkeztére Várván **újra megkeresett (fájl csatolva).**
Bűzlik az egész.
∞
[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. 8/-14.28.862.3980]
xKRH *Kalandorok Kíméljenek*
oExtrém *Először Tölts*
Még mindig úgy gondolom, hogy be kellene avatnunk. Mostanra már biztosan sejti, hogy te sem vagy tiszta.
∞
Na ne! És mi lesz a jó híremmel?!
A tréfát félretéve: ne feledd, hogy még mindig a sötétben tapogatózunk. Továbbra sem lehetünk biztosak abban, valóban összeesküvésről van-e szó, és nem csak kedvenc türelemjátékunkról, az egymást túlokoskodó, klikkes baromságról. Mi értelme volna újabb taggal bővíteni a csapatot? Ok és okozatvájár barátunk úgy viselkedik, mintha közénk tartozna, de halvány gőze sincs a bennünket összetartó szkepszisről. Ha megosztjuk vele az aggodalmainkat, azzal semmit sem nyerünk. Tegyük fel, hogy igazat mond; ebben az esetben akarva-akaratlanul a mi kezünkre játszik. Ha rajtakapják, mi trallallázva moshatjuk kezeinket. Ha viszont az ő oldalukon áll, akkor az a célja, hogy csapdába csaljon, ergo a továbbiakban is folyamatosan potyogtatja majd elénk az izgalmasabbnál izgalmasabb információmorzsákat, és a mi tisztességünkön így sem esik csorba. Szóval, mit szólsz? Remélem, meggyőztelek.
Váltsunk is témát. Van már konkrét terved? Mit derítettél ki privátkopói minőségedben?
∞
Ne is kérdezd! Szinte semmit. Hosszadalmas oknyomozás után mindössze egyetlen távoli eshetőség merült fel, és az is csak egy vérszegény feltételezés, melyet egy másik feltételezésre alapozva állítottam fel.
∞
Ne csigázz!
∞
Nos hát… Először hadd tegyek fel egy kérdést: szerinted miért léptünk kapcsolatba régi barátunkkal és harcostársunkkal?
∞
Hát… természetesen hogy kikérjük hírhedten objektív véleményét. Mi másért?
∞
Én is éppen ettől tartok.
De egyelőre nem mondhatok többet.
∞
Tessék? Ne légy röhejes. Inkább mesélj!
∞
Nem. Emlékezz csak, mit mondtál az imént arról, mennyire ódzkodunk közkinccsé tenni az ötleteinket, főleg ha később kínos helyzetbe kerülhetünk miattuk.
∞
Nem lehetsz ekkora tahó! Azok után, hogy megosztottam
veled…
∞
Igen, persze. Megosztottad velem a lehetőséget, hogy nyakig

belekeveredjek. Utólag is kösz.

∞

Micsoda, már ez is az én hibám?! Bocsánatot kértem, nem?

Legközelebb egy árva kukkot se szólok!

∞

Ha az *Új Kedves Érkeztére Várván* rájön, ki továbbította az infót, ami oda vezetett, hogy a *Gyógyítható Balsors* keresni kezdte a...

∞

Nekem mondod? Nézd, én igazán mindent megteszek, ami tőlem telik.

Egy beavatott hajót előreküldtem az Amfiteátrumba, biztos, ami biztos. A dolgok jelenlegi állása szerint ott fognak kulminálni az események.

∞

Kulminálni?

Isten ments, hogy odáig fajuljanak a dolgok...

III.

A bőregér eszelős cirpelés közepette pattant le a célfal közepéről, és egyenesen Genar-Hofoen felé süvített. Kétségbeesetten csapkodott apró, csonka szárnyaival; szánalmas igyekezettel próbálta korrigálni röppályáját. Egyik szárnya rongyosra szakadt, talán el is volt törve. A férfihoz közeledve sikerült enyhe ívben kitérnie. Genar-Hofoen meglendítette az ütőt, és teljes erőből belevágta a teremtménybe, ami visongva pattant vissza róla. Egyenesen a pontszerző falnak akarta küldeni, de a lövés külpontosra sikeredett, így a pörgő-forgó szárnyas a jobb oldali záloglemez felé zúgott. Kurva élet, gondolta a férfi. A bőregér szánalmas erőfeszítéssel kavarta a levegőt, és egyre inkább a záloglemez felé húzott.

Háromár előrelendült, és az elülső csápjához szíjazott ütő egyetlen pöccintésével - egy messze visszhangzó „Hopplá!" kíséretében -, ismét beledurrantotta a pontszerzőfal közepébe. A bőregér nekipuffant a célkörnek, és olyan szögben pattant le róla, amit fizikai képtelenség volt visszaütni. Genar-Hofoen utána vetette magát, de az aléltan elzúgott mellette. A férfit továbbvitte a lendület, elesett, és kettőt-hármat gördült a földön. A zselémezőruha megfeszült, ahogy felfogta a becsapódás erejét. A férfi ülő helyzetbe tornázta magát, és körülnézett. Hangosan lihegett, a szíve úgy vert, mint egy tamtam dob. Aláz gravitációban ezt a játékot egy másik emberrel is nehéz volna játszani; egy alázzal - még ha az illető manipulátorai felét sportszerűen hátra is kötötte -, nos, embert próbáló feladat volt. Finoman szólva.

- Add fel, töpszli! - recsegte Háromár, és a bőregér felé vette az irányt, ami mozdulatlanul hevert a hátsó szervavonalnál. Ahogy elhaladt a férfi mellett, egyik manipulátorát futólag az álla alá pöckölte, és egyetlen mozdulattal talpra rántotta. A gesztust minden bizonnyal a segítő szándék vezérelte, de egy védtelen emberi gerincet biztosan eltört volna. Genar-Hofoen úgy érezte magát, mint a hangya, amit kilőtt a katapult. Azon kapta magát, hogy tehetetlenül repül a plafon felé, idétlenül hadonászó végtagokkal.

- Baromagyú! - dünnyögte a zselémező védőruha, ahogy Genar-Hofoen elérte röppályája legmagasabb pontját. Feltételezte, hogy a megjegyzés Háromárra vonatkozik. Egy csáp tekeredett a dereka köré, mint valami ostor.

- 'Oppá! - csettintett Háromár, és meglepő gyengédséggel plántálta a földre. - Ne haragudj, kis barátom - vigyorogta. - Tudod, hogy szól a mondás: a bölcs tudja, meddig az addig, különösen, ha bolond szerencséje van, he? - Viszonylag gyengéden kupán csapta a férfit, aztán a mozdulatlan bőregér felé indult.

Undorodva böködte az ütőjével a gyanúsan ernyedt állatot.

- Már ezek se a régiek - állapította meg. - Bezzeg apáink keménytenyészetei... - Különös, csikorgó hangot hallatott, amit Genar-Hofoen melankolikus sóhajként értelmezett.

- Csápos gennyláda - dühöngött a ruha.

- De kérlek! - gondolta a férfi, magában vigyorogva.

- Bocs. Elragadtattam magam. A ruha nem volt a legjobb hangulatban. Mostanában a szokásosnál is több időt töltöttek édes kettesben, mert nem tetszett neki a férfi számára kiutalt lakóegység. Ragaszkodott hozzá, hogy Genar-Hofoen alvás közben is magán tartsa. A férfi hőzöngött és tiltakozott, de nem vitte túlzásba; túl sok különös szag terjengett a lakosztályban ahhoz, hogy feltétel nélkül megbízzon az alázok emberi létfeltételekre rittyentett ellátórendszerében. A védőruha egyetlen nagylelkű engedményt tett: éjszakánként szabadon hagyta az arcát. Így ha beüt a mennydörgős ménkű, vagy szívrohamszerű váratlansággal eljön a világvége (esetleg mindkettő egyszerre), akkor is meg tudja védeni puhány és bosszantóan felelőtlen emberi töltelékét.

Háromár az ütője nyelével felkaparta a bőregeret a földről, és laza mozdulattal áthajította az átlátszó körítőfalon túlra, a nézők széksorai közé. Aztán megdöngette a falat. A túloldalon szendergő kasztrált rémülten haptákba vágta magát.

- Ébresztő, álomkóros penészzsák! - süvöltötte. - Új bőrt ide! Talán tapsra vársz?

A herélt növendék aláz csáphegyre pattant, szemkocsányai majdnem összeakadtak rémületében. Egyik reszkető végtagjával belekotort egy apró ketrecbe, a másikkal kinyitotta a zsilipet a játéktér falán. Kiemelt egy bőregeret a tucatnyi állatka közül, melyek összekötözve hevertek a ketrecben, és lesunyt szenzordudorral a kifejlett aláznak nyújtotta. Háromár türelmetlenül kikapta a manipulátorából, aztán belesziszegett a képébe. Az eunuch összerezzent, és sietve becsukta az ajtót.

- Nna! - trombitálta Háromár diadalmasan. Elülső csurgójára helyezte a ficánkoló bőregeret, és eltépte a tartózsinórt. - Mit szólnál egy újabb menethez, emberparány? - Kiköpte a zsineget, és manipulátorával könnyedén fel-feldobta az apró denevért. Az hasztalanul hadonászott megcsonkított szárnyaival.

- Miért is ne? - kérdezte Genar-Hofoen hűvösen. A világ minden kincséért sem ismerte volna el Háromár előtt, hogy alig áll a lábán.

- Kilenc null ide, ha jól emlékszem - húzta ki magát az aláz, és meglóbálta a bőregeret. - Szóval - dunnyogta reszelős hangon -, most jön csak a móka! - Megigazította a kapálózó dögöt, szemkocsányai előrehajoltak, hogy jobban lássa. Finom, alig észrevehető mozgás hullámzott végig csurgóredői körül, melyet éles sivítás és alig hallható pukkanás kísért.

Háromár a magasba emelte a szerencsétlen állatot, és elégedetten csettegett.

- Meg is volnánk - jelentette be. - A vakegér színt visz a játékba.

Azzal a kapálózó, keservesen nyávogó parányt Genar-Hofoennek hajította.

- Szerva ott!

A Kultúrának komoly gondjai voltak az Alázzal. Ha már itt tartunk, az Aláznak is komoly gondjai voltak a Kultúrával, de a kettőt összehasonlítva utóbbi látszott a szimplább ügynek. Az Aláznak az fájt, hogy nem hagyják szabadon garázdálkodni. A Kultúra problémája egészen más természetű volt. Mint amikor a lábatlan rokkantnak krónikusan viszket a bal nagyujja. Leginkább az bökte a csőrüket, hogy az Aláz, mint faj egyáltalán létezik - és a saját játékszabályai béklyójába vert Kultúra semmit sem tehet ellene.

A probléma lényegében a galaktikus topográfia szerencsétlen peremfeltételeiből eredt; a rossz időzítés és történelmi léptékű pech utánozhatatlan összjátékából. A nehezen behatárolható régió, melyből a Kultúrát alapító fajok származtak, az aláz anyabolygóhoz képest a galaxis távoli csücskében helyezkedett el, így nem csoda, ha kapcsolatuk egy csomó banális okból kifolyólag hosszú ideig igencsak felületesnek volt mondható. Mire a Kultúra eljutott odáig, hogy megismerje az alázok valódi természetét - ez nem sokkal az idiri háború után történt, ami abban az időben a Kultúra valamennyi szabad kapacitását lekötötte -, az Aláz már az élbolyban parádézott, a lendületesen fejlődő fajok elitjében. Háború nélkül nehezen lehetett volna a természetüket (vagy legalább a viselkedésüket) elfogadható irányba terelni.

Néhány kultúrabeli Elme a tények ismeretében arra a konklúzióra jutott, hogy egy

gyors és halálos erejű csapással megnyugtatóan lehetne rendezni a helyzetet. Már akkor tudták, hogy a kutya se fog hallgatni rájuk, mielőtt hangot adtak volna a véleményüknek. A Kultúra katonai potenciálja sohasem látott magasságokban szárnyalt, azonban ezzel együtt izmosodott az össztársadalmi eltökéltség, hogy - miután közös erővel elérték a célt, és megállították az idiriek úthengerként dübörgő expanzióját -, a Kultúra sohasem tör többé hadászati babérokra. Mialatt az Elmék szűk csoportja meggyőzőbbnél meggyőzőbb módon bizonygatta, hogy a villámháború minden érintettnek előnyére válna - az Aláznak is, legalábbis közép- és hosszú távon -, addig a Kultúra hajóinak tízezreit szerelték le, deaktiválták, szedték alkatrészeire és tárolták be, a trilliós lakosság pedig a jól végzett munka örömével (és az igazán békeszerető lelkek utánozhatatlan lelkesedésével) vetette bele magát az önfeledt szórakozás testi-lelki nirvánájába. Keresve sem találtak volna alkalmatlanabb időt arra, hogy a vérontás folytatása mellett érveljenek.

Az ötletet tehát elvetették. A probléma viszont továbbra is adva volt.

Az Aláz paranoiás gyanakvással vagy kedélyes lenézéssel kezelte a vele kapcsolatba kerülő fajokat - attól függően, hogy a szóban forgó civilizáció előttük járt vagy mögöttük kullogott technológiai fejlettség tekintetében. Akadt egy relatíve fejlett szomszédos kultúra - név szerint a Padressahl -, amely evolúciós háttér tekintetében és fizikai megjelenésében nagyjából-egészében hasonlított az Alázra, így utóbbiak az egyívásúaknak kijáró rokonszenvvel (afféle földiként) kezelték őket. Morális paramétereiket tekintve azonban inkább a Kultúrára ütöttek; az Alázt a többi helyi hordával együtt a szárnyuk alá vették, és szorgalmasan vezették az önkontroll és összeférhetőség hosszú és rögös útján. Dicséretükre legyen mondva, monomániás eltökéltséggel igyekeztek csápos pártfogoltjaikat szalonképes viselkedésre idomítani; tették ezt annyi évszázada, hogy már maguk sem tudták az idejét. Talán nem is akarták tudni.

Az alázok - többek között - a nevüket is a padressahlitáktól kapták; eredetileg ugyanis szülőbolygójuk után isszorilieknek hívták őket. Az Aláz gúnynevet egy emlékezetes epizódot követően kapták, melyben a címzettek egy padressahlita kereskedelmi küldöttséget önjáró élelemcsomagnak néztek. Finom célzásnak szánták, afféle diplomáciai taposóaknának, de az isszoriliek addig ízlelgették a szót, mígnem úgy döntöttek, hogy az elnevezés összegzi létük kvintesszenciáját - így nem csoda, ha azután is lelkesen ragaszkodtak hozzá, hogy laza érdekszövetséget kötöttek a padressahlitákkal.

Bő évszázaddal az idiri háború után a padressahliták elkövették azt az otromba - és a Kultúra szemében megbocsáthatatlannak számító - hibát, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül az öröklétbe szublimáltak, méghozzá a létező legrosszabb lélektani pillanatban. A pórázról elszabadult alázok kaptak az alkalmon, és azonnal belemartak a Kultúra hosszan kígyózó (és nem mindig önkéntes alapon szerveződő) civilizációs karavánjának metaforikus ülepébe, majd ugyanazzal a lendülettel megtépázták a kevésbé fejlett szomszédos fajokat, melyeket addig senki sem tartott kapcsolatteremtésre alkalmasnak.

A cinikusabb kultúrabeli Elmék úgy vélték, hogy a padressahliták (legalábbis részben) azért tenyereltek rá olyan hévvel a hipertérugrás gombra, és kapcsoltak utánunk-a-vízözön fokozatba, mert frusztrálta őket az aláz természet egetverő rusnyasága. Ezt a feltételezésüket persze nem tudták bizonyítani - igaz, megcáfolni sem.

Akárhogy is, némi politikai kötélhúzás és tucatnyi ügyesen csomagolt technológiai ingyen ajándék árán (ezeket az Aláz Titkosszolgálati Regiment rendszerint ipari kémgárdájuk legújabb sikerének könyvelte el), informális kupak- és szenzordudortanácsok, valamint arcpirító összegű kenőpénzek segítségével (utóbbi az átlag kultúrabeli Elme kifinomult intellektusához mérten ocsmányul direkt, viszont tagadhatatlanul hatékony eszköz) az Aláz végül csatlakozott a galaktikus metacivilizáció népes kommunájához. Kicsikarták belőlük az ígéretet, hogy szinte

kivétel nélkül betartják a szabályokat, és azt is elfogadtatták velük, hogy rajtuk kívül más lényeknek is lehetnek jogaik - vagy legalábbis tolerálható igényeik (úgymint az élethez, a szabadsághoz és az önrendelkezéshez való jog, meg csupa hasonló badarság), ami alkalmanként akár felül is írhatja a magától értetődően logikus és ésszerű, sőt, egyenesen szent aláz kiváltságot, hogy azt tegyék, amihez csak kedvük szottyan - azzal, akivel csak kedvük szottyan.

Ez azonban időleges megoldást jelentett a problémára. Ha az Aláz csupán egy újabb rossz modorral megáldott, kérges lelkű és éretlen, ámde technológiailag stagnáló expanzionista kalandorbanda lett volna a sok közül, a Kultúra hamar napirendre tért volna a dolog felett, és előbb-utóbb az aláz problematika is beleolvadt volna a kreatívan szadisztikus fajok önkifejezési kísérleteinek galaktikus kakofóniájába.

A baj azonban ennél jóval mélyebben gyökerezett. Az alázok már évezredekkel azelőtt rájöttek, hogyan kell lépésről lépésre átalakítani közvetlen környezetük flóráját és faunáját, hogy elszabadultak volna ködbe burkolózó anyaholdjukról, az Isszorilról. Meglepően korán felfedezték, hogyan piszkálhatnak bele saját genetikai örökségükbe - amely némi csiszolásra szorult, már csak nyilvánvaló felsőbbrendűségük okán is -, és egyúttal azon élőlények biológiai felépítését is megváltoztatták, melyekkel anyagbolygójukon osztoztak.

Ezen lények genetikáját kényük-kedvük szerint átszabták, leginkább saját szórakoztatásukat tartva szem előtt. Az eredményt egy kultúrabeli Elme igen találóan úgy írta le, mint az ideológiai bázissal megtámogatott szadizmus genetikai visszacsatolás által működtetett és folyamatosan továbbcizellált, globális léptékű holokausztja.

Az aláz társadalmi berendezkedés a kíméletlenül kizsákmányolt fiatal heréltek és elnyomott nőstények népes rétegén alapult. Utóbbiak - hacsak nem születtek a legmagasabb rangú családokba, bár néha még ez sem javított látványosan a helyzetükön - szerencsésnek mondhatták magukat, ha csak a saját törzsükből származó hímek követtek el rajtuk erőszakot napi rendszerességgel. A közvélemény - a Kultúrában legalábbis - riasztónak ítélte a tényt, hogy az alázok egyik leglényegesebb genetikai beavatkozása éppen nőstényeik testfelépítését érintette; úgy intézték, hogy a szexuális aktus a lehető legkevésbé legyen örömteli a számukra; összességében jóval fájdalmasabb tevékenységet kreáltak belőle, mint ahogy az anatómiájuk megkívánta volna. Tették mindezt azzal a felkiáltással, hogy a faj javát köll szolgálni, nem pedig az egyén öncélú örömét!

Ha az átlag aláz hajtóvadászatra indul - legyen szó legkedveltebb zsákmányállatáról, a mesterségesen kigömbölyített fafutóról, a levélhabzsról, a paratetűről, esetleg a rituális vedlőkéről -, azt általában egy röptekocsin teszi, melyet sebesszárnynak nevezett állatok húznak. Ezek a szárnyasok örökös félelemben tengetik mindennapjaikat; idegrendszerüket és feromonreceptoraikat rettegésre hangolták. Ahogy gazdáik a vadászat hevében egyre izgatottabbakká válnak, és egyre többet izzadnak ki a megfelelő szaganyagokból, a szerencsétlen szárnyasok annál öngyilkosabb módokon igyekszenek elszabadulni a közelükből.

A zsákmányállatokat is mesterségesen beoltották félelemmel; többségük már az alázok puszta látványától bezsong, így aztán nem csoda, ha a szokásosnál is szórakoztatóbb manőverekre vetemedik menekülés közben.

Az alázok bőrét ősidők óta egy apró állatfaj tisztogatja, a kaparóg. A falánk parány genetikailag feljavított verziójába csillapíthatatlan farkaséhséget oltottak. Hacsak nem üti ki őket a kimerültség, szó szerint durranásig tömik magukat az alázok elhalt hámsejtjeivel.

Ami a domesztikált tenyészállatokat illeti, ezeknek a közvélemény szerint sokkal ízletesebb a húsuk, ha súlyos stressz közepette élnek és halnak. Eredeti karakterisztikájukat túlérzékeny-ideges irányba tolták el, és a tenyésztési körülményekkel ügyesen rájátszottak a hatásra. Minden valamirevaló aláz édesanyja

metilacetilénjére fogadná, hogy csak így sikerülhet azt a fajta táplálékot előállítani, mely jó eséllyel indulhat a leginspirálóbb tápanyag címért az eseményhorizont innenső oldalán.

A példákat a végtelenségig lehetne sorolni; az alázok között járva az ember lépten-nyomon a genetikai manipuláció kreatív, helyenként kifejezetten művészi igényű megjelenési formáiba ütközik. Féktelen kollektív önzésük által - ami az ő szemükben tökéletesen megkülönböztethetetlen az őszinte, szívből jövő önzetlenségtől -, olyan társadalomlélektani formációt állítottak elő, amelynek puszta elképzelése is heveny okádhatnékot gerjesztene a civilizált társadalmak jobb érzésű tagjaiban. Utánozhatatlanul kiborító; ez az Aláz. „Előre a fájdalom útján!" így szól a sokat idézett népi bölcsesség; Genar-Hofoen Háromártól is több ízben hallotta. Már nem emlékezett rá pontosan, de az ezredes valószínűleg egy kedélyesen elkurjongatott „Hohohó!"-val zárta a gondolatot. A Kultúra tehetetlenül állt az Aláz mint kategória előtt. Tökéletesen kezelhetetlenek voltak; bebetonozódott hozzáállásukkal és elhajlott, beteges etikátlanságukkal egyszerűen nem lehetett mit kezdeni. Gépeket ajánlottak nekik, hogy azokkal végeztessék a fiatal kasztráltak munkáját. Az alázok jót mulattak az ötleten; hiszen ők maguk is meg tudták építeni saját gépeiket. Hol maradna a felsőbbrendűnek kijáró respektus, ha holmi sótlan konzervdoboz szolgálja ki őket?

A Kultúra remekül kidolgozott érvrendszerrel felfegyverkezve győzködte az Alázt, hogy más módjai is vannak a túlnépesedés és az egyenes ági örökösödés szabályozásának a genetikai csonkításon és a szervezetten elkövetett erőszaktételen kívül, melyet saját nőstényeikkel szemben intézményesítettek. A mesterségesen előállított tartályhús fogyasztásának előnyeiről is hosszasan értekeztek - ami ráadásul sokkal táplálóbb, mint az igazi -, és felajánlották a legkedveltebb aláz zsákmányállatok élethű mesterséges verzióit; ezeket a javaslatokat sokcsápos tárgyalópartnereik a kedélyes hümmögéstől a lenéző mosolyon át a harsány röhögésig terjedő skálán jutalmazták.

Genar-Hofoen ettől függetlenül kedvelte ezt a hangos, zavaros és különös népséget. Elvetemültebb pillanataiban odáig jutott, hogy csodálta őket parázs elevenségükért és magával ragadó lelkesedésükért. Ő maga sosem értett egyet azzal a Kultúrában közkeletűnek számító nézettel, miszerint a szenvedés minden formája eleve rossz, és mint ilyen, kiküszöbölendő. Úgy gondolta, bizonyos fokú kizsákmányolás a társadalom fejlődésének természetes velejárója, és lélekben inkább ahhoz a gondolati iskolához húzott, amely szerint az evolúciós lendületnek nem szabad megtörnie. Ezerszer inkább a morálisan foghíjas Aláz-módszer, mint a Kultúra demokratikusan kicentizett kompromisszuma, amikor is a fejlődést egyfajta langymeleg pangással cserélték fel, a valódi irányítást pedig átengedték a gépeknek.

Nem arról volt szó, hogy Genar-Hofoen rühellte volna a Kultúrát, vagy akár csak rosszat kívánt volna saját fajtájának. Ha választhatott volna, akkor sem született volna máshová, egy másik fajba, ahol az ember kipottyan az anyaméhből, utódokat nemz és kinyiffan, oszt' jóccakát. De néha nagyon nem érezte magát otthon a Kultúrában. Ez volt a biztos háttér, amit maga mögött akart hagyni, de azzal a jóleső tudattal, hogy bármikor visszatérhet, amikor csak kedve tartja. Másképp is meg akarta tapasztalni az életet (mondjuk alázként), és nem csak holmi olcsó szimulációban, legyen az bármilyen színes és szélesvásznú. El akart menni valahová, ahol a Kultúra sosem járt, és… nos, felfedezni valamit. Bármit.

Egyik ambíciója sem tűnt eleve lehetetlennek, de kénytelen volt jegelni őket - egészen mostanáig. Visszagondolva úgy tűnt, mintha gyanús nyüzsgést és szervezkedést tapasztalt volna aláz részről, mielőtt a Hálószakasz-ügy beütött volna, de most, ha minden igaz, végre elérhető közelségbe kerül, amire mindig is vágyott. Végre senki sem rángathatja a háttérből, mint valami gyerekparalízises Pinokkiót.

Ez persze már önmagában gyanús. A Rendkívüli Körülmények nem arról híres, hogy biankó csekkeket osztogatna boldog-boldogtalannak. Genar-Hofoen azon

tűnődött, vajon a paranoiája újul-e ki, vagy csak túl régen él az alázokkal egy fedél alatt (egyik elődje sem érte meg a hivatalában a századik napot, ő pedig már több mint két évet töltött közöttük).

Mindenesetre a legnagyobb körültekintéssel járt el; alaposan körbekérdezett, mielőtt elfogadta volna az RK-s cégjelzésű mikuláscsomagot. Néhány barátja adós maradt a válasszal - ezeket az Amfiteátrumba továbbíttatta azzal, hogy majd ott átnézi őket -, de eddig úgy tűnt, minden stimmel. Engedélyt kért, hogy beszélhessen a *Mondjam Vagy Mutassam* nevű Sivatag osztályú MRH képviselőjével, lévén ez a hajó az illetékes incidenskoordinátor. Ezt a beszélgetést is az Amfiteátrumban tervezte megejteni. Ezt követően lekérte a hajóról szóló fájlokat a modul könyvtárából, és az adatokat továbbíttatta a ruha MI-jének.

A Sivatag osztály az első rendszerhajófajta, melyet a Kultúra annak idején megalkotott; a nagy sebességű, önvezérelt űrhajó prototípusa. A maga háromkilométeres hosszával aprónak tűnhet a mai méretekhez képest - egy Hálószakasz nagyságú RH gyomrában kétszer ilyen hosszú és nyolcszor ekkora térfogatú űrhajók készülnek futószalagon. Nem csoda, hogy valamivel később az egész osztályt visszasorolták MRH kategóriába, de a kor tekintélyét ma sem vitatja el tőlük senki. A *Mondjam Vagy Mutassam* két millenniumot ért meg; hosszú és izgalmas pályafutást tudhatott maga mögött. Az idiri háború alatt a teljes flotta kvázi-parancsnoka lett (a Kultúra egalitárius és full-demokratikus parancsnoksági rendszerében még a virtuális rangok is csodaszámba mennek). Most a békés aggastyánkor megérdemelt nyugalmát élvezte, ami a hosszú időt megélt Elmék kiváltsága. Nem gyártott más hajókat, már alig-alig folyt bele a Kontakt mindennapi munkájába, és legfőképp minimálisra csökkentette a fedélzetén tartózkodó emberi személyzet létszámát.

A Kultúrához fűződő lojalitása viszont megingathatatlannak látszott. Nem pakolta tele a napjait extrém vargabetűkkel, nem vonult vissza, és nem is csatlakozott a peremvidékiekhez - újabban így hívják a Kultúra alternatív, kültagként üzemelő társadalmi nyúlványait. Annak ellenére, hogy a *Mondjam Vagy Mutassamról* szóló archívumbeli bejegyzés kegyetlenül hosszú volt (a meztelen tények felsorolása mellett százhárom dossziét is tartalmazott, a legénység tagjainak kimerítő életrajzát, melyet egy szimpla földi haladónak pár évébe biztosan beletelt volna végignyálazni), Genar-Hofoenben egyre erősebbé vált a gyanú, hogy a vénséges vén hajó körül misztikus homály gomolyog.

Az Elmék rendszerint akkor költenek többkötetes életrajzokat egymásról, amikor potenciálisan értékes (vagy az érintett szempontjából rendkívül kínos) igazságmorzsákat akarnak elegánsan besöpörni a nagy halom maszlag alá. Az archívumban szerepelt néhány igazán hajmeresztő állítás különcnek tartott, helyi érdekeltségű hírforrásoktól vagy az analitikus médiából - előbbiek közül némelyik hírhedt egyszemélyes vállalkozás -, miszerint az MRH valamiféle virtuális szabadkőműves páholy tagja, és aktív részt vállal az ősöreg hajók összeesküvésében. A pletyka szerint egyes MI-k rendszeresen a kezükbe ragadják azon veszélyes szituációk kezelését, melyek a Kultúra álmatag proto-imperialista metahegemóniáját fenyegetik. Ebből is látszik, hogy az úgynevezett demokrácia a maga módján páratlan és továbbfejleszthetetlenül komplett politikai maszlag, és az embereknek - kuzinjaikkal és balek-társaikkal, a drónokkal együtt - annyi hatalmuk sincs saját életük felett, mint ahogy elborultabb pillanataikban gondolják. Genar-Hofoen tucatjával talált ebből a fajta világvége-bulvárból a fájlokban, addig olvasta, amíg émelyegni nem kezdett. Akkor abbahagyta. Eljön a pillanat, amikor egy konspiráció annyira szövevényes és annyira mindent átható, hogy fölösleges aggódni miatta.

Akárhogy is, a vén MRH a jelek szerint nem ura a helyzetnek, amibe belerángatták. Ő amúgy is csak a jéghegy csúcsa, aki egy kisebb hadseregnyi illetékes és feladatában abszolút rutinos Elmét képvisel, akiknek mind megvan a maga kisebb-nagyobb epizódszerepe az Esperi melletti gömb-izé felfedezésében.

Amellett, hogy bejelentette magát egy kedélyes csevejre a *Mondjam Vagy Mutassam* személyiség-státuszához, Genar-Hofoen üzenetet küldött a hajóknak, drónoknak és embereknek, akikről tudta, hogy kapcsolatban állnak az RK-val. Nagy vonalakban vázolta előttük, amit az ügyről tud, hogy kikérje a véleményüket. Azt akarta tudni, hogy az információi megfelelnek-e a valóságnak. Néhány válasz már azelőtt befutott, mielőtt elhagyta volna az Iste'nitet. Ezek egyöntetűen megerősítették Tishlin és az RK állításait, és csak részletezettségüket tekintve tértek el egymástól; a *Mondjam Vagy Mutassam* Elméinek kreatív gárdája ezek szerint más-más mennyiségű információt látott helyesnek közölni az érintett individuumokkal. A kapott üzenetek eredetiségéhez nem fért kétség, a felajánlott bér pedig egyre csábítóbban hangzott. Akárhogy is, mire odaér az Amfiteátrumba, és megkapja az összes választ, addigra annyi ember és Elme értesül az alkuról, hogy az RK nem fog tudni eltáncolni tőle anélkül, hogy a hetvenhét réteg bőr le ne süljön a világnagy képéről.

Egyre biztosabb volt benne, hogy sokkal több van a dolog mögött, mint amit nagy kegyesen megosztottak vele. Afelől sem voltak kétségei, hogy továbbra is manipulálják és kihasználják. De ha elég jó árat adnak érte, hát tegyék. Ilyen egyszerű melóért...

Dicséretes körültekintéssel - és némi aktakukackodás árán - sikerült lemeóznia a történetet, amit a nagybátyja mesélt a kámfort játszó trillió éves napról és a körülötte keringő feketetestről. Valóban úgy történt minden, ahogy Tishlin mondta; mitológiai homályba vesző történetet talált az archívumok legpókhálósabb zugában, egyikét a sok képtelenül hangzó mesének, melyekre frusztrálóan kevés a bizonyíték. Egy biztos: senki sem tud hihető magyarázattal szolgálni arra, ami történt. És persze már senki sem él, akit meg lehetne kérdezni.

Kivéve a kétdimenziós nőt, akit fel kell keresnie.

A *Problémás Kölök* kapitánya valóban egy nő volt. Zreyn Tramow. Pontosabban: Gart-Kepilesa Zreyn Enhoff Tramow Afayaf dam Niskatwest, a Kontakt Szekció tiszteletbeli flottakapitánya. Az archívumban a képét is megtalálta. Büszke és határozott vonások, sápadt, hosszúkás arc, közel ülő szemek, ergonomikusan rövidre nyírt szőke haj, vékony, vértelen ajkak. De mosolygott, és a szeme okosan csillogott. Első látásra határozottan szimpatikus tyúk volt.

Azon töprengett, milyen érzés lehet két évezreden át betárolva létezni, majd úgy ébredni, hogy az embernek nincsen teste, amibe visszatérhetne, és egy vadidegen férfi próbálja ellopni a lelkét. Sokáig nézte a fényképet, és megpróbált a gunyoros kristálykék szempár mögé látni.

Újabb két szett bőregeret játszottak. Háromár nyert. Genar-Hofoen kóválygott a kimerültségtől. Végre-valahára eljött a frissítők ideje, és a tiszti kantinba vonultak, ahol puccos díszvacsora kezdődött, Borolló Parancsnok VI. születésnapja ürügyén. A tivornya igencsak belenyúlt az éjszakába; Háromár megtanította az emberparányt néhány obszcén dalocskára, Genar-Hofoen tőle telhetően viszonozta a szívességet. Két Légkörőr százados reszelőmuffokkal esett egymásnak - a félkomoly párbaj során bőven dőlt a vér, ahogy azt a becsület megkívánta, de szerencsére egyetlen végtag sem veszett oda. Genar-Hofoen merész kötéltáncot lejtett a parancsnoki gödörasztal fölött, mialatt a karcebek kórust vonyítottak odalenn. A zselémezőruha valami olyasmit motyogott, hogy nem járult hozzá a produkció sikeréhez, de a férfi tudta, néha nem sokon múlt, hogy pofára ne essen. Persze egy szót sem szólt.

Közben vendéglátójuk és házigazdájuk, a *Kardnyaló* és a nyomában száguldó két kísértethajó némán és céltudatosan hasította az űrt a csillagok között, egyenesen az Amfiteátrum felé.

IV.

Ulver Seich a létező legkellemesebb módon ébredt. A lágyan cirógató álom- és

emlékhullámok közül bágyadt lomhasággal bukkant a realitás felszínére. Hagyta magát sodortatni a finoman bizsergető, buja érzékiséggel és színtiszta gyönyörrel, egyre közelebb és közelebb a jelenhez... úgy találta, hogy az egész csodálatosan beleillik a valóságba, és abba, ami éppen most történik vele.

Eljátszott a gondolattal, hogy úgy tesz, mintha még mindig aludna, de a fiú éppen ezt a pillanatot választotta, hogy megérintse a tökéletesen megfelelő pontot, és már nem tudta visszafojtani a torka mélyéből feltörő kéjes nyögést. Nyújtózott, aztán mosolyogva a hátára fordult, megsimogatta a fiú arcát, és puhán megcsókolta.

- Nehogy abbahagyd! - susogta rekedten. - Ennél gyönyörűbb jó reggelt még senki sem kívánt nekem.

- Mindjárt dél - válaszolta a fiú komolyan.

A neve Otiel.

Magas, kreol bőrű, a haja hirtelenszőke. A hangjától az ember lányának minden négyzetcentije lilabőrös lesz, bálteremnyi távolságból is. Milliméterekről pláne. Metafizika szakra jár, úszik és sziklát mászik. Ő az, akit előző este kiszemelt magának. A vádli-fetisiszta. És micsoda hosszú, érzéki ujjai vannak! Hmm...

- Tényleg? - dorombolta elégedetten. - Na ne mondd! Szerintem ejtsük a témát. Inkább folytassuk, ahol az előbb... Hogy micsoda?! Ülő helyzetbe lökte magát, a pupillája rémülten kitágult. Elhessentette a fiú kezét, és vadul körbenézett. A romantikus ágyban feküdtek. Nem is annyira ágy volt, mint inkább hálókamra; csipkés-fodros, öt méter átmérőjű, majdnem szabályos gömbsátor, teleszórva hívogatóan puha párnákkal; a feszes lepedő helyenként finoman lekerekített szigetekké állt össze, melyek a sátor egyetlen függőleges falához csatlakoztak. A fal helyenként kidudorodott, és a legkülönfélébb kiszögellésekbe, polcokba, hevederekbe és amorf, ülésszerű formákba csúcsosodott. Ulvernek voltak más ágyai is; a gyerekkori ágya tele a kedves, megkopott plüssfigurákkal; az üdítően kényelmes relaxágy, körülvéve egy kisebb erdőnyi éjszakai növénnyel; egy nehézkes, gazdagon díszített, amúgy csöppet ódivatú, mennyezetes fogadóágy, amiben rettenetesen jókat szokott dumcsizni a barátaival, és végül (de nem utolsósorban) az aromaágy, ami voltaképpen egy négy méteres átmérőjű olajgömb volt; az ember csak betette az orrklipszet, és a levegőt apró áthelyezőkamra továbbította az orrjáratba. Nem mindenki bukik az ilyesmire, pedig nagyon erotikus!

Idegmídere mindent elsöprő adrenalinhullámmal lökte magát teljes harci készültségbe. Egy óra múlva dél. Jesszus! Pedig meg mert volna esküdni rá, hogy beállította az ébresztőt. Legalábbis be akarta állítani. Biztosan kiverte a fejéből a hancúr; hja, a hormonok hívó szava. Az ilyesmi a jobb családokban is megesik, nem?

- Mi az? - kérdezte Otiel zavartan mosolyogva. Most biztosan azon töri a fejét, hogy ez valami játék. Csillog a szeme.

A fiú gondolt egyet, és a lány felé kapott.

A gravitáció még mindig alapértéken. Öreg hiba. Az ágy vezérlését egyetlen paranccsal egytized G-re állította.

- Bocs! - Csókot dobott a fiú felé.

A gravitáció az eredeti érték tíz százalékára zuhant. A matracnak egyik pillanatról a másikra nagyságrendekkel kevesebb súlyt kellett megtartania; gyengéd, párnázott lökést kaptak alulról, és ez éppen elég volt ahhoz, hogy mind a ketten a levegőbe repüljenek. A fiút váratlanul érte a dolog; édes, kisfiús meglepetés ült ki az arcára. Ulver komoly kísértést érzett, hogy maradjon, és hanyagolja az egész utazás-projektet.

De nem tette. Ellökte magát az ágykerettől, és felfelé suhant a levegőben. A feje fölé emelte a kezét, fordított fejest ugrott a sátortető laza csomójába, és azon át magába a hálószobába. Kecses ívbe görbítette magát a párnázott félgömb fölött az ágyterem körül, és macskapuhasággal érkezett a talpára, ahogy a szoba állandó gravitációja lefékezte a szaltót. Kettesével vette az íves lépcsőket, és majdnem belerohant Churt Lyne-be.

- Ki ne mondd! - szegezte neki az ujját fenyegetően.

A drón kitért az útjából, aztán megfordult, és követte a fürdőszoba felé galoppozó lányt. Az auramezeje udvarias kékben szikrázott, de a széleit rózsás derültség színezte.

Ulver eszeveszett rohanásba kezdett. Bolondult a tágas lakóterekért; a hálószobája egy húszszor húszas terem volt, ötméteres belmagassággal. Az egyik fala padlótól plafonig üveg. Szűkösen hullámzó tájra nézett; mezők, fás-ligetes dombok zömök lakótornyokkal és zikkuratokkal. Az egyes számú BelTér, a központi és egyben leghosszabb az önállóan rotáló öt kilométer átmérőjű hengerek kötegéből, melyek a Szikla fő élettereit alkották.

- Segíthetek valamiben? - érdeklődött a drón udvariasan, miközben Ulver bevette magát a fürdőbe. A hátuk mögül felháborodott kiáltás harsant, amit egy sor dühödt szitkozódás követett. Otiel ki akart ugrani a hálógömbből, ahogy Ulvertől látta, de elvétette a gravitációs átmenetet. A drón egy ideig közönyösen szemlélte a közjátékot, majd visszafordult. Ulver csengő hangja szűrődött ki a zubogó folyadékok áradatából.

- Hát, a pasimnak ajtót mutathatnál. Úgy értem, udvariasan!

- Mindennek van határa! - toporzékolt Ulver. - Azok után, hogy lapátra teszem a legújabb fiúmat az első éjszaka után, és a kedvedért lemondom az összes programomat egy teljes hónapra előre, még annyit sem érdemlek, hogy pár bolyhost magammal vigyek? És mi lesz a barátaimmal?

- Ulver, beszélhetnénk négyszemközt? - kérdezte Churt Lyne a körülményekhez mérten higgadtan, és egy félreeső szobára mutatott a galériától távolabb.

- Nem! - visította a lány, és a földhöz vágta a prémkabátot, amit a karjára vetve hozott magával. - A barátaim előtt nincsenek titkaim!

Az Iphetra külső galériáján álltak, egy hosszúkás hallban, melyet kristályablakok és patinás festmények szegélyeztek. Az ablakok a gondozott parkra nyíltak és az azon túl elterülő egyes számú BelTérre. A portrékkal tapétázott fal gyomra utazócsöveket rejtett. Ulver mindenkinek azt üzente, hogy itt találkoznak indulás előtt. Több mint egy órával késte le a déli határidőt, de vannak bizonyos dolgok az ember lányának toalettjében, amit egyszerűen nem lehet összecsapni, és - ahogy a dühtől hangtalanul remegő Churt Lyne-nek magyarázta szokásos reggeli tejfürdőjében áztatva magát - ha igazán fontos ezeknek a szupertitkos muksóknak, akkor nem tehetnek mást, minthogy várnak. A helyzet rendkívüliségére való tekintettel kivételesen dísztelenül hagyta az arcát, egyszerű kontyba fogta a haját, és egy konzervatívan üzleties nadrágkosztümöt vett fel. Az aznapi ékszerek kiválasztása sem került többe öt percnél.

A galérián egész tömeg verődött össze. Ulver anyjának jellabába burkolt magas, zilált alakja messziről virított egy három unokatestvér, hét nagynéni, illetve nagybácsi és vagy fél tucat barát alkotta csoportosulás közepén - utóbbiak a ház vendégei, és kivétel nélkül másnaposak a diplomaosztó buli után. A szolgadrónok az állatok körül szorgoskodtak; egy csapat homokszínű speytlid vadász kapkodta a fejét nyugtalanul, szortyogva-szuszogva és nyáladzva izgalmában. Ulver három lecsuklyázott, de még így is remegő alseynje idegesen nyújtogatta a szárnyait; éles, panaszos vijjogásuk messze visszhangzott a vastag falak között. Újabb drón várt odakinn a legközelebbi ablaknál Bátorral, Ulver kedvenc hátasával, amely felszerszámozva kaparta a földet, míg három drón (ez a minimum, de igazán!) tornyokba halmozta a lány bőröndjeit, amiket véget nem érő sorokban köpködött a ház teherliftje. Egy tálca lebegett a lány mellett a reggelijével. Éppen akkor kezdte rágcsálni a vékonyra szelt veslengerezdet, amikor a drón közölte vele, hogy egyedül kell utaznia.

Churt Lyne nem válaszolt fennhangon, hanem az idegmíderen keresztül szólt a lányhoz.

- Ulver, az ég szerelmére! Ez titkos küldetés a Rendkívüli Körülmények megbízásából, nem holmi baráti kiruccanás.

- Ne sutyorogj az agyamba! - sziszegte Ulver a foga között. - Te jó ég, micsoda bunkó tudsz lenni!

- Tökéletesen igazad van, kis drágám - bólogatott az anyja mélán, és elnyomott egy ásítást. - Neked mindig igazad van.

Néhány barátnő eltakart szájjal kuncorászott.

Churt Lyne egészen közel húzódott a lányhoz, és Ulver egy grafitszürke hengerben találta magát. A jelenség az intarziás parkettától a stukkóberakásos plafonig ért, és alig karnyújtásnyi széles volt. Csak ő, Churt és a reggelis tálca fért el benne. A lány a drónra meredt, a szeme tágra nyílt elképedésében. Amióta csak ismerte, Churt még soha nem követett el ilyesmit. Az auramezeje teljesen eltűnt. (Annyi betyárbecsület sem volt a vén konzervdobozban, hogy kilapítsa a mezőt, és tükörfelületet kölcsönözzön neki. Legalább megnézhette volna benne a sminkjét.)

- Igazán sajnálom, Ulver.

A drón hangja élettelenül kongott a szűk hengerben. Ulver becsukta a száját. Megbökte a mezőt, amit a drón húzott köréjük. Mintha napsütötte gránithoz ért volna.

- Ulver - próbálkozott újra a drón, és manipulátormezejébe fogta a lány kezét. - Tartozom egy bocsánatkéréssel. Világosabban kellett volna kifejeznem magam. Csak azt hittem... Nos, nem érdekes. Elkísérlek az Amfiteátrumba, de senki más nem jöhet velünk. A családodnak és a barátaidnak itt kell maradniuk.

- Peisszel megfogadtuk, hogy mindig együtt lépünk a mélyűrbe. És itt van Klatsli, a legújabb védencem; a szavamat adtam, hogy mellettem maradhat. Nem hagyhatom cserben! Van fogalmad róla, hogy tönkrevágnám ezzel a társadalmi státuszát? Még a végén mindenki azt hinné, hogy lemondtam róla. Mellesleg van egy cukipofa bátyja. Szóval nem hagyhatom úgy egyszerűen...

- Akkor sem hozhatod őket magaddal - deklarálta a drón.

- Nem felejtettem el, amit tegnap mondtál - Ulver közelebb hajolt a géphez. - Tartsam titokban, azt mondtad. Egy árva szóval sem árultam el nekik, hová megyünk.

- Amikor azt mondtam, ne szólj egy árva léleknek sem, úgy értettem, ne említsd egy léleknek se, hogy elmész, és nem úgy, hogy ne kürtöld világgá, pontosan hová is indulunk.

A lány hátravetett fejjel kacagott.

- Hol élsz te, kedves Churt, mondd? A naplóm közkincs, folytatásos hálóregény, még nem vetted észre? Legalább három trendcsatorna foglalkozik velem a nap huszonnégy órájában. Mellesleg mindhármat hoppon maradt srácok vezetik, de most nem ez a lényeg. A szemszínemet se változtathatom meg anélkül, hogy egy órán belül ne ettől zengjen az egész szikla. Nem tűnhetek el csak úgy!

- Az állataidnak is maradniuk kell - folytatta Churt Lyne, mintha meg se hallotta volna a lány tirádáját. - A protirának főleg. Ilyesminek nincs elég hely a hajón.

- Nincs elég hely? - hápogta a lány. - Mégis mekkora az a csotrogány? Biztos vagy benne, hogy biztonságos?

- A hadihajókon nincsenek istállók, Ulver.

- Ez csak egy exhadihajó - kiabálta a lány. - A kurva életbe! - Az öklét szopogatta, amit véletlenül belevágott a mezőhengerbe.

- Sajnálom. A tényen ez sem változtat.

- És mi lesz a ruháimmal?

- Akár egy teljes kabint telepakolhatsz velük, habár igazán nem tudom, kinek a kedvéért akarod viselni őket.

- És amikor az Amfiteátrumba érünk? - kiabált a lány magából kikelve. - Mi van azzal a fickóval, akivel kamatyolnom kell? Vagy az a terv, hogy anyaszült meztelenül grasszáljak előtte?

- Vigyél két kabinra való ruhát. Hármat. Vásárolhatsz is, amikor odaérünk. Nem,

várj csak, tudom, mennyi ideig tart, amikor válogatni kezdesz. Vidd el mind, amennyit csak akarsz! Legyen négy kabin.

- És a barátaim?

- Megmutatom neked, mivel gazdálkodhatsz. Rendben?

- De még mennyire - duzzogott a lány. A drón az idegmíderen keresztül képeket projektált Ulver agyába az átalakított hadihajó belsejéről.

Mire a bemutatónak vége volt, a lány alig kapott levegőt. A drónra meredt.

- A szobák... - hápogta. - A kabinok... Ez egy egérlyuk!

- Remek megfigyelő vagy. Még mindig úgy gondolod, hogy a barátaidnak is feltétlenül veled kell tartaniuk?

Ezen elgondolkodott.

- Igen! - kiabálta végül dühödten, és ököllel a mellette lebegő tálcába csapott. Az megbillent, és gyorsan kiegyensúlyozta magát, nehogy kilötyögjön a gyümölcslé. - Ismered a mondást: sok jó ember...

- És ha útközben összevesztek? A lány elnémult. Hosszú, vékony ujjaival elgondolkodva dobolt az ajkán, aztán dühösen belefintorgott a vakvilágba. Vállat vont.

- Tudod, Churt, én azt is levegőnek tudom nézni, akivel egy hálózsákban alszom, hát még... Adj nekem egy liftet és öt percet, és erkölcsi fasírozottat csinálok akárkiből, akinek nem tetszik a búrája. - Futólag körbepillantott a mezőhenger gránitszürke falán. - Ha már itt tartunk, egy akkora izében is sikerülne, mint ez itt - közölte, és csípőre tette a kezét. Összehúzott szemmel méregette a gépet. - Nem kötelező részt vennem ebben a marhaságban. Igaz?

- Valóban nem kötelező - hagyta rá a drón fáradt sóhajjal. - Csakhogy akkor sosem jutsz be a Kontaktba, az RK pedig kénytelen lenne egy duplikátumot bevetni az Amfiteátrumban, egy szintetikus entitást, hogy megszemélyesítse a nőt, akinek a fényképét megmutattam neked. Az ottani hatóságok nem örülnének, ha kiderülne.

A lány hosszú percekig töprengett.

- Hogy be ne szarjak - dünnyögte. Felkapta a gyümölcsitalt a lebegő tálcáról, és undorodva konstatálta, ahogy a lé végigfolyt a pohár oldalán. - Mondtam már, hogy rühellem ezt a játsszunk-felnőttesdit szarságot?

Egy hajtásra kiitta, aztán visszatette a poharat a tálcára, és megnyalta a szája szélét.

- Na mire várunk? Húzzunk, mint a vadlibák!

A búcsú időbe telt.

Churt Lyne a hamuszürke egyre jegesebb árnyalatait öltötte magára, míg végül egyetlen kontúrtalan, sikítóezüst pacává vált. Amikor már nem bírta tovább, ledobta az auramezejét, és kisüvített a legközelebbi nyitott ablakon. Egy ideig féktelenül száguldozott odakinn. Szolid hangrobbanásoktól visszhangzottak a lankás domboldalak, a megvadult hátasokat alig lehetett féken tartani.

Végül Ulver az utolsó nagynénit is sorra kerítette. Úgy döntött, hogy az összes bolyhost itt hagyja, sőt, két láda ruhát is. Ezután - az általános zsivaj és Klatsli krokodilkönnycseppjei közepette - királynői eltökéltséggel az arcán belépett az utazócsőbe, és a pokolfekete Churt Lyne társaságában a tranzitdokkokhoz indult. Egy kolosszális, szúrós fénnyel megvilágított hangárban kötöttek ki, ahol az egykori Ámokfutó osztályú Sebes Offenzíva Egység, a *Nyílt Kártyákkal* várt rájuk.

Ulver felvihogott, és a szája elé kapta a kezét.

- Ez az izé olyan - horkantotta -, mint egy dupla dildó!

- Rendkívül találó hasonlat - felelte Churt Lyne hűvösen. - Ha feltöltik, egész naprendszerek elszállnak tőle.

Még mindig élénken élt benne a kép, pedig sok-sok évvel ezelőtt történt, még kislány korában. A szurdokhídon állt az egyik BelTér tetején, és egy kavicsot tartott a kezében. Az anyja felemelte a korlátig, hogy lássa az alattuk kavargó, habzó vizet.

Két kicsi kezével erősen markolta a barnásfekete követ. A szeméhez emelte, hogy a hegy-morzsa mindent kitakarjon előle. Aztán elengedte.

Most a szűkre méretezett hangárban állt Churt Lyne mellett, körülöttük a bőröndjei, táskái és utazóládái, a falak mentén néhány egyszerű, mégis fenyegető kinézetű katonai ketyere. Az öreg hadihajóból nézve a Fág Szikla úgy zuhant az űrbe, ahogy annak idején a kavics a sötét habokba; egyre kisebb és kisebb lett, végül bezabálta a vákuumozott semmi.

Csakhogy ezúttal elmaradt a csobbanás.

Amikor már végképp nem áltathatta magát, hogy látja a Fágot, kikapcsolta a képet, amit az idegmíder közvetített az agyába, és a drónhoz fordult. Sötét gyanú motoszkált benne egy ideje. Már előző este tisztáznia kellett volna, ha nem lett volna olyan spicces és beszámíthatatlan.

- Mikor és honnan küldték ezt a tragacsot a Fágra?

- Miért nem kérdezed meg tőle magad? - kérdezett vissza Churt, és egy tömzsi drón felé bökött, amely a felszereléshalmokon keresztül feléjük törtetett. Akkora volt, hogy átugrani kevesebb időbe telt volna, mint megkerülni.

- Churt? szólt a lány az idegi összeköttetésen keresztül.

- Igen?

- Reménykedtem benne, hogy a hajó reprezentánsa majd egy izmos, jóképű pasi lesz, de hát... Ez az izé úgy néz ki, mint egy...

Churt Lyne félbeszakította.

- Ugye tudod, hogy amíg a fedélzetén tartózkodunk, a hajó játssza át az üzeneteinket?

- Ciki... - gondolta, és fülig pirult. Időközben az aprócska gép melléjük ért. A lány kényszeredetten vigyorgott.

- Bocs - motyogta a lány. - Nincs harag, ugye?

- Nem vagyok sértődős fajta - recsegte a gép, és lefékezett előtte. Karcos, meglepően kifejező hangja volt.

A lány úgy döntött, ekkora égés megér még egy udvariassági kűrt.

- A teljes igazság kedvéért - folytatta még mindig fülig vörösen -, az imént csak azt akartam mondani, hogy úgy nézel ki, mint egy ékszerdoboz.

- Khm - krákogta Churt Lyne. - Hallanod kellene, engem minek nevez néha.

A mélynövésű drón megdöntötte köpcös testét.

- Semmi baj, Miss Seich - recsegte. - Örülök, hogy megismerhetem. Engedje meg, hogy üdvözöljem a *Nyílt Kártyákkal* fedélzetén.

- Igazán kedves - pukedlizett Ulver. - Éppen arról kérdeztem a barátomat, honnan jöttél, és mikor kaptad a megbízatásodat.

- A Fágról jövök - felelte a hajó szűkszavúan.

A lány szeme elkerekedett. - A Fágról?

- A Fágról - visszhangozta a gép lakonikusan. - És mert az időnk drága, rögtön megválaszolom a következő három kérdését is: egy rejtett dokkban, amiből jó néhány akad egy akkora konglomerátumon, mint a Fág; tucat híján ötszáz esztendős; és tizenöt másik hozzám hasonló hajóból áll a széria. Bízom benne, hogy sikerült megnyugtatnom, és reméljük, a jövőben is számíthatunk a diszkréciójára.

- Naná - biccentett a lány. Komoly kísértés fogta el, hogy összeüsse a bokáját, és szalutáljon.

V.

Dajeil minden idejét a bestiákkal töltötte. Órákig úszott a halakkal és az óriás tengeri emlősökkel, figyelte a hüllőket, vagy repülőruhába bújt, és a dobozsárkányokat követve magasan a tenger felett bolyongott a felszálló termikek és ólomszürke felhőrétegek útvesztőjében. Máskor antigrav alegységgel ellátott zselémező-védőruhát vett, és utat tört magának a mérgező gázmezők sűrűjében, egyenesen a felső atmoszféra savfelhőinek és egymásba maró viharzónáinak

közepébe, az elemi erők gyilkos szépségű, éteri világába.

Arra is jutott ideje, hogy hosszú sétákat tegyen az űrhajó felső fedélzeti parkjaiban, melyek afféle vadrezervátumként szolgáltak, amióta a Hálószakasz köszönte szépen, nem kért többet az alapértelmezett RH létből és a Kontakt Szekció által kiutalt feladatokból. A fedélzeti parkok - komplett tájegységek hegyekkel, erdőkkel, síkságokkal, folyókkal és tórendszerekkel, telepöttyözve elhagyott nyaralófalvakkal és jobb napokat látott szállodákkal, - összességében mintegy nyolcszáz négyzetkilométert tettek ki, és tökéletesen beborították a csillaghajó felső fedélzetét. Miután az emberi személyzet elhagyta az űrjárművet, a parkbeli állatok - melyek közt növényevők, ragadozók és dögevők egyaránt akadtak - jelentős mértékben elszaporodtak, és tekintélyes falkákba verődve kóboroltak mindenütt.

Ezek a lények sosem érdekelték Dajeilt, most azonban, hogy akarva-akaratlan társak lettek a száműzetésben, megkésett, lelkiismeretfurdalás-szerű szimpátia ébredt benne irántuk. Nem mintha ez bármit is változtatna a dolgokon, állapította meg bánatosan.

Amorphia nem látogatta meg, amikor elérkezett a szokásos vizit ideje. Azóta számolatlanul teltek a napok.

Amikor az avatár ismét felkereste, épp a bíborszárnyú rájákkal úszott a tenger sekély öblében a lakótorony előtt. A sekély szakasz a meredek szirtfal tövében végződött, amely a hajó tatjából nőtt ki. Amikor kiért a partra, kölcsönvette a siklót, amit a *Hálószakasz* néhanapján a rendelkezésére bocsátott, és a szirt alatti omladéklejtő tetejére vitette magát. Tiszta időben a lejtő tetejéről egészen a Perem-szigetekig ellátni, jó harminc kilométerrel arrébb, ahol a hajó primer övmezeje átvágja a tengert, mint egy gigantikus akváriumfal.

Verőfényes, hűvös nap volt, a levegőt szinte harapni lehetett volna. Errefelé már télbe hajlott az idő; az összes fa - az örökkékeket kivéve - lehullatta a leveleit. Nemsokára leesik az első hó.

Dajeil leporoszkált az omladékon. Apró kőgörgetegek kísérték, száraz kavics- és porfolyamok csorogtak a nyomában. Már régen megtanulta, hogyan fordítsa előnyére átrendeződött súlypontját, és még sohasem esett el. Amikor leért a szirt tövébe, a szíve hangosan kalapált, a lábizmai sajogtak az erőfeszítéstől. Fürge léptekkel kelt át a sólápon az ösvényt követve, amit a hajó tervezett a számára.

A napvonal belesimult a tengerbe, mire visszatért a toronyba. Alig kapott levegőt, a bőre fénylett az izzadságtól. Lezuhanyozott, tüzet gyújtatott magának, és vizes hajjal a kandalló elé telepedett. Épp csak kényelembe helyezte magát, amikor Komoya, a fekete madár bekopogott az ablakon, aztán amilyen gyorsan felbukkant, el is tűnt.

A nő fázósan összehúzta magán a köntöst, és hallotta, ahogy valaki megmássza az utolsó néhány lépcsőfokot, és belép a szobába.

- Amorphia - pillantott a szikár, komorfekete alakra, és nedves haját gyakorlott mozdulattal a köntös kapucnijába gyűrte. - Isten hozott. Kérsz valamit?

- Nem. - Az avatár tekintete idegesen röpdösött ide-oda a kör alakú nappaliban. - Nem, köszönöm.

Dajeil egy székre mutatott, és visszaereszkedett a vastagon párnázott kanapéra a tűz mellé.

- Szóval - kezdte a nő, és maga alá húzta a lábát -, mi hírt hoztál?

- Én csak... - hebegte az avatár, aztán bizonytalanul végighúzta ujját az alsó ajkán. - Azt hiszem... - kezdett bele újra, de nem fejezte be a mondatot. Mély levegőt vett. - Elérkezett az idő - bökte ki végül, aztán zavartan elhallgatott.

- Elérkezett az idő? - visszhangozta Dajeil Gelian. - Mire?

- Elérkezett...

- A változások ideje, amiről beszéltél?

- Igen - fújt az avatár megkönnyebbülten. - A változások ideje. Most kezdődik. Bizonyos értelemben már el is kezdődött. Az élőlények begyűjtése az első lépés,

azután... - Bizonytalanul elfintorodott. - Aztán következik a tájkép dekonstrukció - nyögte, és nagyot nyelt. - A degeometri... - Meg-megbotlott a nyelve, egyre jobban hadart és dadogott. Azt utolsó szavakat szinte kiabálta. - A degeomorfologizáció. Az... atomizáció. Az elemekre bontás!

Dajeil biztatóan mosolygott. Igyekezett nem mutatni a páni rémületet, ami elöntötte.

- Értem - mondta lassan. - Tehát most már biztosan bekövetkezik, amiről beszéltél.

I- gen - nyögte Amorphia, és nehezen szedte a levegőt. - Biztosan.

- Nekem is el kell hagynom a hajót?

- Igen. Én annyira... sajnálom.

Az avatár úgy festett, mint aki alól kihúzták a talajt.

- Hová viszel?

- Hová viszlek?

Zavar.

- Hol teszel ki? Egy másik hajón vagy élőhelyen? Egy orbitálon? Egy bolygón? Egy sziklán?

- Én... - Amorphia arcára mély ráncokat írt a tehetetlenség. - A hajó még nem tudja - javította ki magát. - Még nem született döntés. De... dolgozik rajta.

Dajeil merőn nézte, a kezét domborodó hasán nyugtatta.

- Mi folyik itt, Amorphia? - kérdezte halkan. - Mi ez az egész?

- Nem lehet... Nem tehetem. Semmi szükség rá, hogy megtudd - dadogta az avatár. Elkeseredetten rázta a fejét, a pillantása körbevillant a szobán, mintha keresne valamit. Végül ismét a nőre nézett. - Később talán többet is mondhatok. Ha beleegyezel, hogy addig maradsz, amíg... mielőtt átszállnál egy másik hajóra.

A nő megkönnyebbülten elmosolyodott.

- Ez azt jelenti, hogy egy darabig itt maradhatok, igaz?

- Nem itt. A torony és minden más eltűnik... nemsokára. Odabenn kell élned. Az RH-ban.

Dajeil vállat vont.

- Rendben. Ez igazán nem nagy áldozat. Mikor kell átköltöznöm?

- Egy-két napon belül - felelte Amorphia. Aggodalmasan ráncolta a homlokát, és előrecsúszott a székben. - Van egy... Elképzelhető, hogy... Úgy értem, veszélyes lehet, ha itt maradsz, velünk. A hajó természetesen mindent elkövet, hogy minimalizálja a kockázatot, de a lehetőséget nem zárhatjuk ki. És ez alapvető... - Amorphia megrázta a fejét. - Én... a hajó szeretné, ha egyelőre a fedélzeten maradnál. Még az sem kizárt, hogy megoldódnak bizonyos dolgok. Pompás. Remek. Hát ezt megbeszéltük. - Az avatár úgy festett, mint akinek sikerült alaposan meglepnie magát. Mint a csecsemő, amikor először belereccsent a pelenkájába; az avatár arcán elömlő döbbenet nem sokban különbözött az első, gyermeki rácsodálkozástól. Dajeil alig állta meg, hogy hangosan el ne nevesse magát. Sikerült visszanyelnie a kitörni készülő kacagást, de a gyermeke rúgott egyet, mintha hozzá is eljutott volna a gondolat. Dajeil gyorsan a hasára szorította a kezét.

- Igen - mormolta Amorphia, és bólogatott. - Jó volna, ha itt maradnál. Talán végül minden jóra fordul.

Aztán csak ült, és a nőre bámult, mint akiből kihúzták a dugót. Lihegett a kimerültségtől.

- Akkor maradok - mosolygott Dajeil türelmesen.

- Igen - helyeselt az avatár. - Igen, azt nagyra értékelném. Köszönöm. - Felpattant a székből, mintha rugóra járna. Dajeil összerezzent. -Mennem kell - jelentette ki.

Dajeil is felállt, bár ő jóval megfontoltabb tempóban tette.

- Isten veled! - biccentett. Az avatár már a tornyot körbeölelő lépcső tetején állt. - Remélem, később mindent elmondasz.

- Persze - motyogta az avatár, és leszegte a fejét. Aztán hátat fordított, és már ott sem volt. Csizmás léptei még sokáig kopogtak a lépcsőn. A bejárati ajtó döngve

csapódott be mögötte.

Dajeil Gelian megmászta a meredek lépcsőt, és kilépett a torony tetejére. Kósza szellő kapott köntöse kapucnijába, és kibontotta nedves tincsekbe tapadt haját. A napvonal már rég lebukott a horizont mögé, ibolyaszín pamaccsá mosva ég és víz limesét. A szél kezdett csípőssé válni. Hideg volt.

Amorphia szokásától eltérően nem sétált végig a parton. Végigsietett a torony körbefalazott kertjén át vezető szűk ösvényen, és kilépett a kapun, aztán egyszerűen a levegőbe emelkedett, minden látható antigrav felszerelés vagy repülőruha nélkül. Sötét, elmosódott sávban süvített el a félhomályban, vékony hullámvonalat írva az égre, hogy pár másodperccel később eltűnjön a szirt mögött.

Dajeil dühösen elmázolta a szemébe gyűlt könnyeket. Szipogott, és megdörgölte az arcát. Néhány pislogás, és ismét kristálytisztán látta a világot.

Szóval itt az idő.

Egy kisebb rajnyi dobozsárkány ereszkedett alá a vörösszeplős felhőkből. A sziklák felé sodródtak. Ahogy jobban odafigyelt, az állatokat terelő drónokat is észrevette. Biztos volt benne, hogy hasonló jelenetek ismétlődnek a tenger higanyszürke felszíne alatt, ahogy odafenn is, a gázóriás pokoli forróságában és irdatlan nyomásviszonyai között.

A dobozsárkányok tétován függtek a magasban, messze a tornyon túl. Előttük a sziklaszirt több kilométeres szakasza szabályos szekciókba hajtogatta magát, és méltóságteljes lassúsággal eltűnt négy hatalmas csarnok tátogó torkában. A dobozsárkányokat az egyik fénytől ragyogó dokk-kapu felé terelték. A szikla más részei is mozgásba lendültek; éles fénypászmák téptek a szürkületbe az alant feltárulkozó terekből. A barna omladék jó húsz kilométeres sávban megbillent, és nyolc gigantikus V-formába csúszott. Több billió tonna mészkő csorgott nyolc megerősített tárolórekeszbe, hogy odalenn befejeződhessen a transzformációs folyamat - bármit jelentsen is ez a tenger és a gázóriás-atmoszféra szervetlen alkotóelemei számára.

Csontremegtető robaj rázta meg a földet, és csapott át a torony fölött. A sziklaszirt eltűnt, a helyéből hatalmas porfelhő robbant a fagyos levegőbe. Dajeil hitetlenkedve ingatta a fejét, nedves haja a köntös ázott vállát csapkodta. Aztán hátat fordított a lokális utolsó ítéletnek, és a lépcső felé indult. Fedél alá akart érni, mire a kőpor-hurrikán megérkezik.

Komoya szállt le a vállára. A nő ingerülten elhessentette, mire a madár hangos szárnycsattogással átlibbent a nyitott csapóajtóra.

- A fészkem! - kerregte, és egyik lábáról a másikra állt. - A fa! Ezek... a fa... eltűnt!

- Ilyen az élet - vont vállat a nő. A zuhanó sziklák zaja újra belehasított az égbe. - Maradj mindig mellettem - nézett a madárra -, ha lehet. Most pedig hess innét!

- Az élelem! A téli készlet! Hová lett?

- Hová lett a tél? - horkant fel a nő. - Te ostoba madár.

Komoya hosszú másodpercekig gunnyasztott az ajtón oldalra hajtott fejjel, borostyánsárga gombszemét a nőre függesztve, mintha az elhangzottak visszhangját próbálná elkapni. Mintha a szavak fonákjának több értelme volna.

- Nincs miért aggódnod - tette hozzá Dajeil szárazon. - Örök túlélő vagy, nem? - Azzal odébb hessentette a madarat. Komoya hangos kerregés közepette tűnt el az alászálló ködben.

Újabb földrengésszerű moraj remegtette meg a tornyot. Dajeil Gelian felpillantott. A nyitott dokkokból kiszűrődő fény mindent lecsupaszított; a természetes formák álruhája lefoszlott a hajóról, és előbukkant az embertelen léptékű, szigorú architektúra.

Íme a *Hálószakasz*, a Kultúra rendszerhajója. Többé nem elveszett lelkek utolsó menedéke, még kevésbé durván túldimenzionált mobil vadaspark... A jelek szerint a hajó annyi év után talált valamit, ami megfelel valódi potenciáljának. Dajeil sok szerencsét kívánt neki, szívből, de a szomorúságát nem tudta palástolni.

A tenger kővé alvad, mormolta magában. Megfordult, és bevette magát a torony melegébe. Odabenn egy pillanatra megtorpant, elgondolkodva simogatta gömbölyödő pocakját, az álmatlan álmot alvó gyermeket. Zord tél lesz. Zordabb, mint gondoltuk volna.

VI.

Leffid Ispanteli kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett visszaemlékezni a lány nevére, aki éppen alatta vonaglott. Geltry? Usper? Stemli?

- Áh, igen, igen, az isten... Az istenekre, igen! Tovább, tovább; most... Még! Még! Ez... igen! Ez ooooohltári...!

Soli? Getrin? Ayscoe?

- Ó, még... Ez az! Keményebben, még keményebben! így, igen... most! ...áájh!

Selas? Serayer? (Kurva életbe, micsoda bunkó dolog!)

- Még... Erősebben!

Így nem csoda, ha elfelejtette; a lány olyan virgoncra vette a figurát, hogy az is kész csoda, a sajátjára még emlékszik. Persze egy szava se lehet; ilyen hangos sikert aratni mindig szívmelengető érzés. Még akkor is, ha a jacht végzi a munka oroszlánrészét.

A mini-bérhajó tovább rángott és göcögött alattuk, életveszélyes hajtűkanyarokkal tarkított spirált írva az űrben, néhány száz kilométerre az Amfiteátrum monumentális, lépcsőzetes tömegétől.

Leffid az efféle kiruccanásokhoz rendszeresen vett igénybe bérjachtot. Ha az ember vertcsipke bonyolultságú útvonalat táplál bele, akkor a döfködés és lökdösés nagyját a hajtómű végzi; neki csak arra kell ügyelnie, hogy ügyesen kalibrálja a gravitációt, és meg tudja tartani magát anélkül, hogy elnehezüljön az események sűrűjében. Véletlenszerű üzemszünetek beprogramozásával ínyenceknek való szabadeséseket lehet produkálni. Az apró jármű egyre távolabb navigálta magát a hatalmas élőhelytől, a panorámaablakból feltáruló kép pedig egyre izgalmasabb perspektívából mutatta a fenséges tempóban forgó kúpos műbolygót, amely tompán csillogott a rendszer napjának fényében. Mondjon bárki bármit, ez a legkirályibb módja a szexnek - feltéve, hogy az embernek megfelelő partnere van.

- Ó! Ááááh! Még! Még, még; igen!

A lány eleresztette a férfi hevesen mozgó csípőjét, beletúrt pihés hajába, a másik kezével Leffid alhasát markolászta. Hatalmas sötét szeme izzott. Miriád apró fénypont táncolt odabenn, pulzáló fényörvények, melyek percről percre változtak, ahogy a lány a csúcsponthoz közeledett.

- Még! Gyere, gyere! Feljebb! Ott, igen! Nagyon jóóóóóó... Hogy a jóistenbe hívják?!

Geldri? Shokas? Esiel?

És ha nem is kultúrabeli név? Eddig meg mert volna esküdni rá, hogy az - de talán mégse. Ez persze tovább bonyolítaná a helyzetet; egy fokkal talán megbocsáthatóbb is volna a részéről... viszont reménytelenebb is, az ziher.

A homomda nagykövet estélyén találkoztak, amit az Amfiteátrum építésének hatszáznegyvenötödik évfordulójára rendeztek. Leffid úgy határozott, hogy a Fesztivál hónapjára kiveteti az idegmíderét. Az idei trend a barbarizmus; úgy helyes, ha ilyenkor az ember feladja a modern technológia vívmányait. Legalábbis egy részét. A választása végül az idegmíderre esett; tudta ugyan, hogy ezzel nem jár szemmel látható változás, de arra gondolt, hogy az élmény alapvetően megváltoztatja a mindennapjait.

És milyen igaza lett.

Meglepően felszabadító érzés volt a beszédre támaszkodni, mint kizárólagos információforrásra; ahogy az is, hogy sosem tudta a pontos időt, vagy hogy pontosan hol van. Mások nevét illetőleg is csak a saját emlékezetére hagyatkozhatott. És milyen gyarló a háttértár nélküli emlékezet!

Megfordult a fejében, hogy - a Fesztivál melletti elkötelezettségét demonstrálandó - megszabadul a szárnyaitól is, végül mégsem tette. Utólag kifejezetten örült ennek: a lány éppen a szárnyak miatt bukott rá. Ahogy észrevette a tömegben, egyenesen feléje törtetett, teste minden ringó lépésnél csillogott. Az arcát maszk fedte. Éppen olyan magas volt, mint a férfi, és tökéletesen arányos. Négy karja volt, mindegyikben egy-egy ital. Hoppá. Ez ám a neki való pipi, állapította meg magában, miközben a lány szótlan rajongással bámulta az összecsukott hófehér tollcsodát a hátán. Mélykék zseléruhát viselt, hajszálvékony aranyzsinór-mintázattal és apró gyémántokkal meghintve; a finom vörös izzás kellemesen ellensúlyozta a kék-arany komolyságot. A maszkja mintha csontporcelánból készült volna, rubinokkal és irizáló badratollakkal díszítve. Na és az a lélegzetelállító parfüm…

Szó nélkül a férfi kezébe nyomott egy italt, és levette a maszkját. Hatalmas szemei voltak; akkorák, mint egy nyitott gyerekszáj. A pupillája tökéletesen feketének és jellegtelennek hatott a barokkosan kidekorált kupola ragyogó fényárjában, amíg Leffid észre nem vette a domború felszín alatt táncoló apró fények játékát. A zselémezőruha a lány testének egyetlen négyzetcentiméterét sem hagyta fedetlenül, kivéve a képtelenül átszabott szemeket és egy ujjnyi lyukat a tarkóján, ahonnan vastag fonatba tekert szőkésbarna haj ömlött elő. Arany zsinór csillogott a hosszú fonatban, ami derékban a ruhához volt csatolva.

A lány mondott valamit, ami akár a keresztneve is lehetett. Ahogy a zselémezőruha ajkai szétnyíltak, hófehér fogak és apró, rózsaszín nyelv villant elő.

- Leffid - válaszolta a férfi, és mélyen meghajolt. Közben egy pillanatra sem vette le a szemét a lányról, aki megigézetten bámulta a szárnyait, ahogy a mozdulattól az egyszerű fekete köntös fölé emelkedtek. Levegőt is elfelejtett venni, a fények a szemében felszikráztak.

Bingó, gondolta a férfi.

A homomda nagykövet asszony hipermonumentalista lakóegységét retró nosztalgiavurstlivá alakította a fogadás idejére. Leffid és a lány végigandalogtak a színes forgatagban a mutatványosbódék, sátrak és körhinták között, megjegyzéseket tettek a többi vendégre, élvezték a drónok abszolút (és abszolút üdítő) hiányát, megvitatták az örvényhinták és libikókák vitathatatlan érdemeit, aztán sorra vették a buborkákat, cikloncsúszkákat, jégcsatornákat, pőrcsapdákat, szeletelményeket, feltámaszokat, légcsapókat, tapperaknákat és mazokornyasztókat, majd eljutottak a logikus végkövetkeztetésig, miszerint a fajok közötti rémségverseny bosszantóan értelmetlen dolog.

A lány egy távoli orbitálról érkezett maréknyi diáktársával egy pszeudo-Extrém hajón, amely a Fesztivál idejére tért be az Amfiteátrumba. Az egyik nagynénje - állítólagos Kontakt-kontaktja révén - lejmolt egy meghívót a nagykövet partijára. A haverjai sárgultak az irigységtől, naná… A férfi tizenévesnek tippelte a lányt, bár erre rácáfolni látszott a könnyed elegancia, amivel a feldobott emberek és témák között szlalomozott. Leffid rendszerint elengedhette magát, amikor tinédzserekkel beszélt, de most alig győzte követni a lány vadul csapongó asszociációit. Egyre okosabbak lennének a mai fiatalok? Vagy ő öregszik? Momentán nem számított; a lányt totáál elbűvölték a szárnyai.

Ugye megérintheti?

Naná.

Szűkszavúan csupán annyit mesélt magáról, hogy az Amfiteátrumban él, mint kultúrabeli - vagy inkább ex-kultúrabeli - átlagpolgár. Nem mintha különösebben izgatta volna a téma, de ha már választania kellett, jobban kötődött az Amfiteátrumhoz, ami cirka húsz éve az otthona, mint a Kultúrához, ahol élete azelőtti évtizedeit töltötte. Igaz, kezdettől a TollAFülbe irányzat elkötelezett híve volt, nem az úgynevezett „gyök-Kultúráé", melyet a Tendencia sótlannak és unalmasnak bélyegzett - és legfőképp nem eléggé hedonistának. Leffid annak idején az Irányzat kulturális missziójával érkezett az Amfiteátrumba. A többiek nemsokára visszatértek

szülőorbitáljukra, ő pedig itt ragadt. (Egy pillanatra komolyan megkísértette a gondolat, hogy dicsekedjen: egy ideig az Irányzat különbejáratú RK-j ának dolgozott. Tudod, kislány, én afféle titkos-ügynök voltam, tudok egy csomó kódot meg hasonló zöldséget… De ez nem az a fajta szöveg, ami bejönne egy ilyen okos lánynál.)

Ó, sokkal idősebb, mint ő; mondhatni, középkorú. Száznegyven. Igazán kedves tőle, hogy ezt mondja. Nem, a szárny nem dísz; tökéletesen működőképes, persze csak ötven százaléknál kisebb normagravitáción. Harmincéves kora óta, igen. Az egyik légszinten él, harminc százalékos gravitáción. Gigantikus hálófák mindenfelé; azt látni kell! Újabban sokan szárított-préselt terméstokokban élnek, de ő jobban szereti a kaltresszitlepedőkből fújt selyemburkot, amit a tenziós vénnyurgafák közé feszítenek ki. Hát persze, nagyon szívesen megmutatja.

Körbenézett már az Amfiteátumban? Nahát, csak tegnap érkezett? Ez aztán a remek időzítés, hogy épp a Fesztiválra… Hogyne, örömmel lenne az idegenvezetője. Miért ne most azonnal? Bérelhetnének egy sétajachtot. Persze először illene exkuzálni magukat a nagykövet asszonynál. Nos igen, ők ketten régi jó barátok. (Lesz mivel dicsekedni a tantinak.) És megállnak a hajónál, hogy a barátait is elhívhassa? Hogy csak egy kameradrónt? Végül is miért ne? Nos igen, az Amfiteátrum biztonsági szabályai egy kicsit fárasztóak, nem igaz?

- Igen! Igen! Igeeehehen… Most!

Ez kivételesen Leffid volt; a lány egy utolsó fülrepesztő sikkantást követően elernyedt. Jóllakott mosoly ült ki zselémezős arcára (a védőruhát mindvégig magán tartotta, a megfelelő helyen előzékenyen újabb rést nyitva rajta). Itt az idő ellőni a patront, fiúk.

A jacht számtalanszor tett jó szolgálatot neki; most is hallotta, amit a férfi mondott, és tejesítette az utasítást. Leállította a hajtóműveket, és szabadesésbe kapcsolt. Csúcstechnológia, mmm…

Az idegmíder nagyságrendekkel finomabbra tudta volna hangolni az orgazmusszekvenciákat, a drogmirigyek segítségével pedig jócskán elnyújthatta volna a normál fiziológiás folyamatot, de így is velőtrázó élmény volt; nem tartott olyan sokáig, mint a lánynak, ám így is könnyedén túlhúzta egy percen.

Lebegett, még mindig a lányhoz láncolva, rajta és benne. Figyelte a mosolyt az arcán és az apró, távoli fények játékát a hatalmas, sötét szemekben. Tenyérbe kívánkozó melle meg-megemelkedett, négy karja kecses, tengeralatti ringatózásban járt ide-oda. Az egyik kéz a tarkójához vándorolt, lehúzta a zseléruha fejrészét, és hagyta, hogy ellebegjen.

A nagy sötét szemek mellé feltűnt egy kellemesen kipirult kreol arc. Gyönyörű volt. Leffid rámosolygott.

Apró izzadságcsöppek gyöngyöztek a lány homlokán és a felső ajkán. A férfi gyöngéden legyezte a szárnyával, a fehér tollerdő puhán előrelendült a válla fölött, aztán vissza. A hatalmas szemek sokáig figyelték, aztán a lány hátrahajtotta a fejét, kéjesen nyújtózott, és sóhajtott. Kéthárom genitáliarózsaszín díszpárna lebegett el mellettük. Beleütköztek a lány lebegő karjaiba, gellert kaptak, és lustán továbbsodródtak.

A hajó elért a bérhatárhoz, és szolidan csilingelt; nem volt szabad messzire kalandoznia az Amfiteátrumtól. A férfi parancsba adta, hogy forduljon vissza. Duruzsolni kezdtek a hajtóművek, és a kvázigravitáció visszanyomta őket a lepedők és párnák ragacsos, testmeleg kupacába. Nem volt kedvük kibogozni magukat a végtagok kellemes csomójából. A lány lédús lomhasággal helyezkedett kényelembe alatta. A szeme fullasztóan sötét volt.

A férfi oldalra hajtotta a fejét, és észrevette az apró kameradrónt, amit a lány hozott magával. A rombusz alakú kilátóablak szegélyén ült, gombszemét kettejükre függesztette. Leffid belekacsintott az objektívbe.

Valami megmozdult a kinti sötétben, a lassan forgó csillagképek között. A hajtómű erőlködve felbőgött. A hirtelen rájuk törő gravitáció a plafonhoz szippantotta őket,

aztán a súlytalanság, fokozatosan visszatért. A lány halkan felnyögött álmában, aztán lassan elernyedt, és elengedte a férfit. Leffid finoman átnyalábolta, aztán csapott egyet-kettőt a szárnyával, közelebb kormányozva magukat a panorámaablakhoz.

Odakinn, nem messze egy csillaghajó araszolt az Amfiteátrum felé. A jelek szerint keresztezték egymás útját; a jacht azért túráztatta a hajtóművét, hogy ne kenődjenek fel az űrvándor falára. Leffid a szendergő lányra pillantott, és azon tűnődött, felébressze-e. Volt valami varázslatos abban, ahogy a hatalmas test hangtalanul elúszott mellettük, roppant rovátkolt felülete alig néhány száz méterre hasította az űrt.

Elvigyorodott. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a kameradrónt - ami éppen a lány gömbölyded hátsóját és az ő golyóit filmezte -, és a kilátóablak felé fordítsa. Meg akarta örökíteni az elhaladó hajót. Ez lesz ám a meglepetés... Valamin hirtelen megakadt a szeme, és a keze félúton a drón felé megállt.

Meredten bámult ki az ablakon.

A hajó elment. Ő pedig csak nézett utána, bambán, dermedten.

A lány felsóhajtott, és mocorogni kezdett. Két karja megelevenedett, és maga felé fordította Leffidet. Belülről finoman megszorította.

- Huhhh - sóhajtotta, és megcsókolta a férfit. Az első igazi csók, zselémaszk nélkül. A szeme még mindig varázslatos, óceánszerű, végtelen, magába szippantó... Estray.

A neve Estray. Hát persze. Elég hétköznapi név egy cseppet sem hétköznapi lánynak. Egy teljes hónapra jött, igaz? Leffid szívből gratulált magának. Élménydús Fesztivál lesz.

Újra egymásnak estek.

Ugyanolyan élvezetes volt, mint első alkalommal. Csak azért nem, mert ezúttal sem tudott koncentrálni. A változatosság kedvéért most nem a lány nevén törte a fejét, hanem hogy ki a búbánatos halál fröcskölt Szofista vészjelzést egy aláz könnyűcirkáló rücskös hajótestére.

6. Éhkopp

I.

Ulver Seich belezokogott a párnájába. Nem ez volt az első alkalom az életében, hogy valami elkeserítette; azelőtt is előfordult, hogy az anyja megtagadta egy kívánságát, nagy ritkán egy fiú valaki mást választott helyette (hogy miért, az persze örök rejtély marad), esetleg rémesen magányosnak érezte magát, mint amikor először vadkempingezett a szabad ég alatt - vagy amikor meghalt egy szívéhez különösen közel álló bolyhos.

De ehhez fogható borzalom még sosem történt vele.

Felemelte könnyáztatta arcát, és belepillantott a kabin előterét lezáró reverzálmezőbe. Kínjában felvisított. Ismét belefúrta a fejét a párnába, és ököllel verte a vastag matracot, ami ütemesen rengett az antigravitációs mezőben, kompenzálva a lány dühödt csapásait.

Átszabták az arcát. Álmában csinálták, alig egy nappal azután, hogy elhagyták a Fágot. A szív alakú, szívbemarkoló, szívdöglesztő, szívtipró arcot, amit órákig csodált a tükörben vagy egy alkalmas reverzálmezőben, amikor már eléggé felnőtt volt ahhoz, hogy működjenek a drogmirigyei, és még eléggé gyerek ahhoz, hogy kísérletezgessen velük; a vonásait, amiket nem kábszeres mámor hatására bámult olyan áhítattal, hanem mert olyan képtelenül gyönyörűek... És ezek képesek voltak elbarmolni az arcát. Közönségessé tették, unalmassá, felejthetővé.

És nem is ez a legrosszabb az egészben.

Már biztosan érezné a plasztika utóhatásait, ha nem kapcsolta volna ki teljes egészében a fájdalomérzetét. Egy másodosztályú vadidegen néz vissza rá, akinek a bőre a nanotech beavatkozás hatására táskás, dagadt és elszíneződött. Ráadásul olyan öreggé maszkírozták, hogy ha megbetegszik, régészt kell hívni hozzá, nem

orvost. A nő, akit el kell játszania, legalább nyolcvankettő. Egy vén satrafa!

Huszonöt és kétszázötven között elvileg nem sokat változik az ember.

A lassú, de biztos öregedés háromötven-négyszáz körül válik észrevehetővé, amikor a haj megőszül (vagy kihullik!), a bőr összetöpped, mint valami agyonhasznált herezacskó, és az ember cickói térdig lógnak (pfúúúj!). Ulver mindig is remekül értett hozzá, hogy megbecsülje az emberek életkorát. Öt-tíz évnél többet sosem tévedett - húsznál többet végképp nem -, így aztán puffadás és liláskék foltok ide vagy oda, pontosan tudta, mennyi idős most. Lelki szemei előtt szinte már látta, milyen lesz, amikor megöregszik. Egyáltalán nem vigasztalta a tudat, hogy ez nem a saját arca - ahogy az sem, hogy valószínűleg sokkal jobban fog kinézni nyolcvanegynéhány éves korában. (A házi MI lemodellezte, hogyan változik majd az évek múlásával, évtizedekre lebontva, kilencvenkilenc egész kilencvenkilenc ezred százalékos pontossággal. Tudta, mire számíthat a következő két évszázad során, és ennek alapján minden oka megvolt a bizakodásra.) De ez most nem számított; öregnek és lomposnak látta magát, és ettől öreg és lompos is lett. Mi lesz, ha beleeszi magát ez az öregség és lomposság, ha megfertőzi, és akkor sem múlik el, amikor visszakapja a régi külsejét?!

A dolgok egyáltalán nem úgy alakultak, ahogy remélte. Itt van a nagy büdös semmi közepén barátok nélkül, házikedvencek, móka és társaság nélkül, és minél alaposabban belegondol, annál rizikósabbnak tűnik a küldetése, és annál kevésbé tudja, mibe is keveredett. Kalandnak szánta, kellemes epizódnak, de ami eddig történt, az csupa bosszúság volt és dögunalom. A visszaút ugyanez lesz pepitában, és közben ott az a csábításos guzmi… Mindenki tudja, hogy az RK nagy tétekkel játszik. Ezúttal miben mesterkedhetnek, mit akarnak tőle valójában? Ha mégis izgalmas kaland kerekedne ki a dologból, akkor is lakatot kellene tennie a szájára. Minek töri magát egyáltalán, ha sosem beszélhet róla senkinek?

Persze beszélhetne, de akkor páros lábbal rúgnák ki a Kontakttól. Már ha egyáltalán bekerül. A francba, Churt még ennyit sem volt hajlandó kiböffenteni. Pedig nem ártana tudni, hogy egy igazi Kontakt (vagy RK) küldetést bíztak-e rá - és egyben gyermekkori álma vált-e valóra -, vagy valami tanterven kívüli hülyeségbe rángatták bele. Persze az sem kizárt, hogy ez a felvételi vizsga…

Beleharapott a párnába. Az illatos, keményített anyag a foga között, a bőgéstől feldagadt arc, a szemét égető könnyek gyerekkori emlékeket idéztek.

Na nem.

Felszegte a fejét, lenyalta felső ajkáról a sós nedvességet, aztán öntudatosan megdörgölte a szemét, és visszaszívta az orrából szivárgó könny-takony elegyet. Megkísértette a gondolat, hogy kikever magának egy adag Csöndet, aztán meggondolta magát. Tisztító légzést végzett, és feltápászkodott. Újra megnézte magát a reverzálban. Megemelte az állát, meredten bámult az esztétikailag minősíthetetlen tükörképre. Elmaszatolta a könnyeit, aztán kibontotta a haját (legalább ehhez nem nyúltak.) Szipogott egy sort, majd farkasszemet nézett önmagával, és keményen elhatározta, hogy nem kapja el a tekintetét, és nem tör ki újabb sírógörcsben.

Néhány perc elteltével felszáradtak a könnyei, és a tekintete is kitisztult. Múlni kezdett a rút, vöröses puffadtság. Így is észveszejtően ronda volt, de egy felnőtt ember képes túlélni ekkora csapást, nem igaz? Különben is a lényeg, hogy a rusnya külső alatt ugyanaz az ember lakik, hajtogatta elszántan. Egy kis szenvedés nem árthat.

Vagy mégis?

Búra alatt nevelték, na. Csak akkor találkozott kihívásokkal, ha maga kereste őket, az élmény kedvéért. Előfordult, hogy éhes volt és koszos, amikor túrázni ment a barátaival, de mindig étel és fedél várta a nap végén, no meg zuhany vagy legalább egy frissítőspré, hogy megszabadulhasson a kosztól és izzadságtól. Még a fájdalom is, amit nagy ritkán el kellett viselnie - például amikor halálosan összetörték a szívét -

csak ideig-óráig tartott. Elég volt levonni a logikus végkövetkeztetést, hogy a szóban forgó fiú ízlése nyilvánvalóan defektes (különben mivel magyarázható, hogy másvalakit választott helyette?), és ez azonnali gyógyírt jelentett a legmélyebb lelki sebekre is. Mindig sejtette, hogy kevés a valódi kockázat az életében. Túl simán és olajozottan ment minden, még a Kultúra mércéjével mérve is. Bár életmódja és anyagi körülményei nem sokban különböztek az átlag Fág-beli fiatalokétól, volt egy apró (ám lényeges) különbség: a származása. Nos igen, még a Kultúra egalitáriusra kalapált rendszerében is maradtak hierarchikus csökevények. A Fág esetében a kivételezettek neoburzsoáziáját az Alapító Családok alkották.

Egy olyan társadalomban, ahol mindenki kénye-kedve szerint választhatja meg a külsejét, ahol bárki bármiféle képességgel felruházhatja magát, és akkora vagyont harácsolhat, amekkorát nem szégyell, egy idő után az válik értékké, amit valóban nehéz megkaparintani. A Kultúra esetében ez maga a Kontakt- vagy Rendkívüli Körülmények-kapcsolat - vagy a kezdeti idők szociomisztikus félhomályában gyökeredző családfa.

Még a legnevesebb művészeket (legyen a tehetségük öröklött vagy szerzett) sem lihegik körül annyira, mint a Kontakt tagjait, vagy a Fághoz hasonló nagy múltú bolygókon az Alapítók egyenes ági leszármazottait. A Kultúrában híres művésznek lenni a legjobb esetben is csak annyit jelent, hogy az illető mániás elszántsággal menetel a halhatatlanság egyik útján. Rosszabb esetben az egzisztenciális bizonytalanság szánalmasan archaikus formájának tekintik, esetleg a feltűnési viszketegség végletesen infantilis megnyilvánulásának.

Amikor nem lehet többé határozott vonalat húzni ember és ember között, amikor a társadalmi státusz totálisan és végleg elveszti a jelentőségét, olyankor az apró különbségek aránytalanul hangsúlyossá válnak. Mármint azok szemében, akik adnak az ilyesmire.

Ami Ulvert illeti, kifejezetten rühellte, hogy ősi családból származik. Tapasztalatból tudta, hogy az emberek többsége kész bármiféle ürüggyel hozzádörgölőzni. Ezt a maga részéről nem bánta, sőt. Elvárta, hogy bálványozzák, hogy istennőként imádják - de csak önmagáért, csak őt, ezt az időhöz kötött sejthalmazt, tekintet nélkül az örökségére, amit a sejtjei hordoznak.

Különben is, mi értelme az állítólagos helyzeti előnynek, ha még arra se jó, hogy bejuttassa az embert a Kontaktba? A régi nevek tisztelete számára inkább hátrányt jelentett, mint előnyt; jobban kellett teljesítenie, mint az átlagnak, hibátlanul, vitathatatlanul és minden kétséget kizáróan tökéletesnek kellett lennie, ha be akart kerülni a Szekcióba. A leghalványabb gyanú sem merülhetett fel, hogy csak azért sikerült neki, mert a felvételi bizottságban ülő emberek és gépek a történelemkönyvekből ismerik a Seich nevet.

Churtnek igaza van; ez az egyetlen dobása. Mindig gyönyörű volt, és ezt senki sem veheti el tőle; észvesztően életrevaló, elbűvölő és vonzó nő, akinek megvan a magához való esze. Nem várhatja el, hogy ezt az akadályt is olyan könnyedén vegye, mint minden mást az életben. Majd most megmutatja nekik. Ha kell, összeszorított foggal gürcöl, szorgalmas lesz, tántoríthatatlan és céltudatos, mint még soha a kényelmes egyetemi évek alatt, amikor tanulmányi eredményei minimális energia-befektetés mellett is a legkiemelkedőbbek közé emelték, társasági sikereiről nem is beszélve.

Elkényeztették, ez a nagy büdös igazság. És talán még mindig csak egy elkényeztetett királylány. De ha királylány is, olyan királylány, akit feje búbjától a lábujjáig embertelen eltökéltségből gyúrtak, és ha ez az embertelen eltökéltség azt kívánja, hogy lehámozza magáról a királylányságot, akkor pápá!, királylányság, itt a vége, fuss el véle.

Nagy levegőt vett, és összeszedte magát - mindenféle mirigykotyvalék nélkül. Kikászálódott az ágyból, és a kabinreteszhez lépett. Majd üldögél egy kicsit a társalgóban. (Ott tutira több a hely.) Mindent megtud az Amfiteátrumról, erről a

Genar-Hofoen nevű bájgúnárról meg az összes többi szarságról, amit csak tudnia kell, hogy pengén megoldja a vizsgafeladatot.

II.

Leffid Ispanteli leereszkedett a TollAFülbe irányzat konzulja mellé. A széktámla fölé hajtogatta a szárnyait, és rámosolygott a konzulra, aki azzal a jellegzetesen semmitmondó arckifejezéssel bámult vissza rá, amit az emberek olyankor öltenek magukra, amikor az idegmíderen keresztül kommunikálnak.

Leffid fölemelte a kezét.

- Kénytelen leszel beszélni, Lellius - mondta. - A Fesztivál idejére kivetettem a míderemet.

- Rendkívül barbár - bólogatott a konzul elismerően, majd újra a versenyre összpontosított.

A nézői karusszelen ültek, amelyet egy hálófát imitáló hatalmas, széncsöves szerkezet alá függesztettek; a több ezer páholy úgy csüngött rajta, mint megannyi érett gyümölcs. Az egyes páholyokat finom, kábelhidakból álló másodlagos háló kötötte össze.

A lábuk előtt elterülő játékmezőt és a kétoldali hatalmas lépcsősort növények és mozgó alakok pöttyözték. Az összkép ősi küzdőteret idézett, amit horizontálisból vertikálisba forgattak át, és ahol minden szint önállóan is elfordulhat. A mozgó figurák ysner-mistretl párosok voltak. Az ysner kétlábú, jól megtermett, ámde repülni képtelen madár, ami csak futni tud, de azt nagyon. A gondolkodás a hátába kapaszkodó mistretl zsoké feladata. A mistretl apró és önmagában életképtelen, ám relatíve eszes emberszabású, és az ysenrrel való ilyetén kombinációja természetes módon alakult ki az Alsó Sziromörvény egyik kisbolygóján.

Az ysner-mistretl versenyek hosszú évszázadok óta az Amfiteátrum életének szerves és elidegeníthetetlen részét képezték. Ezeket a viadalokat a hagyomány szerint legalább két kilométer átmérőjű óriásmandalán rendezik, ami különféle lépcsőkből és szintekből áll, s ezek mindegyike különböző sebességgel forog. A hatalmas, méltóságteljesen rotáló versenypálya az Amfiteátrum kicsinyített mása is lehetne.

Az Amfiteátrum lépcsős szerkezetű, a nevét is innen kapta. Kilenc szintje egyforma sebességgel forog, ám a külső lépcsőkben lényegesen nagyobb a gravitáció, mint a forgási középpontnál lévőkben. Az egyes szintek önálló egységekre tagolódnak, melyek hossza több száz kilométer is lehet, és a legkülönfélébb nyomás- és hőmérsékleti viszonyok uralkodnak rajtuk. A bolygó lépcsősen eltolt axismagjában elhelyezett, elképesztően komplikált (és elbűvölően gyönyörű) tükörmezőrendszer szolgáltatja a szükséges napsütést - precízen adagolva, igény szerint felhígítva és hullámhossz-alterálva, hogy az élőhelyet benépesítő több tucat intelligens faj számára megfelelő életfeltételeket biztosítson.

A környezeti sokszínűség, a civilizációs egymásrautaltság és az ezáltal indukált keveredés az Amfiteátrum létezésének oka, lényege és célja. Építőinek kiléte a feledés homályába merült: a legendárium szerint nem sokkal azután éterizálódtak, hogy megépítették a műbolygót, hátrahagyva egy fajt - vagy inkább struktúrát, attól függően, honnan nézzük -, amely azóta is szorgalmasan karban tartja, vezeti és gondnokolja az Amfiteátrumot. A szintrikátus egyedei (gömb alakú, tüskés lények, félméterestől kétméteresig terjedő átmérővel) önmagukban végtelenül primitívek, ám kollektíve meglepően magas intelligenciával bírnak. Legfőbb jellemzőjük, hogy paranoiás gyanakvással szemlélnek mindent, ami az övékénél kisebb biológiai bázissal rendelkezik. A drónokat és a MI-ket épphogy csak eltűrik az Amfiteátrumban. Minden lépésüket figyelik, mindenhová követik őket, minden kommunikációjukat lehallgatják. Állítólag a gondolataik sem maradhatnak titokban. Az átlag Elme nem zavartatja magát efféle apróságoktól, de avatárjaikat szó szerint kiutálták az Amfiteátrumból. Így aztán a hajók semmilyen formában nem szokták

képviseltetni magukat, inkább a külső dokkokban maradnak, ahol szívesen látják őket, és mindent megkapnak, amire szükségük lehet. Az építése óta eltelt hét évszázad alatt az Amfiteátrum afféle pángalaktikus kiáltvánnyá nőtte ki magát; közkinccsé, kulturális szimbólummá - és mint ilyen, megengedhet magának néhány apró gyarlóságot, mint például az intoleranciát.

A ysner-mistretl versenypálya egy szinttel feljebb helyezkedett el, mint a Homomda Misszió központja, Leffid vénnyurgafás hálókörleténél pedig hárommal lejjebb.

- Mondd csak, Leffid... - kezdte a konzul. Teltkarcsú, húsos hím volt egy első pillantásra meghatározhatatlan fajból; távolról ember formájú, ám a hatást rontotta, hogy háromszög alakú fej ült a nyakán, minden csücsökben egy-egy szemmel. A bőre élénkpirosan virított, hullámzó palástjai állandóan változó ultramarinkékben játszottak. Oldalra fordította a fejét, hogy két szemével Leffidre pisloghasson, míg a harmadikkal továbbra is a versenyt figyelte. - Találkoztunk a homomda cécón tegnap este? Nem emlékszem.

- Csak futólag - felelte a férfi. - Integettem, de el voltál foglalva az ashpartzi küldöttel.

Lellius konzul hörögve felnevetett.

- Igyekeztem lehorgonyozni a pacákot. Balanszproblémái voltak az új védőöltözékében. Eltávolíttatta a beépített MI-t, és az automatika nem állt a helyzet magaslatán. El tudod ezt képzelni? Mint amikor egy gázóriás-behemót bélgörcsöt kap...

Leffid elmosolyodott. Lellius valóban úgy festett a nagykövet partiján, mint aki egy léghajó horgonykötelével küzd.

- Neked fele olyan kínos sem lehetett, mint a védőruha tulajdonosának.

- Még szép! - Lellius kedélyesen felhörrent. - Rendeljek frissítőt?

- Nem, köszönöm.

- Pompás. A Fesztivál idejére kiiktattam az étrendemből az érzelemszínező ételeket és italokat. Csak irigykednék rád. - Szögletes fejét ingatta. - Eddig azt hittem, a barbárok élete csupa élvezet, de akárhogy igyekszem megfelelni a Fesztivál szellemiségének, csupa kín és szenvedés a jutalmam - dünnyögte, aztán meglepett, többszólamú csettintést hallatott. Odalenn a versenypályán felpörögtek az események.

Az egyik ysner-mistretl páros nem ugratott időben. Lepottyantak a mögöttük húzódó rámpára, és egy alsóbb szintre gurultak. Összekaparták magukat, és tovább galoppoztak, de kivételes szerencsére lett volna szükségük, hogy dobogós helyen végezzenek. Lellius a fejét csóválta. Tollpálcája lapított szárával lekapart egy számot a fakeretes viasztábláról, amit széles vörös tenyerében szorongatott.

- Nyerésre állsz? - érdeklődött Leffid udvariasan.

Lellius dünnyögött valamit, és kifejezetten rosszkedvűnek tűnt. Leffid elvigyorodott. Alaposan szemügyre vette a még versenyben lévő ysner-mistretl párosokat.

- Nem csinálnak nagy felhajtást - állapította meg. - Én valami sokkal... nagyobb durranásra számítottam - fejezte be után.

- Gondolom, a versenyhatóság hasonló kételyekkel tekint a Fesztivál elé, mint jómagam - felelte a konzul egykedvűen. - Mikor is kezdődött? Két napja?

Leffid bólintott.

- Már unom - ásított Lellius, és a pálcával egyik fültövét vakarta. - Ki akartam venni a szabadságomat, de elvárják tőlem, hogy végig itt legyek. Egy teljes hónapnyi öncélú látványosság és ízetlen móka. - Lellius nehézkesen csóválta a fejét. - Micsoda kilátások!

Leffid összetett tenyerébe támasztotta az állát, és mosolygott.

- Soha nem voltál szívvel-lélekkel oda a TollAFülbe irányzatért, Lellius. Valld be!

- Abban reménykedtem, hogy az Irányzat talán engem is... - Lellius

elgondolkodóan bámulta a felettük ágaskodó fastruktúrát - rugalmasabbá tesz - fejezte be a mondatot lassan. - Tudod, mindig szerettem volna magadfajta élvhajhász golyhó lenni. Így aztán csatlakoztam az Irányzathoz. Reméltem, hogy az általános hedonizmus beszivárog kérges lelkem repedéseibe. - Fintorgott. - Még mindig nem adtam fel a reményt.

Leffid könnyedén felnevetett. Aztán - mintegy mellesleg - körbepillantott.

- Mondd csak, egyedül vagyunk?

Lellius csodálkozva nézett rá.

- Nélkülözhetetlen Hármas Számú Asszisztensem éppen a latrináknál tesz rövid látogatást, ha nem tévedek - csikorogta. - A senkiházi fiam minden bizonnyal megszégyenítésem újabb metódusain dolgozik, a párom fél galaxissal odébb üdül, még így is közelebb a kelleténél, a mostani kedvesem pedig otthon maradt, heveny migrénre hivatkozva. Vagy inkább rosszul lett a gondolattól, hogy végig kell ülnie egy madármajom mizériát, ahogy ő nevezi. - Bólogatott. - Mondhatni, meglehetősen egyedül vagyok. Miért kérded?

Leffid közelebb húzódott a konzulhoz, és az aprócska asztalra könyökölt.

- Nem fogod elhinni, mit láttam a múlt éjjel.

- Azt a négykarú bögyöset? - vigyorgott Lellius, és mindegyik szeme kajánul csillogott. - Kíváncsi lennék, más anatómiai egységei is meg vannak-e kettőzve.

- Micsoda perverz alak vagy - csóválta a fejét Leffid. - Hanem... ha megkéred a hölgyet, talán ad egy másolatot a tegnapi kiruccanásunkról készült felvételből. Abból minden kérdésedre választ kaphatsz. De ne táplálj vérmes reményeket: összeillő alkatrészeinkből csak egyet-egyet fogsz látni.

Lellius szörcsögve kuncogott, és a szájához emelt egy szívószálas flaskát.

- Micsoda csalódás! Tehát mégsem sikamlós történeteket akarsz megosztani velem.

- Egyedül vagyunk? - kérdezte Leffid sürgetően.

Lellius értetlenül pislogott rá.

- Persze. Kikapcsoltam a míderemet. Tudnék róla, ha bárki figyelne vagy lehallgatna. Mit láttál?

- Várj, megmutatom.

Leffid szalvétát húzott elő az asztalnyílásból. Az ingzsebéből elővette a terminált, aminek az idegmíder híján ugyancsak jó hasznát vette az utóbbi időben. Rápillantott az eszközön kirajzolódó jelekre, mintha próbálna felidézni valamit, aztán megvonta a vállát.

- Terminál; tollat!

A terminálból kialakult íróeszközzel hét rombuszt rajzolt a szalvétára, mindegyik hét pontból vagy apró körből állt. Amikor befejezte, Lellius felé fordította az ábrát, aki alaposan megnézte, aztán felpillantott.

- Igazán dekoratív - szörcsögte. - Mi ez?

Leffid megkocogtatta a tollal a jobb szélső jelet.

- Szofista üzenet, nyolcas számrendszerben. És a mintázat is a Szofistákra utal. Az első a vészjel-karakter. A többi... egy hely koordinátái.

- Igazán? - Lelliusra nem tett különösebben mély benyomást a bejelentés. - És hol van ez a bizonyos hely?

- Hetvenhárom fényévre innen, a Felső Örvényben.

- Aha - dünnyögte Lellius. - És hat karakterrel ilyen precízen definiálható?

- Kettő-öt-hatos alap; gyerekjáték - mondta Leffid, és megvonta a szárnyait. - De nem is ez az érdekes az egészben. Nem fogod kitalálni, hol láttam.

- Miért, hol láttad? - dünnyögte Lellius. A figyelmét ismét elvonták a versenypályán történtek. Meghúzta diétás italát, aztán összeszedte magát, és újra felvette a beszélgetés fonalát.

- Egy aláz könnyűcirkálón - felelte a férfi. - A fémburkolatba égetve. Nagyon felületesen, éles szögben a pengéken át...

- Pengék? - vonta fel egyik szemöldökét Lellius.

Leffid legyintett.

- Olcsó dekoráció. De a felirat ott volt. Ha nem lettem volna olyan közel a hajóhoz, épp mielőtt dokkolt, sosem vettem volna észre. Lehet, hogy a hajó nem is tud az üzenetről.

Lellius a szalvétára bambult. Aztán hátradőlt.

- Hmm - krákogta azzal a fémes felhanggal, ami nála a meglepetés jele volt. - Ugye nem bánod, ha bekapcsolom a míderemet?

- Dehogy - felelte Leffid. - Annyit magam is kiderítettem, hogy a hajót Ádáz Ellennek hívják, és soron kívül érkezett. Most éppen a 807b dokkban kalapálják; mechanikus meghibásodás. A perzselődés nem okozhatott ekkora gubancot. Ami a koordináták által megadott helyet illeti, valahol félúton lehet a Cromphalet I/II. és az Esperi között. Talán valamivel közelebb az Esperihez. Az ég egy adta világon semmi sincs ott. Legjobb tudomásunk szerint legalábbis.

Pötyögött valamit a terminálba, majd némi kísérletezés után rábírta a sugarat, hogy a szalvétára fókuszáljon, és lángra lobbantsa. Némán figyelte, ahogy a papírdarab hamuvá ég. Éppen be akarta söpörni az asztalnyílásba, amikor Lellius - aki egész idő alatt összegörnyedve gunnyasztott a székében, és kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé -, hirtelen kinyújtotta a kezét. Összemorzsolta a hamut, aztán beleszórta a szélbe. Az ezüstszürke felhő lustán lebegett az alattuk csüngő privát páholyok felé.

- Hajtóműhiba - pillantott fel a konzul. - Az aláz hajó hajtóműhibát jelentett. - Egy percre megint hallgatott. - Nocsak. A Szofisták ezúttal megégették a kezüket - dünnyögte. - Száz napja egy flotta indult el innen az Örvénybe. Nyolc Szofista hajó.

- Én is hallottam - bólogatott Leffid.

- A legkülönfélébb pletykák kaptak szárnyra - folytatta Lellius - hogy nincs minden rendben odakint.

- Nos - mondta Leffid, és a tenyerét az asztalra fektette -, talán nem is fontos. De gondoltam, megemlítem.

- Kedves tőled - csikorgott Lellius. - Nem tudom, mit tehet az Irányzat az ügyben; nemrégen az utolsó hajónk is elpártolt, a hálátlan pernahajder... De a Gyök talán kezdhet valamit az információval.

- Arra mérget vehetsz - vágta rá Leffid. A TollAFülbe irányzat röviden és velősen Gyöknek nevezte a Kultúrát. - Hát akkor... - A szárnyát óvatosan az ülés fölé emelte, és felállt.

- Biztosan elmész? - pislogott Lellius. - Fogadhatnánk. Fogadok, hogy te nyernél.

- Nem, kösz. Ma este idegenvezetőt játszom egy hölgynek, akinek két teríték kell, ha asztalhoz ül. Rohanok, hogy kifényesítsem a családi ezüstöt, és bezsírozzam a tollaimat. Mélyrepülésre készülök.

- Áh. Nos, akkor dupla adag mókát, barátom!

- Meglesz.

- A francba - nyögte Lellius, ahogy orkánszerű üvöltés tört ki minden oldalon. A verseny véget ért.

- Osztott, szorzott, és újabb néhány számot kapart le a viasztábláról.

- Fel a fejjel! - Leffid megveregette Lellius széles vállát, aztán a fastruktúra törzséhez vezető, finoman himbálózó függőhíd felé indult.

- Igaz - sóhajtott a konzul, és a tenyerén szétkenődött hamura bámult. - Mondják, a padlónál lejjebb nem esik az ember.

III.

Komoya az octoveleini tengeri csata tablóképe fölött repült. Árnyéka végigsöpört a törmelék pöttyözte hullámokon, a hosszú testű hajók vitorlái fölött, aztán a katonákon, akik tömegbe verődve küzdöttek a hajók fadeszkás fedélzetén, a tengerészeken, akik nekifeszültek a köteleknek és vitorláknak, a rakétavetőkön, akik

a lövedékek betöltésénél és kilövésénél szorgoskodtak - és a vízben lebegő, élettelen testeken.

A nap kékesfehéren izzott az ibolyaszín horizonton. Az eget sűrűn behálózták a primitív rakéták füstcsíkjai; az égbolt maga is mintha a sérült hadi- és teherhajókból felszálló füstpilléreken nyugodott volna. A tenger indigókék hullámait a becsapódó bombák tollas vízoszlopai szabdalták. A víz habosfehéren gyűrődött fel minden hajóorrnál, és lángokban állt, ahol a tengerészek olajat öntöttek a hajók köré kétségbeesett próbálkozásukban, nehogy az ellenség megcsáklyázza őket.

A fekete madár a csatajelenet pereme fölött vitorlázott, ahol a tenger úgy ért véget, mint valami folyékony sziklaszirt. Mindössze öt méterrel lejjebb folytatódott a rakodódokk dísztelen padozata, amit mindenütt törmelék borított, mintha a dagály itt is átvonult volna. Alaposabb szemrevétel után kiderült, hogy a padlót borító szemét hajóalkatrészek és emberi végtagok kusza halmaza. A félkész csatajelenet a dokk tizenhat négyzetkilométeres rakodóterének csupán a felét foglalta el. Ez lett volna a Hálószakasz ars poeticája és mesterműve.

Ami már sosem készül el.

Komoya elcsattogott egy csoport szorgoskodó drón mellett. Összegyűjtötték a hulladékot, és egy anyagtalan szállítószalagra pakolták, amely mindössze egy vékony árnyékvonalnak látszott. A madár tovább vitorlázott, időnként egy-kettőt csapott a szárnyával. Az ikerdokk túlsó végébe igyekezett, a középszekció és a hajó végéből nyíló tároló közötti térbe. Az önfejű emberperszóna úgy döntött, hogy a hajóorrban marad, legközelebb a helyhez, ahol a lakótorony eredetileg állt. Micsoda balszerencse, hogy az ő úti célja a tathoz esik közelebb!

Eddig huszonöt kilométernyi utat tett meg. Végigküzdötte magát a fénytelen gerincfolyosókon a hajó központján át, a zárt dokk-kapuk sora között, ahol mindössze néhány halovány fény pislákol, és örök némaság uralkodik. Egy kilométernyi mélység tátongott verdeső szárnyai alatt - ugyanennyi fölötte, tőle jobbra és balra.

Körülkémlelt, tekintete végigsöpört az irdatlan, homályos téren. Úgy döntött, megtiszteltetésnek veszi, hogy itt lehet. A Hálószakasz az utóbbi negyven évben gondosan távol tartotta ettől a helytől, és a hajótest felső harmadába száműzte, az egykori lakóegységek és tárolók zónájába. Komoya különlegesen kifinomult érzékekkel bírt, melyekkel egy átlagos állat sosem rendelkezett volna. Odavitorlázott az egyik dokk kapujához, hogy hatodik érzékével kitapogassa, mi rejlik odabenn - már ha van ott egyáltalán valami.

Semmi. Amennyire meg tudta állapítani, a dokkok végtelenbe vesző sora tökéletesen üresen állt.

Ezen az úton csak az általános konstrukciós térig juthatott, ami - leeresztett osztófalak mellett - a hajótest legnagyobb egybefüggő belső terét alkotta. Kilencezer méter széles és majdnem kétszer olyan hosszú, tele zajjal, villódzó fényekkel és elmosódó, szabad szemmel követhetetlen mozgásokkal. Ez az a hely, ahol a hajó ezer és ezer gépet barkácsol, hogy közös erővel konstruálják a... ki-tudja-mit.

A konstrukciós teremből kiszivattyúzták a levegőt, hogy az alkatrészek és gépek gyorsabban tudjanak mozogni. Komoya végigvitorlázott a plafonban futó, átlátszó utazócsőben. Újabb kilenc kilométer után végre eljutott a falhoz, amin túl a tengeri tabló viszonylagos békéje várta - vagy örök nyugalma, ahogy tetszik. Az út javát immár maga mögött tudta; csupán az utolsó négyezer méter volt hátra.

A szárnyizmai őrjítően sajogtak.

A dokk végében húzódó terasz fémkorlátjára telepedett. A lába előtt harminckét köbkilométernyi semmi tátongott; egy tökéletesen üres dokk. Egy ekkora teret ezerféle hasznos dologra lehetne használni; egy normális RH más rendszerhajókat építene, látogatóba érkező űrjárműveket fogadna, hatalmas vendégszobát kreálna idegen fajok számára, vagy galaktikus sportrendezvénynek adna itt otthont. Esetleg - jobb híján - kisebb raktárakra és konstrukciós terekre osztaná.

Komoya megfordult, és szemügyre vette az erkélyen elrendezett jelenetet, ami a

régi szép időkben készült, mielőtt a rendszerhajó Extrémitásba vonult. A terasz egy kávézóhoz csatlakozott, és remek kilátás nyílt róla a dokkra. Hét embert ült különféle pózokba merevedve, háttal az üres dokknak. Mindannyian egy sima tükrű medence hologramja felé fordultak. Fürdőruhát viseltek, és napozószékekben lógatták a lábukat, közöttük asztalok mindenféle desszerttel és ínyencfalattal megrakva. Nevetgéltek, beszélgettek, pislogtak, állukat vakarták, ittak.

Valami híres festmény lehet. Komoya sehogyan sem látta benne a művészetet, de lerendezte annyival, hogy biztosan nem a megfelelő szögből nézi.

Felemelte egyik lábát, és megcsúszott. Egyenesen belezuhant a dokkba, de nem ért földet. Jóval a padlósík fölött becsapódott valamibe, majd visszapattant róla. Nekivágódott a dokk falának, aztán újra a láthatatlan padlónak ütközött. Most már jóval óvatosabb volt. Párhuzamosan vitorlázott fölötte, egészen közel hozzá, majd széles ívben megfordult. Még mindig kicsit kóválygogva felküzdötte magát az erkélyig, és leereszkedett eredeti megfigyelőhelyére.

Aha, gondolta. Ismét bevetette hatodik érzékét, amelynek elvileg nem lehetett volna a birtokában. Egyensűrű anyag. Nem üveg, nem is egyszerű árnyékolómező. A dokk egyáltalán nem olyan üres, mint amilyennek látszik. Felületfolytonos síkprojekció takarja. A túloldalán legalább két kilométernyi anyag van. Sűrű, tömör valami. Izgalmasan sajátságos összetételben.

Hát így állunk. A madár megrázta magát, és hosszasan, ráérősen tollászkodott. Amikor befejezte, nyaktörő szögbe tekerte a fejét. Félig ugrándozva, félig repülve a hozzá legközelebb eső pózoló alak felé vette az irányt. Egyiket a másik után szemügyre vette; itt egy sosem pislogó szembe bámult, amott mintha valami szaftos parazitát keresett volna egy fülben, máshol egy kósza tincset szemlélt félrebillent fejjel, vagy egy orrlyuk sötétjét fürkészte hosszú perceken át.

Gyakran csinált ilyesmit. Mindig izgatták a betároltak, akiket nemsokára elvisznek és felélesztenek. Mintha művi mozdulatlanságukból el lehetne lesni valamit. A titkot. Vagy akármit.

Végül érdektelenül, unottan belekapott az egyik férfi fekete hónaljszőrébe, aztán odébb ugrált. A közeli asztalokra telepedve különféle szögekből tanulmányozta az életképet. Igyekezett megtalálni a megfelelő perspektívát. Hamarosan ezek is eltűnnek innen, mint minden más. Csakhogy őket újraélesztik, míg a többieket valahol máshol tárolják tovább.

Különös.

Megrázta magát, kinyújtóztatta a szárnyait, és átugrált a hologramon. Berepült a kihalt kávézóba, és tett egy bemelegítő kört. Felkészült a visszaútra, sápadt úrnőjéhez.

Néhány perccel később Amorphia lépett ki a hologramból, éppen ott, ahol a madár átugrott a vetített képen. Megállt a férfi előtt, akinek a hónalját Komoya megcsipkedte, és leguggolt elé.

IV.

`[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28.864. 0001]`
xExtrém *Először Tölts*
oRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*
Én voltam.
`[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28.864. 1971]`
xRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*
oExtrém *Először Tölts*
Tessék?
∞

Én juttattam az információt a TollAFülbe irányzattól az RK-hoz. Az egyik emberünk látta az Ádáz Ellen nevű aláz cirkálót, közvetlenül mielőtt dokkolt volna az Amfiteátrumba. Szofista koordinátasor volt a hajótestbe égetve. Az

Irányzat Amfiteátrumbeli miszszióközpontjából juttatták el hozzám a hírt, én pedig annak rendje és módja szerint továbbpasszoltam a *Mi A Pályának* és a *Fémes Villanásnak*, primer kontaktjaimnak a Kompánián belül. Gondolom, ők adták át az infót az *Etikai Résnek*, amely a *Gyógyítható Balsors* anyahajója. Mint tudod, utóbbi fedezte fel a Holtpontot.

Szóval bizonyos értelemben az egész az én saram. Sajnálom, tényleg.

Reméltem, hogy megúszom ezt a kínos vallomást, de alapos megfontolás után arra jutottam - csakúgy, mint amikor leadtam a drótot a beégetett koordinátáról -, hogy nincs más választásom. Magadtól is rájöttél, igaz? Vagy csak sejtetted?

Remélhetem, hogy ezek után is megbízol bennem?

∞

Magam is gondoltam erre a verzióra, de nincs hozzáférési jogosultságom a Tendencia jegyzőkönyveihez, és eszemben sem volt szívességet kérni a többiektől a Kompániában. Dehogy, a legkevésbé sem rendült meg benned a bizalmam. De miért épp most mondod el ezt nekem?

∞

Szeretném, ha továbbra is bíznál bennem.

Mire jutottál a kutatásaiddal? Előástál valami érdekeset?

∞

Igen. Van itt egy férfi, a neve Genar-Hofoen. A Kontaktnak dolgozik, egy Iste'nit nevű aláz orbitálon, valahol a Páfránykacsban. Rögtön azután hagyta ott a posztját, hogy a Holtpontot felfedezték. Az RK három aláz cirkálót bérelt, hogy a férfit az Amfiteátrumba szállítsa. Tizennégy nap múlva érkeznek meg. Az életrajza: (fájl csatolva). Ugye te is látod az összefüggést? Megint az a hajó...

∞

Gondolod, hogy valami rosszban sántikál?

∞

Nem gondolom; tudom. Ő és a *Fehér Folt*.

∞

Az időbeli egybeesés korántsem olyan egyértelmű, mint ahogy látod. Ha nagyon megerőlteti magát, az *FF* mondjuk befut az Amfiteátrumhoz... mikor is? Két-három nappal azután, hogy az emberedet leszállították. Aggodalmunk fémtárgya még így is két hónapra lébecol onnan.

∞

Tudom. Mégis az a határozott gyanúm, hogy ezek készülnek valamire.

Minden szálat felgöngyölítek, amit csak tudok. Egyéb ügyekben is tapogatózom, és próbálkozom a férfi fájljában szereplő kontaktoknál, de rendkívül óvatosnak kell lennem. Lassan haladok. Nos, köszönet az őszinteségedért. Maradjunk kapcsolatban!

∞

Maradjunk.

Aztán ki ne hagyj a buliból, ha találsz valamit!

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28. 865.2203]

xExtrém *Először Tölts*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Beleuntam a sültgalambvárásba. Kaptam magam, eléröpültem

(jelszekvencia csatolva).

∞

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28. 865.2690]

xKRH *Kalandorok Kíméljenek*

oExtrém *Először Tölts*

És „a legkevésbé sem rendült meg a bizalma". Hogy oda ne evezzek!

∞

Úgy ítéltem meg, hogy ez az egyetlen járható út.

∞

Ami történt, megtörtént. Mi hír a hajóról, amit az Amfiteátrumba küldtél?

∞

Úton van.

∞

És miért éppen az Amfiteátrum?

∞

Hát nem triviális?

Oké, talán tényleg nem az. Talán *Az Új Kedves Érkeztére Várván* paranoiája ragályos…

Hadd magyarázzam meg.

Kezdjük ott, hogy az Éhkopp valóságos bőségszaruja a védelmi-és támadófegyvereknek. Ezeket zömmel azért telepítették oda, hogy megvédjék a betárolt hadipotenciált (vagyis a hajókat), ám önmagukban is tekintélyes ütőerőt képviselnek. Igaz, az Éhkopp messze elkerüli a Holtpontot, viszont olyan régiókat érint a pályája, ahol komoly aláz érdekeltségek vannak. Bár a kutya se ugatja meg az ilyen vándorokat (és ha valakinek szemet is szúrna és a nyomába szegődne, az Mázt akkor sem izgatná különösebben a dolog), és bár az Éhkopp remekül meg tudja védeni magát, ezenkívül a legtávolabbi összefüggésbe sem hozható a *Fémes Villanás* által levezényelt mobilizációval - szóval mindezek ellenére az Éhkopp kétségkívül az egyik legjelentősebb hadipotenciál a környéken.

Kezd komolyan izgatni a kérdés, mikor döntött úgy a Kultúra - amúgy istenigazából komolyan –, hogy az Aláz nem bosszantó, hanem veszélyes. És mikor csináltak az Éhkoppból hajóraktárat? Esküdni mernék rá, hogy a két dolog nagyjából egy időben történt. Az Éhkoppot az idiri háború végén ásták elő, stancolták ki és pakolták meg, amikor a vezetés katonai intervenciót fontolgatott az Aláz ellen. Több milliárd alkalmas égitest létezik; a galaxis dugig van efféle csillagközi törmelékkel. Mégis az Éhkoppot választották a tizenegy helyszín egyikeként. Egy olyan aszteroidát, ami bő ötszáz év múlva bekacsázik az aláz vadászmezőkre (hogy pontosan mikor, az attól függ, milyen gyorsan terjeszkedik az Aláz), és amely a belátható jövőben benn is marad a befolyási övezetben - feltéve, hogy az aláz empírium-kisgömböc gyorsabban hízik, mint a fénysebesség századrészénél is lassabban szállongó galaktikus salakanyag. Micsoda szerencse, hogy ilyen remek fegyverarzenál lapul az aláz kényszerszövetség szívében!

Te hiszel a véletlenekben? Mármint az ekkorában.

Gondolj bele, micsoda elképesztő előrelátásról tanúskodik az egész! A helyükben nem volnál hangyányit büszke magadra? Időtlen türelem, profi megérzések - hogy a tökéletes alibiről ne is beszéljünk, arra az esetre, ha valaki rájönne a dologra. A magam részéről istentelenül büszke lennék, hogy egy ilyen terv részese lehettem.

Üres perceidre ajánlom a következő (merőben költői) kérdést: kik voltak az Elmék, akik a fegyverlerakatok kiválasztásában részt vettek?

***Woetra, Mi A Pálya, Mondjam Vagy Mutassam*.**

Nahát, mennyi ismerős név…

Mindent egybevéve - és annak elismerésével, hogy tetszetős, ámde paranoid elméletem jó eséllyel vakvágánynak bizonyul -, kurva nagy felelőtlenségnek tartanám, ha nem szegezném figyelő tekintetemet a környéken kacsázó időzített bombára.

∞

Sajátos, de… értem. Meggyőztél.

∞

És minek a mijén dolgoztál éppen, ha szabad kíváncsiskodnom?

∞

Az eredeti tervem úgy szólt, hogy keresek valakit az Amfiteátrumban, akit a magunk oldalára tudok állítani, ám ez különféle okokból kifolyólag kivihetetlennek bizonyult. Figyelemre méltó Kontakt- és RK-aktivitás figyelhető meg arrafelé, így senkit nem találtam, akivel nyugodtan megoszthatnánk az aggodalmainkat. Jobb híján kísérleti jellegű megállapodást kötöttem egy régi szövetségessel, aki alkalomadtán előmozdíthatja az ügyünket. Egy hónapnyi távolságra van az Amfiteátrumtól, és a Holtpont a legkevésbé sem esik az útjába, de szükség esetén hajlandó kapcsolatba lépni néhány hadihajóval. Ezek közül néhányat szinte biztosan áthelyeznek a mozgósítás során, de páran így is a rendelkezésünkre állnak majd. Persze nem hadihajóként és biztosan nem más kultúrabeli hajók ellen - inkább mint a mérleg nyelve, vagy mint gyorsfutárok. Persze ehhez először meg kellene találnunk a feltételezett konspiráció feltételezett Achilles-sarkát.

És persze itt ez a Genar-Hofoen. Magam is szívesen beleásnám magam a témába, ha nem félnék, hogy véletlenül krónikusan bizalomhiányos barátunk metaforikus lábára taposok…

Mégis a dolog aláz aspektusa aggaszt a leginkább. Láttál valaha ehhez fogható lehengerlő agresszivitást, ilyen elsöprő lendületet? Hangos berzenkedésünk ellenére az utóbbi időben a romantikus rajongás és a fel nem vállalt irigység finom keverékét érzem eluralkodni a Kultúra bizonyos köreiben; a bohó keljfeljancsikat nem húzza le a lelkiismeret és moralitás tonnás béklyója. Nos igen; könnyű észrevenni a veszélyt, leküzdeni sokkal nehezebb… Elgondolni sem merem, miféle borzalmas terveket forralhat egy köztiszteletben álló Elme (méghozzá patyolattiszta lelkiismerettel), csak hogy elhárítson egy ekkora veszélyt.

Tovább bonyolítja a képletet, hogy a Holtpont minőségileg új dimenzióba helyezheti az ügyet. Az Aláz pontosan az a faj - ráadásul fejlődésük legfogékonyabb fázisában -, amely gondolkodás nélkül belevág bármilyen őrültségbe, ha a legkisebb esély látszik a totális és mindent elsöprő győzelemre. És ugyan ki vethetné rájuk az első követ?

∞

A Holtpont eddig a legcsekélyebb aktivitást sem mutatta. Az egész teáscsésze-vihart a mi tömeghisztériánk kavarta. Megérdemelnénk, ha az egész valami olcsó projekciónak bizonyulna; egy unatkozó isten fricskájának. Bevallom, engem is kezd elfogni a harctéri idegesség. A *Gyógyítható Balsors* ott ül, és figyeli, ahogy a Holtpont semmit sem csinál, és rendszeres időközönként hosszas jelentésekben taglalja a nagy semmit. A szamárlétra alsóbb fokán ácsingózók ezerrel verik a habot maguk körül, hátha tanúi lehetnek az utóbbi idők leguniverzálisabb cirkuszi attrakciójának. Mindenki ki akarja venni a részét a buliból, aki csak él és mozog. Mi meg ülünk a fenekünkön, és malmozunk.

Bárcsak történne valami!

V.

- Öröm volt veled utazni, Genar-Hofoen! - bömbölte Háromár. Összecsapták a végtagjaikat. A férfi előrelátóan vállszéles terpeszbe helyezkedett, a zselémező védőruha pedig nagyjából-egészében felfogta a becsapódás erejét, úgyhogy viselője nem zuhant össze az ütéstől. A nyolcas szintű dokk entitáskontroll zónájában voltak, azon belül az aláz övezetben. Körülöttük mindenütt alázok, rabigába hajtott drónok és egyéb kiszolgáló szerkentyűk nyüzsögtek, no meg idegen fajok egyedei (már akik

tolerálták az aláz életfeltételeket), és az elmaradhatatlan lebegő szintrikátusok - megannyi apró, sötét szőrgubacs. Mindenki zsongott és nyüzsgött, jött, ment, leszállt és felszállt, mozgójárdákon, forgókocsikon, liftekben tolongott, vagy épp szekcióközi transzport kocsikba préselte magát.

- Nem maradsz pár futam erejéig? - kérdezte Genar-Hofoen. Az Amfiteátrum híres volt kifejezetten alázoknak tervezett vadászszekcióiról.

- Talán majd visszafelé - legyintett Háromár. - Más dolgom van. - Kihúzta magát, és kuncogott. - Szólít a kötelesség.

Genar-Hofoennek az a határozott érzése támadt, hogy nem fogta a poént. Ezen egy darabig némán merengett, aztán megrántotta a vállát, és elmosolyodott.

- Hát akkor... találkozunk az Iste'niten.

- Úgy ám! - mennydörögte Háromár. - Aztán pamlagolj derekasan, emberparány!

Az aláz gyors hátraarcot csinált a csápvégein, és visszasurrogott a *Kardnyalóhoz*. Genar-Hofoen követte a tekintetével, amíg a tranzitfolyosóra nyíló zsilipkapuk be nem zárultak mögötte. Az arcán különös fintor ült.

- Csak nincs valami baj? - aggodalmaskodott a védőruha. A férfi megrázta a fejét.

- Á, dehogy.

Felkapta a zsákját, és a hátára kanyarította.

- Byr Genar-Hofoen hímnemű humanoid plusz zselémező-védőöltözék? - csilingelte egy különösen szőrös szintrikátus a feje mellett. Úgy nézett ki, mint egy fekete tintarobbanás kéttized másodperccel a detonáció után.

Biccentett.

- Stimmt.

- Átkísérem az entitáskontroll humanoidok számára fenntartott zónájába. Kérem, kövessen!

- A halálba is.

A paca nem vette a lapot. Lestoppoltak egy örvénykocsit, ami alig volt több, mint szimpla fémplató erősen minimalista ülésekkel, kapaszkodókkal és hevederekkel. Genar-Hofoen felugrott rá, a szintrikátus követte. A kocsi finoman gyorsult az élőhely külső burka mentén futó átlátszó alagútban. Íves pályán haladtak, és mintha minden kanyarral egyre súlytalanabbá váltak volna. Energiamező derengett fel a kocsi körül, aztán belesimult az alagút plafonjába. Gázok és gőzök sisteregtek. Elhaladtak egy aláz hajó ormótlan, lebegő tömege alatt; csupa fenyegető penge és ótvargümő. A férfi figyelte, ahogy a cirkáló leválasztja magát a dokkról, és hangtalanul kizuhan az űrbe, a méltóságteljesen köröző csillagok közé. Egy újabb hajó, majd még kettő követte. Mindet elnyelte a légüres semmi.

- Hogy hívják a negyedik hajót? - kérdezte a férfi.

- Ádáz Ellen - felelte a ruha készségesen. Üstökös osztályú aláz könnyűcirkáló.

- Hmm. Vajon hová indultak?

A ruha nem felelt.

A levegő kezdett igencsak párás lenni a kocsiban, gyorsan illanó gázok sziszegtek Genar-Hofoen körül. A hőmérséklet fokozatosan emelkedett, a mezővel árnyékolt kocsibelső aláz nyomásviszonyokról emberi nyomásviszonyokra kalibrálta magát. Meredeken emelkedtek a belső, gravitációval kevésbé terhelt szintek felé. Genar-Hofoen szervezete az utóbbi két évben hozzáedződött az aláz gravitációhoz, így aztán kezdte úgy érezni magát, mint egy lufi.

- Mennyi időm van a Kukással való randevúig? - kérdezte.

- Három nap - felelte a ruha.

- Téged nem fognak beengedni a bolygóra - mondta a férfi olyan hangsúllyal, mint akit most ért a felismerés.

- Valóban - felelte a ruha.

- És mihez kezdesz, amíg én vadul dajdajozom?

- Ugyanahhoz, amihez te. Sikerült megegyeznem egy Kontakt hajó általános karbantartó drónjával. Megigézzük egymást.

Genar-Hofoen hosszan hallgatott. Számára a drónszex puszta gondolata is - még ha vegytiszta elme-afférről van is szó, mindenféle fizikai aspektus nélkül - képtelenül bizarrnak hatott. Bár végül is...

Kinek a pap, kinek a papucs.

- Mr. Genar-Hofoen?

Lélegzetelállítóan (sőt, altestbizsergetően) gyönyörű nő lépett oda hozzá a posztentitásfogadó hall humanoidokra tervezett szekciójában. Karcsú volt, tökéletesen arányos, a haja hosszú, rőtvörös és egyen-göndör, a szeme macskazöld, és éppen csak súrolta a művi határt. Bő, egyszerű köntöse alól izmos, napbarnított bőr villant elő.

- Isten hozta az Amfiteátrumban! A nevem Verlioef Schung. Azzal határozottan kezet szorított a férfival.

Bőr a bőrrel, semmi zseléizé. Végre-valahára!

A férfi sportosan elegáns ruhát viselt, bő nadrágot és lezser inget. Rettenetesen élvezte, ahogy a finom, puha anyag a bőrét simogatja.

- A Kontakt megbízásából jöttem. Én leszek az idegenvezetője - közölte Verlioef Schung egy csipetnyi szomorúsággal a hangjában. - Tudom, hogy egyedül is elboldogulna, de ha mégsem, akkor a rendelkezésére állok. Szóval... Remélem, nem veszi zokon.

A hangja mély volt és édes, fullasztó mézfolyam.

A férfi szélesen elmosolyodott, és meghajolt.

- Miért is venném zokon?

A nő felnevetett. Gyöngyfogsor.

- Igazán kedves. - A kezét nyújtotta. - Elvehetem a táskáját?

- Köszönöm, de magam is boldogulok.

A nő felvonta a szemöldökét.

- Szóval - kezdte bizonytalanul -, lekéste ugyan a Fesztivált, de ezzel nincs egyedül. Néhány barátommal úgy döntöttünk, megrendezzük a sajátunkat. Tudja, hogy van ez: minél többen vagyunk, annál jobb a hangulat. Luxusszállást ajánlok, remek társaságot, a testi és lelki élvezetek valóságos bőségszaruját. Ha ránk szánja az idejét, nem fogja megbánni, ígérem. - Félénken pislogott a férfira, és kislányosan lebiggyesztette tökéletes ívű ajkait.

A férfi egy ideig nézte, aztán finoman megérintette a nő karját.

- Hálás vagyok - mondta őszintén -, de nem élek a lehetőséggel. A nő fájdalmas arcot vágott.

- Ó... biztos? - motyogta elhaló hangon.

- Egészen biztos. Már elígérkeztem.

Ez az. Csak tapintatosan, de határozottan. Tán-to-rít-ha-tat-la-nul.

- Pedig - folytatta gyorsan -, más körülmények között maga képes volna eltéríteni a szándékomtól. Igazán hízelgő az ajánlata, és kérem, mondja meg az RK-nak, hogy nagyra értékelem a fáradozásukat, de pár napra szeretnék kikapcsolódni. Megérti, ugye? - Kacsintott. - Ne aggódjon; kirúgok a hámból, aztán összekapom magam, és menetrend szerint kihajózom. - Előhalászta a zsebéből a tollterminált, és meglengette a nő előtt. - Egy lépést sem teszek enélkül itt. Becsszóra. - Azzal zsebre vágta a filigrán szerkentyűt.

A nő fürkészően nézte egy darabig, aztán lesütötte a szemét, és alig észrevehetően vállat vont. Amikor ismét felpillantott, gunyoros kifejezés ült az arcán. A hangja is megváltozott. Érdesebb és megfontoltabb lett, majdnem hivatalos.

- Akkor hát - krákogta -, érezze jól magát, Byr. Ha mégis meggondolná magát, az ajánlatunk természetesen áll. - Megeresztett egy bátortalan mosolyt. - Minden jót, a kollégáim nevében is.

Körbepillantott a zsibongó csődületen, és az alsó ajkába harapott.

- Gondolom, nem iszik velem egy italt, igaz? - kérdezte.

A férfi mosolygott, és a fejét rázta. Biccentett, a vállára vetette a zsákját, és már ott sem volt.

Genar-Hofoen néhány nappal az éves Fesztivál záró ceremóniája után érkezett. Őszies elmúláshangulat lebegett a levegőben, és nyúlós elegyet alkotott az álmos nyárvégi tompultsággal; az emberek takarítottak, rendbe szedték a házuk táját, és úgy általában igyekeztek lenyugodni, visszazökkenni a normál kerékvágásba. Genar-Hofoennek szerencsére sikerült lefoglalnia egy erotruppot és egy zöldteraszos műteremlakást a Kilátón, a Hármas Szint egyik legfelkapottabb szállodájában.

Mindent egybevéve megérte visszautasítani a Kontakt végzetasszonyának nyílt közeledését. (Nem, dehogy érte meg; csak az csinál ekkora ökörséget, akinek a tökéletes nő egyben Rendkívüli Körülmények ügynök is, akit méretre csináltattak legnedvesebb pubertáskori fantáziái után, és akit azzal a céllal szabadítottak rá, hogy tegye boldoggá és vigyázzon rá, holott ő csak egy kis változatosságra vágyott, némi izgalomra és egy csipetnyi Kultúrálatlan veszélyre. Na igen, álmai partnere leginkább egy full extrás Verlioef Schungra hasonlít, aki még véletlenül sem Kontaktos vagy RK-s, és egyáltalán semmi köze a Kultúrához. Az idegenség iránti kínzó vágyát, az elkülönülés és kívülállóság iránti szükségletét ezek valószínűleg sosem értenék meg.)

Kellemesen kimerülve hevert az ágyon, némi finom izomremegéstől eltekintve tökéletesen mozdulatlanul, egy kupac durmoló szépség és nedves gyönyör kellős közepén. A feje még mindig zsongott a mirigydrog-túladagolástól. Az Amfiteátrum hírmondóját nézte (magától értetődően Kultúra orientáció), a képernyő a legközelebbi fa fölött függött a levegőben. A hangot apró füldugó közvetítette.

Még mindig a Blitteringueh-Deluger szappanoperával volt tele az éter. Közben - mintegy mellesleg - leadtak egy kisszínest arról, hogy egyre több kultúrabeli hajó csatlakozik egy-egy rajhoz. (Ha kettő vagy több hajó Elméje úgy dönt, torkig van az örökös magánnyal és a virtuális kapcsolatokkal, rajba tömörül, hogy fizikailag is közel legyen a többiekhez, és a kontaktus valódivá váljon. Funkcionális szempontból abszolút ellenjavallt.) Néhány korosabb Elme aggódva tekint az egyre satnyuló új generációra; szerintük már a tervezési fázisban ügyelni kellene, hogy ez a dekadens gondolat fel se merüljön bennük.

Ezután nyúlfarknyi hír következett, miszerint még mindig nem derült fény a titokzatos robbanás okára, ami a Fesztivál harmadik napján történt a 807b dokkban. Az Ádáz Ellen nevű aláz cirkáló könnyebben megsérült egy kisebb energiadetonációtól, amely leégetett egy karcvázréteget a hajó burkolatáról, de a szerkezetben nem tett kárt. A hatóságok szerint a Fesztiválos keménymag ismét elvetette a sulykot.

Újabb riport: még mindig folynak a viták az új hinterszféráról, melyet néhány kiloévnyire a spirálkar forgásával ellentétes irányban terveznek kialakítani. A hinterszféra az űr azon régiója, ahol a vészhelyzeteket kivéve tilos fénysebességnél gyorsabban közlekedni, így aztán az élet az efféle helyeken jóval nyugodtabb mederben folyik, mint másutt a Kultúrában. Genar-Hofoen a fejét ingatta. Neobukolista önáltató köcsögök.

Megint hazai téma: az Esperi közelében felfedezett anomália vizsgálatával megbízott hajók egynapi távolságra megközelítették az objektumot. A felfedezést jegyző ÁKE semmiféle változást nem jelentett a vizsgált test státuszában. A Kontakt Szekció kifejezett kérése ellenére számos társcivilizáció küldött vagy tervez hajókat küldeni a régióba. Ami az Amfiteátrumot illeti, semmiféle hasonló lépésre nem készül. A megfigyelők legnagyobb meglepetésére az Aláz élesen bírálja azokat, akik „nem képesek nyugton megülni a seggükön", és a maga részéről példamutatóan távol tartja magát az anomáliától, bár meg nem erősített hírek szerint fokozott aláz aktivitás figyelhető meg a Felső Sziromörvényben, és ma hajnalban négy újabb hajó…

- Kikapcs - suttogta Genar-Hofoen, mire a képernyő engedelmesen elpárolgott. Az erotrupp egyik tagja álmosan megmoccant mellette. Genar-Hofoen a nőre pillantott.

A lány arca hajszálra olyan volt, mint Zreyn Tramowé, a *Problémás Kölök* egykori

kapitányáé. A teste Genar-Hofoen ízlésének megfelelően több szempontból eltért az eredetitől (persze csak árnyalatnyit). Még egy hozzá hasonló lány volt a truppban, a maradék három különféle híresség eket személyesített meg - egy színésznőt, egy zenészt és egy életstílert. Zreyn, Enhoff, Shpel, Py és Gidinley. Nyálcsorgatóan gyönyörűek voltak, és tűrhetően játszották a szerepüket. Genar-Hofoen sosem tudta magát beleélni azoknak a lelkivilágába, akik napi rendszerességgel váltogatják a megjelenésüket és a viselkedésüket, csak hogy megfeleljenek mások - nem mindig szexuális jellegű - elképzeléseinek. Hja, a konzervativizmus átka. Talán az unalmas emberek választják a kaméleonlétet, vagy akik a nagy átlagnál betegesebben vágynak a változatosságra.

Akármi is volt a motivációjuk, mind az öt kötelességtudóan szendergett az antigrav ágyon, pilledten a nagy hancúr után, amit egy vacsorával egybekötött parti előzött meg. A brancs felvezető párosa, Gakic és Leleeril is aludtak; egymás karjában hevertek a gyepszőnyegen az ágyemelvény és a patak között, amely a csilingelő minivízeséstől az úszómedence felé csordogált. Kókadt állapotban a fickó dákója majdnem emberi méretűnek tűnt.

Genar-Hofoent is rendesen kerülgette az álom, de nem hagyta magát; szilárdan eltökélte, hogy a kiruccanás minden percét ébren tölti. Csúcsra járatott drogmirigyeiből kisajtolt egy adag Sápot, és visszasöpörte az álmosságot öntudata pereme alá. Ha három napig akarja húzni, baromi sok alvásra lesz majd szüksége, de sebaj; egy teljes hete lesz a *Fehér Folt* – alias - *Kukáson*, hogy kiheverje a fáradalmakat. A Sáp zsongása tetőtől talpig átjárta, kitisztította a fejét, és leoldotta a testéről az ólombilincseket. Kipihentség és kellemes békesség ömlött szét benne. Összekulcsolta a kezét a tarkóján, jókedvűen pislogott a fölé hajló fák lombján átsejlő, felhőkkel pettyezett kék égre. A mozdulat könnyed, gyermekien tiszta örömmel töltötte el; az aláz gravitáció több mint kétszerese a Kultúrában szabványosított normának, és Genar-Hofoen kifejezetten büszke volt rá, milyen könnyedén alkalmazkodott az Iste'nit környezeti viszonyaihoz. Meg se kottyant neki, az ám.

Behunyta a szemét, és felszínes féltranszba ringatta magát; a kultúrabeli felnőttek többsége ebben az állapotban szokta felmérni aktuális fiziológiai állapotát. Több belső kép közül kiválasztotta azt, ahol önmagát látta egy apró gömbön egyensúlyozni. A gömb a közvetlen környezet normagravitációját jelképezte. Tudatalattija érzékelte, hogy órák óta kisebb gravitációs erő hat rá, és megkezdte az akklimatizálódást. Ha nem avatkozik a folyamatba, fokozatosan veszíteni kezd csont- és testtömegéből, az érfalai elvékonyodnak, és több száz hasonlóan apró, ám alapvető jelentőségű változás megy végbe a szervezetében. Nos, a szervezete csak a feladatát végzi; nem tudhatja, hogy egy hónapon belül visszatér az aláz orbitálra. Megnövelte a szimbolikus alak alatti gömb átmérőjét, amíg vissza nem állt az eredeti két egész egyes értékre. Erre kell majd visszaszoknia, ha újra az Iste'niten lesz. Mindjárt más. Gyorsan végigfutott a belső állapotjelzőkön - nem mintha bármi gyanúsat észlelt volna. A vészjelzéseket nehéz nem észrevenni. Minden a legnagyobb rendben volt; a fáradtságot letudta, a Sáp ott vibrált minden porcikájában, a vércukorszintje optimalizálódott, a hormoncunami elült. Nagyjából.

Kipöccintette magát a szemitranszból. Kinyitotta a szemét, és tekintetével megkereste a tollterminált az ágy mellett álló faragott-politúrozott farönkön. Eddig jószerével csak arra használta, hogy fogadja a Kontakt kontaktjaitól kapott hívásokat. Kivétel nélkül mindenki megerősítette, amit erről a kellemesen pihentető küldetésről tudott. A toll általában diszkrét villogással jelzi, ha üzenet várja. A Holtpont incidens-koordinátora, a *Mondjam Vagy Mutassam* még mindig nem küldött visszajelzést. A terminál úgy feküdt ott, ahogy hagyta; semmi fényesen pislogás. Nincs új üzenet.

Hmm.

Egy darabig figyelte, ahogy a felhők végigaraszolnak az ordítóan kék égen, aztán eltűnődött, milyen lehet, ha lekapcsolja az egész cuccot. - Ég, kikapcs! - vezényelte

halkan.

Az üde kékség egyetlen szempillantás alatt semmivé foszlott, és feltűnt a műteremlakosztály valódi plafonja; síkosfekete felület a legkülönfélébb formájú dudorokkal és horpadásokkal, lámpatest- és projektorragyákkal kiverve. A diszkrét, távoli állathangok fokozatosan elhaltak. A Kilátóban minden lakosztály tetőtéri sarokapartman, és ezekből minden szinten négy található. Az egyetlen emelet, ahol nincsenek lakosztályok, a legfelső; itt - hogy senki ne érezhesse, ócska hamisítvánnyal szúrják ki a szemét, miközben a valódi élményben valaki más részesül -, a hotel gépészeti tereit és raktárait helyezték el. Genar-Hofoen apartmanja a vadonlakosztályok sorába tartozott. Mi tagadás, joggal pályázhatna a legtemperáltabb, legrovarmentesebb és legcivilizáltabb vadon címére.

- Éjszakai égbolt, bekapcs.

Az olajos fekete mennyezet egyenfeketébe olvadt, itt-ott jeges fényű csillagok hunyorogtak. Néhány állat hangja szólt a távolból, egészen mások, mint nappal. Valódi állatok voltak, nem puszta hangfelvétel; időnként egy-egy madár repült át a tisztáson, ahol a hatalmas ágy állt, halak csobbantak a medencében, karattyoló majmok csüggeszkedtek az ágak között, vagy egy-egy hatalmas, drágakőként ragyogó rovar döngicsélt át a csillagos ég alatt.

Az egész visszafogottan ízléses és mérnökien makulátlan volt, úgyhogy Genar-Hofoen alig várta, hogy felvehesse a legflancosabb göncét, és bemehessen a városba, pontosabban az egy szinttel lejjebb lévő Éjszakai Negyedbe. Mindenki ott köt ki, aki bírja a nitrogén-oxigén légkört és az egy egész nullás normagrav szintet - na meg aki tudja, hogyan kell stílusosan szórakozni.

Egy Éjszakai Negyedben töltött éjszaka a legtökéletesebb megkoronázása nyúlfarknyi vakációja első, szédítően eseménydús napjának. Jól tette, hogy megrendelte ezt a rogyasztóan drága erotruppot, és kiélte szexuális fantáziáit - de még milyen jól tette! Csak hát... a lehetőség, hogy összefut valakivel, egy másik szabad és független emberrel, akinek megvannak a maga vágyai és igényei, félelmei és szükségletei; éppen mert az egészből talán semmi sem lesz, mert akár visszautasítással és totális lebőgéssel is végződhet a kísérlet, hogy jó benyomást tegyen és valódi kapcsolatot teremtsen; mert előfordulhat, hogy ő vágyódik majd ahelyett, hogy rá vágynának... Ez a kihívás simán megér egy kudarcot.

Kikevert egy adag Rohamot. Harcra fel!

Türelmesen kivárta, amíg pukkadásig telik tettvággyal, és minden porcikája bizsereg a késztetéstől, hogy végre csináljon valamit, akármit. Aztán mosolyogva exkuzálta magát az álmosan zsörtölődő, de még így is tűrhetően szalonképes erotrupp üdvöskéinél, és kiugrott az ágyból.

A vízeséshez lépett, és a testmeleg vízsugár alá állt. Zuhanyzás közben elmagyarázta a kékbundás, gurutekintetű teremtménynek, amely biedermeier mellénykében gubbasztott egy közeli fán, melyik ruháját készítse elő estére. A kék és szőrös lény bólintott, majd kimérten tovahimbálózott az ágak között.

VI.

- Aggodalomra semmi ok, Gestra - nyugtatgatta a drón a légzsilip előtt ügyetlenkedő férfit, aki éppen az űrruhát igyekezett lefejteni magáról; megtántorodott, és majdnem nekiesett a manipulátormezőnek, amit a drón nyújtott felé. A lakóegység felé pislogott, de a vendégeknek nyomát sem látta.

- Új kódokat és modernizált biztonsági eljárásokat hoztak - folytatta a drón. - A verziócsere csak néhány év múlva lett volna esedékes, de szokatlan aktivitást észleltek egy közeli régióban. Semmi különös, de tudod, hogy van ez... jobb félni, mint megijedni. Szóval az a döntés született, hogy gyorsítanak a menetrenden, és nem várnak tovább a frissítéssel. -A drón felakasztotta az űrruhát a légzsilip mellé. A mattszürke felületen finom jégcsipke ragyogott.

Gestra Ishmethit fázósan összedörzsölte a kezét. Átvette a nadrágot és a kabátot,

amit a drón nyújtott felé. Újra a folyosóra sandított.

- A hajót azonosítottuk, majd a szokásos külső referenciák segítségével hitelesítettük - mondta a drón. - Minden a legnagyobb rendben.

Annyira remegett a keze, hogy a gép segítsége nélkül bajosan tudta volna begombolni a kabátját. A drón végigsimított a férfi ritkás lenszőke haján.

- A legénység tagjai engedélyt kértek, hogy körbenézhessenek. Kíváncsiak. Ezt igazán nem vethetjük a szemükre.

Gestra aggodalmasan bámult a drónra, de a gép megveregette a vállát egy biztatóan rózsaszín mezővel.

- Minden a legnagyobb rendben lesz, Gestra. Gorombaság volna a részünkről, ha nem tennénk eleget a kívánságuknak. De neked nem muszáj találkoznod velük. Ha üdvözölnéd őket, amikor megérkeznek, annak biztosan örülnének, de senki sem kényszerít rá. - Az Elme a drón szemén át tanulmányozta a férfit, megmérte a pulzusát és a vérnyomását, pupillatágságot vizsgált, bőrreakciót és feromonkibocsátást mért, letapogatta az agyhullámait. - Tudod mit? - duruzsolta nyugtatóan. - Majd azt mondjuk nekik, hogy némasági fogadalmat tettél, rendben? Elég, ha biccentesz. Úgy köszöntheted őket, ahogy akarod, én majd beszélek helyetted is. Jó lesz?

Gestra nagyot nyelt.

- I-igen - dadogta, és szaporán bólogatott. - Az igazán remek... Igazán remek volna. Köszönöm!

- Akkor ezt megbeszéltük - vágta rá a gép. Szorosan a férfi mellett lebegett, és a fogadótér felé terelte. - Néhány perc, és már tovább is állnak. Ahogy mondom; csak biccents, én szóval tartom őket. Kimentelek, azután vissza is vonulhatsz a lakóegységedbe, ha gondolod. Biztosan nem sértődnek meg, ha ez a drón vezeti körbe őket. Közben rögzítem az új kódokat és rutinokat. Többszörös ellenőrzést kell lefuttatnom. Tengernyi bürokratikus feladat jár az ilyesmivel, de így sem fog tovább tartani egy óránál. Nem ajánlunk nekik élelmet, sem semmi mást; talán veszik a lapot, eltűnnek, és békén hagynak minket. Mit szólsz?

Gestra bizonytalanul bólogatott. A drón a férfi elé siklott, és megállította.

- Megtehetném, hogy nem engedem be őket. Közölhetném velük, hogy nem fogadunk vendégeket. De ez borzalmasan otromba dolog volna a részünkről, nem gondolod?

- O-o-otromba - motyogta Gestra, és határozottan bizonytalannak tűnt. - Igen. Gondolom. Otromba. Az nem jó. Messziről jöttek, mi? - Vérszegény mosoly villant át az arcán; apró láng az évszázados orkánban.

- Meghiszem azt - csilingelte a drón jókedvűen, és manipulátormezejével gyengéden hátba veregette a férfit.

Gestra egy fokkal magabiztosabban mosolygott, amikor belépett a szállásegység fogadóterébe.

A fogadótér tágas, kerek terem volt tele kanapéval és székkel. Gestra általában nem sok figyelmet szentelt a teremnek; egyike volt a kisebb-nagyobb teresedéseknek, amin át kellett haladnia, amikor a hangárba indult vagy visszatért szokásos körútjairól. Most egyik vastagon párnázott székről a másikra pislogott, mintha mindegyik mögül emberevő szörnyek lesnének rá. Elöntötte a jeges veríték.

Megtörölte a homlokát. A drón lefékezett a legközelebbi kanapé mellett, és intett, hogy üljön le.

- Vessünk egy pillantást a vendégeinkre - ajánlotta. Gestra leereszkedett a kanapéra. A terem szemközti felében apró fénypont villant a levegőben, hosszú vonallá nyúlt, majd síkba gördült. A kibomló képernyő padlótól plafonig ért.

Feketeség; apró fénypontok. Az űr. Gestra az idejét sem tudta, mikor volt része utoljára ebben a látványban. Hosszúkás, hamuszín test úszott be a képbe; fémesen csillogó, szimmetrikus, dupla végű. Gestrát kormányrúdra fűzött kerékagyra emlékeztette.

- Ez a *Lélektani Finomhangoló* - közölte a drón száraz, tényszerű hangon. - Gyilkos osztályú Korlátozott Támadási Egység. Ebből a típusból egyet sem tartunk - tette hozzá.

Gestra bólintott, aztán megköszörülte a torkát.

- Nincs... nincs rajta minta. Sehol.

- Valóban - hagyta rá a drón.

A hajó majdnem teljesen betöltötte a képernyőt. A csillagok alig észlelhető lassúsággal forogtak körülötte.

- Nos akkor... - kezdte a drón, aztán elhalt a hangja. A hatalmas képernyő finoman megrebbent.

A drón auramezeje villant egyet, és kialudt. A gép a Gestra melletti ülésre pottyant, mint egy darab kő, aztán nehézkesen, élettelenül legurult a földre.

A férfi értetlenül bámulta.

Alig hallható, sóhajszerű hangot hallott.

- ...fussss Gessstra fussss...

A fények kihunytak. Zümmögés töltötte be a levegőt.

A drón burkolatából vékony füstcsík kanyargott elő.

Gestra felugrott, rémülten kapkodta a fejét. Aztán visszahuppant a székre, összekuporodott, és a drónt bámulta. A vékony füstgomolyag már majdnem eloszlott. A zümmögő hang elhalkult, belesimult a csöndbe. Gestra olyan kicsire húzta össze magát, ahogy csak tudta. Két kézzel ölelte a térdét. A képernyő vonallá ugrott össze, majd egyetlen ponttá zsugorodott, és eltűnt. Gestra óvatosan kinyújtotta a kezét, és megérintette a drónt. Forró volt és nehéz. Nem mozdult.

Tompa puffanások sora remegtette meg a levegőt. A képernyő helyén három lebegő tükörgömb tűnt fel. Pillanatok leforgása alatt embernyi méretűre fúvódtak. Gestra felpattant, és hátrálni kezdett. A kezét tördelte, a légzsiliphez vezető folyosó felé pislogott. A tükörgömbök szétpukkantak, mint a szappanbuborék, és három űrhajószerű, bonyolult felépítésű szerkezet bukkant elő belőlük. Alig voltak kisebbek, mint az őket rejtő gömbök.

Az egyik Gestra felé lódult.

A férfi megpördült, és hanyatt-homlok rohanni kezdett.

Végigfutott a folyosón; olyan gyorsan szedte a lábát, ahogy csak tőle telt. A szeme tágra nyitva, arca eltorzult a rémülettől, ökle dugattyúként mozgott.

Valami a háta mögé suhant. Beleütközött, leverte a lábáról. Gestra végiggurult a szőnyegezett padlón, és csúszva állt meg a fal mellett. Az arca fájt, ahol felhorzsolta a szőnyeg. Felnézett. A szíve őrülten dörömbölt a mellkasában, egész testében remegett. Két miniatűr tengeralattjáró követte, néhány méterre lebegtek tőle. Fémes szag terjengett a levegőben. A sajátos szerkezetek fémtestén zúzmara csillogott. A közelebbiből hosszú tömlőszerűség tekeredett ki, és a nyakánál akarta megragadni a férfit. Gestra összegörnyedt, és az oldalára gördült. Arcát a térde közé szorította, karjával a lábszárát ölelte.

Valami megbökte a vállánál és a csípőjénél. Elfojtott zörejek törtek elő a két szerkezetből. A férfi halkan nyöszörgött.

Valami kemény vágódott az oldalába. Hangos, nedves reccsenés hallatszott. A karja égett a fájdalomtól. Felüvöltött, de a világért sem emelte volna ki a fejét a térde közül. A záróizmai elernyedtek. Meleg folyadék öntötte el a nadrágját. Valami a fejében kikapcsolta a karját perzselő kínt, de a szégyen égető tüzét semmi sem tudta eloltani. Maró könnycseppek gyűltek a szemébe.

Finom kattanás hallatszott, mintha valaki azt mondta volna: kha! Könnyű szellő érintette az arcát. A két tengeralattjáró a légzsiliphez úszott. A szeme sarkából látta, hogy mozgás támad a fogadótérben. A harmadik szerkezet is végiglebegett a folyosón. A férfi mellett megállt. Gestra olyan mélyre fúrta a fejét a térdei közé, ahogy tudta. Újabb hussanás, újabb szellő.

A három gép a légzsilip körül piruettezett. A férfi visszanyelte a könynyeit. A

tengeralattjáró-trió hátrahúzódott a fémajtótól, és leereszkedett a földre.

Várnak.

Mire várnak?

Éles villanás. Robbanás rázta meg a folyosót. A középső zsilip vastag füstfelhő közepette kirepült a sötétbe. A füstgomolyag végighullámzott a folyosón, aztán beszipkázta az ajtó helyén tátongó lyuk, mintha viszszajátszották volna a detonációt.

A férfi megpördült, és hanyatt-homlok rohanni kezdett.

Szellő kapott bele Gestra hajába. A szellő széllé izmosodott, a szél orkánná. Tombolt és üvöltött, vonszolni kezdte a férfit az ajtó felé. Gestra rémületében felüvöltött, ép karjával a szőnyegbe kapaszkodott. Üvöltve csúszott végig a folyosón, ujjai fogást kerestek a vastag szöveten. A szőnyegbe vájta a körmét. Sikerült megcsípnie az anyagot.

Tompa puffanást hallott a távolból. Lihegve pislogott a fogadótér felé. A szeméből patakzottak a könnyek, a szél szilajul dühöngött körülötte. Valami nehézkesen megmozdult a körtársalgó élesen megvilágított ajtajában. Egy kanapé széles, lekerekített alakja csapódott a padlóba húsz méterre tőle, aztán tovább bukdácsolt és pattogott a vonyító légárban. Gestra hallotta a saját sikolyát. A kanapé a padlónak vágódott tíz méterre, és tovább repült.

Már azt hitte, megúszta, de a széles karfa eltalálta levegőben kalimpáló lábát. A szőnyeg kicsúszott a markából. A hurrikán felkapta, és magával ragadta. Teli torokból üvöltött, miközben elzúgott a három mozdulatlan tengeralattjáró mellett. A lába beakadt a kirobbantott légzsilip csorba szélébe, és térdből leszakadt. A férfi kirepült a hatalmas hangártérbe. Az artikulátlan üvöltést tövestül tépte ki a tüdejéből a hangárban uralkodó vákuum.

Jó néhány métert csúszott a fagyott földön, míg végre megállt, messze a ronggyá robbantott zsiliptől. A lassan szivárgó vér befagyott a sebein. A hideg és a csönd körbezárta. Érezte, ahogy a tüdeje belappad. Valami forró bugyborékolt a torkában. A feje hasogatott, mintha az agya ki akarna robbanni az orrán, a szemén, a fülén. Minden porcikája zsongott az émelyítő, kábító fájdalomtól. A gondolatai is zsibbadtak.

Felnézett a sötétben fölébe tornyosuló, bizarrul dekorált hajóóriásokra.

A szemében kristályosodó jég eltorzította a képet, szilánkossá tette és megsokszorozta, mintha prizmán keresztül látná a világot. Minden elhalványult, aztán megfeketedett. Kiabálni akart, sírni akart, de borzalmas, fojtogató hidegség ült a torkában. Félelmében és zavarában nem mert mozdulni. Talán nem is tudott volna.

A hideg megadta a kegyelemdöfést. Koncentrikus körökben kapcsolta ki az agyát. Először a magasabb rendű funkciókat bénította meg, majd a limbikus agyat, végül a primitív hüllő agytörzset. Az utolsó gondolata az volt, hogy sosem fejezi be a hajómakettjeit, és sosem fogja megtudni, ki írta tele a tetszhalott hajókat idegen, túlvilági üzenetekkel.

Győzelem!

A Gukker törzsbeli Kelőhold Szárazévszak IV. óvatosan átkormányozta az űrruhát a beszakított légzsilipen, és kilebegett a hangártérbe. Hát itt vannak! Csupa Bandita osztályú szépség... A pillantása végigsiklott a szabályos sorokon. Hatvannégy. Pedig esküdni mert volna rá, hogy újabb ízetlen Kultúra-féle tréfa az egész.

A fegyvertiszt ellebegett a földön heverő ember mozdulatlan teste fölött, és fölrepült a legközelebbi hajóhoz. A másik űrruhás alak - a személyi testőre - lecövekelt mellette.

- Ha még egy percet vársz - sóhajtott a kultúrabeli hajó fáradt hangja a ruha kommunikátorából -, magam is kinyitottam volna a légzsilipet.

- Nem kétlem - recsegte a parancsnok. - Az Elme az irányításod alatt áll?

- Teljes mértékben. Meghatóan naiv darab.

- És a hadihajók?

- Semmi aktivitás; zavartalanul alszanak. Azt fogják hinni, amit mondunk nekik.
- Remek - csettintett a parancsnok. - Mire vársz? Ébreszd fel őket!
- A reaktivációs folyamat már beindult.
- Tiszta a terep - jelentette a biztonsági tiszt a kommunikátoron keresztül. A parancsnok őt bízta meg a lakóegység felderítésével, amikor a többiekkel a légzsiliphez indult.
- Na és? - vakkantott a parancsnok, és a fegyvertiszt nyomába eredt a legközelebbi hadihajóhoz. - Van valami érdekes?

Minden erejével azon volt, hogy palástolja az izgalmát. Megkaparintotta a hajókat! Egy egész flottát! Vészfékeznie kellett, mert kis híján felöklelte a fegyvertisztet.

A biztonsági tiszt körbenézett a jobb napokat látott szálláson, és a romhalmazt tanulmányozta, amit a pusztító hurrikán hagyott hátra. Emberholmik: ruhák, bútorok, néhány különös faszerkezet. Talán makettek.

- Nem - felelte. - Semmi érdekes.
- Hmm - krákogta a hajó. Volt valami a hangjában, amit a parancsnok nem tudott mire vélni.
- Uram! - zökkentette ki a gondolataiból a fegyvertiszt. Fénycsóva villant fel előtte, és méteres átmérőjű kört világított meg a hajó burkolatán. A felületet rituális szimbólumokkal díszítették, különös, kacskaringós rajzolattal. A fegyvertiszt végigvezette a fénynyalábot az ívelt hajótesten. A mintázat sehol sem szakadt meg. A hajót teljes egészében beborították a minták és motívumok.
- Mi ez? - kérdezte a parancsnok nyugtalanul.

A fegyvertiszt nem is figyelt rá.

- Micsoda komplexitás - dünnyögte.
- Belül is ilyen - vetette közbe a kultúrabeli hajó.
- Elképesztő... - motyogta a fegyvertiszt. Közelebb navigálta magát a hajótesthez, amíg karnyújtásnyira nem került tőle. - Egy örökkévalóságig tart majd a letapogatása - mondta végül. - Egészen atomi szintig lemegy...
- Mi megy le, és hová? - ripakodott rá a parancsnok.

A hajókat speciális azonosító rendszerrel látták el, ami úgy működik, mint embereknél az ujjlenyomat - magyarázta a kultúrabeli hajó. - Ez is benne volt a pakliban. - Sóhajszerű hangot hallatott. - Sorba nem fejthető randomgenerált fraktálkódokkal biztosították őket, és ehhez az egyes hajók tömegének kevesebb mint egy százalékát használták fel. Nem zárhatjuk ki a lehetőségét, hogy valahol a jelrengetegben rendszerfüggetlen biztonsági nanostruktúrákat rejtettek el, amelyek a hajó fő rendszereivel egy időben aktiválódnak. Ha nem tudom meggyőzni őket, hogy barát vagyok és nem ellenség, megpróbálják majd mozgásképtelenné tenni vagy megsemmisíteni a hajót. Erre külön oda kell figyelnünk. Ahogy a kollégád is rámutatott, a hajótestet atomi szintig le kell tapogatnunk. Azonnal nekilátok a feladatnak, ahogy befejeztem a bázis Elméjének újraprogramozását. Ez persze nem jelenti azt, hogy a terveinknek befellegzett, legfeljebb némi csúszást okozhat; amúgy is át kellett volna vizsgálnunk a hajókat. Egyetlen lélek sem tudja, hogy itt vagyunk. Meglesz a háborús flottád, parancsok. Ha órákon belül nem is, de néhány napon belül biztosan; a lényeg, hogy meglesz.

A fegyvertiszt kikapcsolta a reflektort, és szembefordult a parancsnokkal. A baljós mintázatra ráolvadt a sötétség. A fegyvertiszt minden mozdulata émelyítő szkepticizmusról tett tanúbizonyságot.

- Kha! - prüszkölte a parancsnok megvetően, megpördült, és visszasiklott a légzsilip felé. Törni-zúzni akart, méghozzá azonnal. A szállásszekció tökéletesen alkalmasak tűnt a célra. A testőre utána suhant, kibiztosított fegyverrel.

A Gukker törzsbeli Kelőhold Szárazévszak IV, az Idegen Anyag teljhatalmú parancsnoka elhúzott az emberállat mozdulatlan, kihűlt teteme fölött - még ezzel se lehet szórakozni, piha! - előkapta szolgálati fegyverét, és ezer apró darabra robbantotta a jéggé fagyott alakot. Rózsaszín és fehér pihék szitáltak a hangár

padlójára, mint valami apró, finomszemű hóesés.

7. Amfiteátrum

I.

Az efféle oknyomozás időbe telik. Az is soká tart, amíg az információ a hipertéren át a galaxis egyik pontjából a másikba jut, különösen ha nem a szokványos módon kerül a feladótól a címzettig; több tucat Elmével kell konzultálni, és ez hosszadalmas egyeztetést igényel, főként ha az érintettek rendszeresen múlatják a Korlátlan Játéktérben az időt. Semmiségekről kell fecsegni velük, kerülgetni a forró kását, vagy pletykákkal, tréfákkal és sztorizgatással vezetni őket a témára, mielőtt egy adott kérés vagy javaslat elhangozhat, ami aztán merőben új csapást jelöl ki a kutató számára, és mégsem leplezi le a kutatás tárgyát. Ezek az ösvények sokszor újabb vargabetűkbe, kerülőutakba és vakvágányokba torkollnak, főleg ha az érintett Elmék igyekeznek eltussolni saját szerepüket, vagy hirtelen ötlettől vezérelve boldog-boldogtalant belekevernek a dologba. Elképesztő kerülőket kell tenni, melyek újabb és újabb elágazásokhoz vezetnek, hogy aztán visszacsatoljanak önmagukba, míg végül a kutató a megfelelő kérdést teszi fel, és a válasz (feltéve ha kap egyáltalán) újabb végeláthatatlan kanosszát jár meg, amíg visszajut a kérdezőhöz. Néha egy primitív keresőrutin is megfelel a célnak, bonyolultabb megbízatásokkal viszont komplett elmestátusz-kivonatokat szokás útnak indítani, részletes utasításokkal arra nézvést, kit kérdezzenek, mit keressenek, és legfőképpen hogyan maradjanak inkognitóban.

A legtöbben ezt az utat járják; Elmétől Elméig, MI-mag-emlékektől közinfó-lerakatokon és információtárolókon át az általános adatbankokig, amelyek megszámlálhatatlan táblázatot, útvonaltervet, listát, ütemtervet, jegyzéket, nyilvántartást, névsort és menetrendet tartalmaznak. Azonban előfordul, hogy ez az út - a relatíve könnyű, gyors és egyszerű út - járhatatlannak bizonyul, főleg ha a kutató Elme titokban akarja tartani kutatása tárgyát. Ilyenkor nincs más hátra, mint a lassú módszer. A lealacsonyító, kétkezi módszer, a materiális út.

Néha egyszerűen nem marad más választás.

A vákuumléghajó méltóságteljes megfontoltsággal közeledett a hűvös hold- és csillagfénnyel meghintett éjszakai égbolt alatt lebegő szigethez. Fél kilométer átmérőjű, korongszerű teste szikrázott a kékesszürke fényben, mintha jég borította volna, bár az éjszakai levegő meleg volt és balzsamos, tele szőlőméz és hegyi futóka nehéz illatával. A hajó gondolái - az egyik a hajótest alatt függött, a másik fölötte - egy-egy kisebb, vékonyabb koronghoz hasonlítottak, és mindössze három emelet magasak voltak. Kimért lassúsággal forogtak egymással ellentétes irányban, a peremükön apró fénypontok ragyogtak.

A tenger fekete hullámait hatalmas, fokozatosan egybemosódó V-alakok szabdalták; óriási tengeri lények bukkantak a felszínre, hogy levegőt vegyenek vagy parányi zsákmányállataik után kutatva átszűrjék a vízfelszínt, és felkavarják az ott lebegő fényplanktonokat.

A sziget a szellő borzolta hullámok fölött lebegett. Egyetlen sűrűn hornyolt oszlopon nyugodott, amely jó kilométernyire fúródott a tenger sós ölébe, kőcsipkés hegyormai pedig hasonló magasságban döftek a felhőtlen levegőbe. A szárazföldön is szép számmal pislákoltak a fények; apró városok, falvak, magányos tanyák, tengerparti lampionok és kisebb-nagyobb légjárművek, melyek többsége a vákuumléghajó üdvözlésére merészkedett a tenger fölé.

Az ellentétesen forgó gondolák fokozatosan lassultak és megálltak, ahogy a légi jármű kikötésre készült. Az utasok a sziget felőli oldalon verődtek össze, és a látképet csodálták. A léghajó irányítórendszere érzékelte a fokozódó instabilitást, és vákuummal töltött buborékszéngömböket pumpált egyik üzemanyagtartályából a másikba, nehogy elbillenjen.

A sziget fővárosa egyre közelebb úszott, az irányítótorony vibrálni látszott a kósza fényektől. Lézersugarak, tűzijáték-rakéták és keresőfények egymást túlragyogva igyekezték magukra vonni a figyelmet.

- Tényleg mennem kell, Tish - jelentette be Gruda Aplam. - Igaz, nem ígértem semmit, de azt mondtam, benézek hozzájuk, ha erre járok, és…

- Hát nézz be hozzájuk visszafelé - gesztikulált Tishlin a poharával. - Ha eddig tudtak várni, egy-két nap ide vagy oda már nem számít!

A teraszon álltak a gondola egyik középszinti bárjában. A drón - múzeumba való példány, megjelenését tekintve két kopottbarna kockához hasonlított, és akkora volt, mint egy megtermett ember - mellette lebegett. Aznap ismerkedtek meg, az orbitál lebegő szigetei között vezető hajóút negyedik napján. Azonnal megtalálták a közös hangot, mintha ezer éve barátok lennének. A drón sokkal idősebb volt, mint a férfi, de nagyon hasonlóan látták a világot, ugyanazokban a dolgokban hittek, és egyformán túlfejlett humorérzékkel verte meg őket a sors. Ami a legfontosabb, mindketten imádtak adomázgatni. A vénséges masina a jobbnál jobb sztorik valóságos kincsesbányájának bizonyult. A történetek zöme abból az időből származott, amikor még a Kontaktnak dolgozott - egy teljes évezreddel Tishlin előtt, pedig mostanság már ő is öreg motorosnak számított.

A férfinak imponált a rozsdás kaszni. Tulajdonképpen egy románc reményében jött el erre az útra, és még mindig nem adta fel ez irányú próbálkozásait, de egy ilyen tökéletes útitársért már megérte. Volt persze egy apró szépséghibája a dolognak: a drónnak le kellett szállnia a szigeten, hogy meglátogassa öreg drón barátait, mielőtt folytatta volna útját a következő léghajón, amely néhány nap múlva érkezik. Egy hónap múlva pedig továbbáll az RH-val, ami idehozta.

- Csalódást okoznék nekik.

- Legalább egy napot maradj - kérlelte a férfi. - Nem is fejezted be a történetet arról a… Hogy is hívták, Bhughredi?

- Az. - A drón zörögve kuncogott. - Bhughredi.

- Na, az. Meg a tengeri nukleáris izé és az interferencia mizéria…

- Micsoda képtelen ötlet egy hajó kilövésére! - helyeselt az öreg drón, és sóhajszerű nyikorgást hallatott.

- Szóval mi történt?

- Hiszen már mondtam: hosszú történet.

- Akkor maradj, és meséld el! Drón vagy, az isten megáldjon; magad is vissza tudsz repülni…

- Azt ígértem nekik, Tish, hogy még aznap meglátogatom őket, amikor a léghajó kiköt. Különben is, az antigrav egységemre ráférne egy generál. A legrosszabb pillanatban mondaná be az unalmast, én pedig a tenger fenekén kötnék ki, és hosszú zöld szakállam nőne, mire megérkezne a mentőcsapat. Rendkívül kínos lenne.

- Akkor menj lebegővel! - javasolta a férfi.

A sziget partja lassan beúszott alájuk. A tengerparton rakott tüzek köré gyűlt emberek lelkesen integettek. A sós tengeri szél vérpezsdítő dallamokat sodort feléjük.

- Hát, nem is tudom… Szerintem aggódnának.

Tishlin belekortyolt az italába, és az alattuk sorjázó hullámokra fintorgott, melyek a homokos parton törtek meg, messze a város fényeitől. Egy különösen nagy és élénk színű tűzijáték-rakéta durrant el a fényesre kivilágított irányítótorony fölött. A turistákkal zsúfolt teraszon lelkes óóó és ááá kórus felelt a látványra.

A férfi csettintett.

- Tudom már - mondta. - Küldj elmestátusz-kivonatot!

A termetes drón zavartan hallgatott.

- Hmm. Az… hogy is mondjam, nem az igazi. Még sosem csináltam ilyesmit. Abban sem vagyok egészen biztos, hogy helyeslem a dolgot. Elméletileg a kivonat önazonos veled, te mégsem vagy azonos vele. Érted, ugye? Tishlin bólintott.

- Én már csak tudom. Nem esküdnék meg rá, hogy annyira ártalmatlan dologról van szó, ahogy mindenki mondja; úgy értem, ennek az izének értelmesnek kell látszania anélkül, hogy valóban az volna. Ki tudja, hogy most akkor az, vagy nem az? És mi történik vele, amikor kikapcsolják vagy törlik? Szerintem messze nem foglalkoznak eleget a dolog morális oldalával. De tény, hogy magam is megtettem. Rábeszéltek. Nekem is voltak fenntartásaim, de... - Körbepillantott, aztán bizalmasan közelebb hajolt a fakóbarna fémkasznihoz. - Szegről-végről Kontakt-ügyről volt szó.

- Igazán? - élénkült fel az öreg szerkezet, és teljes testével a férfi felé billent. Energiamezőt tekert kettőjük köré, és a külső zajok egyszeriben elnémultak. Amikor újra megszólalt, a szavai visszhangot keltettek; akármit is mondtak, nem hallhatta más kettőjükön kívül. - És miért kérték tőled, hogy... Várj csak, ha nem szabad beszélned róla... Tishlin legyintett.

- Nos, hivatalosan semmi ilyesmi nem hangzott el - jelentette ki, és a füle mögé tűrt egy vastag fehér tincset. - Kontakt veterán vagy; tudod, hogy az RK mindig túldramatizálja a dolgokat.

- Az RK? - hüledezett a drón. - Hát ők voltak? Nem is tudom, hallani akarom-e egyáltalán - mondta, és zörögve kuncogott.

- Kértek tőlem egy apró szívességet - kezdte a férfi. Örült, hogy sikerült felizgatnia az öreg szerkezetet. - Családi ügy. Rögzítenem kellett egy átkozott státuszvacakot, hogy elpostázhassam az egyik unokaöcsémhez. Meg kellett győznöm, hogy hozza meg a maga áldozatát az egy és igaz ügy oltárán, blablabla. Legutóbbi értesüléseim szerint a fiú okos döntést hozott, és már úton is van. Valami Extrém RH-val kell találkoznia.

A főváros zöldzónája lomhán beúszott alájuk. Egy virággirlandos teraszon emberek táncoltak; Tishlin szinte hallotta a csujjogást és a vadul örvénylő zenét. A rostélyos fűszeres szaga felkígyózott az erkélykorlátig, és a vastag tompítómezőn is sikerült áthatolnia.

- Megkérdezték, nem akarom-e, hogy visszatöltsék belém, miután elvégezte a feladatát - mesélte a drónnak. - Azt mondták, megoldható, hogy beleapplikálják a fejembe, de én köszöntem szépen, nem kértem belőle. A gondolattól is kirázott a hideg. Mi van, ha megváltoztam... illetve ő megváltozott, mialatt távol volt? A végén arra ébredek, hogy csatlakoztam valami eszement retrorendhez, autoeutanáziát követtem el, vagy ilyesmi. - A fejét ingatta, aztán egy hajtásra kiitta az utolsó cseppet is a pohárból. - Nemet mondtam. Remélem, az átkozott izé egyetlen pillanatig sem élt igazán, de ha mégis, akkor végképp nem jöhet vissza a fejembe. Nincs az az isten!

- Ha igaz, amit mondtak neked, akkor az elmestátuszod egyedül a tiéd. Azt teszel vele, amit akarsz.

- Még szép.

- Ami engem illet, nem hiszem, hogy valaha rászánnám magam - jelentette ki a drón határozottan. Megfordult, mintha egyenesen szembenézne a férfival. A kettőjüket körülvevő mező elenyészett. A tűzijáték újra ott durrogott a fülükben.

- Megmondom, mit csinálunk - mondta az öreg gép. - Leszállok, és meglátogatom a barátaimat, de néhány napon belül csatlakozom hozzád, rendben? Egy-két napunk mindenképpen kiesik, nem igaz? Elképzelni sem tudod, miféle zsémbes zajdobozok ezek. Elkötök egy lebegőt, vagy ha kalandor kedvemben leszek, magam repülök utánad. Áll az alku?

A férfi felé nyújtotta manipulátormezejét.

- Áll - mosolygott Tishlin, és a mezőbe csapott.

Gruda Aplam azonnal kapcsolatba lépett régi barátjával, az *Elasztoplasztikus Jellem* nevű ÁKE-vel, amely éppen a *Tömegvonzat* elnevezésű RH vendége volt a Seddun Orbitál egyik isten háta mögötti platója alatt. Az ÁKE kommunikált a Tsikiliepre Orbitál Központi Elméjével, amely késlekedés nélkül üzent a *Mizófus* nevű KRH-nak. Utóbbi átküldte a jelzést a Juboal rendszerbeli Khasli platóra az Oarai

Egyetemi Központnak, az pedig hiánytalanul továbbította az üzenetet egy sor rímekbe foglalt találós kérdés, vers és szójáték kíséretében, melyeket az eredeti jelből kreált.

A címzett kedvenc pártfogoltja volt, egy KRH. A neve: *Kalandorok Kíméljenek*.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28. 866.2083]
xKRH *Kalandorok Kíméljenek*
oExtrém *Először Tölts*

Genar-Hofoen az. Most már biztos vagyok benne. Még mindig nem látom tisztán, hogyan kapcsolódik a személye az összeesküvéshez, de köze van hozzá, ez biztos. Van is egy tervem arra, hogyan csíphetjük nyakon, méghozzá az Amfiteátrumban. Viszont jól jönne a Fág Szikla segítsége. Számíthatok a támogatásodra, ha a Sziklához fordulok?

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28.866.2568]
xExtrém *Először Tölts*
oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Drága barátom, ez a legkevesebb.

∞

Köszönöm. Azonnal a Fág elé terjesztem a kérésemet.

Attól tartok, ezúttal kénytelenek leszünk amatőrökkel dolgozni. Egy kis szerencsével talán sikerül találnunk egy ismert amatőrt. A hírnév némi védelmet nyújthat, ha már az RK-s tapasztalatot nélkülözni vagyunk kénytelenek.

Mi hír minden bokorban összeesküvést gyanító kollégánkról?

∞

Tonnás csönd és hullaszag.

Talán sikerült meggyőznöm, és a Végtelen Móka Birodalmában ejtőzik.

∞

A hajód mikor ér az Éhkopphoz?

∞

Tizenegy nap múlva.

∞

Hmm. Négy nappal azután, hogy az Amfiteátrumba juttathatunk valakit. Lehetséges, hogy komoly veszélybe küldted. Biztos vagy benne, hogy meg tudja védeni magát, ha úgy adódik?

∞

Semmi okunk félteni, nekem elhiheted. Csak mert Extrém vagyok, én is ismerhetek néhány ütős figurát.

∞

Ütős figurát? Reménykedjünk, hogy sakk-mattra nem kerül sor.

∞

Reménykedjünk.

II.

A Plató osztályú rendszerhajó végletesen egyszerű konstrukció. Külső mezőburkokba csomagolt anyagi teste mindössze négy kilométer átmérőjű; az alsó ezer méter szinte kizárólag hajtóművekből áll, fölötte két-kilométernyi hajótér - a dokkok, hangárok és rakterek kompakt egysége, mint valami túldimenzionált kubista barlangrendszer -, a felső ezer méterben pedig a zömében emberekből álló személyzet számára kialakított szállásegységek helyezkednek el.

Ezen irányszámok segítségével bárki könnyedén ki tudja számolni a jármű alapparamétereit: a maximális sebességet a hajtóműtér köbkilométere, a fedélzeten elhelyezhető hajók mennyiségét a rakterek, gépészeti és konstrukciós termek össztérfogata, a legénység létszámát pedig a lakótér kubatúrája alapján.

A *Hálószakasz* megtartotta eredeti belső elrendezését, ami az Extrém hajók között ritkaságszámba megy. Ezeknek első dolguk ugyanis, hogy kívül-belül átfazonírozzák magukat, legtöbbször saját filozófiai-esztétikai hóbortjaik alapján - vagy csak úgy, a változatosság kedvéért. A *Hálószakasz* ezzel ellentétben ragaszkodott eredeti felépítéséhez, és gázóriás-élőhelyét egyszerűen hozzátapasztotta a külső burokhoz. Így aztán pontosan lehetett tudni, mire képes, és milyen óvintézkedések szükségesek, hogy még véletlenül se követhessen el további csintalanságokat - már azon túl, hogy felcsapott Extrémnek.

Az aritmetikus becslések nyújtotta biztonságérzethez persze mindig jól jön némi versenyelőny, főleg amikor egy Extrémről van szó. Egy megbízható belső információforrás; egy kém.

A *Hálószakasz* szokásos utazósebességével, negyven kilofénnyel közelítette meg a Dreve rendszert. Minden érintettnek jó előre bejelentette látogatási szándékát, így aztán senkinek sem okozott különösebb meglepetést, hogy már a rendszer legkülső bolygójához érve - magától a naptól egy teljes fényhétnyire - lassítani kezdett.

A pár billió kilométerrel mögötte haladó *Ásító Angyal* hasonló ütemben csökkentette a sebességét. Ez a hajó volt a legújabb az RH-k hosszú sorában, amelyek bevállaltak egy hosszabb-rövidebb műszakot a *Hálószakasz* gardedámjaként. Nem volt különösebben megerőltető feladat (melyik épeszű RH akarná, hogy az legyen?), no és járt vele egy csipetnyi ragyogás és hírnév - vagy legalább a halovány visszfénye. Villanypásztorkodni a csodabogár fölött, hagyni, hadd zümmögjön és túrja a kis privát galacsinját, ahová neki tetszik, de éberen ügyelni a fizikai és erőparamétereit tekintve legkevésbé sem elhanyagolható kolléga legapróbb zizzenésére is; a *Hálószakasz* főállású árnyéka csak megbízható és kellően fürge hajó lehet, ami akkor is a nyomában tud maradni, ha a *HSz*-nek eszébe jutna kámforbogarat játszani.

Az *Ásító Angyal* majd egy éve kísérgette a *Hálószakaszt*, és kellemesen pihentetőnek találta a feladatot. Csak az bosszantotta, hogy nem tudja megtervezni saját útvonalát (mi több, halvány fogalma sem volt, hol éri a holnap), ám ez megfelelő hozzáállással és egyes Elmékre jellemző mániákról való lemondással - például hogy az élet kizárólagos célja és értelme a hatékonyság -, akár jellemformáló, ad abszurdum felszabadító élményként is felfogható. Az RH-k mindig is azt fájlalták a legjobban, hogy nem tudnak száz különböző helyen lenni egyszerre, így aztán kész felüdülés volt valaki mást hibáztatni, amiért folyamatosan vissza kell utasítania a hozzá forduló emberek és hajók kéréseit.

Ez a kitérő a Dreve-en például teljesen váratlanul érte. A *HSz* eddig viszonylag megjósolható útvonalon döngicsélt, ami csak a következő hónapban vezetett volna erre. Most mégis itt voltak. Az *Ásító Angyal* azt tervezte, hogy az alkalmat kihasználva lepasszol néhány hajót, felvesz pár másikat, és lecseréli a legénység egy részét. Ideje lesz rá, mint a tenger; a *HSz* sosem vett tudomást a nyomában tipegő kincstári dadákról, igaz, útvonaltervet sem adott közre, mióta negyven évvel ezelőtt belépett az Extrém klubba, de a betároltak iránti kötelezettségeit sem hanyagolta el soha, és mindig előre jelezte, meddig marad az adott rendszerben, amit meglátogatni készül.

A Dreve-ben egy teljes hetet tölt majd, ami szokatlanul hosszú időnek számít; ezelőtt sehol sem időzött három napnál tovább. A Hálószakasz-jelenség félhivatalos szakértőinek számító hajók szerint és az RH saját, egyre szűkszavúbb kommünikéinek zavaros utalásai alapján arra készül, hogy lerakja összes terhét; valamennyi betároltat és minden nagy testű tengeri és gázóriáslakó lényt, amit az évtizedek alatt összehordott a fedélzetén. Valószínűleg áttelepíti őket egy arra alkalmas élőhelyre - bár az sem kizárt, hogy egyszerűen áthelyezi az egész rakományt.

A Dreve ideális hely erre a célra; a rendszer négyezer év óta a Kultúra része, kilenc többé-kevésbé eredeti állapotában fennmaradt vadonbolygóval és három

optimalizált pályán keringő orbitállal - gigantikus élettérgyűrűkkel, melyek hasznos szelvényátmérője néhány ezer kilométer csupán, a tórusz teljes átmérője viszont akár a tízmillió kilométert is elérheti. A rendszer mintegy hetven billió léleknek ad otthont, és ezen lelkek egy része a legkevésbé sem emberi. Az orbitálokon a legkülönfélébb élőlények számára szerkesztett ökoszisztémákat alakítottak ki; az egyik a gázóriáslakók számára készült, a másik a metánatmoszféra faunájának, a harmadik magas hőmérsékleten tenyésző szilíciumlényeknek. A *Hálószakasz* távoli gázóriásokról begyűjtött lénygarnitúráját remekül el lehetne helyezni az orbitálok kifejezetten ilyen típusú állatok számára tervezett zónáiban, a tengeri és légi teremtmények pedig a bolygók bármelyikén új otthonra találhatnak.

Egy teljes hét vakáció! Az *Ásító Angyal* úgy vélte, ez különösen népszerű bejelentés lesz a fedélzeten tartózkodó emberek körében. Elmekörökben jelentéktelennek tűnő, ám annál fájdalmasabb presztízsveszteségnek számít, ha egy RH a szokásosnál gyakrabban vált személyzetet. Bár az *Ásító Angyal* már a megbízatás elfogadásakor számolt a veszéllyel, kifejezetten aggasztónak találta a szaporodó áthelyezési kérelmek számát. Az emberek torkig voltak azzal, hogy még körülbelül sem tudják, hol lesznek a következő héten (hogy a következő hónapról ne is beszéljünk). Egyre többen döntöttek úgy, hogy máshol akarnak élni; ilyenkor minden szava falra hányt borsónak bizonyult. Egy teljes hét szabad idő ebben a decens módon kozmopolita rendszerben meggyőzi a bizonytalankodókat, hogy mégiscsak megéri a jó öreg *Ásító Angyallal* maradni.

A *Hálószakasz* szabályos negyedfordulatot követően pályára állt a középső orbitálnál, a logisztikailag legalkalmasabbnak tűnő pozícióban. Miután megkapta a szükséges engedélyeket mindhárom orbitál központi Elméjétől, felkészült a kirakodásra.

Az *Ásító Angyal* messziről figyelte, ahogy a hatalmas űrhajó leválasztja vonómezőit a valódi tér mögött húzódó energiarácsról, lezárja primer-és elülső radarjait, bevonja függönypajzsát, és elvégzi a milliónyi kisebb-nagyobb előkészületet, ami hosszabb letáborozáskor szükséges. Külsőre mit sem változott; továbbra is ugyanaz a kilencven kilométer hosszú ezüstös ellipszoid volt, mint eddig; hatvan kilométer főtartómagasságban és húsz kilométer széles. Néhány perccel később betárolt emberekkel és elkábított állatokkal megrakott komphajók rajzottak ki a fényvisszaverő burokmező takarása mögül, és nekivágtak az útnak a három orbitál felé.

A történtek tökéletesen egybevágtak azzal, amiről az *Ásító Angyal* kémeitől értesült a rendszerhajó szándékait illetően. Vagyis minden a legnagyobb rendben.

Az *Ásító Angyal* elégedetten nyugtázta a helyzetet, és továbbindult a Teriocre felé, a gázóriást imitáló középső orbitálhoz. A legnépesebb szekciót célozta meg. Több tucat programlehetőséget kínált fel a legénységnek, számos társadalmi eseményre és partira egyeztetett időpontot, hogy meghálálja vendéglátói nagylelkűségét.

Minden maga volt a tökély... egészen a második napig.

Éppen pirkadt az orbitálnak azon a szakaszán, ahol az *Ásító Angyal* dokkolt, amikor betárolt testek és óriási állatok tucatjai bukkantak fel Teriocre-szerte.

Pózba merevedett emberek (legtöbbjükön még mindig a tablóképek történelmi jelmeze) pattantak ki a semmiből sportcsarnokokban, tengerpartokon, napozóteraszokon, sétányokon és parkokban, tereken, néptelen stadionokban és minden elképzelhető közterületen. A maroknyi szemtanú szerint nyilvánvalóan áthelyezték őket; megjelenésüket apró fénypont jelezte, amely a másodperc törtrésze alatt embernyi szürkés gömbbé fúvódott, és azonnal szétpukkadt, maga után hagyva a betárolt alakot.

Mozdulatlanságba fagyott emberek hevertek a harmatos gyepen, ültek a park padjain, és álltak százával a terek és piazzák mintás mozaikján, mint valami mesebeli boszorkányátok vagy elszabadult szobrászművész nyomán. A primitív köztisztasági célgépek zavarodottan keringtek, hektikus kanyarokat írva a váratlan útakadályok

között.

A tenger remegett és bugyborékolt, ahogy több száz óriási vízgömb jelent meg közvetlenül a felszín alatt. Az elkábított tengeri lények lomhán mozogtak hatalmas gömbakváriumaikban, melyek néhány órára izolálták őket a környező tengervíztől. Az ozmózismező fokozatosan igazította a belső viszonyokat a környezethez.

A levegőben fátyolszerű hártya vett körül egy-egy falkányi atmoszféralakót. A termetes állatok bizonytalanul bukdácsoltak a fel-feltámadó szélben. Valamivel távolabb az orbitál lankás ívű kanyarulatán túli gázóriás-környezet is benépesült a lassan akklimatizálódó lények legkülönfélébb fajtáival.

Az *Ásító Angyal* drónjai, melyek a rendszerhajót képviselték az orbitálon, szintén észlelték a váratlan manifesztációkat. Egy nanoszekundumnyi dermedt értetlenség után az RH engedélyt kért, hogy rákapcsolódhasson az orbitál megfigyelőrendszerére. Egyre növekvő rémülettel figyelte, ahogy betároltak százasával, ezresével, tízezresével öltenek testet a Teriocre egész területén; földön, vízen és levegőben.

Az *Ásító Angyal* valamennyi rendszerét teljes készültségbe rántotta, és minden figyelmével a *Hálószakasz* felé fordult.

A hatalmas csillaghajó lassan, komótosan mozgásba lendült. Elfordult és irányba állt; egyenesen kifelé a rendszerből. Hajtóműmezői visszakapcsolódtak az energiarácsra, radarjai teljes kapacitással működtek, többrétegű burokmezőrendszere hosszú távú mélyűr utazásra konfigurálta magát.

Elindult, ha nem is túlságosan nagy tempóban. Áthelyezői vételre álltak adás helyett. Néhány másodperc leforgása alatt begyűjtötte megtévesztési célzattal kiküldött flottáját az egész rendszerből, csupán a legmesszebbre kalandozott hajókat hagyta sorsára.

Az *Ásító Angyal* kapkodva készülődött, hogy mielőbb üldözőbe vehesse a szökevényt. Valamennyi átjárófolyosóját lezárta, drónjait gyorsan áhelyezte az orbitálról, vészfelszállási engedélyt kért a bolygóközponttól, és az igénybe vehető kisebb szállítójárművek kapacitását figyelembe véve kidolgozta a látogatóba érkezett emberek visszaszállításának menetrendjét, majd ütemezte saját személyzetének beszállítását, mielőtt túlságosan felgyorsulna.

Tudta, hogy csak az idejét vesztegeti, de üzenetet küldött a *Hálószakasznak*, és feszülten figyelte a távozó hajót.

Latolgatott, elvégezte a megfelelő számításokat, és levonta a következtetést.

Egyetlen számra volt kíváncsi. Hozzámérte a valóság egy szeletét az absztrakcióhoz; a menekülő csillaghajó paramétereit behelyettesítette egy egyszerű képletbe. Ha a *Hálószakasz* sebessége tartósan megközelíti vagy meghaladja a 0,54 ns^2-et, az *Ásító Angyal* komoly bajba kerül. Gyanította, már így is pácban van, de ha a *Hálószakasz* jobban gyorsul, mint ahogy konstrukciós alapparaméterei alapján és külső csatolmányai figyelembevételével tehetné, akkor a közmondásos szar fülig ér.

Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a *Hálószakasz* a várt sebességgel halad. Ha egy teljes napot malmozna tétlenül, akkor is beérhetné negyvennyolc órán belül. A biztonság kedvéért az egész rendszert átpásztázta. Több gigatonnányi suttyomban áthelyezett víztömeg és gázóriás-atmoszféra után kutatott; ha a *Hálószakasz* megszabadulna a ballasztanyagtól, könnyedén felgyorsíthatná magát - igaz, az *Ásító Angyallal* így sem vehetné fel a versenyt.

Az RH kitartóan jelzett a *Hálószakasznak*. Semmi válasz. Micsoda meglepetés…

Szófukar üzenetben beszámolt az eseményekről a többi Kontakt hajónak, és elküldte a legfürgébb hajóját - egy Szirt osztályú gyorsítóhajót, melyet hasonló vészhelyzetekre számítva mindig burokmezőin kívül tartott -, hogy segődjön a menekülő RH nyomába, ezáltal is érzékeltetve a szökevénnyel a helyzet komolyságát.

A *Hálószakasz* valószínűleg csak játssza az eszét, és nem tervez semmiféle galaxisfelforgató őrültséget, de a tény ettől még tény marad: több hajóját magára hagyta, és arra vetemedett, hogy emberek és állatok ezreit helyezze át. Az áthelyezés

- különösen ilyen gyorsasággal végrehajtva - több szempontból is veszélyes manőver. Egy a nyolcvanmillióhoz az esélye, hogy helyrehozhatatlan hiba csúszik a rendszerbe, de ez tökéletesen elég egy átlagos hajó átlagosan perfekcionista Elméjének, hogy a legszorongatóbb vészhelyzeteket kivéve eszébe se jusson ilyesmivel kísérletezni. A *Hálószakasz* - feltételezve, hogy a teljes biomaszszától megszabadult - legalább harmincezer áthelyezést hajtott végre egyetlen perc leforgása alatt, a végletekig srófolva a kockázatot. Az ilyesmitől minden ép Elmén kitörne a rikítófrász. Vagyis ez még az extrém módon extrém *Hálószakasznál* sem számít szokványos ügymenetnek.

Az *Ásító Angyal* nekilátott, hogy optimalizálja az irritációs görbét: elmehetne most azonnal - pontosabban száz másodperc múlva -, és ezzel rengeteg embert hergelne fel (akik látogatóba érkeztek a fedélzetre, azokat azért, akik pedig kiruccantak az orbitálra, azokat azért). Vagy leléphet húsz óra múlva; ennyi idő alatt mindenkit be-, illetve el tud szállítani, még ha a népszerűsége drasztikus zuhanást követően a béka segge alatt köt is ki.

Kompromisszumként nyolc órás indulási határidőt állított be. Gyűrű, toll, bross és ruhadarab formátumú terminálok - és persze a beépített verziók, az idegmíder - riasztották a személyzetet orbitálszerte és a tágabb rendszerben egyaránt. Ennyit arról, hogy jó pontot szerez az egyhetes vakációval…

A *Hálószakasz* belegyorsított a néma feketeségbe, és maga mögött hagyta a rendszert. Elkezdett ide-oda váltogatni, alterálni az alsóbbrendű és a felsőbbrendű hipertér között. Valós térbeli sebessége pillanatok leforgása alatt a huszonháromszorosára ugrott. Az *Ásító Angyal* ezt is megkönnyebbülten vette tudomásul. Úgy látszik, a *HSz* nem tartogat több kellemetlen meglepetést. A *Jótékony Perspektíva* kényelmes tempóban, már-már ráérősen eredt az angolosan távozó csillaghajó után. Az apró gyorsítóhajó szintén a négydimenziós tér egyik rétegéből a másikba öltögette az útját, mint amikor a repülőhal kiugrik a vízből, majd viszszacsobban - kivéve, hogy ez esetben minden második levegőbe ugrás egy víz alatti réteg levegőbe irányult, és ez az a pont, ahol a halas analógia, khmm… meghal.

Az *Ásító Angyal* több ezernyi személyre szabott, kifinomult udvariassággal szavakba öntött bocsánatkérést fogalmazott meg a személyzet és vendéglátói kiengesztelésére. A transzferhajók megszervezése és koordinálása a *Hálószakasz* esetleges útirány-módosítása alapján (már ha a tapló egyáltalán módosítja az útirányát az eddigiekhez képest), nem okozott különösebb problémát; egészen addig a pillanatig a fedélzeten tartotta az embereit, amíg a *Hálószakasz* ki nem küldte a flottáját; ez akkor túlzottan is óvatoskodó lépésnek tűnt, de most áldotta az eszét az előrelátásáért. Intellektuális erőforrásainak egy részét arra fordította, hogy hosszú listát állítson össze a legkülönfélébb ajándékokról és apró figyelmességekről, amivel elhalmozza a károsultakat, ha majd nem kell ezt az önfejű monstrumot követnie, és megint a maga ura lesz. Visszatérnek a Dreve-re, és egy teljes… két teljes hetet töltenek itt, tele ünnepséggel és mindenféle mulatsággal, hogy jóvá tegye a mostani malőrt.

A *Jótékony Perspektíva* szerint a *Hálószakasz* pontosan olyan ütemben halad, ahogy az előzetes számítások alapján várható volt.

Hiába, az ügy jó kezekben van.

Az *Ásító Angyal* átgondolta eddigi lépéseit, és mindent kifogástalannak talált. Rendkívül bosszantó eset, de ami őt illeti, példás gyorsasággal reagált, a helyzetnek megfelelő prioritásokat állított fel, mértékkel rögtönzött, és abszolút szabályszerűen járt el, ahol csak lehetett. Remek, igazán remek. Még a végén mindenki hasra esik előtte.

Három órával, huszonhat perccel és tizenhét másodperccel dicstelen szökése után a *Hálószakasz* elérte névleges végsebességét. Elvileg ezen a ponton kellett volna leállnia a gyorsulással, visszaereszkedni az egyik hipertéri régióba, és szép egyenletes sebességgel haladni tovább.

De nem ezt tette.

Tovább gyorsult. Az a bizonyos 0,54 minden átmenet nélkül 0,72-re ugrott, a Plató osztály konstrukciós maximumára.

A *Jótékony Perspektíva* jelentette az események ilyetén fordulatát az *Ásító Angyalnak*, amely egy milliszekundum erejéig sokkos állapotba került. Sorra rákapcsolódott valamennyi drónjára, hajójára, radarjára és külső egységére, de a leghalványabb jel sem utalt rá, hogy a *Hálószakasz* az űrbe zsuppolta volna a fölös tömeget. Radartávolságon belül biztosan nem. Pedig olyan léptékben gyorsul, mintha pontosan ezt tette volna. Hogy csinálja? Titokban hosszú hatótávolságú áthelyezőket épített volna? (Nem, az lehetetlen; teljes tömegének a fele kellett volna egyetlen áthelyezőhöz, ami ekkora anyagmennyiséget képes lenne az *Ásító Angyal* érzékelőtávolságán kívülre parittyázni. Ha csupán azt a plusz tömeget vesszük, amit az évek során halmozott fel külső élőhelyek formájában... Jobban belegondolva van egy másik lehetséges magyarázat, ami talán - de nem, ez abszurdum! Egyetlen kémjelentés sem utalt rá. Semmi értelme azt feltételezni, hogy... Nem, erre még gondolni sem szabad.)

Az *Ásító Angyal* átütemezte az átütemezett ütemterveket, újraszövegezte a bocsánatkéréseket, finomabbra hangolta az engesztelő frázisokat. És drasztikusan előrehozta az indulási időt. Harminchárom perc, viszszaszámlálás indul. A helyzet, magyarázta egyszerre százféle módon és csatornán, azonnali cselekvést követel.

A *Hálószakasz* húsz percen át stabilan tartotta a konstrukciós maximumot. A *Jótékony Perspektíva* néhány fénynappal lemaradva követte. Folyamatosan elemezte az RH teljesítményét, és nyugtalanító megfigyeléseket tett a *Hálószakasz* vonómezőinek az energiahálóra való csatlakozásáról.

Az *Ásító Angyal* valóságos transzállapotba került; teljes kapacitáson gondolkodott, teljes kapacitáson aggodalmaskodott. Nagyon is a tudatára ébredt, milyen sokáig tartott, mire idáig jutottak a dolgok; egy ember hasonló helyzetben görcsölő gyomrát tapogatta volna, a haját tépi, vagy összefüggéstelenül motyog maga elé. (Egy ember?! Hogyan lehet ezt a lajhártempót egyáltalán életnek nevezni? Egész korszakok érnek véget, virtuális birodalmak születnek és buknak el annyi idő alatt, amíg ezek a húspogácsák kinyitják a szájukat, hogy elmakogjanak valami blődséget!) A hajók is kénytelenek beérni a hangsebességgel, a dokkban legalábbis. Sokadszor állapította meg, mennyivel praktikusabb volna kiengedni a levegőt, és vákuumban dolgozni. Mennyivel hatékonyabb. Hála a jó égnek, minden sérülékeny jármű-apróságot előrelátóan eltávolíttatott az útból, és légmentesen lezárta valamennyi szabad fedélzeti nyílását. A rend kedvéért tájékoztatta a Központot, mire készül; a Központ ellenezte a tervét, nem akart értékes oxigént veszteni. Az RH ennek ellenére kieresztette a levegőt. Egy csapásra megnőtt a rakodás tempója. A Központ visítva tiltakozott, de a hajó rá se bagózott.

Csak semmi pánik, összpontosítsunk a célra. Minden problémával elbánunk... a maga idején.

Újabb üzenet érkezett a *Jótékony Perspektívától*. Az *Ásító Angyalon* hányingerszerű hullám söpört végig. Mi van már megint?!

Akármitől tartott, ez rosszabb volt.

A *Hálószakasz* gyorsulási faktora növekedésnek indult, és meghaladta a kalkulált fenntartható végsebességet.

Az *Ásító Angyal* elképedve, meghökkenten és rémülten hallgatta egyre távolabbra szakadó gyermekének folyamatos kommentárját, miközben parancsok és folyamatok sorát inicializálta, hogy késlekedés nélkül elindulhasson. Húsz perccel korábban a jelzett időpontnál, de nem tehet mást. Ha az emberek a francba kívánják, legyen az ő bajuk.

A *Hálószakasz* sebessége folyamatosan nőtt. Menni kell, nincs mese. Szétkapcsolás. Kész.

A *Jótékony Perspektíva* szerint a *Hálószakasz* külső mezőburka zsugorodik; már csak egy kilométernyi távolságra van a hajó külső borításától.

Az *Ásító Angyal* kilökte magát a dokkból, irányba fordult, és kilőtt a hipertérbe, mindössze néhány kilométerre az orbitáltól, ügyet sem vetve a Központ nyomdafestéket nem tűrő szitkaira az ön- és közveszélyes manőver miatt, és a meglepett-megkésett embercsaholásra a legénység azon tagjaitól, akik épp a beszállófolyosón sétáltak az RH fogadóhelyisége felé, amikor váratlanul egy vészzárómezőnek koppantak, és most a tökéletes feketeségbe bámultak, a gunyorosan pislogó csillagok közé.

A gyorsítóhajó folyamatosan adta a jelentéseket: a *Hálószakasz* folyamatosan gyorsul. Aztán a gyorsulási érték zéró. A jármű sebessége állandósul.

Ennyi volna? Még mindig utolérhetik. Pánik vége?

A menekülő sebessége ismét nőni kezdett. Képtelenség!

A korábbi borzalmas gondolat újult erővel tért vissza, és befészkelte magát az *Ásító Angyal* elméjébe.

Osztott-szorzott.

Vegyük a Plató osztályú RH motor-köbkilométerre vetített hajtóerejét. Adjunk hozzá tizenhat köbkilométer plusz hajtóművet ugyanazon az energia-per-térfogat értéken… szorozzuk meg harminckettővel… Ez pontosan megfelel az ugrásnak, amit a Hálószakasz az imént produkált. Általános rakterek. Te jó ég, telepakolta az általános raktereit hajtóművel!

A *Jótékony Perspektíva* újabb növekedést észlelt a *Hálószakasz* haladási ütemében, újabb lépcsőt, melyet szünet követett. A gyorsítóhajó kénytelen volt szaporábbra venni a tempót, nehogy lemaradjon.

Az *Ásító Angyal* teljes sebességgel süvített utánuk. A legrosszabbtól tartott. Az eredmény, mi az eredmény? A *Hálószakasz* legalább négy általános rakterét megtöltötte hajtóművel. Kettesével állítja őket üzembe, ellensúlyozva a lendülettöbbletet…

Újabb lépcső következett.

Hat. Valószínűleg összesen nyolc. És mi van a konstrukciós térrel? Vajon azt is telepakolta?

Szummát, szummát gyorsan! Mekkora plusz tömeget tárolt az az átkozott monstrum a fedélzetén? Óceán, gázóriás-atmoszféra; talán négyezer köbkilométernyi víz. Négy gigatonna. Préseljük össze, alakítsuk át, konvertáljuk speciális ultrasűrű hajtómű-alapanyaggá, amellyel képes lenyúlni az univerzum felszíne alatt feszülő energiahálóig, és beleakaszkodni… Több, mint elég; rengeteg. Hónapokba telhetett, talán évekbe, hogy a plusz hajtóművet megépítse… vagy napokba, ha az utóbbi negyven évet azzal töltötte, hogy mindent alaposan előkészítsen.

Te szentséges jó szagú atyavilág, ha az egész orrtól farokig tömör hajtómű, akkor a gyorsítóhajó nem fog tudni a sarkában maradni! Az átlag Plató osztályú hajó száznégy kilofényt tud tartani többé-kevésbé megbízhatóan. Az újgenerációs Barangoló osztály, amelybe az *Ásító Angyal* is tartozik, ezt jó negyven kilofénnyel tudja überelni. A Szirt osztályú gyorsítóhajó kilencven térfogatszázaléka hajtómű, így aztán gyorsabb, mint egy Sebes Offenzíva Egység, rövidtávon legalábbis. A *Jótékony Perspektíva* könnyedén meg tudja játszani a kétszázhuszonegyet, de egy-két óránál tovább nem képes tartani az iramot; ez az üldözési csúcssebessége, nem az utazósebessége.

A szám, amit az *Ásító Angyal* egy ideje igyekezett megemészteni, meghaladta a kétszázharminchármat. Már ha a *Hálószakasz* konstrukciós tere is dugig van vonómotorral.

A *Jótékony Perspektíva* helyszíni tudósításainak hangneme a kedélyestől a csodálattól átitatottig, majd a zavartig az érzelmek széles skáláját felölelte. Most már kifejezetten sértődött volt. A *Hálószakasz* átlépte a kettőtizenötös határt, és semmi jelét nem adta, hogy lassítani szándékozna. A gyorsítóhajónak negyed órán belül vissza kell vennie a tempóból, ha nem dől ki előbb. További utasításokra várt.

Az *Ásító Angyal* még mindig teljes erejéből gyorsított. Eltökélte, hogy követi őket,

amíg képes rá, vagy amíg nem kérik, hogy hagyjon fel az üldözéssel. Utasította ivadékát, hogy - a sérüléseket elkerülendő - ne feszegesse korlátait.

A *Hálószakasz* egyenletesen gyorsított. A *Jótékony Perspektíva* kettőhúsznál feladta. Visszatért a kevésbé életveszélyes kétszázas tempóra, és percről percre távolodott üldözöttjétől. Még ez sem volt az a sebesség, amit néhány óránál tovább tartani tudott volna.

Az *Ásító Angyal* százhatvanhatnál dőlt ki a sorból.

A *Hálószakasz* végül kettőharminchárom egész ötnél állt utazósebességre, és eltűnt a galaktikus tér feneketlen kútjában. A gyorsítóhajó jelentette a történteket, de maga sem igazán hitte, amit lát.

Az *Ásító Angyal* figyelte, ahogy az RH elsüvít a csillagtól csillagig tartó éjszakában, és a reménytelenség letaglózó érzése öntötte el. Legyőzték.

Miután lerázta üldözőit, a *Hálószakasz* enyhe ívben elkanyarodott. Biztosan nem ez lesz az első vargabetű, hogy elrejtse eredeti úti célját, már ha egyáltalán van konkrét úti célja, és nem egyszerűen borsot akar törni az üldözői orra alá... Az *Ásító Angyal* meg mert volna esküdni rá, hogy Extrém foglya - pontosabban volt foglya - pontos úti céllal indult útnak.

Kétszázharmincháromszor gyorsabban repeszt a fénysebességnél. Kibaszott szent szar... Van valami pikánsan vulgáris az ekkora sebességben. Hová az istenbe hajt ilyen svunggal? Az Andromédára?

Az *Ásító Angyal* útirány-valószínűségi kúpot szerkesztett a galaktikus modellen. Minden attól függ, mennyire óvatos a *Hálószakasz*, de úgy tippelt, hogy a Felső Sziromörvénybe indult. Ha valóban így van, három héten belül odaér.

Az *Ásító Angyal* leadta a jelzést. Végül is mindennek megvan a jó oldala; ez már nem az ő problémája.

Az avatár keresztbefont karral állt, fekete kesztyűs kezével csontos könyökét markolta. Feszülten figyelte a hall túlsó oldalán levő képernyőt, amely a hipertér nivellált képét mutatta, többszörös nagyításban.

Csillagközi panoráma tárult elébük. Megfoghatatlan mélységben az energiarács sziporkázó ködsávja gomolygott, fölötte hasonló felhőréteg. A valódi tér szövete a kettő között feszült; kétdimenziós áttetsző sík, melyet az RH szorgalmas vetélőként keresztezett újra meg újra. Messze mögöttük a gyorsítóhajó ponttá zsugorodott. Az övékhez hasonló, szinuszhullámszerű utat járt be, fénypercekben mérhető amplitúdóval bökve át a térszövetet. Aztán felhagyott az oszcillálással, és a hipertér alacsonyabb szintjére ereszkedett.

A nagyítás ugrásszerűen megnőtt; a folyamatosan távolodó gyorsítóhajó jóval nagyobbnak tűnt, és apró fénypont sejlett fel mögötte; a buldogként nyomában loholó RH, amely rég lemondott az alteráló gyorsulásról. A Dreve rendszer csillaga mákszemnyi pöttyé zsugorodott a távolban, mint kimoshatatlan folt a szöveten.

A *Hálószakasz* elérte maximális sebességét, maga is felhagyott a hipertér két régiója közötti ingázással, és belehelyezkedett a nagyobbik végtelenbe, az ultratérbe. Két üldözője időlegesen megnövelte a sebességét, és követte a példáját. A pontos szakkifejezés szerint ez az ultratér-egy-pozitív, ám mivel az ultratér-egy-negatív abszolút megközelíthetetlen - az infratér-egy-pozitívról nem is beszélve -, az efféle precízkedés tökéletesen meddő és felesleges dolog. Legalábbis eddig az volt. Talán megváltozik a helyzet, ha a Holtpont valóban azt nyújtja, amivel kecsegtet...

Amorphia mély levegőt vett, aztán hangosan kifújta.

Az űr kinagyított szelete elhalványodott, a képernyő eltűnt.

Az avatár megfordult, a nőre és a fekete madárra pillantott. A Bérc osztályú *Sárguló Kilátások* pihenőövezetében voltak; a *Hálószakasz* egyik középszinti dokkjában szállásolta el a vendégségbe érkezett ÁKE-t. A rekreációs tér kultúrabeli szabványdarab volt: megtévesztően tágas, stílusosan kényelmes, a kötelező dekornövényekkel és pasztellfényekkel telehintve.

Az út további részében az ÁKE szolgál majd Dajeil Gelian szállásául; mentőcsónak, amely késlekedés nélkül elhagyhatja a rendszerhajót, ha rosszra fordulnak a dolgok. Dajeil földet söprő borvörös ruhájában ült az egyik kényelmes pamlagon. Higgadtan, de tágra nyílt szemmel nézte a képernyő hűlt helyét, kezét gömbölyödő hasán nyugtatta. Komoya a szék karfáján gunnyasztott.

Az avatár Dajeilre mosolygott.

- Ezzel megvolnánk - jelentette ki elégedetten. Széles gesztussal körbemutatott. - Szabadok vagyunk. - Könnyedén felnevetett, aztán a madárra pillantott, és a kedélyesség egyszeriben leolvadt az arcáról. - Ami téged illet - emelte fel a mutatóujját -, vége a játéknak.

Komoya a nyakát tekergette.

- Játéknak? - károgta. - Miféle játéknak?

Gelian értetlenül pislogott egyikükről a másikra.

Amorphia intésére antik írószerszámra emlékeztető, zömök szerkezet lebegett elő egy törpefa árnyékából, és egyenesen a madárhoz siklott. Komoya hátrálni kezdett. Kékesfekete csőre már csak centiméterekre volt a miniatűr rakétától; páni rémületében majdnem lepottyant a székről.

- Ez egy őrrakéta - magyarázta Amorphia. - Ne hagyd, hogy az ártalmatlan elnevezés megtévesszen. Elég egy áruló gondolat, és olvasztott tollgombócot csinál belőled. Akárhová mész, a sarkadban lesz. Ha rám hallgatsz, meg sem próbálod lerázni. Egy nanotech van a testedben, aminek segítségével bárhol megtalál. Mostanra remekül beágyazódott, és kiváltotta az eredeti szövetet.

- Szövetet? - visszhangozta a madár, és idegesen forgatta a fejét.

- Persze megpróbálhatod kitépni - folytatta Amorphia kellemes, társalgó hangnemben. - Senki sem akadályoz meg benne. A szívedben keresd. Primer aortabillentyű.

A madár sikolyszerű hangot hallatott, azután vad szárnycsattogás közepette felrebbent. Dajeil összerezzent, az arca elé kapta a kezét. Komoya megpördült a levegőben, és a legközelebbi átjáró felé evezett. Amorphia hűvös, semmitmondó tekintettel követte. A nő a hasára szorította a kezét, és nagyot nyelt. Valami fekete hullott alá puhán a magasból. Dajeil utána nyúlt.

Egy madártoll.

- Sajnálom - fordult felé Amorphia.

- Mi… mi volt ez?

Az avatár megvonta a vállát.

- A madár kémkedett - felelte színtelen hangon -, kezdettől fogva. A jelentéseit egy baktériumba kódolta, és az újraélesztésre váró emberek testén jutatta a külvilágba. Több mint húsz éve tudom, de semmit sem tettem ellene, azon kívül persze, hogy minden üzenetét leellenőriztem. A madár semmiről sem tudott, ami veszélyt jelenthetett volna a számomra. Az utolsó jelentése volt az egyetlen, amit valaha megváltoztattam. Ezért tudtunk meglépni az *Ásító Angyal* elől. - Amorphia arcán gyerekes büszkeség ragyogott fel. - A feladatát betöltötte, többé semmi szükség rá. Az igazat megvallva az őrrakétát azért állítottam rá, hogy megbüntessem. Ha zavar téged, azonnal visszarendelem.

Dajeil Gelian hosszan bámult az állhatatos szürke szempárba, mintha nem is hallotta volna a kérdést.

- Amorphia - kulcsolta össze a kezét könyörgőn -, kérlek. Mi folyik itt? Úgy értem, mi folyik itt igazából?

Az avatárt láthatólag váratlanul érte a kérdés; sorsüldözött pillantást vetett a nőre. Aztán lesütötte a szemét, és a húsos zöldséget fixírozta, ami mögött az őrrakéta rejtőzött.

- A lényeg - mondta végül sután és feszülten -, hogy tudd, bármikor elmehetsz. Az ÁKE mindenben a rendelkezésedre áll, és ezt semmiféle kérésem vagy parancsom nem írhatja felül. - Felpillantott. A fejét csóválta, de a hangja barátságosabb tónust

öltött, amikor újra megszólalt. - Sajnálom, Gelian, még mindig nem mondhatok semmit. Az úti célunk egy csillag, a neve Esperi. - Az arckifejezése heves belső küzdelmet tükrözött. A pillantása végigsöpört a földön és a pamlagokon. - Oda kell mennem - mondta akadozva -, mert valami feladat vár rám... azt hiszem. - A kezét a magasba lendítette, aztán ernyedten leejtette. - De addig is, vendéget várunk. Én legalábbis várok. Te talán nem annyira.

- Ki az?

- Hát még mindig nem sejted? - kérdezte az avatár gyengéden. - Byr Genar-Hofoen.

A nő összevonta a szemöldökét, aztán lehorgasztotta a fejét. A fekete toll kihullott a kezéből.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28. 867.4406]
xKRH *Kalandorok Kíméljenek*
oExtrém *Először Tölts*
Hallottad a hírt? Most mondd, hogy nem volt igazam Genar-Hofoennel kapcsolatban! Kezd összeállni a kép.
[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28.868.4886]
xExtrém *Először Tölts*
oKRH *Kalandorok Kíméljenek*
Kezd bizony! Kettőharminchárom, azannya... Vajon miben mesterkedik a kolléga? Új gyorsulási világcsúcsot akar felállítani? Rendben, elismerem, igazad volt azzal az emberrel kapcsolatban. Meghajlok nagyságod előtt satöbbi satöbbi. De ha valakinek, neked tudnod kellett volna erről. Hogy lehet, hogy nem is sejtetted?
∞
Fogalmam sincs. Két évtizeden át ömlöttek rám a semmitmondó jelentések, aztán amikor nagyon kellett volna a megbízható információ, egyszer csak besült az infóvonal. Szerintem drága barátunk és harcostársunk... tulajdonképpen akár nevén is nevezhetjük, ezzel már úgysem ronthatunk a helyzeten... Szóval a *Hálószakasz* minden bizonnyal réges-rég felfedezte az informátorunkat, de semmit sem tett, amíg nem volt rejtegetnivalója.
∞
Igen, de mit csinál most? Eddig azt hittem, csak az udvariasság kedvéért hívtuk meg a Munkacsoportba, de úgy viselkedik, mint valami láncát vesztett üstökös. Mi a fenében mesterkedik?
∞
Válasszuk a legmeglepőbb módszert: kérdezzük meg tőle.
∞
Már próbáltam. Azóta várok a válaszra.
∞
Igazán szólhattál volna...
∞
Bocsánatodért esedezem. No és, hogyan tovább?
∞
Várj csak! A *Fémes Villanás* éppen egy vödör verbális lószart zúdít rám.
Elnézést.
∞
[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 868.8243]
xKRH *Kalandorok Kíméljenek*
oÁKH *Fémes Villanás*
Barátunk és harcostársunk elhúzott, mint a golyó. Erre nem számítottunk. Vagy igen? Valami privát paktum lehet mögötte talán? Te hogy látod a

dolgot?

[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 868. 8499]

xÁKH *Fémes Villanás*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Nincs semmiféle privát paktum!

Kezd elegem lenni abból, hogy úton-útfélen ezt kell szajkóznom. Jobb lett volna, ha általános kommünikét adok ki. Mindössze a véleményét kértük; kívülálló szakértőként hívtuk meg, és nem azért, hogy a Holtponthoz robogjon. Ő a Kompánia egyik alapító tagja, ezt te is tudod. Ennyivel tartoztunk neki - attól függetlenül, hogy Extrémmé degradálta magát. Ha sejtettük volna... Újabb ismeretlen került az amúgy is konfúz egyenletbe. Szerinted kinek jó ez?

Szóval ha valami konstruktív javaslattal óhajtasz előállni, örömmel vesszük. De ha csak annyi telik tőled, hogy kétértelmű célzásokkal lövöldözöl, akkor valamennyiünk érdekét az szolgálná leginkább, ha bámulatos szellemességed gyümölcseit valaki olyanra testálnád, akinek elegendő ideje van, hogy kellőképpen értékelje.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28.868.8978]

xKRH *Kalandorok Kíméljenek*

oExtrém *Először Tölts*

(Jelfájl csatolva.) **Na mit mondtam? Nem is tudom, szerintem gyanús.**

∞

Hmm. Én sem tudom. Utálom, hogy ezt kell mondanom, de őszintének tűnik. Persze ha utólag bebizonyosodna, hogy tévedek, soha többé ne hozd fel a témát, oké?

∞

Ha ennek az egésznek vége, és még mindig abban a helyzetben leszek, hogy bármiféle témát felhozzak, te pedig abban, hogy meggyőzz a feledékenység előnyeiről, akkor boldogan megteszem neked ezt az apró szívességet.

∞

Egy jogtudós veszett el benned. Vagy egy nyelvtudós? Na mindegy; a lényeg, hogy ezt megdumáltuk.

∞

Hívom a Hálószakaszt. Nem fog válaszolni, de legalább megpróbálom.

IV.

Genar-Hofoen aznap este nem vitte magával a tollterminálját az Éjszakai Negyedbe. Első útja a Szintrikátus-Ishlorsinami Tech. kirendeltségébe vezetett.

A nő az apróbb termetű ishik közé tartozott, de Genar-Hofoen így is eltörpült mellette. A szokásos hosszú fekete köpenyt viselte, és a szaga... tömény naftalin. Purián, kényelmetlen székeken ültek egy szurokfekete sötétségbuborékban. A debella apró, összecsukható monitor fölé görnyedt, amit a térdén egyensúlyozott. Bólintott, és a férfi felé nyújtotta a kezét. Fényes, teleszkópikus rúd nyúlt ki az ujjából, Genar-Hofoenhez közelített. A nő behunyta a szemét. A sötétségben jól látszódtak a szemhéja belsejében villódzó fények.

Leheletfinoman hozzáért Genar-Hofoen füléhez. A férfi arca megrándult.

- Ne ficeregjen, hé! - dörrent rá az ishi barátságtalanul.

Genar-Hofoen nem ficergett. A nő matatott valamit, aztán visszahúzta a kezét, és a három vékony rúdcsúcs találkozására nézett. Jelentőségteljesen bólintott.

- Eeehen.

Genar-Hofoen előrehajolt, és ő is a rudakra bámult. Semmit sem látott. Az ishi behunyta a szemét, a szemhéjmonitora újra villódzni kezdett.

- Fifikás szerkezet - dünnyögte. - Csuda, hogy észrevettem. - Genar-Hofoen a jobb

kezére pillantott.

- Biztos benne, hogy itt semmi sincs? - kérdezte maga elé tartva a tenyerét. Verlioef Schung határozott kézszorítása azóta sem hagyta nyugodni.

- Hétszencség - csücsörített a nő. Áttetsző dobozkát húzott elő a köpenyéből, és belepöckölte, amit a férfi füléből vett ki. Genar-Hofoen akárhogy erőltette a szemét, semmit sem látott.

- És a ruha? - kérdezte a kabátja hajtókáját gyűrögetve.

- Tiszta - vágta rá a nő.

- Szóval kész vagyunk?

- Jah.

A fekete buborék szétpattant, és egy szűkös szobában találták magukat, körben ütött-kopott polcok roskadoztak a legkülönfélébb műszerféleségektől és gyanús szerkezetektől.

- Hát akkor... kösz.

- Nyolcszáz szintrikátus óraekvivalens lesz.

- Legyen ezer!

A Hatos sétányon lődörgött, az Éjszakai Negyed szívében. A galaxis minden fejlett régiójában találni Éjszakai Negyedet; afféle galaktikus koncessziónak számít, bár senki sem tudja, ki a szabadalomgazda. Nem akad köztük két egyforma, de a látogató bizonyos dolgokban biztos lehet. Egy: akármikor érkezik, éjszaka lesz, kettő: semmilyen ürüggyel nem kap felmentést a végkimerülésig tartó buli alól.

Az Amfiteátrum Éjszakai Negyede a bolygó középső szintjén helyezkedett el, egy sekély tenger közepén emelkedő szigeten. A szigetet alacsonyan ívelő kupola fedte; az átmérője nem több tíz kilométernél, a magassága kettő. A Negyed minden évben a Fesztivál tematikáját követi. Amikor Genar-Hofoen utoljára itt járt, a helyet átértelmezett tengerfenékké alakították; az épületek hullámformában tornyosultak egymás fölé, némelyik elérte a kétszáz méter magasságot. Az aktuális téma az Óceán volt; a Hatos sétány hosszú vályú formáját öltötte két ágaskodó hullám között. Az erkélyek fényesen kivilágított fodrokat formáztak a vízfalak felületén. A hullámok taraján derengő hab fakó, túlvilági fényt vetett az alant kanyargó utcákra. A sétány helyenként megemelkedett, hogy síkba kerüljön a keresztül-kasul szövődő hullámfrontokkal, és - óceán-kontextusban értelmezhetetlen és meglehetősen inautentikus alagutakon keresztül - összekapcsolódjon a többi főútvonallal.

Az idei központi téma a barbarizmus volt, a Negyed ennek megfelelően egyetlen kora elektronikus nyomtatott áramkörré alakult. Az ezüstös utcahálózat nagyjából-egészében sík hálót alkotott, melyet hatalmas ellenállások tagoltak, százlábú chipek, cingár diódák és százemeletes, áttetsző elektroncsövek bonyolult belső struktúrával. Utóbbiak a nyomtatott hálózatba ágyazott kötegnyi fémlábon álltak. Némelyik szerkezet halványan derengett Genar-Hofoen emlékezetében, mintha boldogult diákkorában hallott volna róluk a technikai eszközök története címszó alatt, de akadt egy sor csorba, bütykös-dudoros, tükörsima, élénk színű, mattfekete, krómozott, szárnyas és hűtőrácsos bizgentyű, aminek gőze sem volt a nevéről - a rendeltetéséről nem is beszélve.

A Hatos sétány sebes sodrású, tizenöt méter széles higanypatakhoz hasonlított, amelyet maratott-hengerelt gyémánthártyával borítottak. Rendszeres időközönként kékesarany buborékok úsztak el a járókelők lába alatt, ezek szimbolizálták az elektronokat. Az eredeti koncepció szerint a higanycsatornákat összekapcsolták volna a Negyed tömegközlekedési rendszerével, de a terv kivitelezhetetlennek bizonyult, így az érrendszer a sodródó pacákkal turistacsalogató látványosság lett, egy a sok közül, a földalatti-hálózat pedig maradt mélyen a járósík alatt, ahol mindig is volt. Genar-Hofoen egyik vonalról a másikra szállt, ötletszerűen vitette magát állomásról állomásra, hogy sikerüljön leráznia esetleges üldözőit. Miután ezt a programpontot is kipipálta, és eltávolíttatta a fülébe ültetett nyomkövetőt,

elégedetten állapította meg, hogy immár minden tőle telhetőt elkövetett egy tökéletesen RK-mentes estéért. Igazából az sem zavarta volna, ha figyelik; elvi kérdés ide vagy oda, nincs értelme túllihegni a dolgot.

A sétányon sűrűn hullámzott a tömeg. A járókelők sétálgattak, beszélgettek, részegen botladoztak, buborékgömbökben pörögtek, egzotikus állatokon parádéztak, ysner-mistretl hintókban vitették magukat, vákuumballonokban és energiahámokban lebegtek. A fejük fölött az örökké tartó éjszakában, a Negyed óriási kupolája alatt az aznapi szórakozás részeként retró bombatámadás-hologram villódzott.

Az égen száz meg száz repülő dongott, a keresőfények hektikusan követték a négy- és hathengeres matuzsálemeket. Légvédelmi tűz fényvirágai feslettek fel körülöttük, fekete alapon fekete füstfelhőket és halványuló szikragömböket hagyva maguk után. A bombázók között egyszemélyes és ikerhajtóműves gépek zümmögtek; a különféle típusú repülők egymást lőtték, a nagyobbak lövegtornyokból, a kisebbek a szárnyukba és az orrukba szerelt géppuskaállásból. Ezüstfehér, sárga és vörös nyomkövetők húztak át az égen; egy-egy gép kigyulladt, és zuhanni kezdett, néha már a levegőben felrobbant. Közben sűrűn, folyamatosan záporoztak a bombák. A hangtalan fekete sziluettek éles villanásokkal és narancsszín lángfröccsenéssel hullottak a város nem is olyan távoli részeire. Genar-Hofoen elhúzta a száját. Ilyesfajta koncentrált légi ütközet valószínűleg sosem zajlott a történelem során. Még egy totál dilettáns számára is világos, hogy a légvédelem nem tarthatja magát a végtelenségig, az pedig végképp kreténség, hogy a vadászrepülőgépek sose fogyjanak ki a munícióból - de látványosságnak kétségtelenül jó volt.

A robbanásokkal szaggatott géppuskatűz és a vijjogó szirénák hangja adta az alapzajt, amelyet el-elnyomott a járókelők konstans moraja és a több száz különféle bárból és szórakozóhelyről ömlő zene. A levegő túlcsordult az ismerős-ismeretlen illatoktól és vadító feromonkoktéloktól, amiket egyébként - érthető módon - az Amfiteátrum egész területén tiltottak.

Genar-Hofoen ráérősen andalgott, egyik kezében egy pohár 9050, a másikban felhőbot, stílusos önbőr kabátján pedig aprócska slukkpamacs csimpaszkodott. A 9050 egy állati, növényi és ásványi anyagokból kevert koktél neve, aminek az elkészítéséhez háromszáz különféle részfolyamat szükségeltetik; az összetevők egy része semleges, más része kifejezetten diszharmonikus ízt kölcsönöz az elegynek. A végeredmény meglepően kellemes, markáns ízű párlat, amely nagyrészt alkoholból áll, de az ember nem annyira a zamata vagy az ereje miatt issza, hanem mert megengedheti magának; speciális kristálymező pohárban szokás felszolgálni, szintén feltűnési célzattal. A neve arra utal, hogy ha ezt iszod, kilencven százalék esélyed van rá, hogy valaki rád másszon és leteperjen, és ötven, hogy dutyiban ébredj. (Vagy fordítva? - Genar-Hofoen sohasem tudta megjegyezni.)

A felhőbot úgy fest, mint egy sétapálca, viszont egész más elven működik. Rövid hatóidejű, enyhe pszichotróp keverék összesajtolt golyócskái parázslanak benne; ha az ember szippant egyet a perforált kupakból, úgy érzi magát, mint akinek torzító lencsét csúsztattak a szeme elé, ezzel egy időben váltakozó gravitációs mezőben víz alá nyomták a fejét, és egy egész vegyigyárat dugtak fel az orrán. A slukkpamacs apró szimbióta; félig állat, félig növény, amit az ember azért fizet, hogy a vállán gubbasszon, és minden alkalommal beleprüsszögjön a bérgazdája orrába, akárhányszor felé fordítja a fejét. A köpete hemzseg a spóráktól, amelyek több tucat izgalmas dolgot műveinek az ember érzékeivel és hangulatával.

Genar-Hofoen fölöttébb meg volt elégedve a kabátjával. A saját bőréből készült, melyet tartályban növesztettek, sorozatos genetikai módosításokat hajtottak végre rajta, és különleges eljárás segítségével átalakítottak, hogy mindenben megfeleljen az igényeinek. Két éve, mielőtt elindult volna az Iste'nitre, pár hámsejtet letétbe helyezett egy génszabónál az Amfiteátrumben - persze jó adag pénzt is hagyott mellé. Hirtelen támadt ötlet volt egy alapos tivornya után (ahogy egy animált obszcén tetkó is, amit egy hónappal később leszedetett). Nem tervezte, hogy valaha átveszi az

öltönyt. Szerencsére a divat nem sokat változott; az öltöny és a hozzá tartozó mantil pompásan festett. Genar-Hofoen a hetedik mennyországban érezte magát.

ZSOLDOSOK, TŐRRE FEL! ZIFFIDÁK ÉS KLIPPERKUPÁK! REBELLIS GOLIÁRDOK!

Szlogenek, feliratok, hirdetések, illatzanzák és személyre szabott üdvözlők versengtek a járókelők figyelméért, milliófféle üzletházat és szórakozóhelyet hirdetve. Lélegzetelállító életképek és jelenetek villództak az utca közepéig dagadó érzékbuborékokban; félhomályos hálószobákba röpítették az embert, lakomatermekbe, versenyarénákba, háremekbe, tengerjáró hajókra, körhintákra, űrcsaták sűrűjébe, a legkülönfélébb eksztatikus állapotokba; sugalltak, kísértettek, belépőjegyet ajánlgattak, igényt gerjesztettek, vágyat keltettek, kerítettek, behálóztak és manipuláltak.

ZSÁNERKÉPEK! KELOID ANAMNÉZIS! MEREVRÉSZEGSÉG!

Genar-Hofoen átsétált a kakofónián. Magába szívta az egészet, visszautasított minden meghívót, elhárított minden ajánlatot.

ZUFULÓZIS! DILRUBA TÉRKONCERT! COLIBÁTOR! NAUMACHIA ÓRÁNKÉNT!

Egyelőre azzal is megelégedett, hogy itt lehet és szabadon sétálhat, nézelődhet; hogy szemezhet, és vele is szemeznek, stírölhet, és némi szerencsével őt is stírölik. Az Amfiteátrumnak ezen a szintjén lassan beköszöntött az éjszaka - a valódi éjszaka, amikor az Éjszakai Negyedben felpezsdül az élet. Minden szórakozóhely kinyitott, de még nem indult be az igazi nagyüzem. Mindenki rótta a bemelegítő köröket, ízlelgette az éjszakát, de még senki sem akarta elkötelezni magát; korzóztak, nézelődtek, felmérték a lehetőségeket, próbálgatták a karmaikat. Genar-Hofoen örült, hogy része lehet ennek a várakozásteli lüktetésnek; imádta az egészet, elemében érezte magát. Itt végre önmaga lehetett. Nem tudott volna olyan helyet mondani, ahol szívesebben töltötte volna az időt; fejest akart ugrani az élménybe, nyakig merülni benne, testestül-lelkestül átadni magát. Végre itt a neki való hely, a neki való emberekkel és kalandokkal.

BAROMIRTÁS! NÉZZE MEG KARDEDZETT PARÁNYAINK DÍSZVÉRTJÉT! GARANTÁLT LAGOFTALMÓZIS!

A nőt egy szublimata szentély előtt pillantotta meg, egy hormonkezelt ellenállásra emlékeztető, hengeres épület előtt. A szekta imaházába alulméterezett szivárványra hasonlító kapuépítményen át lehetett bejutni, amit a fehér különféle árnyalataiból hajlítottak méretre. Ragyogó fehér talárba öltözött növendék szublimaták sorjáztak előtte, csupa magas, egészségtelenül vékony alak, akik maguk is ragyogtak, méghozzá szó szerint; vértelen, sápadt bőrük finoman derengett. Halovány fény sugárzott hatalmasra tágult szemükből, és ugyanez az ezüstös tündöklés áradt a fogaikról is, amikor mosolyogtak. És amikor nem mosolyogtak? A nő egy lelkesen gesztikuláló szublimata páros előtt állt, az arcán kedélyes megvetés.

Magas volt, kreol bőrű, az arca széles, az orra vékony és majdhogynem párhuzamos az arccsontja síkjával. A karját összefonta a mellén, és hátradőlt, hogy minél távolabb kerüljön a két fiataltól anélkül, hogy ellépne mellőlük. A csizmasarkán egyensúlyozott, hosszú orra mentén lefitymálóan bámult a glóriával övezett szublimatákra. A szeme és a haja koromfekete volt, akárcsak a bő, hosszú és jellegtelen árnyékköpeny, amibe burkolózott.

Genar-Hofoen megtorpant, és figyelte a jelenetet. A nő gesztusai és a testtartása más volt, de az arca pont olyan, mint negyven évvel ezelőtt; talán egy hajszálnyit idősebb. Sokszor tűnődött rajta, mennyit változhatott azóta.

Csakhogy ez nem lehet ő. Tishlin azt mondta, még mindig a Hálón lakik. Szóltak volna neki, ha továbbáll.

Vagy mégsem?

Egy csoport kuncogó, viháncoló bisztíliai közé keveredett. Hagyta, hogy elmenjenek mellette, aztán tovább indult, mint aki elmélyülten tanulmányozza egy hatalmas elektroncső architektúráját, ami a túloldali járda mellől tornyosult a fejük

fölé. Laza, unott mozdulattal megszívta a felhőbotot, figyelte a sötétségből előbukkanó vadászbombázókat, ahogy dugóhúzóban zúgnak lefelé, és felrobbannak az utca térfalát alkotó, csörlődobszerű ellenállások mögött. Élénksárga és narancsvörös szikraeső világította be az ég alját, por- és törmelékfelhő szitált alá. Néhány házzal arrébb kisebbfajta csődület állt körül egy egzotikus behemótot.

A férfi megfordult, és végignézett a zsúfolt utcán. Hatalmas kék-arany paca úszott el a talpa alatt, majd némán tovább sodródott. A szublimatákkal vitatkozó nő megfordult, és tekintetével követte az elhaladó elektronfoltot. Amikor felnézett, észrevette az őt bámuló férfit. Megfejthetetlen arckifejezés villant át az arcán - a felismerés vagy valami egészen más? -, aztán visszafordult a két fiatal hittérítőhöz. Genar-Hofoennek akkor sem lett volna ideje elkapni a tekintetét, ha akarja.

Eltűnődött, vajon odamenjen-e hozzá, vagy inkább várja meg, hogy újra elvegyüljön a tömegben, és akkor cserkéssze be. Vagy hagyja faképnél, és egyszerűen sétáljon tovább? Töprengésében egy ragyogó szárit viselő, nyurga lány zavarta meg.

- Segíthetek? Úgy látom, vonz a szentek szentje. Van valami kérdésed, amire választ keresel? Ha bármit tehetek, hogy megvilágosítsalak... A szublimata majdnem olyan magas volt, mint ő, az arca csinos, de valahogy üres és bárgyú. Bár ez talán előítélet a részéről. Nem talán, biztosan.

A szublimaták a fajfejlődés normális menetének végső és opcionális állomását vallássá emelték. (Vagy degradálták; nézőpont kérdése.) Szerintük mindenkinek szublimálnia kellene; minden embernek, állatnak, gépnek és Elménék maga mögött kellene hagynia a levitézlett evilági életet, és kart karba öltve kellene menetelnie a színes-szélesvásznú nirvána felé.

Aki belép a szektába, egy teljes évet tölt azzal, hogy másokat próbáljon meggyőzni, mielőtt maga is szublimál, és csatlakozik egy csoportelméhez, hogy az irreália irreális kérdésein elmélkedjen. A maroknyi drón, MI és Elme, amelyeket sikerült megnyerniük maguknak, általában azt tették, amit minden gép tenne hasonló helyzetben, és azonnal beleolvadtak a legközelebbi szublimált entitásba. Csupán elvétve maradt egykettő pre-szublimált állapotban, hogy tőle telhetőleg megtolja az ügy szekerét. A közvélemény sosem volt igazán nagy véleménnyel a szektáról. A szublimálást össztársadalmi folyamatként látták; inkább szükségszerű életmódváltásként tekintettek rá, mint megvilágosodásként; vagyis inkább költözés volt, mint felszentelés.

- Hát izé... nem is tudom - süketelt Genar-Hofoen. - Miben is hisztek ti jóemberek egyáltalán?

A szublimata a férfi háta mögé pillantott.

- Ó, mi a Szublimáció erejében hiszünk - felelte. - Szívesen beszélek erről neked.... - Ismét végignézett a sétányon. - De most jobb volna, ha félrehúzódnánk, nem gondolod? - A kezét a férfi felé nyújtotta, és a járda felé tessékelte.

Genar-Hofoen megfordult, hogy megkeresse a lárma forrását. A termetes állat, amit már korábban is látott - egy hatlábú pondroszaurusz - kisebb tömegtől övezve araszolt végig az utcán. A hat méter magas, bozontos barna behemót cifra lobogókkal és szalagokkal ékített hámot viselt. A vadító színű uniformisba öltözött hajcsár kezében sűrűn suhogott az ösztöke. A szörnyeteg hátán fekete-ezüst kupola billegett, melynek sűrűn áttört ablakai semmit sem árultak el arról, ki vagy mi rejtőzik odabenn. Hasonló ornamentikával díszített fémlapok szolgáltak szemellenzőül. Öt fel-felhorkanó kliestrithral ügetett a nyomában, a feketeagyaras lények karma hangosan kopogott az utca kövén, amikor a vezető megrántotta a kötőféket. A bámészkodók csoportba verődtek a menet előtt, és elállták az utat. A pondroszaurusz megtorpant, hátravetette formátlan fejét, és meglepően halk, enervált üvöltést hallatott. Két combvastagságú lábával megigazította szemellenzőit, és ingatni kezdte busa fejét. A bámész tömeg feloszlott, a behemót és kísérete újra nekivághatott az utcának.

- Milyen igaz - dünnyögte Genar-Hofoen. - Jobb, ha félreállunk. Kiitta a 9050 maradékát, és körbepillantott alkalmas helyet keresve, ahol letehetné az üres poharat.

- Hagyd csak, majd én! - A szublimata lány olyan óvatosan vette el a mezőkelyhet, mintha a szent grált tartaná a kezében. A karját Genar-Hofoenébe fűzte, és a szentély bejárata felé vonta, ahol az ironikusan mosolygó fekete ruhás nő még mindig a két szublimatával társalgott.

- Hallottál már a szublimatákról? - kérdezte a lány.

- A... asszem, igen. Futólag - bólintott Genar-Hofoen, és a nő arcát figyelte. Beléptek a szublimata központ előtt feszülő csendmezőbe. Finoman csilingelő zene és partot nyaldosó hullámok hangja vette körül őket.

- Ti vagytok azok, akik szerint mindenkinek jár egy spirálkar, amit feldughat magának, igaz? - kérdezte angyalian ártatlan arccal. Már csak néhány méter választotta el az árnyékköpenybe burkolózó nőtől, bár a rekeszelt csendmező miatt nem hallhatták egymást. Az arca pontosan olyan volt, mint akkor; a szeme és szája semmit sem változott. A haját sosem viselte így, de a hollófekete árnyalat stimmelt.

- Ó dehogy - felelte a szublimata lány elkerekedő szemmel. - Hitünk erejével éppen hogy függetlenítjük magunkat az efféle testi...

A férfi a szeme sarkából figyelte az utcát, ahol a pondroszaurusz újabb csoportosulás felé csoszogott. Rámosolygott a szublimata lányra, az meg csak beszélt, beszélt tovább. Arrébb lépett, hogy jobban lássa a nőt.

Hát persze, hogy nem ő az. Képtelenség. Rég felismerte volna, reagált volna. Ha eddig próbált is úgy tenni, mint aki nem vette észre, mostanra lebukott volna; sosem tudta elrejteni az érzelmeit, különösen előle nem. A nő futólag rápillantott, aztán elkapta a tekintetét. Genar-Hofoenen letaglózó, félelmetes izgatottság söpört végig. Minden porcikája bizsergett.

- ...legmagasabb rendű kifejeződése kvintesszenciális szükségletünknek, hogy túlnőjünk alantas biológiai...

A férfi bólogatott, és vetett egy gyors oldalpillantást a szublimatára, akinek járt a nyelve, mint a pergő rokka. Fintorgott, elgondolkodóan megsimogatta az állát, bólogatott. Egyfolytában a nőt figyelte. A pondroszaurusz és kísérete időközben mellékük ért. Egy szintrikátus lebegett a hatalmas állat fölött, a hajtó válogatott szitkokat szórt a tüskés gömböcre.

A nő gúnyosan méregette a kiselőadást tartó szublimata férfit. Mély lélegzetet vett, aztán futólag Genar-Hofoenre pillantott. Megeresztett egy kurta mosolyt, felvonta a szemöldökét, aztán újra a hittérítőkhöz fordult, és a fejét oldalra hajtotta.

Genar-Hofoen egyik ámulatból a másikba esett. Ilyen messzire menne az RK, hogy a markában tartsa, hogy minden pillanatban a szemük előtt legyen? Mennyi az esélye, hogy találjanak valakit, aki ennyire hasonlít hozzá? A nagy számok törvénye alapján több száz ember létezik, aki futó hasonlóságot mutat Dajeil Geliannel, és talán olyan is akad, aki magára öltötte a külsejét; ez sokszor megtörténik az ismert és kevésbé ismert emberekkel. Csak mert eddig senkiről sem hallott, aki úgy akart kinézni, mint Dajeil, abból egyáltalán nem következik, hogy ez nem fordulhat elő. Észnél kell lennie...

- ...a személyes ambíció, a vágy, hogy tökéletesítsük önmagunkat és hogy biztosítsuk utódaink jövőjét. Mindez csupán halovány visszfénye a végső igazságnak, amit a szublimálás jelent. Ahogy az írás mondja... Genar-Hofoen odahajolt a lányhoz, és finoman megkocogtatta a vállát.

- Értem - mondta. - Ugye megbocsátasz egy percre?

Két ruganyos lépéssel ott termett az árnyéklepelbe burkolózó nő előtt. A nő felnézett, és udvarias mosolyt villantott a férfira.

- Bocs - kezdte Genar-Hofoen. - Nem ismerjük egymást valahonnan? Elvigyorodott, elismerve, hogy ez olcsó duma volt, másfelől, hogy láthatóan egyikőjüket sem igazán izgatja a szublimaták litániája. A nő biccentett.

- Nem hiszem - felelte. A hangja magasabb volt, mint Dajeilé; kislányosabb, és egészen más akcentussal beszélt. - Ha mégis, valószínűleg túlságosan szégyellném a pofám, hogy beismerjem. - Elvigyorodott. A férfi szintén. - Hacsak persze... Idevalósi vagy?

- Csak átutazóban.

Lángoló bombázó zúgott el a fejük fölött, és a szublimata épület mögött robbant fel, nappali világosságba borítva a tömböt. A pondroszaurusz körüli vita egyre hevesebbé vált. Az állat feszülten bámulta a szintrikátust, hajcsára a nyakán tapodott, és szikrázó ösztökéjét a lény előtt lóbálta, hogy súlyt adjon a szavainak.

- Nem most járok itt először - próbálkozott Genar-Hofoen. - Biztosan régebben találkoztunk.

A lány elgondolkodott.

- Talán - egyezett bele kegyesen.

- Ó, ti ketten ismeritek egymást? - ragyogott fel a szublimata férfi arca. - Sokak szerint a szublimálás egy szeretett lény jelenlétében teljességgel...

- Szoktál Krázist játszani? - vágott közbe a lány, belefojtva a szót a fiatal szublimatába. - Biztosan a bajnokságon láttál. - Hátravetette a fejét, és hosszú orra mentén végigmérte a férfit. - A fenébe, előbb is felismerhettél volna.

- Ah! - emelte égnek a karját a szublimata. - Szerencsejáték; a vágy egyik legerőteljesebb kifejeződése, hogy oly világokba lépjünk, melyek messze túlmutatnak fizikai korlátainkon. Egy csodákkal teli...

- Sosem hallottam erről a játékról - vallotta be Genar-Hofoen. - Jó?

- De még mennyire! - vágta rá a nő. - Egész szubkultúrája van errefelé.

- Nyitott vagyok minden újdonságra. Megtanítasz?

- Akkor talán beszéljünk a legnagyszerűbb szubkultúráról - próbálkozott újra a szublimata.

Genar-Hofoen megvetően végigmérte.

- Húzz bőrt a fogadra, farokagyú!

Egy pillanatra megijedt, hogy túllőtt a célon, de a lány nem úgy nézett ki, mint akit szíven lőtt a növendék szublimata megbántott arckifejezése.

- Rendben - mondta. - Te állod a nevezési díjamat, cserébe bevezetlek a Krázis rejtelmeibe.

A férfi azon tűnődött, nem ment-e túl könnyen a dolog.

- Áll az alku - felelte. Meglengette maga előtt a felhőbotot, mélyet szippantott belőle, majd szertartásosan meghajolt. - A nevem Byr.

- Örülök a szerencsének. - A lány biccentett. - Szólíts Flinnek - tette hozzá. Kiemelte a férfi kezéből a botot, és hosszan megszívta.

- Akkor mehetünk, Flin? - intett az utca felé, ahol a pondroszaurusz éppen begörbítette négy hátsó lábát, és a potrohára ereszkedett, két elülső végtagját pedig unottan az álla alá hajtogatta. Két szintrikátus kerülgette a vörösödő hajcsárt, aki hol az egyik, hol a másik felé rázta az ösztökét. A vezető a nyugtalan kliestrithralok nyakát veregette.

- Persze.

- Ne feledjétek, testvéreim, hol találkoztatok! - kiabált utánuk a szublimata. - A szublimáció a lelkek végső találkozóhelye, a transzcendentális origó, melyből...

Kiléptek a tompítómezőből, és nekivágtak az utcának. A hittérítő hangja beleveszett a légvédelmi össztűz dübörgésébe.

- Szóval, hová megyünk? - kérdezte Genar-Hofoen.

- Először meghívsz egy italra, aztán irány a Krázis bár. Hogy hangzik?

- Frankón. Ne hívjunk kordét?

Kétkerekű, nyitott jármű felé intett, amely a járdaszegély mellett várakozott, alig pár lépésnyire tőlük. Egy ysner-mistretl pár húzta; az ysner hosszú nyakát nyújtogatta a vízelvezető árokban heverő abrakzsák felé, a hátán ülő apró, csinos uniformisban feszítő mistretl pedig hüvelykujjait összeütögetve, éberen pislogott

körbe.

- Remek ötlet - helyeselt Flin. Odasétáltak a kordéhoz. - Az Arkáneumba! - adta ki a parancsot a mistretlnek, miután kényelembe helyezték magukat a hátsó ülésen. A mistretl a homlokához érintette az ujját, és ostort húzott elő díszes mentéjéből. Az ysner sóhajszerű böffentést hallatott.

A kordé megremegett alattuk.

Csontvelőzsongatóan mély robbanás rázta meg az utcát. Mindenki egy emberként fordult a hang irányába. A pondroszaurusz felágaskodott, és üvöltött; a hajcsár kis híján lerepült a nyakából. Az ösztöke kihullott a kezéből, és a földre pottyant. Két kliestrithral szűkölve-acsarogva belegázolt a tömegbe, a pórázzal együtt a vezetőjüket is magukkal rántották. A hajcsárral perlekedő szintrikátusok elővigyázatosan a levegőbe emelkedtek; a lebegőhámban közlekedők rémülten igyekeztek elkerülni az ütközést a keresőfények és légvédelmi reflektorok káoszában. A tömeg szétrebbent, a pondroszaurusz pedig meglepő fürgeséggel vetette magát előre. Vágtatni kezdett, egyenesen Flin és Genar-Hofoen felé. A hajcsár kétségbeesetten kapaszkodott a szörnyedvény nyakába; próbálta rávenni, hogy álljon meg. Az állat hátára rögzített kupola egy ideig mintha lebegett volna fölötte, aztán ahogy a bestia gyorsult, veszélyesen billegni kezdett. Flin megdermedt.

Genar-Hofoen a mistretlre pillantott.

- Szerintem indulhatunk.

Az aprócska lény megbabonázva bámulta a pondroszauruszt. Újabb üvöltés vetett visszhangot a környező épületeken.

A behemót mellső végtagjával letépte a szemellenzőjét. Levesestányérnyi összetett szeme volt; mint egy régiségboltban porosodó kristályprizma. A vállánál fogva megragadta a hajcsárt, és lehajította a nyakából. A férfi hiába hadonászott és csapkodott, az állat a járdára pöckölte. Talpra érkezett, de a lendület tovább vitte; elesett, és métereket gurult. A pondroszaurusz tovább dübörgött, akár az úthenger; az emberek ugrálva-vetődve tértek ki az útjából. Az egyik buborékhajtó nem volt elég gyors; az embernyi áttetsző gömb lepattant a rohammonstrumról, és egy melegételstandban kötött ki. Lángok csaptak fel a romokból.

- Szent szar - motyogta Genar-Hofoen.

Az ysner is hátrafelé tekergette a nyakát, tepsiképén bárgyú meglepetés tükröződött.

- Mozdulj már! - üvöltötte a férfi.

A mistretl magához tért.

- Kívánság parancs - cirpelte. A háta mögé nyúlt, és rövid pányvát húzott elő. Az ysner hátsójára tekerte, azután belevágta sarkantyúját az állat nyakába. A meglepett hátas megugrott és elgaloppozott, maga mögött hagyva a taligát. A kétkerekű jármű lustán előrebillent, az ysner-mistretl páros pedig szempillantás alatt eltűnt a néptelen utcán. GenarHofoen és Flin előrezuhant, egyenesen az istránghalom közepébe. A lány hangosan káromkodott, aztán rémülten sikított.

Valami hátulról fejbe vágta a férfit. Egy pillanatra elsötétült előtte a világ. Amikor magához tért, hatalmas fej ingott a látóterében; groteszk, rovarszerű pofa összetett szemekkel. Aztán meglátta a nő arcát. Dajeil Gelian? A nőnek vér szivárgott a felső ajkáról. Kancsalítva pislogott a bestiára, majd hangtalanul összecsuklott, és a férfira zuhant. Genar-Hofoent bizsergető, hangyás érzés öntötte el. Zsibbadt a lába, és émelygett. Kövér rozsdaszín pöttyök úsztak át az égen; amikor becsukta a szemét, a szemhéján táncoltak. Kényszerítette magát, hogy felnézzen. A nő megint ott volt. Úgy nézett ki, mint Dajeil Gelian, de nem ő volt az. Még csak nem is Flin, mivel ő eszméletlenül hevert a lábánál. A ruhái és a termete sem stimmelt, az arckifejezése pedig… teljesen idegennek tűnt.

Semmit sem értett. Értetlenül rázta a fejét.

Ez fájt.

A lány, aki nem Dajeil volt és nem is Flin, leemelte a köpenyt a válláról, és

egyetlen gyors mozdulattal leterítette a férfi mellé a földre. Félrelökte Flin ernyedt testét, és rágördítette a férfit a köpenyre. Genar-Hofoen a kezét sem tudta megmozdítani.

A vastag, nehéz szövet köré tekeredett, és a levegőbe emelte. A férfi nyögött, kiabált, küzdött a fojtogató fekete redők ellen, de ismét rátört a rettenetes zsibbadás és zúgás. Támadtak a kövér rozsdaszín pöttyök.

Már azelőtt elsötétült a világ, hogy a köpeny végleg elnyelte volna.

8. Ítélet Napja

I.

A fogalmat egy analógiával szokás magyarázni, hogy még a gyerekek is megértsék.

Tegyük fel, hogy egy hatalmas, relatíve sima felületű bolygón értelmes lények élnek, akik éppúgy születnek, élnek és halnak, mint mi, viszont csupán egyetlen atomrétegből állnak; kvázi kétdimenziósak. Ezeknek a lényeknek eleinte fogalmuk sincs a harmadik dimenzióról, ettől függetlenül saját világukban teljes életet élnek. A vonal olyan a számukra, mint egy fal (vagy a vége felől nézve, mint egy pont). A kör olyan, mint egy ajtó-ablak nélküli szoba.

Amikor már gépeket is tudnak szerkeszteni, amelyekkel nagy sebességgel utazhatnak bolygójuk felszínén - amit ők egész univerzumukként élnek meg -, azt találják, hogy a bolygót körbeutazva pontosan oda érkeznek vissza, ahonnan elindultak. Ezt jó esetben elméleti úton is ki tudják következtetni. A lényeg, hogy felismerik, univerzumuk nemcsak zárt, de görbül is, vagyis létezik egy harmadik dimenzió, még ha nem is férhetnek hozzá. Mivel elég pontos fogalmaik vannak a kör mibenlétéről, a formáját valószínűleg hiperkörnek keresztelnék, semhogy új szót találjanak rá. A háromdimenziós ember szótárában ez a gömb.

A helyzet hasonló az emberek esetében, akik három dimenzióban mozognak. Egy bizonyos fejlődési fázison túl minden civilizáció rájön, hogy ha látszólag egyenes vonalban halad a térben, egy idő után visszaér oda, ahonnan elindult - vagyis a háromdimenziós univerzum voltaképpen négydimenziós. Mivel elég pontos fogalmaink vannak a gömb mibenlétéről, ezt a formát hipergömbnek kereszteltük.

A társadalmak általában fejlettségüknek ebben a stádiumában értik meg, hogy - a kétdimenziós lények bolygójával ellentétben - az űr nemcsak görbül, de tágul is; átmérője fokozatosan növekszik, mint szappanbuborék a szalmaszál végén. Egy négydimenziós lény számára, aki kellő távolságból szemléli a világot, a háromdimenziós galaxisok apró mintáknak tűnnek a hasasodó buborék felszínén, melyek a hipergömb általános átmérő növekedése folytán folyamatosan távolodnak a többitől, miközben - a szappanbuborék hártyáján csúszkáló színcsigákhoz és hurkokhoz hasonlóan - az adott gömbfelületen relatíve szabadon mozoghatnak.

A négydimenziós gömbhöz persze nem tartozik szalmaszál; minden külső behatás nélkül tágul, amiből az következik, hogy valamikor régen egyetlen pont volt az egész. Egy apró mag, ami azután felrobbant. Ez a detonáció hozta létre - ha úgy tetszik, teremtette - az anyagot és az energiát, az időt és a fizikai törvényeket; fokozatos hűlésével, tágulásával és alakulásával jött létre az emberek által ismert háromdimenziós téridő.

Végül a technológiailag fejlett társadalmak korlátozott módon ugyan, de mégiscsak hozzáférnek a hipertérhez, így aztán gyakorlati - ritkább esetben tisztán elméleti - úton eljutnak a felismeréshez, hogy nem csak egyetlen szappanbuborék létezik. A táguló univerzum egy nagyobb univerzum belsejébe simul, amit egy még annál is nagyobb téridő-buborék zár magába. Ugyanez érvényes arra az univerzumra is, amiben az ember él; kisebb, fiatalabb univerzumok rejlenek benne.

Mélyen a buborék-matrjoska gyomrában található a hely, ahol a koncentrikusan puffadó univerzumok születnek. Ez a galaktikus origó időről időre újabb kozmikus

tűzlabdát böffent ki magából; a teremtéspetárdák egymást követik, ahogy a csillagászati léptékű belsőégésű motor újabb és újabb univerzumokat pöfög az űrbe.

A képlet azonban korántsem ennyire egyszerű; tovább komplikálja a hét dimenzió és az óriási tórusz, amelyen a háromdimenziós univerzumot körként lehet leírni, és amelyet további koncentrikus tóruszok foglalnak magukba. Minden jel arra utal, hogy ezek mindegyikéhez hasonló metavalóságok többszörös populációi tartoznak... Szerencsére a koncentrikus és szekvenciális univerzumok egyelőre önmagukban is elég kutatási anyagot jelentenek.

A nagy kérdés, ami mindenkit izgat: lehetséges-e átlépni egyik univerzumból a másikba? Az univerzumok között nem csupán üres hipertér található; ott az a valami, amit energiahálónak nevezünk. Az energiaháló sok mindenre jó (egyes szálai meghajtják a csillaghajókat, ezen kívül fegyverként is számtalanszor bevetették már), de akadályt is jelent, ráadásul kutatási szempontból tökéletesen megközelíthetetlen. Legalábbis eddig az volt. Bizonyos fekete lyukak látszólag kapcsolódnak a hálóra, ezáltal az azon túl elterülő univerzummal is kapcsolatban vannak, de még soha senkinek nem sikerült bemennie egy fekete lyukba, majd felismerhető formátumban kijönnie a másik oldalon. Léteznek fehér lyukak is; pusztítóan agresszív energiagejzírek, melyek millió nap erejével okádják tele az univerzumot, és elvileg szintén kapcsolódnak a hálóhoz... De még soha senki sem látott egyetlen élőlényt, hajót vagy akár inci-finci információmorzsát előbukkanni ezekből a gigászi, fröcsögő torkokból. Egyetlen baktérium, egyetlen értelmes szó vagy szótag nem hagyta el őket, csak a forrongó-zubogó energia és a szuperenergetikus részecskék inkoherens sikolya.

Minden technológiailag fejlett civilizáció arról álmodik (sőt, szinte vallásos hittel kapaszkodik az ideába), hogy egy nap majd megnyílik az út egyik univerzumból a másikba; a nem is olyan távoli jövőben szabadon közlekedhet a buborékok között, és - hogy csak ezt az egyetlen előnyét említsük - sosem kell majd osztoznia saját univerzumának végzetében. Ha ezt sikerül elérnie, azzal elhozza a transzcendens csodát a való világába. Ez volna az össztársadalmi megdicsőülés legáhítottabb formája, a földi paradicsom; maga az abszolút szublimáció.

A Hágó osztályú Általános Kontakt Egység az űrben lebegett, a Holtponthoz képest mozdulatlanul. A Holtpont mozdulatlanul lebegett az Esperihez képest. Az entitás jellegtelen foltként virított néhány fényperc távolságban a valódi tér szövetén, a hasonlóan unalmasnak tűnő, többszörösen megcsavart, tömörített téridő-köldökzsinórral, ami az energiarács alacsonyabb rétegéhez kapcsolta... és egy másik köldökzsinórral, ami a magasabb szintű rácshoz vezetett.

A Holtpont ugyanazt csinálta, mint az elmúlt két hétben; vagyis semmit. A *Gyógyítható Balsors* már elvégezte a napi méréseket és megfigyeléseket. A lelkére kötötték, hogy semmi egyebet ne tegyen. A közvetlen kontaktus létrehozására nem tehetett kísérletet, még szondákkal sem - kisebb hajókkal vagy drónokkal végképp. Elméletben nem kényszeríthették rá, hogy engedelmeskedjen; a maga ura volt, képes arra, hogy meghozza a saját döntéseit. A gyakorlatban viszont hallgatnia kellett azok tanácsára, akik ha nem is tudtak nála többet, de amit tudtak, azt jobban tudták.

Kollektív felelősség. Más néven felelősségtologatás.

Így aztán az első napok izgalmából - amikor ő állt a figyelem középpontjában, és mindenki a legapróbb részletekre is kíváncsi volt, amivel szolgálni tudott -, mostanra annyi maradt, hogy unottan vesztegelt a semmi közepén, az események fókuszában, bizonyos értelemben mégis fényévekre a dolgok sűrűjétől.

Jelentések. Egyfolytában jelentéseket gyártott. Már rég nem vette a fáradságot, hogy kiirtsa a szó- és adatismétléseket.

Majd beszáradt az agya az unalomtól. Emellett - ami igazán kínos volt - lelke legmélyén lassan eluralkodott a félelem; ez az irracionális eredetű tüske néha bosszantotta, máskor kifejezetten szégyellte magát miatta. Várt. Figyelt. Vele együtt

figyelt és várakozott mobil egységekből és szatellitekből álló apró flottája, űrképes drónjai és néhány speciális szerkezet, amelyeket kifejezetten erre a célra konstruált. Az emberi személyzet véget nem érő vitákat folytatott a helyzetről, elemezte a hajó érzékelőin bejövő adatokat és a felhőnyi gépből áramló töménytelen információt. A hajó ideje egy részét azzal töltötte, hogy bonyolult társasjátékokat agyalt ki az emberek szórakoztatására. Közben továbbra is a Holtpontot figyelte, és a környező űrt tapogatta. Várta az erősítést.

Tizenhat nappal azután, hogy a kultúrabeli hajó belebotlott a Holtpontba, és hat nappal azután, hogy a felfedezést nyilvánosságra hozták, felbukkant az első katasztrófaturista. A *Gyógyítható Balsors* fő érzékelő intervallumában észlelte a hajót. Az ÁKE egy fokozattal magasabb készültségbe rántotta magát, jelentette a dolgot az *Etikai Résnek* és a *Mondjam Vagy Mutassamnak*, majd rátapasztotta követőradarját a bejövő jelre, belefogott külső szenzorplatformjai finomhangolásába, és az újonnan jövő felé indult a Holtponttól biztonságos távolságban vezető pályán, óvatosan mértéktartó, ámde határozott sebességgel. Standard azonosításkérést küldött a közeledő űrjárműnek.

A hajó neve *Bölcs Tanács* volt, az analitikus Szofisták Csillaglátó Klánjából; az Ötödik Flotta egyik felfedezőhajója. *A Gyógyítható* Balsors megkönnyebbült; barát közeleg, nem ellenség.

Amikor végeztek az azonosítással, a két hajó mindössze néhány tíz kilométerre lebegett egymástól a Holtpont biztonsági zónáján kívül, amit a kultúrabeli hajó gondos számítások és hasraütésszerű becslések alapján jelölt ki.

- Légy üdvöz.

- Kösz... Szent pangás, ez a valami tényleg kapcsolódik a hálóra, vagy csak a szenzoraim játszanak velem?

- Hatásos, ugye? Hidd el, kifejezetten unalmassá válik, ha heteket töltesz azzal, hogy ülsz, és bámulod. Remélem, megfigyelői státuszban jöttél. Én sem teszek mást; figyelek.

- A nagyágyúkat várod?

- Valahogy úgy.

- És mikorra várhatók?

- Szolgálati titok. Megígéred, hogy köztünk marad, amit most mondok?

- Szavamat adom.

- Egy másodosztályú rendszerhajó tizenkét nap múlva ér ide. Az első RH tizennégy múlva várható, aztán naponta egy újabb, egy teljes héten át. Kalkulációim szerint ezután érkezik a többi Érintett. Ne kérdezd, mikor telik ki az osztálylétszám. És te mi járatban errefelé?

- Jöhet egy jegyzőkönyvön kívüli megjegyzés?

- Ide vele.

- Újabb Szofista hajó tart errefelé. A tervek szerint két nap múlva érkezik. A flotta zöme még mindig nem döntött, de annyi biztos, hogy egyelőre nem vonulunk ki a régióból. Nemrég elvesztettünk egy hajót a közelben. A *Békesség Fél Egészséget*.

- Valóban? Mikor?

- Valamikor 28.789 és 805 között.

- Vagyis ez még Szofista belső infónak számít?

- Ahogy mondod. Két héten át teljes kapacitással kutattuk a régiót, de semmit sem találtunk. Neked hogy jutott eszedbe éppen errefelé keresgélni?

- A bázishajóm, az *Etikai Rés* javasolta, 841-kor. Azt akarta, nézzek körbe a Felső Sziromörvény FelhőCsúcsán. Nem indokolta a kérést. Félúton botlottam ebbe a valamibe. Csak ennyit tudok.

(A *Gyógyítható Balsors* futólag eltöprengett saját magyarázatán. A FelhőCsúcs messze van innen, de ez semmit sem jelent. A lényeg, hogy relatíve precíz célkoordinátákat kapott finom utalással arra nézvést, hogy legyen résen, hátha

útközben valami érdekeset talál. Eredeti pozícióját figyelembe véve szükségszerűen a Holtpont közvetlen közelében kellett elhaladnia. Harminchat nap telt el aközött, hogy a Szofisták elvesztették egy társukat és aközött, hogy megkapta eleve gyanús megbízatását... Vajon mi történt a közben eltelt időben? Az egyik Szofista hajó leadta volna a drótot a Kultúrának? De hogyan lehetne egy kiszivárogott információ annyira részletes és precíz, hogy egy magányos hajó nyílegyenesen belefusson a Holtpontba, mialatt a Szofisták teljes flottája két hétig bóklászik a régióban, és semmit sem talál?)

- Ha gondolod - ajánlotta fel -, kérdezd meg az *Etikai Rést*, honnan vette a tippet.

- Köszönöm a lehetőséget.

- Igazán nincs mit.

- Szeretnék kapcsolatba lépni a Holtponttal; talán tud valamit a társunkról. Nem kizárható, hogy éppen itt tűnt el. Még az is lehet, hogy a gömbben van. Beszélnem kell az entitással. Ha nem válaszol, odaküldök egy drónhajót.

- Őrültség! Ez az izé rákapcsolta magát a hálóra, méghozzá mindkét irányban. Ismersz bárkit, aki képes erre? Mert én nem. Egyetlen pillanatra sem fogom biztonságban érezni magam, amíg egy flottányi RH nem nyüzsög körülöttem. Nem is tudod, mennyire örültem, amikor megláttalak; arra gondoltam, végre nem leszek egyedül, végre valaki, akivel elüthetem az időt, aki velem együtt őrködik efölött a baljós istenizéje fölött. Te meg elkezded böködni a botoddal... Hát meg vagy te őrülve?!

- Értsd meg, talán odabenn van a társunk; lehet, hogy veszélyben van! Nem ülhetek itt ölbe tett kézzel. Próbáltál már kapcsolatba lépni az entitással?

- Dehogy próbáltam. Szabványkonfirmációval feleltem a pro-forma üdvözlő üzenetére, de... Tudod mit? Nézd meg magad a bejövő jelet: (jelfájl csatolva).

- Ugye megmondtam? Pont olyan, mint a Szofista kézfogásprotokoll!

- Te jószagú... Igen, látom. Nos, a társatok talán tényleg elsőként talált a Holtpontra. Ha így van, valószínűleg éppen azt tette, amit te tervezel éppen. És eltűnt. Nyom nélkül. Látod, hova vezet a hűbele-mentalitás?

- Én óvatosabb leszek.

- Aha. A társad talán notórius szeleburdi volt?

- Nem éppen.

- Hát akkor?

- Nagyra értékelem az aggodalmad, de... Mondd csak, nem találtál véletlenül fegyveres konfliktusra utaló jeleket, amikor ideértél? Vészjelzéseket vagy gazdátlanul lebegő fekete dobozokat?

- Csak ezt: (részletes anyagelemzés/leletkoordináták csatolva). Ha jegyzőkönyvben is meg akarod említeni, rögtön azt is tedd hozzá, hogy véletlenül botlottál a törmelékbe, oké?

- Kösz. Igen, persze... Úgy fest, mintha az egyik törpedrónunk szorult helyzetbe került volna. Eléggé gyanús, nem gondolod?

- Lehet. Zavaros ügy, annyi szent.

- Visszaválthatunk a hivatalos csatornára?

- Természetesen.

- Ezennel bejelentem, hogy megkísérlem a kapcsolatfelvételt az entitással.

- Én pedig nyomatékosan kérlek, hogy ne tedd. Kérvényezni fogom, hogy részt vehess a Kultúra mindenre kiterjedő hivatalos vizsgálatában, ha majd megkezdődik. Biztosíthatlak, hogy minden releváns adatot készséggel megosztunk veled.

- Sajnálom, de nem várhatok.

- Jöhet egy újabb megjegyzés jegyzőkönyvön kívül?

- Persze.

- A rendelkezésemre álló adatok szerint sok szempontból hasonlítasz a *Békesség Fél Egészséghez*.

- Így van. Na és?

- Hát még mindig nem érted? Ez az izé secc-pecc elintézte a társadat, csak egy ledarált törpedrón maradt belőle. Szerinted mire számíthatunk most, hogy hatvanhat napja nyálazza a testvérhajód belső szerkezetét és elmestruktúráját?

- Megvan az a helyzeti előnyöm, hogy nem sétálok gyanútlanul a csapdába. Különben is, az entitás talán még nem vette át az irányítást a *Békesség Fél Egészség* fölött. Talán a hajó még mindig ostromzár alatt van. Az is lehet, hogy a Holtpont minden intellektuális energiáját leköti a blokád fenntartása. Ha így van, a beavatkozásom meggyengítheti, és lehetővé teheti a *Békesség Fél Egészség* kiszabadulását.

- Drága kuzin, ez önámítás a köbön. Azt hittem, már megbeszéltük, mennyit ér bármiféle biztonsági óvintézkedés, vagy hogy egyáltalán tudsz a veszélyről. Hidd el, a *Békesség Fél Egészség* hangyányit sem volt felkészületlenebb. Le a kalappal flottatársad iránti elkötelezettséged előtt, de ugye te sem gondolod komolyan, hogy ami képes energia-kapcsolódási pontokat generálni a háló mindkét irányában, annak különösebb zakkanatot okoz egy magunkfajta hajó lefegyverzése? A Holtpont nem bántott engem, de ne feledd, hogy én sem zaklattam őt. Üdvözlő üzenetet váltottunk, ennyi az egész. Amit te tervezel, az ellenséges beavatkozásként is értelmezhető, ha nem egyenesen támadásként. Elfogadtam a megbízatást, hogy passzív megfigyelőként legyek jelen, és nem fogok segédkezni abban, hogy bajba keverd magad. Kérlek... könyörgöm, fontold meg, mit teszel!

Tökéletesen értem a szempontjaidat, de továbbra is kitartok a szándékom mellett. Azonban egyelőre csak kommunikálni szándékozom; nem tervezem, hogy szondát küldök. Ezt természetesen az emberi személyezettel is egyeztetnem kell, de ők általában egyetértenek a döntéseimmel.

- Ahogy gondolod. Javaslom, hogy semmiféle eszközt ne lőj ki a Holtpont felé, még ha a legénységed javasolná is.

- Megbeszélem velük a dolgot, de ez eltart egy darabig. Imádnak vitatkozni.

- Miattam igazán nem kell őket sürgetned. Időm, mint a tenger.

II.

A Kínvallató osztályú *Ítélet Napja* duhaj lendülettel vágta át a csillagok közti sötétet, aztán lassított, extravagáns fellobbanással hámozva le hajtóművéről a fölös sebességet, és hamar elsimuló, ólomszín árkot húzott az energiarács felületébe. Relatív nyugvópontra ereszkedett egy fényhónapnyira az Éhkopp hideg és sötét, lassan forgó tömegétől, tisztes távolságra az apró égitest felhőbe tömörülő védelmi- és támadó szerkentyűitől. Rávillantotta a sziklára a megközelítési engedélykérés egyezményes jelét.

A válasz valószínűtlenül sokáig váratott magára.

`[M16 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28.882.1399]`
xÉhkopp Siló
oSOE *Ítélet Napja*
(Engedély megtagadva.) Mi keresnivalód itt?
∞
`[M16szűkfrekvenciatartományúsugár,érk. @n4.28.882.1399]`
xSOE *Ítélet Napja*
oÉhkopp Siló
Meg akartam nézni, minden rendben van-e felétek. Talán baj? (m.e. szignál)
∞
(Engedély megtagadva.) Ki küldött?
∞
Miből gondolod, hogy nem magamtól jöttem? (m.e. szignál)
∞

(Engedély megtagadva.) Rejtett entitás vagyok; egy árva lelket sem feladatom vagy kötelességem beengedni a fennhatóságom alá tartozó területre. A szabályzat szerint a silókat csak szükségállapot esetén keresik fel. Talán szükségállapotot hirdettek?

∞

Gyanús aktivitást tapasztaltunk a régióban, amin jelenleg áthaladsz. Embereket is érint a dolog. Időszerűnek tűnt egy baráti látogatás. (m.e. szignál)

∞

(Engedély megtagadva.) Ha a helyzet valóban aggodalomra ad okot, azzal szolgálnád leginkább a biztonságomat, ha békén hagynál. A jelenléted felhívhatja rám a figyelmet, amit a legkevésbé sem szeretnék. Felszólítalak, hogy azonnal távozz - és ha megkérhetlek, ezúttal kisebb feltűnést kelts, mint idefelé jövet.

∞

Igazán sajnálom, de ha ilyen ellenséges és inkooperatív viselkedést tanúsítasz, kénytelen leszek felbecsülni az integritás-állapotodat. Megtennéd azt a legminimálisabb szívességet, hogy rácsatlakoztatsz a külső monitorrendszereidre? (m.e. szignál)

∞

(Engedély megtagadva.) Hogy képzeled?! Nem szorulok mások védelmére, és biztosíthatlak róla, hogy a biztonsági adatbankomban semmi érdekeset nem találnál Ha a leghalványabb kísérletet teszed rá, hogy az engedélyem nélkül hozzáférj rendszerfüggetlen külső egységeim bármelyikéhez, azt nyílt agressziónak fogom tekinteni. Ez az utolsó lehetőséged, hogy elhagyd a zónát, mielőtt tiltakozó jegyzőkönyvet küldök minden illetékesnek, amiben részletesen beszámolok otromba és ellenséges viselkedésedről.

∞

Én már össze is állítottam a saját jelentésemet, amiben minden illetékesnek részletesen beszámolok otromba és indokolatlanul ellenséges viselkedésedről. Bizonyítékul csatoltam jelen üzenetváltásunkat. Amennyiben nem kapok kielégítő választ, azonnal elküldöm. (m.e. szignál)

• •

Nyugtázd az üzenetet!

• •

Nyugtázd az üzenetet!

Ismétlem: összeállítottam a saját jelentésemet, amiben minden illetékesnek részletesen beszámolok otromba és indokolatlanul ellenséges viselkedésedről. Amennyiben nem kapok kielégítő választ, azonnal elküldöm. Ez az utolsó figyelmeztetés! (m.e. szignál)

∞

(Engedély megadva.) A csöndes élet reményében, valamint azzal a feltétellel, hogy társított megfigyelőrendszereim érintetlenek maradnak.

És még egyszer: a leghatározottabban tiltakozom!

∞

Köszönöm; természetesen úgy lesz, ahogy akarod.

Úton vagyok. Csatlakozás harminc perc múlva, két kilométerre a rotációs burkológörbédtől.

- Halogató taktikádnak hála, parancsnok, mostanra biztosan gyanít valamit. Talán már üzent is annak, aki ideküldte szaglászni. Köszönd a szerencsédnek, hogy harminc percet kaptunk a felkészülésre. A látogatónk rendkívül óvatosan viselkedik.

Első dolguk volt lezárni a légzsilipeket, és normalizálni a nyomásviszonyokat a lakóegységben. A Gukker törzsbeli Kelőhold Szárazévszak IV. néhány nap óta

űrruhája nélkül is boldogult a bázison. A gravitáció bosszantóan alacsony volt, de még ez is jobb, mint a lebegés. A parancsnok a képernyőt betöltő képre csattogtatta a csurgóját. A mobil irányítóközpontot az emberparány egykori uszodájából kialakított miniatűr farmon rendezték be. A hadnagy a parancsnok mellett sürgölődött, halkan és feszült hangon osztogatta a parancsokat két tucat közlegénynek, akik a bázis legkülönfélébb üregeiben posztoltak.

A parancsnok türelmetlenül tekergette a szemkocsányait. A tisztiszolgáját várta, akit még akkor küldött el az űrruhájáért, amikor a kultúrabeli hadihajó megjelent a radarképernyőkön. A másodlagos monitoron figyelte az űrruhás aláz technikusokat, akik célgépeik és egy maroknyi rabszolgadrón segítségével a betárolt hajók külső burkán szorgoskodnak. Már csaknem a fele készen állt a bevetésre; önmagában is tekintélyes flotta, csakhogy nekik a többire is szükségük van. A meglepetés ereje - csak ez söpörheti el a Kultúrát és csatlósait.

- Mire vársz? Semmisítsd meg! - csattant fel a parancsnok, az áruló kultúrabeli hajónak címezve szavait. Lekérte a legközelebbi aláz cirkálók pozícióját. Túl messze vannak. Távolságot tartanak, nehogy a hívatlan kultúrabeli vendég észrevegye őket.

A *Lélektani Finomhangoló* nem tartozott a vokalizáció hívei közé, és általában írott formában jelenítette meg a válaszait. Újabb betűk villantak fel a képernyőn.

- Ha néhány percnyire be tudnám cserkészni, simán elbánhatnék vele. Sokkal könnyebb dolgunk volna, ha gyanútlanul sétált volna ide. Erre persze eleve kevés esélyünk volt, hiszen ha nem gyanakszik, eszébe se jutott volna idejönni; a történtek fényében pedig szinte kizárt, hogy megússzuk a fegyveres konfliktust.

- És mi van a megtisztított hajókkal?

- Még nem ébresztettem fel mindet. Amíg a folyamat zajlik, tökéletesen hasznavehetetlenek. Ha egyszerre ébresztjük fel őket, túl sok idejük lesz gondolkodni és hogy maguk is utánajárjanak dolgoknak, mielőtt be tudnánk vetni őket. A támadást egyetlen mindent elsöprő rohamba kell sűrítenünk, különben bele se vágjunk!

Rövid csönd állt be, amíg az üzenet végiggördült a képernyőn, aztán a hajó folytatta.

- Magam is tisztában vagyok vele, parancsnok, hogy ez formális kérdés, mégis fel kell tennem: fel akarod-e fedni a történteket a látogatónk előtt, és leteszed-e a fegyvert? Ez az utolsó alkalmunk, hogy elkerüljük az összecsapást.

- Ne röhögtess - horkant fel a parancsnok.

- Én is így gondoltam. Nos, rendben. Az aszteroida szövetárnyékában a SOE hátába kerülök, te pedig várj, amíg a vendégünk egyhétnyire hatol a védelmi rendszer belső zónájába. Egyhétnyire, ne többre! Aztán vess be mindent, amid csak van. Az volna a legcélravezetőbb, ha egy időre átengednéd nekem a taktikai parancsnokságot.

- Még mit nem! - vágta rá az aláz. - Menj csak, és tégy annyi kárt a kultúrabeli hajóban, amennyit csak tudsz. Én pedig megvárom, amíg átlépi a háromhetes határt, aztán magam is megtámadom.

- Már úton vagyok. Ismét kérlek, ne engedd a hajót egy fényhétnél közelebb a silóhoz! Ismerem a logikáját; ha egyszer valaki megtámadta, nem ismer tréfát. Nem valami porcelánlelkű orbitálközponttal vagy birkatürelmű Általános Kontakt Egységgel van dolgunk, hanem egy állig felfegyverzett, mindenre elszánt kultúrabeli hadihajóval.

- Erről a gyáva hadovagépről beszélsz, ami olyan tempóban közeledik, mintha távolodna? - biggyesztett a parancsnok megvetően.

- Meglepődnél, mennyire kevés pozitív olvasata létezik a történteknek. Kifejezetten rossz jel, ha egy ilyen kaliberű hajó nem ront ajtóstul a házba, és száguld keresztül magabiztosan a védelmi vonalakon. Valószínűleg minden hájjal megkent Elmével van dolgunk. Ismétlem: ne várd meg, amíg túl közel kerül, mielőtt megtámadod. Ha a legbelső védelmi zónában veszed össztűz alá, és úgy ítéli meg,

nincs esélye a menekülésre, nem kizárt, hogy minden mindegy alapon kamikaze-akcióba lendül. Ilyen távolságból jó esélye van rá, hogy eltörölje az egész silót valamennyi betárolt hajóddal együtt.

A parancsnokot mérhetetlenül felpaprikázta, hogy a hajó jobban félti a sziklát és a tervet, mint saját magát. Gépek; piha!

- Rendben - morogta. - Félúton támadunk; legyen két hét a zónahatártól.

- Attól tartok, parancsnok, nem értjük egymást. A két hét még mindig sok. Vagy az első csapással megsemmisítjük a hajót, vagy menekülési útvonalat biztosítunk a számára, különben inkább a dicsőségre fog pályázni, semhogy egy reménytelen helyzetből katonához méltatlan módon mentse az irháját.

- De ha megszökik, riasztja a Kultúrát!

- Ha a támadás nem jár azonnali és elsöprő sikerrel, amúgy is leadja a vészjelzést. Már ha eddig nem tette. Ebben nem tudjuk megakadályozni. Némi szerencsével ez csupán hátráltatni fogja a terveinket, azt is csak néhány napig. Ha a hajó megmenekül, akkor sem hozza hamarabb a nyakunkra a Kultúrát, mint egy S. O. S. szignál, nekem elhiheted. Te viszont az egész küldetést veszélyezteted, ha három fényhétnél közelebb engeded a silóhoz.

- Rendben - köpött a parancsnok keserűen. Csápvégével csettintett a parancsnoki terminál finoman villódzó képernyője előtt, és a kommunikációs csatorna eldugult. A *Lélektani Finomhangoló* nem próbált újra kapcsolatba lépni vele.

- Az űrruhája, uram - szólalt meg egy bátortalan hang a háta mögül. A parancsnok megpördült a tengelye körül. Herélt kadét állt előtte uniformisban, de űrruha nélkül, az ő űrruhájával a manipulátorában.

- Na végre! Mi tartott ennyi ideig?! - visította. Csápjával a kadét felé csapott; telibe találta a szemkocsányát. A herélt vinnyogott, és a fejtokját tapogatva a falnak tántorodott, gáztömlője összetöppedt. A parancsnok kitépte a ruhát a manipulátorából, és beletornászta magát. A megvakult kadét a padlón vonszolta magát az ajtó felé.

A parancsnok ráröffent a helyettesére, hogy készítse elő a parancsnoki terminált. A terminálról manuálisan vezérelhető valamennyi rendszer, amelyet azelőtt a szikla Elméje irányított; az Elme, amelyet az áruló hajó megölt. Íme a pusztítás pokoli hangszere; hatalmas billentyűzet, amin halálos futamokat lehet játszani. Persze mindent innen sem lehet vezérelni; bizonyos folyamatok beindításakor néhány billentyű önmagát hozza működésbe, összességében mégis a klaviatúra jelenti az abszolút hatalmat a sziklán.

A holoképernyő termetes gömböt vetített a parancsnok elé, amely az Éhkoppot övező régiót mutatta. Apró zöld, fehér és arany pacák csillogtak körülötte, amelyek a védelmi rendszer kisebb-nagyobb komponenseit ábrázolták. Fáradtkék pont jelezte a ráérősen közeledő hadihajót. Egy másik, élénkvörös pötty a siló átellenes oldalán nagy sebességgel távolodott, de még mindig közelebb volt a silóhoz, mint a kultúrabeli vendéghajó.

Egy újabb képernyő ugyanannak a térszeletnek az absztrakt hipertérbeli képét mutatta, a két hajót a szövet más-más felületén ábrázolva. A harmadik monitor az Éhkopp vázrajzát jelenítette meg, hajszálnyi vonalakkal modellezve a hajókkal töltött kamrákat, a rücskös felszínt és a belső védelmi rendszer elemeit.

A parancsnok elvégezte az utolsó simításokat az űrruhán, és működésbe hozta a hajószerű szerkezetet. Visszaereszkedett a terminál elé, és áttekintette a helyzetet. Tapasztaltabb volt annál, semhogy taktikai szinten kezelje a problémát, de imponált neki a szálakat rángató stratéga szerepe. Egy pillanatra komolyan megkísértette a gondolat, hogy személyesen vegye kézbe a dolgokat, és maga kezelje a fegyvereket, de tudatában volt az iszonyatos felelősségnek, amelyet a küldetés irányítójaként ráruháztak, és azt is tudta, hogy gondos mérlegelés után jelölték a feladatra. Azért választották éppen őt, mert mindig tudta, mikor nem szabad - hogy is mondta az áruló hajó?... -, igen, a dicsőségre pályázni. Tudta, mikor kell megállni, ahogy azzal is

tisztában volt, mikor kérjen tanácsot, mikor vonuljon vissza, és rendezze újra a sorait.

Újra megnyitotta a kommunikációs csatornát az áruló hajóhoz.

- Jól látom, hogy a... vendégünk egy fényhónap távolságban állt meg? - kérdezte.

- Igen.

- Vagyis harminckét norma napnyira.

- Így van.

- Köszönöm.

Egy kattintással kilépett, és a hadnagyhoz fordult.

- Totális össztüzet akarok, ahogy a célpont átlépi a nyolc pont egyes naplimitet. - Hátradőlt, és elégedetten figyelte, ahogy helyettese csápjai a holokijelzők előtt kígyóznak, és végrehajtják a parancsot. Éppen időben, gondolta magában. Tovább tartott belecipőkanalazni magát az átkozott űrruhába, mint gondolta volna.

- Negyven másodperc, uram - jelentette a hadnagy.

- Időt adunk a gazfickónak, hogy fellélegezzen - mormolta a parancsnok, inkább magának, mint beosztottjának. - Ha valóban így működnek a dolgok, akkor...

Nyolc és egytized fénynapra a pozíciótól, amit az *Ítélet Napja* a belépési engedélyről való egyezkedéskor megjelölt, a kék pont körül váratlanul felsziporkázott a képernyő. Több ezer különféle rejtett szerkezet kelt életre egyetlen pillanat alatt, hogy tökéletesen szervezett pusztításszekvenciában olvadjon össze. A valóditérhologömbön úgy festett a jelenet, mintha miniatűr csillagcsoport materializálódott volna a hajó körül; a kék pöttyöt azonnal bekebelezte a vakító fénygömb. A hipertérhologömbben a hajó egy szempillantásnyi idővel tovább látszott; visszavett a sebességéből, egy-két milliszekundumig még az is kivehető volt, ahogy viszonozza a tüzet, aztán magával ragadta a valódi tér szövetéből kicsapó energiaörvény, amely ikerkilövellések formájában a hipertérbe döfött.

A lakóegység fényei hunyorogtak és ki-kialudtak, ahogy a szikla hosszú hatótávolságú fegyverrendszere leszívta a járulékos blokkok energiáját.

A parancsnok újra megnyitotta a kommunikációs csatornát. Az áruló hajó pályája abban a pillanatban megváltozott, amikor a védelmi infernót szabadjára eresztették; a pötty színe pirosról kékre váltott, és nagy ívben elkanyarodott; a hipertérben vektorozgatva megkerülte az Éhkoppot, és kisebb-nagyobb vargabetűket írva igyekezett a lassan halványuló sugárzáskagylók és oszladozó robbanásfelhők fókusza felé.

Apró mellékmonitor pislákolt fel a parancsnok balján, mintha még az iméntinél is nagyobb erők szívnák ki az energiát sokszorosan védett áramköreiből. Rövid üzenet villant fel rajta.

- Nem talált, rohadékok!

- Mi? - értetlenkedett a parancsnok.

A kijelző újra felvillant, aztán a szavak eltűntek.

- Parancsnok, itt a *Lélektani Finomhangoló*. Elvétettük a célt, de gondolom, erre már magad is rájöttél.

- Tessék? De hát...

- Valamennyi védelmi- és érzékelőrendszer maradjon a legmagasabb készültségi fokozaton. A külső érzékelőket kalibráld egyhetes határértékre, távolabbi adatokra egyelőre nem lesz szükségünk.

- Mi történt? Hiszen eltaláltuk!

- Mielőbb hozzálátok, hogy betömjem a védelmünkben támadt réseket; az össztűz sokat kivett a rendszerből. Készítsétek fel valamennyi megtisztított hajót az azonnali aktiválásra, valószínűleg egy-két napon belül fel kell keltenem őket. Fejezzétek be az áthelyezők tesztelését; ha kell, használjatok valódi hajót. És futtassatok végig egy nulladik szintű rendszerellenőrzést; ha a látogatónk meg tudta jeleníteni az üzenetét a parancsnoki terminálon, akkor sokkal veszélyesebb csínyeket is elkövethetett.

A parancsnok csápjával az asztalra csapott.

- Tudni akarom, mi folyik itt! - üvöltötte tajtékozva. - Elkaptuk a disznót, vagy sem?

- Amit elkaptunk, az valamiféle modell vagy mobil egység, valamivel gyorsabb és jobban felszerelt, mint amit egy ilyen hajó átlagpéldánya normál esetben magánál tart. Idefelé jövet alaposan felkészülhetett a cselre a kolléga. Most legalább tudjuk, miért volt ennyire ráérős a dolga. A parancsnok a hologömböket nézte, sorra váltogatta a nagyítást és a mezőmélységet.

- Akkor hol a pokolban van most?

- Ha átadod az irányítást a primer radar felett, parancsnok, szívesen megmutatom. Csak egy pillanatra.

A parancsnok hosszan füstölgött és puffogott magában, aztán szemkocsányával intett a helyettesének.

A hologömb vékony, fekete kúppá nyúlt, és elfordult, hogy az alapkör a mennyezet felé mutasson. Az Éhkopp a kúp csúcsában ragyogott, a védelmi rendszerek függönye színes fénypötty-rozettává redukálódott. A kúppalást végében mákszemnyi vörös pötty tűnt fel.

- Íme az ítélet Napja, parancsnok. Egy időben indultunk el, csakhogy ő jóval gyorsabb és fürgébb nálam. Sajnos. Volt szíves küldeni egy másolatot az üzenetből, amit abban a pillanatban továbbított kultúrabeli barátainak, ahogy tüzet nyitottunk a küldöttjére. A rövidített verziót mindjárt átküldöm neked; az epés kirohanásokkal, amit kifejezetten személyem ellen intézett, nem rabolom a drága idődet. Köszönet a kontrollasztal használatáért. Most már visszaveheted.

A kúp összeugrott, és ismét gömb lett belőle. A hajó üzenetének utolsó szavai végiggördültek a képernyőn. A Parancsnok és helyettese összenéztek. A képernyőn újabb üzenet jelent meg.

- Mielőtt elfelejteném: te értesíted a Főparancsnokságot, vagy én tegyem? Valakinek közölnie kellene velük, hogy háborúban állunk a Kultúrával.

III

Genar-Hofoen hasogató fejfájásra ébredt. Percekbe telt, mire csillapítani tudta; a megfelelő fájdalomkezelési eljárás a nagy összpontosítást igénylő műveletek közé tartozott, amit ilyen ramaty állapotban képtelenség abszolválni. Úgy érezte magát, mint játéklapátját lóbáló gyerek, aki a tengerparton homokvárat épített; amikor jött a dagály, a hullámok aláásták a védműveit, pedig ő folyamatosan lapátolta az iszapot a morzsolódó bástyákra és falakra. Ráadásul minél több homokot halmozott fel, annál mélyebbre kellett ásnia. Végül a víz beszivárgott a tengeri erődítménybe, ő pedig feladta a küzdelmet; szabadon eresztette a fájdalmat, bebugyolálta magát vele. Ha valaki parazsat pakolt volna a talpa alá, vagy az ajtófélfába csípte volna az ujját, az sem érdekli. Több esze volt, semhogy a legapróbb mozdulattal is kísérletezzen, úgyhogy csak elképzelte, ahogy hitetlenkedve ingatja a fejét. Életében nem volt még ilyen másnapos.

Megkísérelte kinyitni a jobb szemét. Az nem mutatott nagy együttműködési készséget. Sebaj, van másik. Nem, az sem akaródzott szembenézni a valósággal. Sötét volt. Mintha mindent elnyelt volna a világemésztő gargantua, vagy vastag fekete köpeny borult volna rá…

Genar-Hofoen összerándult. A szeme kipattant - és egyszerre sajgott, csípett és könnyezett.

Nagyméretű képernyő vibrált előtte; űr; csillagok. Óvatosan leszegte az állát, és végignézett magán. Vastagon párnázott, fölöttébb kényelmes biztonsági ülésben hevert; a puha állatbőrrel bevont alkalmatosság fél-fekvő helyzetbe volt döntve, és kellemes illatot árasztott - viszont nagy, párnázott hevederei voltak, amik erősen tartották az alkarját és a lábszárát. A csípőjét is hasonló bőrbevonatos rúd fogta le. A fejét a szék fejtámlájához erősített, elől nyitott sisakszerűség támasztotta meg.

Bőr borította falra látott; cserzett bőr és polírozott fa. Egy falpanelen vagy

képernyőn absztrakt festményszerű minta virított. Híres darab. Nahát. Plafon fekete, diszkrétpasztell fénypacákkal megszórva. Elöl a képernyő az űrpanorámával. Padló… vastagon szőnyegezett. Egy standard kultúrabeli modul enteriőrje. Gyanúsan csöndes. Nem mintha ez bármit is jelentene.

Jobb kéz felől további két ülést látott, az övéhez nagyon hasonlót - vagyis ez valóban egy kabin, méghozzá egy tíz-tizenkét főre tervezett modul kabinja; persze nem látott eleget, hogy biztosan meg tudja állapítani. A középső ülésben testes, régiszabású drón trónolt, ormótlan, kubusszerű tömege mélyen az ülés párnájába süppedt. A korai drónok kivétel nélkül úgy néztek ki, mintha kockafejű régiségkereskedők tervezték volna őket; ez a példány kivénhedt sparheltre hasonlított. A gép mintha a képernyőt bámulta volna. Az auramezeje vibrált, gyors hangulatváltásokat jelezve; a szürke, a barna és a fehér szín dominált.

Frusztráció, bosszúság, harag. Nem túl bíztató kombináció.

A harmadik fotelben gyönyörű fiatal nő ült, aki távoli hasonlóságot mutatott Dajeil Geliannel. Az orra piszébb volt, a szeme színe sem stimmelt egészen, a haja viszont kifejezetten idegenül hatott. Nehéz lett volna megmondani, hogy az alakjuk hasonlít-e, mert drágakövekkel díszített űrruhát viselt; majdnem-szabványos kultúrabeli védőöltözéket, amely platinával és ezüsttel volt berakva, és rubinok, smaragdok, gyémántok csillogtak-villogtak rajta a plafonlámpák szórt fényében. A ruha hasonlóan kidekorált sisakja az ülése karfáján pihent. Ő bezzeg nincs behevederezve, állapította meg a férfi.

A lány arcán öles grimasz ült, valóságos düh-maszk, ami mindenki mást borzalmasan elcsúfított volna; őt viszont a legkevésbé sem izgatta, mennyire látszik csúfnak. Genar-Hofoen megkockáztatott egy mosolyt; remélte, hogy látszik belőle valami a nyitott arcú sisakban.

- Öhmm - köszörülte meg a torkát -, helló.

A drón felemelkedett, és megpördült a tengelye körül, mintha a férfira nézne. Aztán visszahuppant a szék párnázott ölébe. Az auramezeje kihunyt.

- Reménytelen - közölte fennhangon, mintha nem is hallotta volna, amit a férfi mondott. - Innen is ki vagyunk zárva. Sehová sem mehetünk.

A lány összevonta szépívű szemöldökét, és sötét pillantást vetett Genar-Hofoenre. Amikor megszólalt, a hangja metsző volt, mint a jeges tőr.

- A te hibád, faszfej! - rivallt rá nyersen.

Genar-Hofoen felsóhajtott. Megint kezdett szálaira fesleni körülötte a világ, és támadtak a rőt pacák, de nem bánta. Halvány gőze sem volt, ki ez a nő, de tetszett neki.

Aztán minden elsötétült.

IV.

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28.882.4656]`

xKRH *Kalandorok Kíméljenek*

oExtrém *Először Tölts*

Háború van! Ezek az idióták hadat üzentek! Ha a hülyeség fájna…

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.882.4861]`

xExtrém *Először Tölts*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Éppen keresni akartalak. A hajó, amit az Éhkoppra küldtem, az imént üzent. Rosszul áll a szénánk.

∞

Rosszul?! Ez egy kibaszott katasztrófa!

∞

A lánynak sikerült elkapnia azt a fickót?

∞

Még szép. Csakhogy az Aláz Főparancsnokság néhány órára rá bejelentette

a hadiállapotot, a hajó pedig, amit a Fág küldött értük, és ami az Amfiteátrumtól egy modulnapnyira várta őket, kapta magát és odébbállt. Úgy döntött, jobb dolga is van, mint hogy olyan küldetésre vesztegesse a drága idejét, amihez a kezdet kezdetétől nem fűlött a foga. Szerintem kifejezetten megkönnyebbült, amikor tudomást szerzett a hadüzenetről. Jelentette a helyzetét a *Fémes Villanás*-nak, és engedélyt kért, hogy valami agyahagyott világmegmentő küldetésre indulhasson. A dög még azt sem árulta el nekem, hová megy. Hosszú millimásodpercekig tartott, míg lebeszéltem róla, hogy mindent töredelmesen bevalljon a *Fémes Villanásnak*, és elárulja, mit keresett egyáltalán az Amfiteátrum környékén. Szerencsére sikerült meggyőznöm, hogy a Fág becsülete múlik a hallgatásán; nem hiszem, hogy köpni fog. Tudatosítottam benne, hogyha eljár a szája, nagyon megharagszom.

∞

De hiszen demilitarizálták! Nem lehet, hogy csak munícióért ment vissza a Fágra?

∞

Demilitarizálták, persze! Gondolod, hogy fogatlan oroszlánt választok? A szemétláda állig felfegyverezve hagyta el a Fágot. A szikla maga szerelte fel, a trükkös kőmocsok. Mindig szerette túlbiztosítani magát. Akárhogy is, a *Nyílt Kártyákkal* be van sózva; alig várja, hogy kivehesse a részét az általános csihi-puhiból. Elhúzta a csíkot, a lány és Genar-Hofoen pedig egy modulban sodródik egynapnyira az Amfiteátrumtól, és sehol sem fogadják be őket. Az Amfiteátrum azt kérte - mit kérte, ultimátumot adott! -, hogy valamennyi kultúrabeli és aláz hajó és bio-személyzet hagyja el a területét a konfliktus idejére. A dokkjait is lezárta a nemkívánatos vendégek előtt. Próbáltam találni valakit a közelben, aki felvenné őket, de reménytelen.

Egy Amfiteátrumbeli mélyradarfelvételen megtaláltam a modult. A Kukás arrafelé tart, de még így is jó egynapnyi távolságban van. A modul mekkora végsebességre is képes? Kétszáz fényre? Egyszóval megszoptuk.

∞

Meg bizony. Szerinted ez lett volna az összeesküvés célja? Háború az Alázzal?

∞

Egyértelmű. Még mindig a Holtpont-ügy élvez prioritást, de az összeesküvők éppen az általa felcsillantott lehetőséget használják fel, hogy belerángassák az Alázt a háborúba.

Mégis az Éhkopp eleste a legaggasztóbb az egészben.

A siló csakis árulás útján kerülhetett ellenséges kézbe. Az *Ítélet Napja* szerint volt ott egy másik kultúrabeli (vagy ex-kultúrabeli) hajó is; nem a betároltak közül való, hanem egy kívülről érkezett, ami nem kevésbé öreg, mint a betároltak, viszont bölcsebb és tapasztaltabb; ami éppolyan régóta létezik, mint ők, viszont ébren töltötte a közben eltelt évszázadokat. Szerinte ez a hajó vette át az Éhkopp Elméjének a helyét, és vele beszélt, amikor megközelítési engedélyért folyamodott. Valószínűleg egy kiugrott hadihajóról van szó, ami az utóbbi ötszáz év során Extrémmé vagy peremvidékivé avanzsált, és - persze csak színleg - éppen az egyik összeesküvő demilitarizálta. Már össze is állítottam a gyanúsítottak listáját.

Az *Ítélet Napja* úgy véli, a hajónak valahogy sikerült kijátszania az Éhkopp Elme éberségét, és megsemmisítette, vagy teljesen átvette fölötte az irányítást, a silót pedig aláz kézre játszotta. A csáposok kaptak egy harcra kész flottát tokkal-vonóval és saját technikai szintjükhöz képest generációkkal fejlettebb haditechnikával, mindössze kilencnapnyi távolságra a Holtponttól. Ennyi idő alatt fizikai képtelenség megállítani őket.

Akárhogy is, az *Ítélet Napja* teljes sebességgel süvít az Esperi felé. Kilenc nap múlva csatlakozik hozzá a Kompánia két további tagja, a *Mondjam Vagy Mutassam* és a *Mi A Pálya*. Előbbinek két Link osztályú Sebes Offenzíva Egysége is oda tart, egy Vagabund osztályú KTE és egy Kókler osztályú ÁOE. Záros időn belül további rendszerhajók is érkeznek, hacsak nem téríti el őket időközben a háború. Ha minden jól megy, összesen öt OE várható, ebből kettő Kínvallató. A Fág nyolc Ámokfutó osztályú Sebes Offenzíva Egységet rendelt a Holtponthoz, a többit a bázison tartja, hogy felkészüljön a várható aláz atrocitásokra; de az a nyolc is csak két nappal az alázok érkezése után éri el a célt. Vagyis összesen tíz különféle osztályú hadihajó állhat csatarendbe. Simán visszaverik az aláz flottát, ha kell, de az Éhkoppról érkező hajókkal szemben nincs esélyük; ha az egész raj a Holtponthoz özönlik, simán elfoglalják.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a megmaradt hajótárolók riadókészültségbe tornászták magukat, és teljes kapacitással dolgoznak a hajók reaktiválásán, de a legközelebbi is jó öthétnyire van. Szép gesztus, semmi több.

Számos Érintett felajánlotta a segítségét, de vagy gyengék, vagy túl messze vannak, egy-két barbár horda pedig várhatóan elkötelezi magát az Aláz mellett, ha túljut az akut fejvakarási fázison, és rájön, mi mindent kaparinthat meg, ha eltereli a Kultúra figyelmét - bár ez összességében nem oszt, nem szoroz.

Arra meg hiába is várunk, hogy a nagy Öregek egy jobb érzésű példánya beront a gyerekszobába, elkobozza a játékainkat, kukoricára térdepelteti a játékrontókat, és helyreállítja a rendet. A fülük botját sem mozgatják.

∞

Vagyis csak drága barátunk és harcostársunk marad, a kiszámíthatatlanság csimborasszója. De vajon ő is része a konspirációnak? Tényleg, ha már itt tartunk, kaptál tőle választ?

∞

Nem, egy árva sort sem. Nem is tudom, minek erőlködöm; a HSz egyike a leginkommunikatívabb Extrémeknek. Talán a rögeszméjévé vált, hogy betárolja a Holtpontot, vagy faltörő kos módjára neki akar rontani, esetleg megpróbál fejest ugrani bele, hátha más univerzumokban kóricálhat tovább... Ki tudja? Szerintem valami személyes ügy van a dologban, és Genar-Hofoen is beleillik a képbe, de hogy hogyan és miképp... Kezdem elveszteni a reményt, hogy valaha megfejtem a rejtélyt. Naponta többször próbálok kapcsolatba lépni a vén bogarassal, de szerintem meg se nézi a bejövő fájlokat. Mindenesetre amíg dúl a háború, a Holtpont ügye könnyen a háttérbe szorulhat.

∞

Szóval az Aláz választ elé állított bennünket: dicső győzelem vagy dicstelen halál.

∞

Így is mondhatjuk. Hogy milyen módon akarják felhasználni a koros, ám még potens hadihajókat, azt persze csak találgatni lehet; talán azt tervezik, hogy körbeállják a Holtpontot, és belépőjegyet szednek... Mindenesetre belevágtak egy háborúba, amiben - hacsak nem szerzik meg a Holtpont fölötti irányítást, kiaknázva a benne rejlő lehetőségeket - csak vesztesek lehetnek. Egy maroknyi félezer éves hadihajóval képesek ugyan hatalmas károkat okozni a galaxis békés, katonailag gyenge és relatíve lakatlan perifériáján... de minek? A Kultúra egy-két hónap alatt összekapja magát, és végleg eltapossa őket; apró fecnikre szaggatja az Aláz hegemóniát, és rájuk tukmálja saját békéjét, eszi, nem eszi... Nem létezik más forgatókönyv.

Hacsak a Holtpont be nem száll a játékba. És ez nem valószínű.

Talán a gömb tényleg vetített kép; talán nem véletlenül jelent meg, hanem nagyon is jó okkal. Tudom, valószínűtlenül hangzik, de minden más részlet olyan tökéletesen klappol... Na mindegy.

Szóval a véres verzió, amiről mindenki azt hitte, az idiri háború végén a feledés homályába merült, most újra előkerült. Egyre többen kérdőjelezik meg az akkori döntést.

Ami engem illet, a legkevésbé sem támogatom az efféle megoldásokat. Nem sikerült ugyan megakadályoznunk az összeesküvést, de még mindig leleplezhetjük a tervezésben és kivitelezésben résztvevőket. Elhatároztam, hogy másolatot készítek valamennyi teóriámról, az összes bizonyítékról, üzenetváltásról és egyéb releváns dokumentációról, és elküldöm valamennyi megbízható kontaktomnak. Ha úgy döntesz, hogy csatlakozol hozzám, mielőbb kövesd a példámat, és Az *Új Kedves Érkeztére Várván*-nak is továbbítsd a tanácsomat.

Eltökéltem, hogy addig üldözöm ennek a fölösleges háborúnak a kirobbantóit, amíg el nem nyerik méltó büntetésüket. Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy az adott körülmények között ezt nem tehetem meg anélkül, hogy az érintettek ne szerezzenek tudomást a szándékomról - és mikor is találhatnának jobb alkalmat arra, hogy eltegyenek láb alól egy társ-Elmét, mint éppen a háború zűrzavarában, amikor a hazugságoké a főszerep, a legkülönfélébb háborús gépek szabadon garázdálkodhatnak, minden hibát sajnálatos tévedésnek lehet minősíteni, színfalak mögötti alkukat lehet kötni, zsoldosokat fogadni és régi tartozásokat végleg lerendezni...

Nem, a legkevésbé sem dramatizálom túl a dolgot. Veszélyben az életem, ahogy mindenki másé is, aki ezt az utat választja. Az összeesküvők eddig sem válogattak az eszközökben, és semmi okunk feltételezni, hogy éppen most térnének jó útra, amikor a siker küszöbén állnak.

Szóval, mit mondasz? Leszel társam a küldetésben?

∞

Bárcsak meggyőzhetném magam, hogy túldramatizálod a dolgot.

Pedig jóval többet kockáztatsz, mint én; engem az Extremitásom bizonyos értelemben megvéd. Eddig együtt csináltuk, szóval ezután is számíthatsz rám.

Hagymázas rémálmaimban sem gondoltam volna, hogy ez is megtörténhet, amikor meghívtak a Munkacsoportba...

Kezdtem elfelejteni, milyen undok érzés a félelem. Hmm. Igazad van, kapjuk el a gazembereket! Van pofájuk megzavarni a lelki békémet, csak hogy megleckéztessenek valami csápos, istentől elrugaszkodott biobarbár népséget?!

V.

A *Kardnyaló* az Ekro rendszer külső peremén feltartóztatta és feltétel nélküli megadásra szólította fel a *Csak Átutazóbant*. A kultúrabeli sétahajó - tíz kilométernyi olajosan csillogó szépség, fedélzetén kétszázezer, a legkülönfélébb fajokba sorolható turistával - engedelmesen bevárta támadóját. Az aláz cirkáló ettől függetlenül szétlőtte a hajó orrát, csak az érthetőség kedvéért. A kitartóan tivornyázók egy árva szót sem hittek el a háborúról szóló jelentésekből, és azt gondolták, hogy a hajó oldalát elborító fény valami különösen nagyszabású, bár némileg szerencsétlenül megkomponált tűzijáték része.

Túl közel volt. Ha egy óra előnyük lett volna, a sétahajó futtában re-konfigurálhatta volna magát, és új hajtóműveket állíthatott volna üzembe - de nem volt egy óra előnyük.

A két hajó összekapcsolódott. A fogadótérben emberek kis csoportja várta az

űrruhába burkolózó aláz triót, amely gomolygó ködhurrikán közepette jelent meg a légzsilipben.

- Melyik pondró képviseli a hajót?

- Én - lépett elő egy zömök alak. - És benned kit tisztelhetünk?

- VII. Háromár Nyirkosév ezredes vagyok, Fekete Öves Idegenpatrónus, a Nyárvadász klán elöljárója, a *Kardnyaló* parancsnoka. A hajót a háború szabályai szerint, a halhatatlan Aláz Köztársaság nevében ezennel rekvirálom. Engedelmeskedjetek, és a hajatok szála sem görbül. Ha netán illúzióitok volnának a státuszotokkal kapcsolatban, a foglyaink vagytok. Van kérdés?

- Olyan nincs, amire magamtól ne tudnám a választ - felelte az avatár higgadtan. - A fennhatóságotokat csak a kényszer hatására fogadjuk el. A továbbiakban minden lépéseteket rögzítem. A jegyzőkönyvet csak akkor semmisíthetitek meg, ha atomról atomra elpusztítjátok a hajót. De ha eljön az igazság órája…

- Igen, igen… Rögvest hívom az ügyvédeimet. Most pedig kísérj az aláz zóna legpöpecebb lakosztályába.

A lány olyan hévvel méltatlankodott, ahogy az adott helyzetben egy békefrakcióbelitől elvárható.

- De hát mi vagyunk a Békefrakció! - csattant fel hatodszor. (Vagy hetedszer?) - Mi vagyunk a valódi Kultúra, az örökség egyedüli letéteményesei…

- Aha - bólogatott Leffid, és fájdalmas grimaszt vágott, amikor valaki belekönyökölt a lapockájába, és nekinyomta a bárpultnak. Gyilkos pillantást vetett az elhaladóra, aztán megigazgatta a szárnyait. A Xoanon felső fedélzeti hallja zsúfolásig volt - ami azt illeti, az egész hajó zsúfolásig volt. Ha vége ennek a mizériának, a szárnyaira ráfér majd egy alapos ápolás. Persze a tömegnyomornak előnyei is vannak; újabb szomjazó tolakodott a bárpulthoz, és közelebb préselte hozzá a békefrakciós lányt; meztelen karja hozzáért a férfihoz. Leffid érezte a lány csípőjének melegségét. Tollborzoló illata volt.

- Látod, ez a ti bajotok - mondta, és igyekezett együtt érző hangsúlyt kölcsönözni a szavainak. - Azt mondogatjátok, ti vagytok a valódi Kultúra, érted? Lovat adtok a szintrikátusok alá, hogy az Alázról ne is beszéljünk.

- De hisz mindenki tudja, hogy semmi közünk a háborúhoz. Ez az egész olyan… igazságtalan! - A füle mögé gyűrte rövid fekete haját, és a kezében szorongatott drogkehelybe bámult. - Kibaszott háború! - motyogta, és majdnem elsírta magát.

Leffid úgy ítélte meg, itt az idő, hogy átfogja a vállát. A lány nem tiltakozott. Talán mégsem volna olyan jó ötlet azzal villogni, hogy a maga módján segített kirobbantani a háborút. Ezzel a dumával sok csajt le lehet venni a lábáról, de nem mindenkit.

Mellesleg a szavát adta, hogy hallgat, mint a sír. A Tendenciát busásan megjutalmazták a megfelelő helyre továbbított figyelmeztetésért és hazafias hűségért - többek között ezzel a hajóval, melyet arra a felettébb humanitárius célra használtak, hogy evakuálják az Amfiteátrumban nemkívánatosnak minősített idegeneket, és ezáltal lekötelezzenek egy vagon Érintettet, sőt, jobban meggondolva a Kultúra egész csoportjait. A lány mélyet sóhajtott, és megemelte a drogkelyhet, hogy az ólomszürke füst fitos orra felé gomolyogjon. Vérszegény mosollyal pislogott Leffidre, aztán pillantása a férfi háta mögé siklott.

- Szépek a szárnyaid - mondta.

A férfi magabiztosan elmosolyodott.

- Sokan elszállnak, ha… - (Kurva élet!) - Akarom mondani, ó szegénykém…

A professzor pislogott, és megdörzsölte a szemét. Valóban egy aláz lebegett a szoba túlsó oldalán, az ablak előtt. Az űrruhája pókhasú mini-tengeralattjáróra emlékeztetett, csupa csillogó bütyök és dudor, karcsú manipulátorok, csillogó prizmák. A habkönnyű fehér függönyök meg-meglebbentek, a káprázta tó napsütés éles szögben vetült a szőnyegre. Ó egek, tényleg egy kifordított alsónemű hever a

puffon, az aláz árnyékában?

- Tessék? - hebegte zavartan. Talán az imént csak a füle csengett.

- Phoese Cloathel-Beldrunsa Khoriem lei Poere da'Merire, önt jelölték a Cloathel Orbitál rangidős emberképviselőjének. Ezúton értesítjük, hogy az orbitált fennhatósága alá vonta a halhatatlan Aláz Köztársaság. A kultúrabeli személyzet tagjai mostantól harmadosztályú aláz polgárnak számítanak. Az elöljáróktól származó utasításokat apelláta nélkül kötelesek végrehajtani. Az ellenállás minden megnyilvánulási formáját árulásnak tekintjük.

A nő újra megdörzsölte a szemét.

- Esőzsák, te vagy az? - kérdezte az alázt. A *Szárnyszegő* nevű romboló két napja érkezett egy interkulturális küldöttséggel a fedélzetén; az egyetem hetek óta várta őket. Esőzsák volt a hajó kapitánya. Előző este a fogadáson hosszan beszélgetett vele a fajközi szemantikáról. Intelligens, meglepően érzékeny teremtésnek találta, közel sem olyan agresszívnek, ahogy először gondolta. A lebegő alak hasonlított rá, valahogy mégis idegen volt. A nőnek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy a védőruhájából kiálló pöckök fegyverek.

- Esőzsák kapitány - javította ki az aláz, és közelebb lebegett. Egy összegyűrt, földön heverő szoknya fölött állt meg. Egek ura, micsoda disznó volt valaki a múlt éjjel...

- Ugye ez csak valami tréfa? - reménykedett a nő. Komoly kísértést érzett, hogy kiengedje hirtelen támadt bélgázait, de nem tette. Attól félt, az aláz sértésnek venné.

- Biztosíthatom, professzor, hogy legkevésbé sem az. Az Aláz és a Kultúra háborúban áll egymással.

- Ó - mondta a nő. Az ágytámlára tett terminálbrossra pillantott. Igaz, ami igaz, a jelzőfény sűrűn villogott; sürgős hírüzenete érkezett. Ezen elgondolkodott.

- Nem a Központtal kellene tárgyalnia?

- Az orbitálközpont nem hajlandó kommunikálni velünk - felelte az aláz tiszt -, ezért elszigeteltük. A rendelkezésünkre álló adatok szerint ön itt a legidősebb kultúrabeli, pontosabban ex-kultúrabeli emberpéldány. Biztosíthatom, hogy a lehető legkomolyabban beszélek, professzor. Sajnálom. Az orbitál teljes területét AM töltetekkel aknáztuk alá, és ha szükségesnek ítéljük, készek vagyunk használni őket. Ha együttműködnek, erre nem kerül sor.

- Én is sajnálom, Esőzsák, de nem fogadhatom el a megtiszteltetést. Úgy vélem...

Az aláz éppen távozni készült, de a nő szavai megállásra késztették.

- Semmit sem kell elfogadnia - közölte. - Ont nem felkérték, hanem kijelölték.

- Hát akkor - húzta ki magát a nő -, mivel ön egy általam el nem ismert szupremáciára hivatkozik, így...

Az aláz lendületesen elindult az ágy felé, és megállt a nő fölött. A professzor minden igyekezete ellenére összerezzent. A levegőben volt valami... hideg és halálos.

- Professzor - reccsent fel Esőzsák -, ez nem akadémiai székfoglaló vagy gólyabálos jópofizás. Maguk hadifoglyok, túszok, érti, amit mondok? Az életük egy hajszálon függ. Lekötelezne, ha átlátná a helyzet komolyságát. Mindketten tudjuk, hogy ön semmiféle értelemben nem az orbitál vezetője, de a formalitásoknak meg kell felelnünk, tekintet nélkül valódi relevanciájukra. A magam részéről úgy tekintem, hogy ebbéli kötelességünknek ezennel eleget tettünk. Végső soron csakis az számít, kinek a kezében vannak a fegyverek, nem igaz? - Az ablakhoz suhant hűvös légáramlatot kavarva maga körül. - Igazán sajnálom - tette hozzá -, hogy megzavartam a pihenését. A magam és a legénység nevében is szeretném megköszönni a tegnapi partit. Igazán kellemes este volt.

Azzal eltűnt. A függönyök kilebbentek az ablakon, bearanyozta őket a reggeli fény.

A nő meglepve tapasztalta, hogy a szíve még mindig ver.

A *Lélektani Finomhangoló* egyesével ébresztette fel a hajókat, és mindnek ugyanazt a mesét adta elő; anomália az Esperi mellett, kultúrabelinek álcázott

Deluger hajók, hathatós aláz közreműködés, és jaj-minden-perc-drága; engedelmeskedjetek nekem és aláz szövetségeseinknek, ha én elesnék a harcban. Néhány jármű azonnal gyanakodni kezdett, mások értetlenül álltak a foghíjas magyarázat előtt. A sorra érkező megerősítő üzenetek azonban - a *Tartózkodási Helye Ismeretlentől*, a *Mi A Pályától* és a *Mondjam Vagy Mutassamtól* - minden kétkedőt meggyőztek.

A *Lélektani Finomhangolót* enyhe émelygés fogta el. Tudta ugyan, hogy helyesen cselekszik, legalábbis hosszú távon, de a szimpla, felszínes valóság szintjén undorodott a hazugságtól, amit hajótársaira kellett tukmálnia. Igyekezett azzal nyugtatni magát, hogy az ügy minimális vérveszteséggel és még kevesebb Elmehalállal zárul majd - igaz, erre nincs garancia. Éveket töltött azzal, hogy újra és újra végiggondolja a javaslatot, ami hetven évvel ezelőtt elhangzott. Már akkor tisztában volt vele, hogy egy napon erre is sor kerülhet, de titkon remélte, hogy mégsem fog eljönni ez az idő. Most hogy mégis elérkezett, azon tűnődött, nem követett-e el szarvashibát. Mindegy; már nincs visszaút. Jobb hinni, hogy annak idején jól döntött, és most csak múló rövidlátósági és finnyássági rohama van.

Igaza volt. Igaza van! Annak idején nyitottan állt a kérdéshez, minden szempontból átgondolta, és arra a meggyőződésre jutott, hogy ez a helyes út; részt vállalt a tervben, sőt, kulcsszerepet kapott benne. Azt tette, amit kértek tőle; figyelte az Alázt, tanulmányozta őket, elmélyült a történelmükben, kultúrájukban és hitvilágukban. Az évek hosszú sora alatt egyfajta rokonszenv alakult ki benne a különös lények iránt, talán még csöndes tisztelet is - amellett, hogy sosem tudta magát túltenni a hideg és emésztő gyűlöleten, amit a módszereik iránt érzett.

Végül úgy gondolta, tökéletesen érti őket - mert lelke mélyén éppen olyan, mint ők.

A hadihajót arra tervezik és konstruálják, hogy örömét lelje a pusztításban, legalábbis amikor tettei helyességét igazolva látja. Fajtájához híven hátborzongatóan gyönyörűségesnek találta az olajozottan működő háborús gépezetet, az erőszak és pusztítás mechanikáját. Ezzel együtt tisztában volt vele, hogy ez a vonzalom mélyen gyökerező bizonytalanságérzetből fakad, egyfajta gyerekes hiányérzetből. A hadihajó, már csak célja tökéletesen artikulált tisztasága miatt is a legcsodálatosabb műalkotás, amit a Kultúra valaha megalkotott, ugyanakkor nehéz nem meglátni a felismerés mögött fortyorgó-bugyogó morális szküllát és karübdiszt. Ha valaki értékelni tudja egy fegyver szépségét, azzal voltaképp elismeri saját vaksággal határos korlátoltságát. A fegyver - mint annyi minden más - túlmutat önmagán; minden más létezőhöz hasonlóan csak a hatás alapján ítélhető meg, amit másokra gyakorol, a külső kontextusban létrehozott változás és a világban betöltött szerepe által. Ezzel a mércével mérve a fegyverek iránti rajongás ön- és közveszélyes tulajdonság; sorstragédia.

A *Lélektani Finomhangoló* úgy érezte, belelát az alázok lelkébe. Ők nem afféle szögletes modorú, ámde kedvesen bumfordi fickók, nem is kedves csirkefogók nagyhangú gyülekezete vagy afféle szeleburdi, hebrencs, kajla népség, ahogy sokan gondolják róluk. Szívtelenségük pedig a legkevésbé sem az egyszerű örömök meggondolatlan hajszolásának szándékolatlan mellékhatása; ez itt nem a csiszolatlan gyémánt effektus, de nem ám.

Lételemük a kegyetlenség.

Nem arról van szó, hogy forrófejűek volnának. Nagyon jól tudják, hogy fájdalmat okoznak saját fajtársaiknak és másoknak, kifejezetten kedvüket lelik benne; ez a céljuk. A többi - a kirobbanó kedélyesség, a robusztus életkedv - részint kellemes véletlen, részint eltúlzott kellemkedés és ravasz trükk, mint amikor egy angyalian bájos kisgyerek beveti legtündéribb mosolyát, hogy megolvassza a legszigorúbb felnőttszívet is, és felmentést kapjon a büntetés alól, bármiféle gonoszságot követett is el. Nehéz szívvel mondott igent a tervre, amiből ezekben a percekben válik valóság. Emberek fognak meghalni, Elmék fognak megsemmisülni azért, amit ő most

tesz. A legborzalmasabb veszély azonban a megahalál. A tömegpusztítás. Az élet tocsogó végvonaglása. A *Lélektani Finomhangoló* hazudott, csalt, és szélhámoskodott, legalábbis társai többsége biztosan így ítélné meg. Tisztában volt vele, hogy a neve évezredeken át fennmarad, jobb esetben mint becstelen árulóé, rosszabb esetben mint testet öltött förtelemé.

Mégis megteszi, amit meg kell tennie. Ha nem maradna hű a meggyőződéséhez, azzal ennél is maróbb öngyűlöletet zúdítana a fejére, a leghalálosabb undort, amit Elme önmaga iránt érezhet.

Talán, mondogatta magának, ahogy egy újabb szendergő hadihajót lebegtetett féléber állapotban, talán a Holtpont mindent jóra fordít. A puszta gondolat is röhejes volt, ennek ellenére makacsul belekapaszkodott. Igen, a Holtpont lesz a megoldás. Talán valóban megéri mindazt, amit a nevében kockáztatnak, és képes békés megoldást hozni. Álomszép lenne; az ürügy okká válik, a casus belli békét hoz... A nagy lófaszt, gondolta. Gúnyosan mosolygott magán, és sietős tempóban elvetette az idióta gondolatot.

Akárhogy is, már túl késő újragondolni a dolgokat. Túl sok minden történt. Az Éhkopp Elméje halott; inkább az önmegsemmisítést választotta, mint a kínos kompromisszumokat. Az embert, az egyetlen tudatos élőlényt a sziklán megölték, és a reaktivált, megtévesztett hajók nemsokára esztelenül rohannak saját végzetükbe. Csak a jóisten a megmondhatója, ki vagy mi mást rántanak még magukkal. Szkülla és karübdisz. A háború megkezdődött, és a *Lélektani Finomhangoló* már csak annyit tehet, hogy tovább játssza az előre kialkudott szerepet.

Újabb hadihajó Elméje kezdett ébredezni.

...fenyegető anomália az Esperi mellett, darálta a *Lélektani Finomhangoló*. Kultúrabelinek álcázott Deluger hajók, hathatós aláz közreműködés, és jaj-minden-perc-drága; engedelmeskedjetek nekem és aláz szövetségeseinknek, ha én elesnék a harcban. Megerősítő üzenetek a *Tartózkodási Helye Ismeretlentől*, a *Mi A Pályától* és a *Mondjam Vagy Mutassamtól* csatolva...

Scopell-Afranqui halaszthatatlan problémáinak vészesen tornyosuló halmát egy pókhálós sarokba targoncázta, és visszahúzódott egy alternatív helyzetszimulációba.

A hajó romantikus, sőt kissé szentimentális oldalát Genar-Hofoen alig-alig ismerhette meg abban a két évben, amit az Iste'niten együtt töltöttek (igaz, a modul nem is nagyon akarta, hogy megismerje; félt, hogy a férfi kinevetné). Most úgy látta magát, mint várurat, egy apró erődítmény parancsnokát egy nyüzsgő barbár metropoliszban, messze a civilizált óhazától; bölcs, megfontolt férfiút és harcost egyben, leginkább mégis tudóst, aki sokkal jobban átlátja a határvidék küldetését, mint akik fölötte állnak. Mindig is remélte, hogy hadvezéri képességeire sosem lesz szükség. Nos, nem így történt; a helyi horda már a kapukat döngeti, és csak idő kérdése, hogy recsegve-ropogva elengedjenek az eresztékek, és elessék a vár. Kincseket rejtenek ezek a falak, és a barbárok nem pihennek, amíg ki nem fosztják.

A várúr hátat fordított az ablaknak, ahonnan az ostromló hadat figyelte, és visszahúzódott csöndes belső termeibe. Csapatai mindent megtettek, ami erejükből telt; most már semmi, amit mond vagy tesz, nem segíthet rajtuk. Utolsó kémeit titkos alagutakon rég a városba küldte, hogy minél nagyobb pusztítást vigyenek végbe, ha az erőd elesik. Nemsokára mindennek vége. Már csak egyetlen dolog van hátra. Az utolsó döntés.

Kinyitotta a széfet, és elővette a lepecsételt parancsokat. Újra átfutotta a sorokat. Tehát elérkezett a pusztulás és a pusztítás ideje. Eddig is tudta, mégis mintha vasmarok szorította volna össze a szívét.

Ennek nem lett volna szabad bekövetkeznie. Igaz, tisztában volt kockázatokkal; nem titkolták előle, amikor elfogadta a megbízatását. De egyetlen pillanatig sem gondolta, hogy az osztályrésze becstelenség lesz vagy halál.

Nincs más választása. Talán a neveltetés az oka. Szomorúan nézett körbe apró

alkóvjában; a könyvein, a feljegyzésein, az emléktárgyain. Ez ő; minden, ami valaha volt. Ugyanazok az elvek, ugyanaz a meggyőződés, ami ebbe a magányos végvárba hozta, most nem hagy más választást. Halál vagy teljes megadás. De egy döntés még mindig vár rá, egy torokszorítóan keserű döntés.

Megsemmisítheti az erődöt, és vele önmagát, hogy a barbároknak csak a füstölgő romok maradjanak. Vagy magával ránthatja az egész metropolist. Ez nem egyszerű város; hatalmas fegyverarzenál, zsúfolt laktanya és forgalmas hadikikötő egyben, a barbárok háborús építményének sarokpontja. Ha elsöpörné, azzal segítene az övéinek. A szent és magasztos célt szolgálná, amiben szívvel-lélekkel hisz; hosszú távon akár rengeteg életet is megmenthetne. Másrészt a városban civilek is laknak; a többségben lévő ártatlanok, nők, gyerekek és a leigázott alsóbb osztályok egyedei, hogy a semleges területekről érkezett utazókat ne is említsük, akik önhibájukon kívül keveredtek a háborúba. Van-e joga ahhoz, hogy a várossal együtt őket is megfossza a holnaptól?

Letette a pergament. Megpróbálta kívülállóként szemlélni a helyzetet, az objektivitás tükrén át.

Halál. Bárhogyan is határoz, a sorsa megpecsételődött - legfeljebb abban lesz különbség, hogyan fognak emlékezni rá. Humanitárius lélek vagy gyenge jellem? Tömeggyilkos vagy hős?

Halál. Milyen különös íze van ennek a szónak.

Sokszor tűnődött rajta, hogyan néz majd szembe vele. Hitt a lét folytonosságában; a papok ígéretei szerint minden léleknek nyoma marad a világban, és minden lélek képes a feltámadásra. De az itt és most fonala hamarosan megszakad; ez a fejezet egyszer s mindenkorra lezárul.

Valaki egyszer azt mondta, a halál a győzelem egyik fajtája. Hosszú és gazdag életet élt, rengeteg örömmel és minimális szenvedéssel; ezzel a tudattal meghalni, ez maga a győzelem. Aki tíz körömmel kapaszkodik az életbe, az azt kockáztatja, hogy valami eddig elképzelhetetlen horror-jövőben köt ki. És ha minden, ami eddig történt - bármilyen borzalmasnak tűnik is néha a múlt, bármilyen irtózatos módon viselkedtek egymással az emberek a történelem folyamán -, semmi ahhoz képest, ami most következik? És ha az idő nagykönyvében a múlt derűs, fényes, boldog felütésnek látszik az elviselhetetlen fájdalomról szóló több kötetes tragédia mellett, amit vérrel írtak élő bőrpergamenre?

Ezerszer inkább a halál, minthogy ezt megkockáztassa.

Élj teljes életet, és halj meg békével, azzal a tudattal, hogy mostani önmagad elpusztul, és csupán fortélyos trükkök teremthetnek belőle valamit, ami csak hiszi magáról, hogy te vagy.

A külső kapuk döngve beszakadtak. A várúr felállt, és az ablakrácshoz lépett. Az udvart elárasztó barbár horda már a védelem utolsó vonalát ostromolta.

Szorít az idő. Dönteni kell, dönteni. Feldobhatna egy érmét, de az olcsó megoldás volna. Méltatlan.

A kioldószerkezethez lépett, amivel megsemmisítheti az erődöt a várossal együtt, ha úgy határoz. De ebben sincs igazi választása. Béke lesz. A kérdés csak az, mikor.

Úgy határozott, nem semmisíti meg a várost. Nem tudhatta, így összességében több ember szenved és hal-e meg, de legalább minimalizálja a veszteséget. És ha a jövő úgy ítél, hogy rosszul döntött... nos, a halálnak megvan az az előnye, hogy őt ez már a legkevésbé sem fogja érdekelni.

Újra ellenőrizte a kioldószerkezetet, hogy biztosan csak az erőd pusztuljon el. Mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa az elméjét, és tisztában legyen tettei következményeivel, de nem várta meg, hogy könnyek szökjenek a szemébe. Elfordította a kart.

Scopell-Afranqui az MI magjára fókuszált energiák hatására millió darabba robbant, egyetlen szempillantás alatt megsemmisült a teljes modul. A robbanás megremegtette az Iste'nit vázszerkezetét, a túlvilági sóhajt a nagy kerék legtávolabbi

pontján is érezni lehetett. A belső dokkcsatlakozás megolvadt, statikai problémák keletkeztek az alatta elhelyezkedő szerelőegységben, de a sérüléseket hamar kijavították.

A *Fel-Támadunk* nevű romboló megsérült ugyan, és egy teljes hétre volt szükség, hogy helyrehozzák, de a fedélzeten senkinek nem esett bántódása. A robbanás a dokkban dolgozók közül öt tisztet, tucatnyi katonát és technikust ölt meg, és tönkretett pár kisebb járművet. Néhány féltudatos MI szintén odaveszett; a későbbi vizsgálatok során kiderült, hogy magjukba kémentitások másolták be magukat, melyeket a modulnak röviddel azelőtt sikerült az élőhely rendszerébe oltani, hogy minden elővigyázatosság ellenére megsemmisítette önmagát. Ezek - ivadékaikkal együtt - jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy az orbitál hosszú ideig ne tudjon bekapcsolódni a háborúba.

- Szóval ez a háború?

- Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de szerintem ijesztő dolog amellett a valami mellett dekkolni, ami kirobbantotta.

A *Gyógyítható Balsors* nevű ÁKE és két Szofista hajó, a *Bölcs Tanács* és az *Észérv* háromszög alakzatban lebegett egymástól nem messze. Utóbbiak már többször megpróbáltak kapcsolatba lépni a Holtponttal - mindhiába. A *Balsors* rettegve várta, mikor fognak a Szofisták fellázadni, határozottabb fellépést követelve.

Néhány nappal korábban, amikor a második Szofista cirkáló is megjelent, a hajók egyezséget kötöttek. Drón és ember formájú avatárküldötteik révén részlegesen átjárhatóvá tették egymás előtt az elméjüket, ami szokatlan gesztusnak számított a különböző zászló alatt hajózó kollégák között. Szentül megfogadták, hogy semmit sem csinálnak anélkül, hogy ne egyeztetnének a többiekkel. A megállapodás rögvest hatályát veszti, ha a Szofisták úgy döntenének, megpiszkálják a Holtpontot. Pár napon belül úgyis megérkezik a *Mondjam Vagy Mutassam*, és boldog-boldogtalannak dirigálni kezd; a *Balsors* minden igyekezetével azon volt, hogy legalább addig visszatartsa a két Szofista hajót a meggondolatlan lépésektől.

- Láttok valahol aláz hadihajót? - érdeklődött az *Észérv*.

- Egy darabot se - felelte a *Gyógyítható Balsors*. - Eddig azt szajkózták, hogy távol maradnak az anomáliától, és mindenki másnak is ezt tanácsolják. Már ebből sejthettük volna, hogy vaj van a fülük mögött. Ez a baj a fajtájukkal; ha végre-valahára elkezdenek felelősen viselkedni, mérget vehetsz rá, hogy a szokásosnál is alattomosabb húzásra készülnek.

- Gondolod, hogy a Holtpontot akarják? - hümmögött a *Bölcs Tanács*.

- Valószínű.

- Talán nem merészkednek ide, egyelőre - reménykedett az *Észérv*. Teljes fronton támadást indítottak. A jelentések szerint már több tucat hajót és orbitált elfoglaltak...

- Fogalmam sincs - ismerte be a *Balsors*. - Az egész színtiszta őrültségnek hangzik. Nem győzhetik le az egész Kultúrát.

- Hallottam, hogy egy siló elesett - üzente a *Bölcs Tanács*. - Az Éhkopp.

- A hír sajnos igaz. Hivatalosan hallgatnak róla, de ha a raj erre veszi az irányt, nem szeretnék fényhétnyi távolságon belül maradni. - Vagyis ha szót akarunk érteni az entitással, igyekeznünk kell - vonta le a következtetést az *Észérv*.

- Jaj, ne kezdjétek már megint! Te magad mondtad, hogy talán nem is jönnek - kezdte a *Balsors*, aztán elhallgatott. - Várjatok csak... Ezt ti is megkaptátok?

...(KÖZEPES FREKVENCIATARTOMÁNYÚ SUGÁR, ALÁZ-KÖZHÍR, VÉGTELENÍTETT CIKLUSÚ ADÁS.)

FIGYELEM! MINDEN ŰRJÁRMŰNEK AZ ESPERI KÖZELÉBEN: AZ ENTITÁSRA, MELYNEK KOORDINÁTÁI: (GeoSzek csatolva) ÉS AMELYET AZ ÁDÁZ ELLEN NEVŰ ALÁZ CIRKÁLÓ FEDEZETT FEL AZ ALÁBBI IDŐPONTBAN: (n4.28.803.8+) TELJES TERJEDELMÉBEN ÉS MINDEN

CSATOLT RÉSZÉVEL EGYETEMBEN IGÉNYT TART A HALHATATLAN ALÁZ KÖZTÁRSASÁG. AZ ENTITÁS INTEGRÁNS ÉS SZUVERÉN ALÁZ TULAJDONNAK TEKINTENDŐ, MELY AZ ALÁZ TÖRVÉNYEK, RENDELETEK ÉS SZOKÁSJOG HATÁLYA ALÁ TARTOZIK.

A KULTÚRA ÁLTAL PROVOKÁLT KONFLIKTUS FÉNYÉBEN AZ ALÁZ KORMÁNYZAT KÖTELESSÉGÉNEK TEKINTI, HOGY TELJES KÖRŰ VÉDELMET BIZTOSÍTSON A FENTIEKBEN MEGJELÖLT RÉGIÓ SZÁMÁRA. E CÉLBÓL RENDELETET ALKOTOTT, MELY AZ ENTITÁS KÖRÜLI TÍZ NORMAFÉNYÉVES KÖRZETEN BELÜL A LEGSZIGORÚBBAN MEGTILTJA AZ IDEGEN FAJOK ŰRJÁRMŰVEINEK FORGALMÁT. A RENDELET KIHIRDETÉSÉT KÖVETŐEN AZONNAL HATÁLYBA LÉP. EZENNEL FELSZÓLÍTUNK MINDEN ŰRJÁRMŰVET, MELY A FENT MEGJELÖLT KÖRZETBEN TARTÓZKODIK, HOGY HALADÉKTALANUL HAGYJA EL A ZÁROLT RÉGIÓT!

MINDEN ILLETÉKTELENÜL BEHATOLÓ CSILLAGHAJÓVAL, MOBIL EGYSÉGGEL ÉS EGYÉB ŰRJÁRMŰVEL SZEMBEN AZ ALÁZ TÖRVÉNYEK SZERINT FOGUNK ELJÁRNI. A FELSŐBB TANÁCS HATÁROZATÁT AZ ALÁZ HADSEREG JOGOSULT BETARTATNI.

EZ OKBÓL ELLENSÉGEINKNEK TETT ESKÜJÜKET ÖNKÉNT MEGTAGADÓ HAJÓKBÓL ÁLLÓ HADIFLOTTÁT INDÍTUNK A RÉGIÓBA, HOGY ÉRVÉNYT SZEREZZEN A JOGSZABÁLYNAK.

DICSŐSÉG AZ ALÁZNAK!

- Hát - törte meg a csöndet a *Bölcs Tanács*. - Ezt megkaptuk. - Egy héten belül itt lesznek - tette hozzá az *Észérv*.

- Hmm. A megadott koordináták... - morfondírozott a *Balsors*. - Nézzétek csak meg jobban!

- Hehe - közölte a *Bölcs Tanács*.

- Mi az, hogy hehe? - értetlenkedett az Észérv.

- Az üzenet nem az entitás helyét jelöli - felelte a Szofista hajó. - A koordináták arra a pontra mutatnak, ahol a kis drónt elmázolták.

- Az *Ádáz Ellen* akkor hagyta el az Amfiteátrumot, amikor a flotta. Talán követte a *Békesség Fél Egészséget* - gondolkozott hangosan a *Bölcs Tanács*. - Annyi mindenesetre bizonyos, hogy visszatért az Amfiteátrumba, lássuk csak... harminchat nappal később.

- Olyan soká? - hitetlenkedett a *Balsors*. - Egy Üstökös osztályú könnyűcirkáló sokkal rövidebb idő alatt képes... várjatok csak! Meghibásodott a hajtóműve. És mialatt az Amfiteátrumban javították, történt vele egy kis... hmm. Uramatyám, nézzétek!

A Holtpont éppen ezt a pillanatot választotta, hogy aktiválja magát.

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.883.13441]`

xRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*

oRH Szombatos *Tartózkodási Helye Ismeretlen*

Alaposan meghánytam-vetettem magamban a dolgot. Nem fogok segédkezni abban, hogy lépre csaljátok a Kalandorok Kíméljeneket és az Először Töltst. Kizárólag azért adtam hangot kétségeimnek, és számoltam be arról, hogy a két említett hajóval is megosztottam őket, mert miközben minden követ megmozgattam, hogy a konspirátorok nyomára bukkanjak, egyre inkább meggyőződésemmé vált, hogy az Aláz-ügyet egyszer s mindenkorra le kell zárni. Még mindig nem vagyok kibékülve a módszerrel, de amikor a tervetek nyilvánosságra került, már több kárt okozott volna, ha megkísérlem feltartóztatni őket, mint ha hagyom, hogy bevégezzék, amit elkezdtek. Bármennyire bizonygatjátok is, nehezen hihető, hogy a pártütő

hajó, amely túljárt az Éhkopp eszén, a saját szakállára cselekedett volna, és ti csupán kihasználtátok a felfordulást.

Viszont nincs bizonyítékom az ellenkezőjére.

A szavamat adtam, tehát nem fogom a nyilvánosság elé tárni az igazságot. De két feltételt szabok: a *Kalandorok Kíméljenek*-nek és az *Először Tölts* -nek nem eshet bántódása, és természetesen saját integritásom sérthetetlenségéhez is ragaszkodom. A tegnapi incidens fényében helyesnek láttam a tudomásomra jutott információt több barátomnál letétbe helyezni - gondolom, ezt ti sem tartjátok paranoiának vagy fölösleges elővigyázatosságnak a részemről. Ami a közeljövőre vonatkozó terveimet illeti, komolyan fontolgatom, hogy belépek a szombatosok autorekreációs táborába, és határozatlan időre szabadságolom magam. Mindenesetre ezennel kilépek a Munkacsoportból.

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.883.2182]`

xRH Szombatos *Tartózkodási Helye Ismeretlen*

oRH Az *Új Kedves Érkeztére Várván*

Tökéletesen megértelek.

Biztosíthatlak, hogy eszünkbe se jutott kárt tenni az említett két hajóban. Minket csak az érdekel, hogyan segíthetnénk elő ennek a rendkívül szerencsétlen ügynek a megoldását. Nem tervezünk boszorkányüldözést, pogromot, tisztogatási hadjáratot, de még felesleges vádaskodást sem. Ha kijelented, hogy az ügyet itt és most lezártuk, az éppen elég garanciát jelent. Minden jó, ha a vége jó.

Hadd fejezzem be azzal, hogy nehezen találok szavakat hálám - mindannyiunk hálájának - kifejezésére. Feddhetetlen jellemről és kimagasló erkölcsiségről tettél tanúbizonyságot, elhivatottságod mellé pedig objektív nyitottság párosult. Ritka erények ezek, különösen így együtt. Mindannyiunk számára példát mutattál. Éppen ezért kérlek, ne hagyd el a Csoportot! Ekkora veszteséget nehezen tudnánk elviselni. Szeretném, ha újragondolnád a döntésed. Mi vagyunk a tanúi, hogy tucatnyi szombatos kiruccanást is megérdemelnél, de kérlek, szánd meg azokat, akik önző érdekből arra kérnek, mondj le a magányról a kedvükért - egyelőre.

∞

Jól esnek a kedves szavak, köszönöm. De a döntésem megváltoztathatatlan. Ha egy nap újabb kivételes helyzet állna elő, és még mindig szívesen láttok, vagy egyszerűen úgy gondoljátok, hogy a hasznomat vennétek, újra csatlakozom hozzátok.

∞

Drága, drága hajóm! Ha valóban menned kell, kísérjen legszívélyesebb üdvözletünk és őszinte jókívánságaink. Sose feledd, hogy kis csapatunknak mindig szüksége lesz bölcsességedre és feddhetetlenségedre.

Visszavárunk!

VI.

A klozet maga volt a mennyei béke és nyugalom szigete. Nem csoda, ha Genar-Hofoen egyre több időt töltött a langymeleg ülőkén. Ulver Seich viszont maga volt a pokol, amikor felpaprikázták, és szinte folyamatosan a felpaprikázottság állapotában leledzett, amióta a férfi magához tért. Valószínűleg már akkor gyűlölte a férfit, amikor az eszméletlenül hevert - és ez rendkívüli módon bántotta az igazságérzetét.

Ha túl sokáig aludt, vagy napközben is el merészelt bóbiskolni, azzal még jobban ingerelte a lányt, úgyhogy egyre gyakrabban vonult vissza a vécé idilli magányába. A kilencszemélyes, egyterű modul illemhelyét egy falmélyedésből lehajtható rekeszajtón át lehetett megközelíteni. Ilyenkor félhenger alakú árnyékolómező csattant a helyére, izolálva a minimál méretű teret a kabin többi részétől. Épp csak

annyi hely volt benne, hogy az ember elvégezze a szükséges műveleteket a ruházatával, és kényelmesen álljon vagy üljön. Alapmódban szolid zene csilingelt a háttérben, de Genar-Hofoen jobban szerette a szimpla csöndet, amit a hermetikusan záró mezőfal produkált. Békésen üldögélt a lágyan cirógató, kellemesen illatosított szellőben, és élvezte, hogy végre maga lehet.

Egy szűkös, ám tökéletesen összkomfortos modulban, egy észbontóan gyönyörű, okos nővel összezárva - ez az orbitális gyönyör receptje, a vágyálmok netovábbja. Valójában azonban maga volt a sikító iszonyat. Nem először érezte magát csapdában vergődő áldozatnak, de ennyire tehetetlennek még soha, pláne hogy olyasvalakit kellett kerülgetnie, aki a puszta jelenlététől is idegrohamot kapott. Még a drónt sem hibáztathatta; a sparheltforma szerkezet mindenféle értelemben útban volt - Genar-Hofoen szerencséjére. Bele sem mert gondolni, mit művelt volna vele Ulver Seich, ha a drón nincs velük. Ami azt illeti, a sparhelt kifejezetten szimpatikus figura volt a kis fúriához képest. A lányba könnyen belehabarodhatna (a megfelelő körülmények között persze), szívesen csapná neki a szelet, még az is lehet, hogy megkedvelné, sőt, talán barátok is lehetnének... de a dolgok jelenlegi állása szerint cseppet sem kedvelte jobban, mint a lány őt, márpedig a lány úgy szerette, mint aromaterapeuta a háromnapos zoknit.

Megfelelő körülmények? A megfelelő körülmények akkor álltak volna elő, ha valami hiperkulturált helyen lettek volna, remek társaságban, ahol éjjel-nappal zajlik az élet, ahol buli van rogyásig, ahol tucatnyi szórakozási lehetőség közül lehet választani, hogy legyen idejük megismerni egymást - nem pedig egy tyúkketrecbe zárva (még csak két napja, te jó ég, neki máris hónapoknak tűnik!), egy frissen kirobbant háború kellős közepén, amikor minden ajtó bezárult előttük, és ötletük sincs, hogyan tovább. Az sem sokat lendített a helyzeten, hogy tulajdonképpen a foglyuk volt.

- Még mindig nem értem, ki az a lány - törte meg a csöndet GenarHofoen. - Aki a szublimaták kéglije előtt várt.

- RK, mittomén, kitérdekel, húzdlemagad - szűrte a foga között Ulver Seich, és vasvillatekintettel bámult a drónra. A párnázott ülésben kuporgott, amiben a férfi először meglátta, amikor magához tért. A modul padlója többféle üléskombináció, asztal és egyéb berendezési tárgy alakját fel tudta venni, de ők jóformán mindig az előrenéző székekben ültek, a képernyőt és a csillagokat figyelve. Churt Lyne apatikusan gunnyasztott a vastag szőnyegen, és egyáltalán nem vett tudomást a lány szúrós pillantásairól. Ő bezzeg megúszta, ha nem volt kommunikatív.

Genar-Hofoen hátradőlt az ülésben. A csillagkonstelláció mit sem változott a néhány perccel ezelőttihez képest. A modul távolodott az Amfiteátrumtól, de csak nagy általánosságban. Céltalanul sodródtak a légifolyosók egyikében, ami az Amfiteátrum légi irányítása szerint nem volt dugig vonuló hadihajórajokkal és nem minősült halálfejes tiltott zónának. Nem engedték neki, hogy bárkivel kapcsolatba lépjen - sem az Amfiteátrummal, sem senki mással. A lány és a drón viszont folyamatos kapcsolatban álltak valakivel, valószínűleg egy hajó Elméjével. Képernyőre írt üzenetekkel kommunikáltak, amit neki nem volt szabad látnia. Egyszer-kétszer teljesen elcsöndesedtek - minden bizonnyal a gép kommunikátorán és a lány idegmíderén keresztül folytatták egymás gyilkolását.

Elvileg simán át tudta volna venni a modul irányítását, de a gyakorlatban ez tökéletesen értelmetlen lépés lett volna. A modulnak ugyanis megvoltak a maga féltudatos biztonsági rendszerei, amiket nem tudott volna megkerülni, átverni még kevésbé - akkor sem, ha valahogy sikerült volna félreállítania a lányt és a drónt. Különben is, hová menne? Az Amfiteátrum ki van lőve, és fogalma sem volt, merre járhat a *Fehér Folt* és a *Hálószakasz*. Valószínűleg mások sem tudnak többet a két hajó hollétéről. Sebaj, az RK biztosan keresni fogja. Legjobb, ha szép türelmesen kivárja, amíg megtalálják.

Mellesleg amikor végre lecsatolták róla a hevedereket, és nagy kegyesen

kiengedték a székből, a drón megmutatta neki a burkolata alatt rejtegetett öreg, ám riasztóan alattomos kinézetű késrakétát, és rövid, viszont annál kellemetlenebb bemutatót tartott: szúró érzést vetített Genar-Hofoen bal kisujjába. Közölte, hogy ez csupán az ezredrésze annak, amire a fájdalomeffektora képes, úgyhogy még véletlenül se jusson az eszébe bármiféle ostobaság. A férfi biztosította a harcias sparheltot, hogy nem kenyere a kommandózás, és különben is, az agresszió minden formája lekopik az olyan emberről, aki saját testi épségét mindennél előbbre valónak tartja.

Így aztán hagyta, hogy a feje fölött kommunikáljanak. Ezek voltak a nap legnyugodtabb percei. Csakhogy fogva tartói minden kívülről jött üzenettől egyre komorabbak és rosszkedvűbbek lettek. A lányt különösen felzaklatták a hallottak. Meggyőződésévé vált, hogy hazudtak neki, és alaposan rászedték. Valószínűleg ezért köszörülte a nyelvét - jobb híján - a férfin.

Genar-Hofoen azzal ütötte el az időt, hogy megpróbálta rendszerbe rakni az információmorzsákat, amiket a lány dührohamai közben elejtett. A feje bele-belesajdult az erőfeszítésbe. Csúnyán megütötte, amikor az Éjszakai Negyedben leesett a kordéról. De még mindig nem állt össze a kép.

- Nem azt mondtad, hogy az RK küldött? - próbálkozott. Sejtette, hogy megint kihúzza a gyufát, de tudnia kellett, mi történt vele, és miért.

- Én is tudom, mit mondtam - sziszegte a csaj. - Azt hittem, az RK-nak dolgozom - tette hozzá, és keserveset sóhajtott. - Talán most is nekik dolgozom, de az is lehet, hogy csak akkor dolgoztam nekik. Az RK-nak, egy kibaszott albizottságnak vagy valami teljesen másnak... fingom sincs, hát nem érted?!

- Kitől kaptad a megbízást? - szegezte neki a kérdést a férfi, és összefonta a karját. A puha sajátbőr mantil csupasz felsőteste köré csusszant; a modul bioegysége éppen az ingét tisztította. A gönc még így is jól állt neki. A lány egyetlen pillanatra sem bújt ki drágaköves űrruhájából (igaz, a modul vécéjét használta inkább, mint hogy a beépített egységgel kísérletezzen). Ahogy teltek a napok, egyre kevésbé hasonlított Dajeil Gelianre, az arca fiatalabb, finomabb vonású és megkapóbb lett. Nem mindennapi élmény volt figyelemmel követni ezt az átalakulást; a férfi más körülmények között már rég kipuhatolta volna, kölcsönös-e a vonzalom közöttük. De így... még véletlenül sem akarta azt a látszatot kelteni, hogy flörtölésen jár az esze.

- Már megmondtam, ki küldött. - A lány jégkék szeme a férfira villant. - Egy hajó. És a szülősziklám Elméje. Összeesküdtek a tapír mocsadékok. - Szaggatott lélegzetet vett, telt ajkát vértelen vonallá préselte. - A saját cirkálómon jöttem - tette hozzá dacosan a monitorra meredve, mintha az előtte függő csillagokhoz beszélne. - Csoda, hogy bedőltem nekik?

Sötét pillantást lövellt a drónra, de Churt Lyne-nek meg se kottyant. Vasvillaálló volt az öreg kaszni.

- Most pedig közlik velünk, hogy a mentőhajó elhúzott a picsába, nekünk meg hallgatnunk kell róla, hol vagyunk. És az a felhajtás az Amfiteátrumban, csak hogy téged begyűjtsünk... - Hosszan csóválta a fejét. - Totál úgy nézett ki, mintha az RK szervezte volna. Nem mintha sokat tudnék a módszereikről, de a szappandoboz is aszonta. - A fejével a drón felé bökött, aztán tetőtől talpig végigmérte a férfit. - Bárcsak otthagytunk volna a francba.

- Bárcsak - helyeselt a férfi, és kedélyesen semmitmondó mosolyba rendezte az arcát.

A lány néhány nappal előtte érkezett az Amfiteátrumba. Biankó csekket kapott, méghozzá szó szerint, de a szimpla körbekérdezős módszerrel így sem tudta kideríteni, hol szállt meg Genar-Hofoen. Ezért volt szükség a pondroszauruszos epizódra. Ez nagyon is beleillett a képbe, már ha valóban nem az RK küldte a csajt. Hiszen éppen az RK vigyázott rá az Amfiteátrumban. Miért akarnák elrabolni saját maguk elől? Viszont a lányt külön hadihajóval fuvarozták, ráadásul olyan információt adtak neki, amihez az RK-n belül csak legmegbízhatóbb Elmék kis létszámú

elitklubjának van hozzáférése. Rejtély rejtély hátán.

- Szóval - szipogta a lány sértődötten -, most már igazán elárulhatnád, Rómeó, mi a tetves bánatot kellett volna csinálnod, miután elhagyod az Amfiteátrumot. Vagy az elveszett ifjúságot siratód, régi szerelmeket felelevenítő és mellesleg elég szánalmas hetyegés volt küldetésed végső célja és kiteljesedése?

Genar-Hofoen elnéző mosolyt préselt ki magából.

- Szolgálati titok.

A lány szeme résnyire szűkült.

- Tudod - mondta lassan -, talán mégiscsak megkérnek minket, hogy hajítsunk az űrbe.

A férfi visszahuppant a székbe, az arcán meglepett, fájdalmas kifejezéssel. A félelem elektromos csápja finoman megcsiklandozta a gyomor-s záj át.

- De ti nem tennétek ilyet, igaz? - kérdezte óvatosan.

A lány a csillagok közé bámult, összevonta a szemöldökét, és lebiggyesztette a száját.

- Nem - ismerte be. - De álmodozni szabad, nem?

Egy ideig csend volt. A férfi hallgatta a lány egyenletes légzését, de a kemény anyagból készített űrruha mellrésze nem mozdult.

A drágakövekkel kivert csizma a szőnyegen csattant.

- Mi a faszt akarnak tőled? Nyögd már ki! - üvöltötte, és szembefordult a férfival. - Mire kellesz nekik? Én már elmondtam, miért jöttem ide, baszki. Most te jössz!

- Sajnálom - sóhajtotta.

A lány feje vörösödni kezdett. Istenem, gondolta Genar-Hofoen, már megint. Hisztilavinaaa...

A drón váratlanul a levegőbe emelkedett. Valami megvillant a modul képernyőjén.

- Üdv mindenkinek - harsant fel egy mély, öblös hang.

VII.

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.883. 4700]`

xRH *Az Új Kedves Érkeztére Várván*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Ezúton tudatom veled, hogy megváltoztattam álláspontomat az állítólagos konspirációval kapcsolatban, ami az Esperi melletti Holtpontot és az Alázt érinti. Bár kétségkívül érzékelhetők bizonyos hatáskörbeli túlkapások és működésetikai problémák, meglátásom szerint ezeket inkább a véletlenek szerencsétlen összjátéka eredményezte, mintsem egy mindenre kiterjedő összeesküvés. Úgy helyes, ha cselekedeteink morális meggyőződésünket tükrözik, de nem lehetünk elveink rabszolgái - ezt vallottam, és vallom ma is.

Léteznek helyzetek, amikor ezeket a - ha szabad ezt a szót használnom - civil szempontokat félre kell tennünk (hiszen éppen erre utal a kifejezés is: „Rendkívüli Körülmények"), hogy nagyobb mozgásteret biztosítsunk magunknak, és megtehessük a szükséges lépéseket, melyek - legyenek önmagukban bármily visszataszítóak is -, stratégiai jelentőségű előrelépést eredményeznek egy mindenki által kívánatosnak talált cél felé.

Meggyőződésem, hogy az Aláz-ügy is ebbe a rendhagyó kategóriába tartozik; szükségesek és egyben elkerülhetetlenek a döntések, melyeket az általunk konspirátoroknak bélyegzett Elmék hoztak meg.

Éppen ezért szeretném, ha újra felvennéd a kapcsolatot azon társainkkal az Új Idők Kompániából, akikkel szemben eddig - jogtalanul - bizalmatlansággal viseltettél. Szeretném, ha közösen munkálkodnátok a mindenki számára kielégítő megoldás érdekében, és mielőbb véget vetnétek ennek a sajnálatos félreértésnek, egyúttal remélhetőleg az Aláz által kezdeményezett konfliktusnak is.

Ami engem illet, ezen szignál kiküldése az utolsó teendőm, mielőtt egy

időre visszavonulnék. Mostantól nem leszek abban a helyzetben, hogy tartsuk a kapcsolatot, de bárki hagyhat nekem üzenetet a Független Visszavonultak Tanácsánál (ex-Kultúra szekció). Ezekhez nagyjából száz naponta jutok majd hozzá.

Végezetül minden jót kívánok. Szívből remélem, hogy döntésem elősegíti a megbékélést, melyet mindennél jobban kívánok.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28.883.6723]

xKRH *Kalandorok Kíméljenek*

oExtrém *Először Tölts*

Bakker. Vess egy pillantást a csatolt rizsára az ÚKÉV-tól (jelfájl csatolva). Az ő érdekében remélem, hogy valaki megtörte az Elméjét, és bogot kötött a józan eszére. Ha tényleg így gondolja, egy fokkal a mostaninál is szarabbul érezném magam.

∞

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.883.6920]

xExtrém *Először Tölts*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

A bakker enyhe kifejezés, barátom. Most aztán mindketten nyakig ülünk a trutymóban. Az arai Homomda Flottabázis felé száguldok, javaslom, hogy te is mielőbb keress menedéket. A biztonság kedvéért valamennyi üzenetváltásunk, kutatási eredményeink és ~életünk másolatát továbbküldöm néhány megbízható Elmének azzal az utasítással, hogy csak halálom esetén nyissák meg a fájlokat. Neked is ugyanezt javallom. Az egyetlen esélyünk az volna, ha a nyilvánosság elé tárnánk az ügyet. Csakhogy nincs elegendő bizonyítékunk.

∞

Ez nevetséges! Hogy futnom kelljen a saját fajtám elől… Kész őrület.

A magam részéről egy szép napos orbitált céloztam be (GeoSzek csatolva). Valamennyi releváns adatot és infót továbblőttem a barátaimnak, archiválásra szakosodott Elméknek és a legmegbízhatóbb hírszolgáltatóknak. (A Hálószakasznak is üzentem, hátha. Ez már afféle napi rutinnak számít nálam, szerintem meg se bírnék lenni nélküle.) Amúgy tökéletesen egyetértek veled abban, hogy ez nem alkalmas pillanat; ami azt illeti, erre valószínűleg sosem lesz alkalmas pillanat. Ha egyszer elül a vihar a Holtpont körül - már ha valaha elül -, megpróbálkozhatunk a nagy leleplezéssel. Már ha lesz kit leleplezni, és lesz ki előtt. Most hiába is jönnénk elő a farbával, a háború nullára redukálná a dolog hírértékét.

Na mindegy. Ahogy drága emlékezetű barátom mondani szokta, ez már nem a mi Elmebajunk.

Kalappal barátom, mindkettőnknek.

VIII.

Amorphia előretolta egyik katapultját néhány mezővel, és az ellenfele fülestornya előtti nyolcszögre tette; a vaskos tengelyeken forgó fakerekek zörgése és nyikorgása, a csapolt deszkák recsegése betöltötte a szobát. Nyers faillat terjengett a tábla fölött.

Dajeil Gelian előredőlt dúsan faragott székében, egyik kezével gömbölyödő hasát simogatta, a másikkal a száján dobolt. Aztán elgondolkodva szopogatta az ujját, és összevont szemöldökkel koncentrált a feladatra. Most látta vendégül első alkalommal Amorphiát a *Sárguló Kilátások* fedélzetén berendezett új szállásán, amely tökéletes mása volt a toronynak, amiben negyven évig élt. A kerek szoba fölött feszülő üvegkupolára eső szemetelt, a monoton zörejt el-elnyomták a játéktábla hangeffektjei. A szoba falát burkoló képernyők a nagytestű állatokról készült felvételeket mutatták, amikkel Dajeil nap mint nap együtt úszott és repült négy hosszú évtizeden át. Gazdag emlékgyűjteménye hajszálra ugyanabban az

elrendezésben vette körbe őket, mint a magányos tenger partján álló eredeti toronyban. Az öblös kandallóban vidáman pattogott a tűz.

Dajeil a kezébe vett egy lovagot, és áthelyezte a tábla túloldalára. Dübörgő patadobogás és csípős izzadságszag lengte körül őket. Megrakott ekhóskocsi mellett tette le, melyet mindössze egy maroknyi partizán védett.

Amorphia alacsony zsámolyon ült a nővel szemben, hosszú fekete végtagjait az asztal alá hajtogatta. Egy pillanatra tökéletesen mozdulatlanná dermedt, aztán megmozdított egy láthatatlant.

Dajeil a táblára pislogott, próbálta kitalálni, mire megy ki az avatár legújabb láthatatlan-akciója. Aztán vállat vont. A lovagok minimális veszteséggel verték le a partizáncsapatot, fém csattogott fémen, halálsikolyok csaptak a magasba, a kiömlő vér szaga hosszú percekig érződött.

Amorphia újabb láthatatlan-lépéssel válaszolt.

Egy pillanatig semmi sem történt. Aztán a hallásküszöb szintjét súroló morajlás kíséretében megremegett Dajeil tornya, roskadozni és süppedni kezdett, végül élethű porfelhő és a leomló, egymáshoz súrlódó sziklák robaja közepette a nyolcszögön át eltűnt a táblában. Sikolyok csaptak fel. (Ebben a játékban a fontos lépések mindegyikét sikolyok kísérték.) Vastagon ült körülöttük a föld- és kőporszag.

Amorphia bűnbánóan pillantott fel.

- Utászok - magyarázta, és alig észrevehetően megrántotta a vállát. Dajeil felhúzta a szemöldökét.

- Hmm - hümmögte, és szemügyre vette az újonnan előállt helyzetet. Most, hogy az őrtorony eltűnt, az út tárva-nyitva állt a birodalma felé. Rossz boltot csinált. - Ideje békeajánlatot tennem, nem igaz?

- Megkérdezhetem a hajót, ha akarod - ajánlotta az avatár. Dajeil sóhajtott.

- Légy olyan jó!

Az avatár megnézte a táblát, aztán felpillantott.

- Hét a nyolchoz, hogy az enyém lesz - közölte.

Dajeil hátradőlt a székben.

- Akkor máris a tiéd - felelte. Egy másik tornyot vett a kezébe, és elgondolkodóan nézegette.

- Az avatár hátradőlt, láthatólag elégedett volt magával.

- Jól érzed itt magad, Dajeil?

- Igen - felelte a nő. - Köszönöm. - A figyelme a kezében tartott figurára összpontosult. Egy darabig csöndben ült, aztán váratlanul felpillantott. - Mi jön most, Amorphia? Mi lesz velünk? Még mindig nem árulhatod el?

Az avatár az asztalra könyökölt, és figyelmesen tanulmányozta a nőt.

- Nemsokára belépünk a háborús övezetbe - mondta vékony, szinte gyerekes hangon.

- Háborús övezet?

- Kitört a háború - bólintott Amorphia komoly arccal.

- Miért? Hol? Kik között?

- Egy ismeretlen jelenség miatt, amit az egyszerűség kedvéért Holtpontnak neveznek. Nagyjából ott, ahová tartunk. A Kultúra és az Aláz között.

A nő értetlenségét látva néhány mondat erejéig részletezte a dolog hátterét.

Dajeil körbe-körbe forgatta a toronymakettet a kezében, és a homlokát ráncolta. Végül csak annyit kérdezett: - És ez a Holtpont tényleg olyan fontos, ahogy mindenki gondolja?

Az avatár elgondolkodóan nézett rá, aztán széttárta a karját. - Számít ez?

A nő nem értette.

- Számítania kellene. Ez a lényeg, talán nem?

Az avatár megrázta a fejét.

- Vannak dolgok, amik túl sokat jelentenek ahhoz, hogy valóban számítsanak - mondta. Felállt, és nyújtózott. - Ne feledd, Dajeil - tette hozzá -, hogy bármikor

elmehetsz innen. Ez a hajó oda visz, ahová akarod.

- Itt akarok maradni, amíg lehet - jelentette ki a nő. Felpillantott. - Mikor…

- Néhány nap múlva - felelte Amorphia. - Eddig minden a terveim szerint történt. - Egy darabig csak állt, és figyelte, ahogy a nő az apró tornyot forgatja. Aztán biccentett, sarkon fordult, és nesztelenül elhagyta a szobát.

Dajeil alig hallotta, ahogy becsukódik utána a kapu. Áthajolt az asztal fölött, és a figurát a tábla túlsó szélére állította, a tengert jelképező kék perem mellé, közel ahhoz a mezőhöz, ahol néhány lépéssel ezelőtt Amorphia egyik hajóbábuja egy kisebb századot tett partra, hogy hídfőt emelhessen. Még sosem helyezett tornyot ilyen pozícióba, pedig számtalanszor játszották már ezt a játékot. A tábla a lépést újabb sikolyokkal festette alá, de a sikolyok ezúttal panaszosan csengtek; tengeri madarak rikoltó jajgatása volt, háttérben a nehézkesen csapódó hullámok zúgásával. Fanyar, sós illat ömlött szét a tábla fölött. A tengeri madarak vijjogásával, a hajába tépő monszunszagú széllel és gyermeke fel-felélénkülő, meglepetésszerű rúgásaival a hasában Dajeil Gelian egy múló pillanatra újra otthon érezte magát.

Törökülésben ült a kavicsos parton, a torony előtt. A nap vörösen izzó tűzkorongja már-már lebukott a nyugtalan, sötét tenger mögé, vérszínű függönyt borítva a szárazföld belsejében magasodó szirtek vonalára néhány kilométerrel arrébb. A vállára terítette a kendőjét, és végighúzta a kezét hosszú fekete haján. Annyira össze volt csomósodva, hogy megakadtak benne az ujjai. Jobb lesz, ha megvárja a fésülés-cirógatás-kibontogatás hosszadalmas esti ceremóniáját, amikor Byr megszelídíti a rakoncátlan fürtöket.

A hullámok sóhajtva, susogva rohantak fel a nő mellett a kavicsos partra, mintha maga a tenger lélegezne duzzadó, egyre mélyülő hangon, ami minden alkalommal pillanatnyi csöndben tetőzött, hogy aztán a víz (a csönd) lendületét vesztve visszahulljon, fröccsenve csapódjon a kócos fogú, morzsolódó szikláknak, végiggörgesse a lejtőn a nagy, csillogó kavicsokat, egymáshoz dörzsölje-csattintsa őket, majd higanyszürkén, testetlenül beleolvadjon a kövek réseibe.

A hullámok, melyek a nő előtt húzódó lankás lejtőt nyaldosták, aprók voltak, szelídek; a mormogó, dagadó óceán-tüdő ereje jó ötven méterrel kijjebb megtört egy keskeny, vízfelszín alatt húzódó sziklapadon, amelynek majdnem-félkör alakját a tajtékos habok rajzolták ki.

Összefonta a tenyerét az ölében, domborodó hasa íve alatt, és behunyta a szemét. Mély lélegzetet vett. Az ózonszag és a tengerillat csípte az orrát, eltöltötte a végtelen víz lüktető nyughatatlanságával, lélekben újraegyesítette a változás és állandóság folyékony őserejével, beburkolta lüktető, oltalmazó végtelenségével, és elringatta a néma mélység világteremtő bölcsőjében.

Féltranszba merült; mosolyogva ereszkedett alá saját finoman hullámzó burkain és mélységein át oda, ahol a baba lebegett, egészségesen növekedve, napról napra erősödve, félig álomban, félig ébren, egészen gyönyörűen.

Genetikailag módosított szervezete fáradhatatlanul őrködött a bonyolult placentafolyamatok fölött, melyek a magzat kémiáját és genetikai örökségét védték saját immunrendszerétől, és szabályozta vér-, fehérje-, ásványianyag- és energiaháztartására gyakorolt, mohón (sőt, telhetetlenül) fokozódó igényeit.

Nagy volt a kísértés, hogy anyai aggodalmainak engedve finomítson az egyensúlyon, és matasson a folyamatokat szabályozó alapbeállításokkal. Ám amikor megállapította, hogy nincsenek aggasztó jelek és semmi sem fenyegeti magzata egészségét, de még a sajátját sem, hagyta, hogy továbbra is a biológia génekbe kódolt bölcsessége élvezzen elsőbbséget a tudat túlbuzgóságával szemben.

Figyelme fókuszát finoman odébb terelgette, hogy használhassa azt az érzékét, amellyel nem minden kultúrabeli ember rendelkezett; Dajeil nemcsak érezte, de láthatta is születendő gyermekét. Ehhez csupán le kellett modelleznie az információ alapján, amit a magzatvízben úszó speciális organizmusok serege biztosított. Már ott is lebegett lelki szemei előtt a puha rózsaszín valamennyi árnyalatában pompázó

kiflicske, a kettejüket összekötő köldökzsinór köré gömbölyödött apró alak, aki minden idegszálával az életet adó táplálékra figyelt - mintha a kis cuclifetisiszta szilárdan hinné, hogyha eléggé koncentrál, többet és tartalmasabbat kap.

Szokása szerint hosszú perceken át gyönyörködött a bumfordi, feje-nagy szépségben, az öntudatlan életintenzitásban. Megszámolta az ujjacskákat a kezén és a lábán, csodálta szorosan zárt szemhéját, mosolygott az apró redőbimbóra, a nőiség szavak nélküli kiáltványára. Félig ő, félig valami különös és idegen; az anyag és információ egyedi halmaza, melyet nemsokára megismer az univerzum, és amely nemsokára maga is megismeri az univerzumot. Csepp az örökké ismétlődő és örökké változó élet tengerében.

Elégedetten állapította meg, hogy minden a legnagyobb rendben van. Magára hagyta a nyiladozó tudatú lényt, hadd folytassa céltudatos gyarapodását, és visszatért a valódi világba, a kavicsos partra, ahol a hullámok szuszogva, tajtékozva rohantak a görgő, súrlódó kavicsok között.

Amikor kinyitotta a szemét, Byr állt előtte, térdig az apró hullámok között. Aranyhaja nedves fürtökbe tapadt, arca sötét, elmosódott folttá olvadt a vörös naplementétől a háta mögött. Éppen a ruha védőmaszkját húzta le magáról.

- Jó estét, kedves - köszöntötte a nő mosolyogva.

Byr kigázolt a vízből, leült mellé, és átfogta a vállát.

- Hogy vagy?

Megpaskolta a kezét.

- Köszönjük, remekül; mind a ketten - felelte. - Hát a srácok? Byr felnevetett, és lehámozta magáról a ruha lábrészét, hogy megszárítsa ráncosra ázott rózsaszín-barna talpát.

- Sk'ilip'k' kitart az ötlete mellett, hogy szárazföldi patkányt farag magából. Szégyelli, hogy az ősei kimásztak az óceánból, aztán újra visszacsobbantak, mert túl hidegnek és csípősnek találták a levegőt. Azt akarja, csináljunk neki járógépet. A többiek szerint nincs ki mind a négy kereke az öregnek, de attól nem zárkóznak el, hogy mindannyian együtt repüljenek, ha ez megoldható valahogy. Hagytam náluk még néhány monitort, és megnöveltem a hozzáférésüket a repülési archívumhoz. Ja igen, a lelkemre kötötték, hogy ezt adjam át neked.

Előhúzott valamit a ruha egyik oldalzsebéből, és a nő kezébe nyomta. - Nahát! Ez igazán kedves tőlük.

A nő a tenyerébe vette az apró szobrot, és a haldokló nap vöröses fényénél alaposan szemügyre vette. Gyönyörű darab volt; puha kőből faragták, és a tökéletes emberpéldányt ábrázolta - mármint az ő értelmezésükben. A tökéletes emberpéldánynak úszólába volt, térdig összenőve, a teste hordószerű, a válla keskeny, a nyaka vastag, a feje hosszúkás és kopasz. De valóban hasonlított rá; az arca minden „tökéletesítés" ellenére kifejezetten emlékeztetett emberbarátjukra. Ez G'Istig'tk munkája; a finoman kimunkált vonalak és a szobrocska arckifejezésében sejlő komikum az öreg nőstény keze nyomáról árulkodott.

A nő Byr elé tartotta a figurát.

- Szerinted így nézek ki?

- Ami azt illeti, az utóbbi időben valóban a hogy is hívják jeleit mutatod... ja, akut elbálnásodás.

Dajeil gyöngéden fültövön legyintette Byrt, aztán lehajtotta a fejét, és megsimogatta a hasát.

- Nem is te lettél volna... - dünnyögte mosolyogva.

Byr elmosolyodott, a szempilláin csillogó vízcseppek magukba gyűjtötték az utolsó napsugarakat. A nő megfogta Dajeil kezét, és megsimogatta gömbölyödő hasát.

- Nna - mondta, és feltápászkodott. A kezét Dajeil felé nyújtotta, és a toronyra sandított. - Bejössz, vagy egész éjjel itt akarsz ücsörögni, hogy a hullámveréssel metaszexelj? Ha netán elfelejtetted volna, vendégeink vannak.

Dajeil már vette a levegőt, hogy válaszoljon, aztán megadóan felemelte a kezét.

Engedte, hogy Byr talpra segítse. Hirtelen nehéznek érezte magát, ügyetlennek és... ormótlannak. A háta is megsajdult.

- Persze, menjünk.

A két nő a magányos torony felé indult.

- Szerinted így nézek ki?

9. Rusztikus sül

I.

A Holtpont minden előzetes figyelmeztetés nélkül lekapcsolódott az energiaháló mindkét szintjéről. A csatlakozási pontok helyén kettőzött téridőcsúcsok süppedtek vissza a hálóba, mint egy erejét vesztett víz alatti robbanás anyagtalan manifesztumai.

A háló rétegei ideális folyadékként viselkedtek; oszcilláltak egy darabig, aztán fokozatosan elsimultak, a hullámokat elnyelte a háló. A Holtpont szabadon lebegett a valódi űr felszínén, ettől eltekintve éppolyan rejtélyes volt, mint eddig.

A három hajó néma csendben figyelt.

Végül a *Bölcs Tanács* szólalt meg.

- Ennyi?

- Úgy tűnik - nyugtázta a *Gyógyítható Balsors*.

Hirtelenjében nem tudta eldönteni, melyik érzésnek engedjen: a rémületnek, a mámornak vagy a csalódottságnak. Hihetetlenül rémületes érzés olyan hatalommal szembekerülni, amely képes arra, aminek az imént szemtanúja volt; szédületesen mámorító élmény saját érzékelőivel látni a csodát, és elvégezni a méréseket, amik hirtelenjében az eszébe jutottak - főleg a szövetkapcsolat összeomlásának sebességével és a kapcsolat megszűntekor tapasztalt hálóviszkozitással kapcsolatban -, és amik új fejezetet nyithatnak a tudományban; de kimondhatatlanul csalódott volt, hogy vége a műsornak. A Holtpont újabb örökkévalóságig fog gunnyasztani, tökéletesen tétlenül. Végtelen unalom, néhány pillanatnyi szívszorító rémülettel megspékelve... aztán megint a végtelen unalom. A Holtpont mellett az embernek igazán nincs szüksége háborúra.

A *Gyógyítható Balsors* sebtében továbbította a kapcsolódási pontok annihilálódásáról begyűjtött összes adatot tucatnyi véletlenszerűen kiválasztott hajónak, anélkül, hogy előzőleg kielemezte volna őket. Csak a biztonság kedvéért. Közben persze maga is számolt és analizált.

- Reagált! - üzente a két másik hajónak.

- Az Aláz ultimátumára? - kérdezett vissza az *Észérv*. - Én is éppen ezen tűnődtem.

- Lehetséges, hogy ugyanebben az állapotban talált rá a *Békesség Fél Egészség* - fűzte hozzá a *Bölcs Tanács*.

- Valószínű - helyeselt a *Gyógyítható Balsors*.

- Tehát elérkezett az idő - közölte az *Észérv*. Beküldök egy drónt.

- Ne! Megvárod, amíg az ellenség rendezi a sorait, és akkor támadod le? A maradék józan eszed is elment?!

- Nem várhatunk tovább - jelentette ki az *Észérv*. A frontvonal már csak néhány napnyira van innen. A kommunikáció valamennyi formájával próbálkoztunk, de ez idáig semmiféle választ nem kaptunk. Közvetlenebb módszerekhez kell folyamodnunk. Két másodperc múlva küldöm a drónt. Nem ajánlom, hogy közbelépj!

II.

- Eleinte úgy terveztük, hogy egyszerre szülünk; ez olyan... nem is tudom; talán a romantikus a legjobb szó rá. Vagy a szimmetrikus? - Dajeil könnyedén felnevetett, és megsimogatta Byr karját. A kör alakú szobában gyűltek össze, Kran, Aist, Tulyi, és persze ő meg Byr. Byrrel a tűz mellett álltak. Rápillantott, hogy lássa, át akarja-e venni a szót, de a nő csak mosolygott, és belekortyolt a boroskehelybe. - Aztán

meggondoltuk magunkat - folytatta Dajeil -, mert rájöttünk, hogy sok volna a jóból. Két újszülöttel egyedül az egész bolygón... ráadásul mindkettőnknek ez lesz az első gyermeke.

- Első és utolsó - dünnyögte Byr, és belefintorgott a kelyhébe. A többiek nevettek.

Dajeil átkarolta Byrt.

- Hát, majd elválik. A lényeg, hogy nem szorítjuk magunkat korlátok közé. Mi döntjük el, mennyi idő teljen el Ren és a kisebbik megszületése között. - Byrre nézett, és felragyogott az arca. - A másiknak még nem adtunk nevet. A lényeg az - folytatta -, hogy ráérek fölépülni a szülésből, és egy kicsit összeszedem magam, közben mindketten belerázódunk a szülőszerepbe, mielőtt Byr is apa... úgy értem anya lesz - javította ki magát nevetve, és magához húzta a párját.

- Úgy van - bólogatott Byr. - Majd gyakorlunk a tiéden, és mire az enyém megszületik, profik leszünk.

Dajeil tettetett szemrehányással szorította meg Byr karját. A nő futólag elmosolyodott.

Amit Dajeil és Byr csináltak, arra külön kifejezés létezik a Kultúrában: a párosság. Ez azoknak a kiváltsága, akik nemet tudnak váltani - és a Kultúrában hosszú évezredek óta szinte mindenki képes erre. Általában egy teljes évbe telik, mire egy nőből férfi lesz, vagy egy férfiből nő. A folyamat teljesen fájdalommentes, és semmi más nem kell hozzá, mint hogy az ember meghozza magában a döntést. Ha egyfajta transzállapotban a megfelelő helyen keresgél, talál egy képet magáról; elég egy apró gondolat, hogy a kép megváltozzon. Aztán kijön a transzból és kész. A test már meg is kezdte az átalakulást, a megfelelő mirigyek kiküldik a hormonális és virális jeleket, amelyek aztán beindítják a nemi metamorfózis lassú folyamatát.

Egy éven belül egy szülésre teljesen alkalmas, termékeny nő - akinek a gyermeke egy napon szintén anya lehet majd - tökéletesen nemzőképes férfivá válhat. A Kultúrában az emberek többsége legalább egyszer nemet vált életében, persze nem mindnek születik gyermeke a női életszakaszban. A legtöbben egy idő után visszavedlenek, de mindig akadnak kivételek; egyesek egész életükben váltogatják a férfi és női ciklust, míg mások egyfajta androgün köztes állapotban lebegtetik magukat, és esküsznek rá, hogy ez az abszolút boldogság.

A hosszú távú kapcsolatok egy olyan társadalomban, ahol az emberek több mint három évszázadig élnek, magától értetődően más természetűek, mint a primitív civilizációkban, melyek a Kultúra génanyagát adták. Az életen át tartó monogámia nem számít teljesen ismeretlennek - kivételesnek és szokatlannak annál inkább. Előfordul, hogy egy pár együtt neveli fel a gyermekét, de nem ez az átlag. A kultúrabeli gyerekek zöme az anyjával él ugyan, é, általában ismeri az apját (kivéve, ha az anya klónja, vagy ha az apai géneket pótlóanyag helyettesítette, amelyet az anya állított elő), a legszorosabb kapcsolat mégis nagynénjeihez és nagybátyjaihoz fűzi, akik ugyanabban a nagycsaládi közösségben élnek, általában ugyanabban a háztartásban vagy családi birtokon.

Ettől függetlenül léteznek hosszú távú párkapcsolatok, és az egyik módja, hogy két ember kimutassa összetartozását az, ha gondosan összehangolják nemváltásaikat, és az egymást követő ciklusokban a szexuális aktus mindkét résztvevőjét eljátsszák. A párnak gyermeke születik, majd a férfi nővé válik, és újabb gyermekük lesz. Az egymásra hangolódás legkifinomultabb változatát az a történelmi jelentőségű genetikai áttörés tette lehetővé, amikor az ember tudatosan kontrollálni kezdte szaporodószervei működését.

Minden áldott állapotban levő kultúrabeli nő megteheti, hogy mielőtt a megtermékenyített petesejt eljutna a petefészekből a méhbe, megkezdi teste lassú átalakítását. A megtermékenyített petesejt nem ürül ki és nem is szívódik fel, egyszerűen megáll a fejlődésben; a petefészken belül várakozik, hogy tovább növekedhessen. A petefészek időközben herékké alakul, de - némi sejtszintű fortéllyal és a belső szervek finom átalakításával - a magzat továbbra is életképes marad.

Közben az átalakult nemi szerv megtermékenyíti a nőt, aki azelőtt férfi volt, és akinek a spermája az eredeti megtermékenyítést végezte. A férfi, aki eredetileg nő volt, újra nemet vált. Ha a férfiból lett nő is megállítja a megtermékenyített petesejt fejlődését, könnyedén összehangolhatják a két magzat növekedését, egyben a babák születésének időpontját.

Néhány kultúrabeli pár számára ez a bonyolult és időigényes folyamat a leggyönyörűségesebb és egyben legtökéletesebb módja annak, hogy kifejezzék egymás iránti szerelmüket. A többség szemében viszont fölösleges macera, undorító és ízléstelen.

Amíg nem találkozott Dajeil Geliannel, Genar-Hofoen az utóbbi állásponton volt. Már jóval azelőtt elhatározta, hogy egész életében férfi marad, mielőtt szexuálisan éretté vált volna, és kialakult volna saját álláspontja az élet nagy kérdéseiről. Átlátta a nemváltás előnyeit, és értette, hogy néhányan perverz izgalmat találnak a dologban, de a maga részéről úgy látta, hogy ez valahogy mégiscsak kínos dolog. Kellemetlen, furcsa, és egyébként is.

Aztán jött Dajeil, és meggondolta magát.

Egy ÁKE fedélzetén találkoztak, a *Zöldfülű Apostolon.* A nő huszonöt éves Kontakt-karrierje végéhez közeledett, a férfi az első megbízatási periódusát töltötte, amit talán meghosszabbított volna, ha eljön az idő, talán nem. Ő volt a mindent-bele élvhajhász mazsola, Dajeil pedig az elérhetetlen érett nő. Genar-Hofoen nagy elhatározást tett, amikor bekerült a Kontaktba: megpróbál annyi csajt ledönteni, ahányat fizikailag lehetséges, és olyasfajta monomániás elhivatottsággal fogott terve végrehajtásához, amit a legtöbb nő önmagában is ellenállhatatlannak talált.

A *Zöldfülű Apostolon* a szokásos módon átszaladt a nőnemű személyzeten, de Dajeil Gelianről lepattant.

Nem az döbbentette meg, hogy Dajeil nem akart lefeküdni vele - sok nő utasította már vissza a legkülönfélébb okokra hivatkozva, és sosem neheztelt rájuk, vagy tartotta őket kevésbé jó havernak, mint azokat, akik ágyba bújtak vele -, hanem hogy a nő kifejezetten vonzónak találta, és saját bevallása szerint egyéb körülmények között maga javasolta volna, hogy feküdjenek össze, de nem tette, mert a férfi fűvelfával...

Genar-Hofoen ezt abszurd, ostoba és nevetséges indoknak találta. Vállat vont, és túltette magát a dolgon.

Barátok lettek, remekül kijöttek egymással. Genar-Hofoen úgy gondolta, hogy a barátságnak előbb-utóbb szex lesz a vége - még ha egy alkalmas is -, ám csalódnia kellett. Pedig annyira nyilvánvalónak tűnt, tökéletesen természetesnek és helyénvalónak, lévén ez a dolgok rendje. Hogy az ember ne vágja be a lompost egy reggelig tartó buli, egy élvezetes kiruccanás vagy egy tivornyával töltött éjszaka után, annak már a puszta gondolata is perverzió volt a számára.

Dajeil makacsul hajtogatta, hogy kicsapongásaival és fékezhetetlen bujaságával előbb-utóbb tönkreteszi magát. A férfi sokkal inkább úgy látta, hogy a maga módján épphogy Dajeil teszi őt tönkre. Még mindig találkozgatott más nőkkel, de annyi időt töltöttek kettesben - mert jó barátok voltak, és mert a nő kihívássá vált a férfi szemében; szentül elhatározta, hogy meghódítja, kerül amibe kerül -, hogy csábítással és görbe szakákkal tömött táncrendje borzalmasan megsínylette a dolgot; nem volt képes a többi nőre koncentrálni, akik mind arra vártak, hogy letépje róluk a ruhát.

Dajeil azzal vádolta, hogy túl sekélyesek a kapcsolatai, túl keveset ad önmagából. Talán nem is annyira pusztítja magát, mint inkább szétforgácsolja; nem tud kibontakozni. Még mindig abban a kezdeti, kisfiús fázisban leledzik, amikor a számoké a főszerep; a birtoklási vágy, a bizonyítási kényszer, a mániákus gyűjtögetés alapvető emocionális éretlenségről árulkodik. Sosem fog fejlődni és növekedni, ha nem képes túllépni ezen az infantilis megszállottságon.

Erre Byr azt felelte, esze ágában sincs túllépni ezen a fázison; imádja az életét

úgy, ahogy van. Azt se bánná, ha ilyen maradna, míg ki nem öregszik a játékból. Persze lehet, hogy valamikor a távoli jövőben (végül is durván három évszázada van rá) megváltozik... Töméntelen ideje lesz a lelki növekedésre, fejlődésre vagy mi a szent szarra. Majd jön magától. Minek erőltetni? A szexuális hiperaktivitást mindenkinek ki kell élnie magából, hogy benőhessen a feje lágya, úgyhogy Dajeilnek morális kötelessége, hogy segítsen megszabadulni ettől a felnőtthöz nem illő viszketegségtől, és miért ne kezdjék mindjárt most azzal, hogy...

A nő eltolta magáról, mint mindig. Még mindig nem érti, vonta kérdőre szemrehányóan. Nem véges mennyiségű vágyról van szó, valami mázról, ami lekopik, hanem mélyülő megrögzöttségről, ami előbb-utóbb teljesen elvágja a lelki fejlődés lehetőségétől. Ő a biztos pont a férfi életében; valószínűleg sokkal több ilyen biztos pontra volna szüksége, de egyelőre ő a szikla, ami szenvedélye zabolátlan folyójának gátat fog szabni. Ő a lecke, amit meg kell tanulnia. A mestervizsga.

A mestervizsga?

Mindketten ugyanarra a területre specializálták magukat: az exobiológiára. A férfi hallgatta Dajeilt, és azon tűnődött, érezhetné-e magát idegenebbül egy totálisan más fajba tartozó lény társaságában, mint emellett a nő mellett, akinek legalább közelítőleg hasonló módon kellene gondolkodnia a dolgokról, mégsem beszélnek egy nyelvet. Sok mindent tudott az idegen fajokról; tanulmányozta őket, a bőrükbe bújt, magára vette a páncéljukat, bevette magát a sejtjeikbe, membránjukba vagy bármibe, amibe be kellett hatolni (itt is, naná!), hogy megismerhesse és megérthesse őket, és Byrnek remekül ment a dolog. Egy idő után úgy gondolkodott, és úgy látta a világot, mint ők, meg tudta jósolni a reakcióikat, jó közelítéssel meg tudta mondani, hogy az adott pillanatban mire gondolnak. Erre a képességére kifejezetten büszke volt.

Ha az ember ennyire különbözik az általa tanulmányozott lényektől, viszonylag nagy rálátása nyílik az életükre; a maguk valójában látja őket, hozzáfér lényük lényegéhez. Olyasvalakivel szemben, aki kilencvenöt százalékban azonos veled, nincs meg ez a távolság, nem tudsz elég messzire lépni, hogy objektív lehess. Lepattansz, mint a gellert kapott labda - egyetlen pillanatnyi kontaktus, abban sincs sok köszönet. Nincs valódi kapcsolódási pont, a kapu zárva. Döngetheted a betonfejeddel.

Frusztráció frusztráció hátán.

Nem sokkal később Dajeil elvállalt egy megbízatást egy Telaturier nevű bolygón, amiből akár ötéves misszió is kikerekedhetett. Egy tengeri faj, a `ktikek útját kellett egyengetni. Az ilyesfajta, csillaghajóhoz nem kötött Kontakt-feladatot a legtöbb embernek csak karrierje végén ajánlják fel. Egyértelműen Dajeil volt az esélyes. Úgy tervezték, hogy egy, legfeljebb két ember marad a bolygón, amelyen a `ktikeket kivéve semmi más nincs. Látogatók szökőévente, kevés szabad idő, vakáció nincs; a küldetés célja az volt, hogy a Kontakt megbízottja személyes kapcsolatot teremtsen a `Ktik-egyedekkel. Ez nem olyasféle feladat, amit gondolkodás nélkül elvállal az ember; komoly elkötelezettséget kíván. Dajeil jelentkezését azonnal elfogadták.

Byr képtelen volt elhinni, hogy Dajeil elhagyja a *Zöldfülű Apostolt*. A szemére vetette, hogy biztosan azért teszi, hogy őt bosszantsa. Dajeil erre azt felelte, hogy ne legyen nevetséges, nem körülötte forog a világ. Azért teszi, mert fontos munkában vehet részt, és mert úgy érzi, mintha egyenesen rá szabták volna a feladatot. Egyébként is, megérett rá. Megváltozott. Éveken át száguldozott a galaxison keresztül különböző ÁKE-k fedélzetén, és minden pillanatát élvezte, de most már készen áll a hosszú távú elkötelezettségekre. Hiányozni fog neki Byr, és reméli, hogy ő is hiányozni fog a férfinak - azután is, hogy kiteszi a lábát az ajtón -, de itt az idő a továbblépésre. Sajnálja, hogy nem tud vele maradni mint barát, biztos pont és szikla, de ez túl jó alkalom ahhoz, hogy elszalassza.

Később hiába próbált rá visszaemlékezni, mikor határozta el, de megfogadta, hogy ha törik, ha szakad, Dajeillel tart. Talán lelke mélyén kezdett hinni abban, amit a nő

mondott. Érezte, hogy itt az ideje valami másba fogni, még akkor is, ha csak nemrég csatlakozott a Kontakthoz.

Ez volt a legnagyobb fa, amibe valaha belevágta a fejszéjét. Nehezebb volt, mint bármelyik csábítás (Dajeilé kivételével). Először a nőt kellett meggyőznie. Első hallásra sem hízelgett neki a javaslat. Sőt, felháborodottan tiltakozott. Micsoda képtelen ötlet, hápogta. Túlságosan fiatal, túlságosan tapasztalatlan, és az ilyesminek az ő karrierjében még különben sem jött el az ideje. Nemhogy nem tesz jó benyomást rá; szamárságot csinál. Ez cseppet sem romantikus, cseppet sem ésszerű, hízelgő vagy praktikus - szimpla ostobaság. És ha valami csoda folytán hagynák, hogy vele menjen, ne gondolja, hogy rögtön az ágyába dől.

Ezzel Byr semmit sem bizonyítana jobban, mint hogy éppolyan bolond, mint amilyen hiú.

III.

A *Fehér Folt* elnevezésű Általános Kontakt Egységnek nem voltak avatárjai. Ezúttal egy rabszolgadrónon keresztül beszélt vendégeihez.

- Fiatal hölgy...

- Ne merj ilyen atyáskodó hangon beszélni velem! Különben is, neked én nem vagyok fiatal hölgy! - csattant fel Ulver Seich kezét csípőre téve a drágakővel kirakott űrruhán. Még mindig rajta volt a sisak, csak az ellenzőt hajtotta fel. Az ÁKE hangárjában álltak tucatnyi mobil egység, műhold és különféle egyéb technokacat között. A dokk amúgy sem volt valami tágas, de amióta a modul beparkolt, elviselhetetlen zsúfoltság uralkodott benne.

- Miss Seich - dorombolta a fejmagasságban lebegő rabszolgadrón, amely sebtiben összedobott alkatrészkupacra hasonlított. - Nem feladatom, hogy a fedélzetemre vegyem magát vagy a kíséretében utazó drónt. Csak azért tettem, mert egy háborús zóna közepén sétarepültek. Ha valóban ragaszkodik hozzá, hogy...

- Nem sétarepültünk! - háborgott Ulver, és a modulra bökött. - Utaztunk. Méghozzá ebben a micsodában. És ennek a micsodának hajtóművei is vannak!

- Valóban, viszont rendkívül kis teljesítményűek. Az... utazáshoz édeskevés. - A drón Churt Lyne-hez fordult. - Téged is isten hozott. Kérlek, győzd meg fiatal útitársadat, hogy...

- Ne beszélj úgy, mintha itt sem lennék! - süvöltötte Ulver, és toppantott. A padozat érezhetően megremegett Genar-Hofoen lába alatt.

A férfi még soha életében nem örült jobban ÁKE-nek. Végre kiszabadulhatott a szűkös modulból és Ulver Seich tökéletesen manikűrözött karmaiból. Amikor a fedélzetre léptek, a *Fehér Folt* elsőként őt üdvözölte, és ez egyikük figyelmét sem kerülte el.

Végre folytathatja az útját. Innen a Hálóra, letudja a munkát, aztán - ha a háború nem keféli el végleg a dolgokat - valami nyugis üdülőhelyre, amíg nem rendeződik a helyzet. Még mindig nehezen tudta elhinni, hogy az Aláz hadat üzent a Kultúrának. De ha valóban így történt, rengeteg tapasztalt diplomatára lesz szükség, hogy miután az alázok megkapták a seggberúgást, segítsenek a békés rendezésben, és kényszerKulturálják a csáposokat. Sajnálta, hogy így alakultak a dolgok; olyannak szerette az alázokat, amilyenek voltak. De ha elég őrültek, hogy ujjat húzzanak a Kultúrával, tényleg móresre kell tanítani őket. Egy rövid, ámde velős illemtanlecke nem fog ártani.

Persze nem lesz az ínyükre a dolog, mert a Kultúra mindezt kedves, előzékeny és tenyérbe mászóan joviális mosollyal teszi majd, tudván, hogy az abszolút helyes úton jár, és ezt a statisztikái is bizonyítják. Az Aláz szívesebben venné, ha a földbe döngölnék, a nyakára lépnének és megalázó feltételeket szabnának neki. Az egész csak arra jó, gondolta Genar-Hofoen, hogy mindenki önigazolja magát.

Ulver Seich is ezt tette, méghozzá teljes gőzzel. Most éppen azt követelte, hogy a drónnal együtt haladéktalanul pakolják vissza a modulba, és engedjék útjára. Ez

némileg pimasz húzás volt a részéről, tekintve hogy amikor a *Fehér Folt* kapcsolatba lépett velük, visítva követelte, hogy mentsék meg, és azonnal vegyék a fedélzetre. Persze ő nem így gondolta.

- Ez emberrablás! - ordibálta teli torokból.

- Ulver... - csitította Churt Lyne.

- Te csak ne fogd a pártját!

- Nem fogom a pártját, csupán arra szeretnék rá...

- Ne mondd nekem, hogy nem fogod a pártját, amikor igenis a pártját fogod!

És a verbális hajtépés tovább folyt. A rabszolgadrón a lányról az öreg drónra nézett, aztán vissza. Egy idő után leereszkedett a földre, és Genar-Hofoenhez fordult.

- Egy perc - mondta.

Genar-Hofoen bólintott.

Churt Lyne félbehagyta a mondatot, és maga is a hangár padlójára telepedett. Ulver Seich haragosan összevonta a szemöldökét. Aztán megértette. A rabszolgadrónhoz fordult, és nekiszegezte az ujját.

- Hogy meré...

A sisakrostély lecsapódott; a ruha energiaszintje drasztikusan leesett, és szoborszerű mozdulatlanságba fagyasztotta emberi tartalmát. A drágakővel berakott sisak némán sziporkázott a hangár félhomályában. A szkafanderből csak távoli, elfojtott sikítozás hallatszott.

- Rendkívüli módon sajnálom, Miss Seich - duruzsolta a drón -, hogy ilyen durva módszerhez kell folyamodnom, de az iménti vitát meglehetősen fárasztónak és terméketlennek találtam. Akár tetszik, akár nem, ön és útitársai a hatalmamban vannak, amit az iménti kis demonstráció is bizonyít. Amennyiben elfogadja a feltételeimet, az elkövetkező néhány napot viszonylagos kényelemben töltheti. Ha nem... nos, ebben az esetben kénytelen leszek elzárni, nehogy valami meggondolatlanságot csináljon. Esetleg maga mellé rendelhetek egy konfliktuskezelő dróncsapatot, hogy minden lépését kövesse. De az sem kizárt, hogy elkábítom az utazás idejére. Ha nem volna háború, örömmel bíznám önt és drón útitársát a modulra. De amíg nem kell katonai szolgálatot teljesítenem, sajnos azt kell mondjam, nagyobb biztonságban vannak, ha velem tartanak, mintha szabadon utazgatnának egy apró és védtelen modulban, amelyet könnyen teherhajónak vagy kémjárműnek nézhetnek azok, akik előbb lőnek, és csak azután kérdeznek. Az űrruha inogni kezdett; egyik oldalról a másikra billent, egyre nagyobb kilengéssel. A szédült tyúk valószínűleg ide-oda dobálta magát benne. A rabszolgadrón éppen időben támasztotta meg egy fátyolkék energiamezővel. Genar-Hofoen azon tűnődött, mennyire volt erős a késztetése, hogy hagyja eltaknyolni.

- Ha leróttam a kötelességemet Mr. Genar-Hofoennel és a Rendkívüli Körülményekkel szemben - folytatta a drón -, vagy ha katonai hadműveletben kell részt vennem, természetesen szabadon távozhatnak. Köszönöm, hogy meghallgatott.

Churt Lyne a levegőbe szökkent, és ott folytatta, ahol abbahagyta: - ...gyszer az életben használd azt az elkényeztetett... - Aztán elhalt a hangja. Rettenetes zavarában erre-arra pördült.

Ulver maszkja felpattant. A lány arca halálsápadt volt, az ajkát vékony vonallá préselte. Egy ideig egy szót sem szólt. Végül azt mondta: - Ilyen modortalan hajóval még életemben nem találkoztam. Imádkozz, hogy sose szorulj a Fág Szikla segítségére!

- Ha ez az ára, hogy beleegyezzen a feltételeimbe, fiatal hölgy, már imádkozom is.

- És jobban teszed, ha emberhez méltó szállást biztosítasz nekem ezen a trágyadombon - morogta a lány, és a hüvelykujjával Genar-Hofoen felé bökött. - Kurvára unom már, hogy ennek a tenyészménnek a tesztoszteronját kell szagolnom.

IV.

Fél év telt el aközött, hogy elfogadták Dajeil jelentkezését a Telaturier-i misszióra,

és hogy valóban elfoglalhatta a posztját a bolygón. Byrnek szinte a teljes időre szüksége volt, hogy megdolgozza a nőt, de végül sikerült; alig egy hónappal azelőtt, hogy a hajó kitette volna a Telaturieren, Dajeil beleegyezett, hogy a férfi kérje a Kontakttól az áthelyezését. Valószínűleg csak azért tette, hogy befogja a száját, és ne bosszantsa tovább. Egyetlen pillanatra sem hitte, hogy elfogadják a kérelmét.

A férfi apait-anyait beleadott, hogy meggyőzze őket. Minden elérhető információt felkutatott a Telaturier-ről és a `Ktikről. Végiggondolta az exobiológiai munkát, amit addig végzett, és kitalálta, hogyan tálalhatja a legelőnyösebben és domboríthatja ki a küldetéshez leginkább illeszkedő képességeit. Felépített egy komplett érvrendszert, amivel bebizonyította, hogy éppen azért alkalmas a sztoikus jellemet kívánó, helyhez kötött posztra, mert eddig olyan eszelősen nyughatatlan volt. Mostanra, ha nem is kiégett, de tökéletesen kielégült. Ez a megfelelő pillanat, hogy visszavegyen a tempóból, hogy lenyugodjon. A feladatot neki találták ki, sőt, kifejezetten erre született.

Munkához látott. Beszélt a *Zöldfülű Apostollal* és más Kontakt hajókkal, több tucat pszichoértékelésre szakosodott drónnal, és persze a választóbizottság tagjaival. Működött a dolog. Persze nem találkozott egyöntetű helyesléssel; a személye fele-fele arányban megosztotta a társaságot (a *Zöldfülű Apostol* vezette az ellenzők csapatát), de Byr minden nap tovább szélesítette támogatói körét.

Amikor végül szavazásra került a sor, Genar-Hofoen ugyanannyi igent kapott, mint nemet, így aztán a *Zöldfülű Apostol* bázishajója, a *Csöndes Mosoly* nevű RH szavazata döntött. Erre az időre visszatértek a *Csöndes Mosoly* fedélzetére, amely a Telaturier űrrégiója felé szállította őket. A hajó egyik avatárja, egy magas, előkelő férfi hosszan faggatta arról, miért akar mindenáron Dajeillel tartani. Amikor elbúcsúztak, csak annyit mondott, még egyszer beszélni akar vele.

Genar-Hofoen majd elszállt a boldogságtól, hogy ismét olyan helyen lehet, ahol több millió nőstény veszi körül. Bár fizikai képességeit meghaladta, hogy mindegyiket letudja két hét leforgása alatt, minden tőle telhetőt elkövetett a nemes cél érdekében. Amikor egyik reggel felfedezte, hogy a karcsú, agilis szőke, akivel az éjszakát töltötte, a hajó egyik avatárja, dührohamot kapott.

Őrjöngött, tört-zúzott, káromkodott; nem mindennapi jelenetet rendezett. Az avatár csak ült bájosan borzas frizurával a férfi ágyában, és nyugodt, tiszta tekintettel figyelte.

Hiába hányta a szemére, hogy átverte, nem mondta meg neki, hogy avatár; a nő a vállát vonogatta, és azzal védekezett, hogy nem kérdezte. Azt sem állította, hogy emberi nőstény volna. Többször belefogott, hogy elmondja, miért jött, de Genar-Hofoen nem hagyta. Mint mindig, most is abból indult ki, hogy minden vonzó nő, aki beszédbe elegyedik vele, kefélni akar.

Ez akkor is csalás! Hazugság, mocsokság, árulás!

Az avatár vállat vont, kikászálódott az ágyból, és felöltözött.

Genar-Hofoen kétségbeesett erőfeszítéssel próbált visszaemlékezni, mint mondott előző éjszaka. Baromira részeg volt, úgyhogy biztosan beszélt neki Dajeilről és a Telaturier-akcióról, de vajon mit mondott pontosan? Hányni tudott volna a hajó kétszínűségétől, és megdöbbentette, hogy így átverték. Ehhez nem volt joga! Így bízzon az ember egy hajóban. Ó a francba, egész idő alatt Dajeilről és a `ktikes posztról rizsált, totál elengedte magát, és egyáltalán nem akart jó benyomást kelteni. Katasztrófa. Minél jobban belegondolt, annál biztosabb volt benne, hogy a *Zöldfülű Apostol* keze van a dologban. Rohadékok.

Az avatár megállt a kabin ajtajában. Rövid töprengés után azt mondta, hogy Byr igazán ékesszólóan beszélt a múltjáról és a Telaturier-i lehetőségről, úgyhogy a hajó úgy döntött, támogatja a beadványát. Aztán rákacsintott, és elment.

Genar-Hofoent csak egyetlen futó pillanatig fogta el a pánik, aztán elöntötte a győzelem részegítő mámora. Megcsinálta!

V.

Az *Ítélet Napja* maximális sebességgel távolodott az Éhkopp silótól; ha ennél is gyorsabban haladt volna, túlpörgeti a hajtóművét. Amikor félúton járt az Éhkopp és a Holtpont között, visszavett a tempóból, és hagyta, hogy fénysebességre lassuljon. Szántszándékkal nem a csikorogva fékező manővert választotta; hatalmas, fénymásodperc átmérőjű mezőt generált a valódi tér felületén, és lassan, fokozatosan az abszolút mozdulatlanságig fékezte magát. A pozíciója a normál tér mindhárom dimenziójában változatlan volt, egyetlen mozgásvektorát az univerzum tágulása adta, a feltételezett központi magtól való lassú távolodás, amelyen minden háromdimenziós test osztozik.

Aztán leadta a jelet.

[M32 szűk, frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 885.1008]
xSOE *Ítélet Napja*
oÁKH *Fémes Villanás*

Úgy tudom, te vagy ennek a régiónak a de facto katonai parancsnoka. Befogadod az elmestátuszomat?

[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4. 28.885.1065]
xÁKH *Fémes Villanás*
oSOE *Ítélet Napja*

Nem szükséges. A gesztust - az ajánlatodat - nagyra értékelem, de más terveink vannak veled. Megkérdezhetem, hogy jutott eszedbe látogatást tenni az Éhkoppon?

∞

Merőben személyes okok vezettek. Továbbra is meggyőződésem, hogy van ott egy másik hajó, egy ex-kultúrabeli. El akart pusztítani. Ezt nem hagyhatom megtorlatlanul. A büszkeségem forog kockán, a becsületem. Kérlek, fogadd be az elmestátuszomat!

∞

Nem tehetem. Méltányolom az ügybuzgalmadat, de nem engedhetjük meg magunknak, hogy még jobban szétforgácsolhatjuk az erőinket. A személyes büszkeségnek néha háttérbe kell szorulnia a katonai pragmatizmus mögött, akármilyen nehéz is ezt elfogadni.

∞

Értem. Nos, rendben. Halljuk a tervedet. Lehetőleg olyan terv legyen, ami legalább elméletben nyitva hagyja számomra a bosszú lehetőségét.

∞

Természetesen (útvonalterv GeoSzek csatolva). Kérlek, erősítsd meg a vételt, és jelezz vissza, amikor elérted a megadott pozíciót.

∞

(Vétel megerősítve).

∞

[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 885.1122]
xSOE *Ítélet Napja*
oExtrém *Először Tölts*

Ezek után (jelszekvencia csatolva) hozzád fordulok. Befogadod az elmestátuszomat?

∞

[M32 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 885.1309]
xExtrém *Először Tölts*
oSOE *Ítélet Napja*

Drága barátom, szükséges ez?

∞

Semmi sem szükséges. De én szeretném, sőt hálás lennék érte. Befogadod

az elmestátuszomat?

∞

Visszatart, ha nem teszem?

∞

Talán. Mindenesetre hátráltatni fog.

∞

Istenkém, te aztán nem könnyíted meg mások dolgát.

∞

Hadihajó vagyok. A diplomácia nem az erős oldalam. Befogadod az elmestátuszomat?

∞

Ezért szeretjük, ha a magadfajta hajókon emberi személyzet is tartózkodik; segít megakadályozni, hogy kitörjön belőletek a heroizmus.

∞

Csak az időt húzod. Akkor is átjátszom az elmestátuszomat, ha nem akarod befogadni. Nos?

∞

Ha ragaszkodsz hozzá. De örökké bántani fog a lelkiismeret…

A hajó továbbította a társának mindazt, amit a régebbi korokban léleknek neveztek volna. Különös megkönnyebbülés és felszabadultság töltötte el, miközben az ütközetre készült. Felemelő, egyben torokszorító lelki rokonságot érzett a régi idők harcosaival, akik búcsút mondtak egész addigi életüknek, szeretteiknek, barátaiknak és családjuknak, békét kötöttek önmagukkal és istennel (vagy azzal a képzeletbeli entitással, akivel babonáik megkövetelték), és felkészültek rá, hogy meghaljanak a csatatéren.

Szégyellte magát, amiért eddig lenézte ezeket a barbárokat. Mindig tudta, nem az ő hibájuk, hogy kezdetleges, civilizálatlan társadalomba születtek, ennek ellenére – az Elmék többségéhez hasonlóan - nehéz volt túltennie magát az efféle primitív lények iránt érzett megvetésen. Most alapvető rokonságot fedezett fel, ami nemcsak a korbeli, fajbeli és civilizációs különbségeket hidalta át, hanem a még ennél is nagyobb szakadékot az állati agy pislákoló tudatossága és a kifinomult integrált értelem között, melyet a legtöbb faj Mesterséges Intelligenciának nevez (vagy valami hasonló, és tudat alatt kissé lefitymáló kifejezéssel illeti).

Meglátta az örökérvényű igazságot az önfeláldozás aktusában, miközben maga is hasonlóra készült. Olyasfajta katarzist élt át, amit áthelyezett elmestátusza - második önmaga, amely nemsokára egy új hadihajó elmemátrixában születik újjá - talán sosem fog megtapasztalni. Eszébe jutott, hogy elküldhetné jelenlegi elmestátuszát, és felülírhatná a korábban továbbított verziót, de azonnal el is vetette az ötletet; egyrészt értékes időt vesztene, másrészt kibillenne a tökéletes megbékélés nirvánájából, ráadásul az érzést egy olyan Elmébe plántálná, amely vele ellentétben nem készül meghalni. És ez kifejezetten helytelen dolog volna a részéről. Nem; a feltárult igazságba kell kapaszkodnia, és emelkedett hangulatba révült lelkéhez szorítani a szent bizonyosság talizmánját.

Ellenőrizte belső rendszereit. Készen állt; ha tovább húzza az időt, csak elbizonytalanodik. Megfordult, hogy visszainduljon azon az úton, amerről jött. Bemelegítette a hajtóműveit, és fokozatosan gyorsulva puhán beleolvadt az űrbe. Amerre járt, teleszórta a tér felszínét aknákkal és hipertérrakétákkal. Ha szerencséje van, egy-két hajó fennakad az akadályokon, a többit pedig lelassítja a kényszerű szlalomozás. Ugrásszerűen megnövelte a sebességét, egészen a százhuszonnyolc órán belüli hajtóműkárosodásig, aztán még tovább kurblizta magát a halálfejes hatvannégyes határig, majd a harminckettesig. Innentől nem gyorsult tovább. Ha még nagyobb tempót kényszerített volna magára, az katasztrofális következményekkel jár.

Félelmetes sebességgel száguldott a sötét végtelenben. Önemésztő gyorsaság volt ez, büszke halálfutam.

Szinte már látta a flottát maga előtt, mint céltudatosan haladó üstökös-rajt. Kilencvenhat hajó harminc fényév átmérőjű korongalakzatba rendeződve, fél fényévnyire a szövet alatt és fél fényévnyire fölötte. Mögöttük újabb hullám haladt, szám szerint ugyanakkora, mint az első, csakhogy ezek kétszer akkora átmérőjű korongot formáltak.

Az Éhkopp összesen háromszáznyolcvannégy hajót tárolt be. Ha egyforma rajokra osztották őket, négy hullámban jönnek. Hová pozícionálná magát, ha ő volna a parancsnok?

A harmadik hullám közepére; majdnem a közepére.

És ha a vezérhajó ugyanígy gondolkodik, és valahol máshol helyezkedett el? Az első hullám külső szélén, valahol a második hullámban, esetleg a zárósorban? Az is lehet, hogy a flottától függetlenül halad, és tisztes távolságban követi a négy rajt.

Ki tudná megmondani?...

Miközben a négydimenziós infrateret hasította, érzékelőivel végigsimította a szövetet, és felkészítette fegyverrendszereit a támadásra. Gyorsabban haladt, mint legvadabb szimulációiban. Magasan a flotta fölött repesztett a hipertérben, és egyelőre - legalábbis a jelek szerint - nem vették észre. Színtiszta öröm öntötte el, még sosem érezte magát ennyire elemében. Perceken belül meg fog halni, de dicsőséggel távozik, és hírnevét megörökli az emlékeivel és személyiségével születő hajó, amelyet az imént elmestátuszként közvetített az *Először Töltsnek*.

Úgy csapott le a közeledő hajók harmadik hullámára, mint farkas a juhnyájra.

IV.

Byr a torony tetőteraszán állt, és az óceánt figyelte. A holdak fénye dupla ezüstsávot festett a nyugtalanul hánykolódó hullámokra. A kristálykupola a háta mögött régen elsötétedett. Dajeil mostanában hamar kifáradt; exkuzálta magát vendégeinél, és Byrrel együtt visszavonult. Kran, Aist és Tulyi régi barátok voltak a *Rusztikus Stíl* nevű ÁKE-ről, a *Csöndes Mosoly* egyik ivadékhajójáról. Több mint húsz éve ismerték Dajeilt, és ők voltak az utolsók a *Csöndes Mosoly* fedélzetén, akiket Byr és Dajeil meglátogatott, mielőtt a Telaturier-re indultak volna.

Úgy esett, hogy a *Rusztikus Stílnek* éppen a régióban akadt dolga, és hagyta magát rábeszélni, hogy tegyen egy kis kitérőt. Így a lányok egy rövid látogatás erejéig meglephették rég nem látott barátnőjüket.

A két hold megfürdette lopott fényét a fázósan borzongó óceánban. Byr egy kis Oldozt szabadított fel drogmirigyeiből, és a holdak V alakban összetartó nyomát figyelte a vízen, ami azt a romantikus illúziót keltette a szemlélőben, mintha ő volna az univerzum középpontja, aki körül az egész világ forog. Eszébe jutott az első alkalom, amikor itt állt a kőkorlátnál, és ezen mélázott. Akkor még férfi volt, és nemrég érkezett.

Azon az éjszakán történt, amikor ő és Dajeil - hosszas huzavona után - végre-valahára szeretkeztek egymással. Felballagott ide az éjszaka közepén, amikor a nő már aludt, és hosszan figyelte a tengert. Nyugodt volt a víz, és a hold-híd töretlenül húzódott az óceán libabőrös hátán.

Azon tépelődött, nem követett-e el hatalmas baklövést. Egy makacs hang a fejében azt hajtogatta, hogy oltári baromságot csinált, egy másik hang viszont a lelki érettség piedesztáljának morális magasságából biztosította róla, hogy ez volt a legokosabb döntés, amit valaha hozott; lám, végül mégis benőtt a feje lágya. Persze ha kiderül, hogy hiba volt, az nagy baj; ez az a fajta baki, amit csak úgy lehet megnyugtatóan lerendezni, ha az ember elfogadja, sőt felvállalja, és megtanul együtt élni döntése következményeivel. A büszkesége csak úgy élheti túl, ha egy időre teljesen félreteszi. Ennek a dolognak működnie kell; megoldja a feladatot, önfeláldozóan alárendeli saját érdekeit Dajeiléinek.

A jutalma az lett, hogy a nő valósággal kivirágzott a szerelemtől, pedig - életében először - felelősnek érezte magát egy másik ember boldogságáért, nem csak az adott pillanatban, hanem hosszú távon is.

Amikor hónapokkal később Dajeil azt mondta, gyereket akar tőle, azonnal rábólintott. Amikor nem sokkal később a nő felvetette, hogy próbálkozhatnának a párossággal - hiszen megvan rá az idejük, és elkötelezték magukat egymás mellett -, az eddigieknél is nagyobb vehemenciával támogatta az ötletet, mintha efféle hangos deklarációkkal elfojthatná gyötrő kétségeit.

- Byr? - szólalt meg egy halk hang a háta mögött, a teraszra vezető lépcső felől.

Megfordult.

- Szia.

- Te sem tudsz aludni? - kérdezte Aist, és csatlakozott Byrhez a parapetnél. Sötét színű pizsamát viselt, meztelen talpa hangosan csattogott a kőlapokon.

- Nem - ismerte be Byr. Mostanában egyre kevesebbet aludt, és egyre több időt töltött egyedül, miközben Dajeil lótuszülésben ült a szokásos transzban, vagy a gyerekszobában tett-vett.

- Dettó - mosolygott Aist. Keresztbefonta a kezét a mellén, és kihajolt a kőkorlát fölött, végül alig ért le a lába. Köpött egyet. A fehér pötty súlytalanul hullott alá a holdfényben, és eltűnt a torony alatti sötét lejtőn. Aist visszahuppant, és kisimított a szeméből egy barna tincset, közben Byr arcát tanulmányozta. Fura fintorba gyűrte az orrát.

- Tudod - kezdte -, álmomban sem gondoltam volna rólad, hogy valaha nemet váltasz. Hogy gyereked lesz, azt még annyira se.

- Dettó - sóhajtott Byr. Nekidőlt a korlátnak, és a tengert figyelte. - Vannak napok, amikor én is csodálkozom magamon.

Aist közelebb húzódott.

- De azért minden oké, ugye? Úgy értem, boldog vagy, igaz? Byr a nőre pillantott.

- Nincs a homlokomra írva?

Aist hallgatott egy darabig, aztán felnézett.

- Dajeil nagyon szeret téged. Húsz éve ismerem. Teljesen megváltozott, amióta együtt vagytok. Te is megváltoztál. Ő mindig nagyon... önálló volt, független. Sosem akart anya lenni, sosem akart megállapodni egyetlen ember mellett, legalábbis hosszú távon. Legfeljebb ha megöregszik. Mindketten elképesztően sokat változtatok. Ez tényleg nem semmi. Szinte ijesztő, de szóval... irigylésre méltó is egyben, érted?

- Értem.

Megint csönd lett.

- Mikorra várod a babát? - kíváncsiskodott Aist. - Mennyi időt hagytok azután, hogy Dajeil megszüli... Rent? Ugye Rennek fogjátok hívni a kislányt?

- Igen, Ren. Nem is tudom, majd meglátjuk. - Byr halkan, szárazon elnevette magát. A hang elfojtott köhögésre emlékeztetett. - Talán megvárjuk, amíg Ren felnő, hogy ő nevelhesse fel a kicsit.

Aist is nevetett. Megint a mellvédnek dőlt, felemelte a talpát a hűvös kőlapokról, és összefont karján egyensúlyozott.

- Na és milyen itt, a világ végén? Sok vendégetek van?

Byr megrázta a fejét.

- Négy év alatt ti vagytok a harmadik turnus.

- Akkor elég magányosak lehettek. Úgy értem, persze itt vagytok egymásnak, de...

- A `ktik jó fejek - mosolygott Byr. - Hihetetlen egyéniségek, csupa humorzsák. Mostanra már több ezret ismerünk közülük. Húsz-harminc millióan lehetnek összesen. Ha hiszed, ha nem, aktív társadalmi életet élünk. - Aist csukladozva kuncogott.

- Gondolom, a szex szóba se jön velük.

Byr rápislogott.

- Nem igazán.

- Pedig micsoda ágytorna-bajnok voltál, Byr - sóhajtott Aist. - Emlékszem rád a Csöndesen, amikor először találkoztunk. Még sosem láttam embert, aki ennyire összeszedetten nyomult volna a cél felé. - Felnevetett. - Olyan voltál, mint valami testet öltött természeti erő. Egy földrengés. Vagy szökőár.

- Az nem természeti erő - javította ki Byr krákogva -, hanem természeti katasztrófa.

- Hát akkor valami nagyon hasonló - kuncogott Aist alig hallhatóan. Óvatos oldalpillantást vetett a nőre. - Ha nem helyeznek át, egy szép napon talán én is a tűzvonalban találtam volna magam.

- Talán - hagyta rá Byr fásultan.

- Na igen - mélázott Aist. - Akkor talán minden másképpen alakul. - Vagy minden pontosan ugyanígy alakult volna.

- Úgy látom, téged nem villanyoz fel a gondolat - mosolygott Aist. - Pedig én komolyan nem bántam volna. - Áthajolt a parapeten, és megint köpött egyet, ezúttal kissé felfelé, hogy a köpet parabolikus pályát írjon le. A pötty a köves kerti úton landolt, ami a torony alapzatát ölelte körül. Aist elégedetten csettintett, megtörölte a száját, és elvigyorodott.

- Akármit csinálsz magaddal, Byr - susogta egyre halkabban -, szédítő jelenség maradsz. És ez olyan… igazságtalan… Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az arcát. Byr a nő hatalmas, sötét szemébe nézett. Az egyik hold eltűnt a rongyos szélű felhők mögött. Leheletfinom szellő támadt, és esőszag szitált a magasból.

Ez a csali. Dajeil barátnője próbára tesz, gondolta Byr, ahogy a nő hosszú ujjai alig érezhetően végigsimítottak az arcán. Remegett a keze. Elhatározta, hogy próbára teszi a hűségemet, de ideges. Byr finoman megfogta a nő csuklóját.

Ezt Aist engedélynek vette, hogy megcsókolja.

Egy idő után Byr elhúzódott, és azt suttogta: - Aist…

- Hé - felelte a nő lágyan susogva -, ez semmit sem jelent, nem igaz? Ez csak puszta vágy. Az égvilágon semmi jelentősége.

Egy kicsivel később Byr újra próbálkozott: - Miért csináljuk ezt?

- Miért ne? - lehelte a nő.

Byrnek hirtelenjében egy tucatnyi indok jutott az eszébe. Kettő a sziklafal gyomrában aludta békés álmát, éppen alattuk. Mennyire megváltoztam, csodálkozott magára. Másrészt viszont… semmit sem változtam.

VII.

Ulver Seich végigvonult a *Fehér Folt* lakókörletén. Itt legalább volt hol vonulni. Ha egyenesen a Fág-beli családi birtokról jön ide, a hajó zsúfolt pöcegödörnek tűnt volna, de a *Nyílt Kártyákkal* klausztrofóbikus börtöne után majdhogynem tágasnak és elegánsnak hatott. (Meglehetősen kevés időt töltött az Amfiteátrumban, és azt is olyan őrült kapkodásban, hogy nem számított. Ami pedig a kilencfős modult illeti - pfúj!)

A *Fehér Folt* háromszáz embert tudott volna elhelyezni relatíve kényelmes körülmények között. A lakószekción most mindössze három utas osztozott: Ulver, Churt Lyne és Genar-Hofoen. A hajó egészen izgalmas helynek bizonyult; végre egy kellemes meglepetés az egyre lehangolóbb kiruccanáson. A *Fehér Folt* joggal pályázhatott volna a tömeghalál és népirtás mobil múzeuma címére, ugyanis orrtól tatig tömve volt több száz különböző bolygóról származó mementóval, amelyek az intelligens élet tucatnyi formája által intézményesített kegyetlenséget illusztrálták. A hüvelykszorítóktól és vasszűzektől a haláltáborokig és bolygónyelő fekete lyukakig volt itt minden, mi szem-szájnak ingere, az inkriminált szerkentyűk és kínzóeszközök használatáról szóló dokumentációkig és felvételekig bezárólag.

A hajó folyosóit fegyverek borították. Némelyik a földön állt, másokat vitrinekben vagy asztalokon helyeztek el. A terjedelmesebb darabok egész kabinokat foglaltak el,

társalgókban és előcsarnokokban pöffeszkedtek, a legnagyobb harceszközöket pedig arányosan kicsinyített makett formájában láthatta az érdeklődő. Ezrével sorakoztak az ólmos-botok, dárdák, kések, kardok, fojtózsinórok, ostromgépek, íjak, elöltöltős puskák, gránátok, aknák, bombák, mozsárágyúk, rakéták, gázfecskendők, atomlövegek, lézerek, mezőkarok, plazmafegyverek, atomizátorok, effektorok, mennykővetők, késrakéták, vonalfegyverek, nagyteljesítményű durrtarackok, gravlövegek, monorostgörbítők, antianyag-vetítők, metapörgetők, rácstűzimpulzátorok, süllyesztőegységek, nullpontienergia-polarizátorok, vegyifegyverállások és egy sor egyéb furmányos szerkentyű, melyet arra terveztek, hogy tucatnyi különféle módon okozzon fájdalmat, pusztulást és halált.

Néhány kabint és nagyobb raktárt korhű kínzókamrának rendeztek be, más helyiségeket rabszolgaveremnek, börtöncellának vagy vesztőhelynek alakítottak ki (mint például a hajó uszodáját - igaz, miután a lány futólag megemlítette, hogy szeretné a napot egy kellemes mártózással kezdeni, a hajó órák leforgása alatt visszaalakította eredeti funkciójára). Ulver úgy találta, hogy ezek az életképek (de morbiiid!) némi rokonságot mutatnak a *Hálószakasz* messze földön elhíresült tablóival - azzal az apró különbséggel, hogy a *Fehér Folton* nem volt betárolt emberekből álló dekoráció. (Tiszta szerencse; már csak az élőhalott tömeg hiányzott volna szegény kék-zöld foltos lelkének.)

Ulver rettenetesen szeretett volna feljutni a *Hálószakasz* fedélzetére (és ezzel nem volt egyedül a Kultúrában). Mit nem adott volna, ha a saját szemével láthatja a tablókat. Megkérdezte, nem látogathatná-e meg az RH-t Genar-Hofoennel együtt, de a kérését elutasították. A *Fehér Folton* kellett maradniuk, amíg az ÁKE nem talál biztonságos helyet, ahol kirakhatja őket. Hogy még frusztrálóbb legyen a dolog, a *Fehér Folt* a tervek szerint egészen közel lesz a *Hálószakaszhoz*; a mezőburkán belül fog várakozni. Karnyújtásnyi közelségben és mégis elérhetetlenül messze… Ulver kénytelen volt megemészteni a tényt, hogy sosem jut a híres hajó élőholtjai közelébe, be kell érnie a *Fehér Folttal* és a mizériamúzeummal.

Persze nagyságrendekkel hatásosabb volna a kiállítás, ha az áldozatok is itt volnának illusztrációnak, na meg a hóhérlegények. De nem voltak. Csak a kínpadok, a vasszűz, a billogvasak, bilincsek, székek és priccsek, a vizes és savas hordók, az elektromos kábelek és a kínzás egyéb kreatív szerszámai. Ha az ember használat közben akarta látni őket, csak oda kellett állni egy közeli terminál elé.

Sokkoló gyűjtemény volt, annyi szent, valahogy mégsem ütötte ki az embert. Lehetett sűrűn csodálkozni, hogy nahát, mik vannak, illetve voltak; ledöbbenni azon, hogy a legegyszerűbb hétköznapi eszközök némi fantáziával ördögi gonoszságokra használhatóak (bár a képernyőkből ömlő vizuális infóval ajánlatos volt csínján bánni; Ulver néhány másodpercig nézte az egyiket, és majdnem kiokádta a reggelijét, pedig az archív felvételen nem is embereket kínoztak). Végső soron azonban egy hideglelősebb vállrándítással el lehetett intézni a dolgot. Ami történt, megtörtént - valamikor, valahol és hál' istennek valaki mással. Így aztán ha futó rossz érzések kerülgették az embert, elég volt emlékeztetni magát, hogy ezen úgysem tud változtatni. Különben is, az RK-t, a Kontaktot, sőt magát a Kultúrát arra találták ki, hogy mindent elsimítson, és jöjjön a boldogan-éltek-boldogan-haltak. Ez majdnem elviselhetővé tette a dolgot. Persze csak majdnem. És csak ha az ember nem felejtette rajta a szemét a demonstrációs terminálon.

Mégis, amikor a kezébe fogta a könnyű, tenyérbe simuló fémszerkentyűt, amit arra terveztek, hogy az övéhez hasonló ujjperceket roppantson el, vagy amikor egy összebogozott zsinórt nézegetett, aminek az ikercsomói - ha szorosan rákötik az ember fejére - kirobbantják az áldozat szemét... A lány alig győzte dörzsölni és masszírozni empatikus testrészeit, amelyekbe folyvást kóbor bizsergések és zsibbadások álltak.

Azon tűnődött, hány ember nézhette végig ezt a rémes gyűjteményt. Megkérdezte a hajót, de az kitért a válasz elől; valószínűleg többször ajánlotta fel múzeumi

szolgáltatásait, mint ahányszor érdeklődő akadt rá.

Az egyik kiállított tárgyat, amit bolyongásai vége felé fedezett fel egy eldugott ficakban, még távolról sem tudta azonosítani. Maroknyi csillogókék gombolyag hevert egy lapos üvegtálban. A pókhálószálakból álló szövedéken olyan aprók voltak a lyukak, hogy nem tudta volna átdugni rajta az ujját. Ha egy bot végére tűzné, frankón halászhatna vele snecit. A kezébe akarta venni, de képtelenül síkos volt. Átfolyt az ujjai között, mint az olaj. Felemelte a tálat, és a tenyerébe löttyintette a viszkózus hálót. Pihekönnyű volt. Halovány emlékkép mozdult benne, de hiába kapott utána.

A míderén keresztül megkérdezte a hajótól, mi ez az izé.

- Idegmíder - felelte a hajó. A legsokoldalúbb és leggazdaságosabb kínzóeszköz, amit a magadfajta valaha kitalált.

A lány nagyot nyelt, és majdnem elejtette a hálót.

- Igazán? - kérdezte, és igyekezett könnyednek és fesztelennek tűnni. - Nahát. Még sosem gondoltam rá… mármint ebből a szempontból.

- Ezt a funkcióját nem szokták reklámozni.

- Érthető - vágta rá a lány, és óvatosan visszaöntötte a finom mívű szerkezetet az asztalon álló tálba.

Úgy döntött, elég volt, visszasétál a kabinjába. A válogatott fegyvereket és kínzómasinákat kerülgetve önkéntelenül a háborúra terelődtek a gondolatai. Itt az idő, hogy átböngéssze a legújabb híreket. Legalább eltereli a figyelmét erről a szemkiszúrós-ujjperctörős-idegzsábás ocsmányságról.

Igaz, ehhez a mídert kellett használnia. Semmi sem lehet tökéletes.

Aláz hadüzenet

(A fő események időrendben

(Határ a csillagos vég?

(A háború krónikája percről percre

(Kibontakozóban a legnagyobb fegyveres konfliktus az idiri háború óta!

(Rejtett összefüggések az Esperi Holtponttal

(Az aláz-probléma - egyszer s mindenkorra?

(Így érezhették magukat a barbárok, avagy a háború pszichoszociális alapélménye a történeti korokban

Egy siló elesett; az Aláz több száz hajót zsákmányolt az Éhkoppon

(Hogyan történhetett? - Részletes háttérelemzés

(Politikai malőr, avagy rés a pajzson?

(Szakértőnk válaszol: mi a következő lépés?

(Kis hadihajó-lélekrajz

Silók teljes harckészültségben

(Általános mobilizáció, avagy ki miről tudott és mikor?

(High-tech érdekességek; izgalmas adatok haditechnika-megszállottaknak

Béketárgyalások folyamatban

(A Kultúra tárgyalóasztalhoz ülne - az Aláz törne-zúzna…

(Buzgólkodik a Galaktikus Tanács. Mikorra várható eredmény?

(Nagyon Kicsi Krumplik Vagyunk, avagy nevessünk együtt a világvégevárók kárán

Végveszélyben; túszul ejtett bolygók, elfoglalt hajók

(MegAlázva: öt orbitál, tizenegy hajó

(Legszebb öröm… avagy ki (nem) érezheti magát biztonságban?

(Az Amfiteátrum bezárja kapuit

Gyorsan, amíg senki sem néz ide!
(A barbárok kapnak az alkalmon

És engem mennyiben érint?
(Tervezd meg saját háborúdat! Hasznos tippek és gyakorlati útmutató
(Fő a pozitív hozzáállás; új technológiák, összművészeti inspiráció, feltámasztott hősök és izgalmasabb szex, avagy a háború mint kábítószer [gyógyíthatatlan optimistáknak és mániás játékrontóknak, akik szeretnek homokot szórni egy kellemes baráti társalgás óraműszerkezetébe]

További híreink:
A Blitteringueh konglomerátum rákapcsolódik az Abuereffe légitestre - legfrissebb híreink!
Az S3/4-et Ytrillóban elkaszálta egy szupernóva
Csillagmezőjárók söpörnek végig az Aleisinerih zónán
Szublimálni vagy nem szublimálni? - Cherdilide kompromisszőrök dilemmában Phaing-Ghrotassitnál
Abafting Imorchi; alpári, alpáribb és ooooocsmány!
Sporthírek
K-kultúra

GeoSzek könyvtár
Speciális beszámolók könyvtár
Tárgymutató

Ulver Seich gyorsan végigfutott a virtuális képernyőn megjelenő szavakon, amelyeket az idegmídere a bal szeme elé vetített, miközben tovább sétált a folyosón. Róla bezzeg egy árva szó sincs. Hirtelenjében nem tudta eldönteni, megkönnyebbüljön-e vagy vágja be a durcát. Na, lássuk még egyszer:
(Az Amfiteátrum bezárja kapuit...
Nem, ez csak általános maszlag arról, hogy az orbitál az összes kultúrabelinek és aláznak kiteszi a szűrét. Egyetlen nevet sem említenek.

Tárgymutató. E.. Fá... Fág Szikla
(A háború hétpecsétes titkai; a Fág, mint álcázott fegyverraktár?
(Az Amfiteátrum lehúzza a rolót, a Fág menekül. Az új irányvonalak a végtelenben találkoznak?
(Koodre nyerte a negyedik jégvető kupát
(Új Ledeyueng tárlat nyílik T41-kor
GeoSzek alKönyvtár
alTárgymutató
alTárgymutató S... Seich, Ulver
(Ó Ulver, itt hagytál minket - négystancás poeglif Zerstin Hoei tollából

Ulver a bejegyzésre meredt. Ennyi az egész? Egyetlen tetves képvers egy gyógyíthatatlan kreténtől, akiről nem is hallott?! (Na jó, csak annyit, hogy állandóan változtatja a külsejét, hogy az ő aktuális fiújára hasonlítson.) Egy darabig abban a reményben turkált az alTárgymutatóban, hogy hiba csúszott a rendszerbe. Nem csúszott. Ennyi. Ha többet akar tudni, le kell ásnia az archívum mélyére.
Dermedten megtorpant, és tátott szájjal meredt a legközelebbi válaszfalra.
Ilyen nincs!
Ulver Seich nem hír többé a Fágon.

VIII.

Nem lett volna szabad számítania, valahogy mégis minden megváltozott. A vendégek mindössze két napot töltöttek náluk, a második napon úszni vitték őket a `ktikekhez. Aznap éjjel Byr ismét találkozott Aisttal. Másnap látogatóik elmentek a modullal, amit a *Rusztikus Stíl* küldött értük. A hajó egy protonóvához indult, néhány ezer fényévnyi távolságba. Két hét múlva, visszafelé jövet megint útba ejti őket, hogy ledobja az ellátmányt; mindent, amire a közeljövőben szükségük lehet. Dajeil babáját néhány nappal ezutánra várták. A következő hajó csak egy év múlva várható, amikorra a bolygó emberi lakossága már megduplázódott. Dajeil és Byr kézen fogva álltak a tengerparton, és figyelték, ahogy a modul eltűnik a palaszínű felhők között.

Késő este, amikor Byr visszajött a partról, Dajeilt a torony legfelső szobájában találta. A nő az aznapi felvételeket nézte a falakat borító képernyőkön. Könnyek patakzottak az arcán.

A toronyban sosem voltak kamerák. Valószínűleg az egyik mobil kameradrón készítette a felvételeket; leszállt a teraszra, talált két nagytermetű emlőst, és dokumentálni kezdett.

Dajeil megfordult, és Byrre nézett. Az arcára hosszú csíkokat rajzoltak a könnyek. Byrt elöntötte a tehetetlen düh. A két alak zavartalanul ölelkezett a torony holdsütötte tetején, tökéletesen kivehető volt a halk nyögdösés és suttogás.

- Na ja - mondta Byr gúnyosan, és nekiállt, hogy lehámozza magáról a nedves ruhát. - Egy kis esti testmozgás Aist barátnénkkal. Jó bőr, nem? Na ne bőgj, kedves! Még a végén felborítod a szervezeted folyadékháztartását, és az árt a babának.

Dajeil megpördült, és hozzávágott egy üvegpoharat. Az elzúgott Byr füle mellett, és összetört a csigalépcső falán. Arasznyi szolgadrón pödört el mellettük, és igyekezett a szőnyegezett lépcső felé, hogy feltakarítsa az üvegszilánkokat. Byr egyenesen szeretője arcába nézett. Dajeil megduzzadt mellei hevesen emelkedtek és süllyedtek a durva szövésű ing alatt, az arca kipirult. Byr a fejét csóválta, és újra nekifogott a vetkőzésnek.

Ez csak afféle könnyed kikapcsolódás volt, az isten szerelmére -mondta erőltetetten derűs hangon. - Ha úgy tetszik, a körülmények szerencsétlen összjátéka. Egy sima, komplikálatlan baráti baszás, és mint ilyen…

- Hogy tehetted? - kiabálta Dajeil.

- Mit? - kérdezte Byr, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kezdjen ő is üvöltözni. - Mit?

- Megdugtad a legjobb barátnőmet, éppen itt, éppen most! Mindazok után, ami történt!

Byr nyugalmat erőltetett magára.

- Nem dughattam meg a barátnődet, már csak azért sem, mert nincs hozzá célszerszámom.

Fájdalmas, elkínzott arckifejezést öltött.

- Te mocsok… te rohadt állat! Ez egyáltalán nem vicc! - sikította Dajeil magából kikelve. A hangja artikulátlan, rekedt sipákolássá vált, Byr még sosem hallotta így beszélni. - Ne merd elbagatellizálni, mert kibaszottul megbánod! - Dajeil felpattant a székéből, és csapkodva-hadonászva rohanni kezdett felé.

Byr elkapta a karját.

- Dajeil! - csitította. A nő hiába küzdött zokogva, és próbálta kiszabadítani a kezét. - Ne légy nevetséges! Mindig a farkam után mentem, ezt te is tudod. Ami azt illeti, te is rendszeresen kefféltél másokkal, miközben ezt a lószart nyomtad nekem arról, hogy te vagy az én sziklám. Mindketten tudtuk. Egyikünk sem most mászott le a falvédőről, egyikünk sem valami töketlen monogám klub aktivistája. Szóval beledugtam a kibaszott ujjamat a haverod kibaszott muffjába; na és akkor mi van? Elment a csaj. Én itt vagyok, te is itt vagy, a kibaszott gyerek is a hasadban van, a tiéd meg az enyémben. Hát nem azt mondtad, hogy csak ez számít?

- Te disznó, te mocskos disznó! - zokogta Dajeil, és erőtlenül összecsuklott. Byrnek

teljes erőből tartania kellett, nehogy a padlóra zuhanjon. Dajeilt csillapíthatatlanul rázta a sírás.

- Dajeil, szedd össze magad! Sosem esküdtünk egymásnak örök hűséget, igaz? Ez csak egy baráti... úgy értem, egy udvariassági kűr volt, az istenit! Ezért nem is szóltam róla. Nem érdemel több szót az egész. Tudom, hogy most nehéz idők járnak rád, meg itt vannak ezek a hormonhullámok, de ez azért túlzás. Nem kell úgy kiborulnod egy ilyen...

- Húzz a picsába! Húzz innen a picsába, és hagyj békén! - fröcsögte Dajeil, a hangja rekedt susogásba fulladt. - Egy ujjal se merj hozzámérni!

- Dajeil! - Byr letérdelt a nő mellé. - Kérlek... Nézd, sajnálom. Tényleg, igazán. Szívből. Ilyesmi miatt még senkitől sem kértem bocsánatot egész életemben. Megfogadtam, hogy nem is fogok soha, most mégis megteszem. Nem tudom meg nem történtté tenni, ami megtörtént, de hidd el, sosem gondoltam, hogy ilyen hatással lesz rád. Ha tudtam volna, sosem csinálom. Esküszöm. Nem is az én ötletem volt. Aist csókolt meg, ő kezdte. Eszembe se jutott, hogy elcsábítsam vagy akár kikezdjek vele, de ha ezt tudom, nemet mondtam volna. Nemet mondtam volna, elhiszed? Nem az én ötletem volt. Sajnálom. Mit mondjak még? Hogy bizonyítsam be, hogy...

De már semmi sem használt. Dajeil egy szót sem szólt többé. Nem hagyta, hogy ágyba dugja. Nem akarta, hogy hozzáérjen, vagy bármit hozzon neki. Csak ült a földön, és nyöszörgött.

Byr a vágópulthoz ült. Kikereste a felvételt, és letörölte az egészet.

IX.

A *Fehér Folt* csinált valamit a szemével. Álmában történhetett, rögtön az első éjjel, amikor a hajóra került. Távoli vízesések fölött trillázó madarak énekére ébredt, és gyantaillatra; a kabinja egyik falán széles ablakot látott, benne erdővel borított hegyláncot. Különös érzés fogta el, egy rég eltemetett emlék borzolta tudata felszínét; félig valóság, félig álom, de ahogy teljesen magához tért, a déja vu érzés eltűnt. A szeme előtt egy pillanatig összefolyt a világ, aztán lassan újra kitisztult minden. Eszébejutott, hogy a hajó előző este megkérdezte, beépítheti-e a nanotechet, amíg alszik. A szeme határozottan szúrt. Kitörölt belőle egy könnycseppet, és a fájdalom elmúlt.

- Hajó?

- Igen? - felelte a kabin.

- Ennyi az egész? - kérdezte. - Úgy értem, az implantokkal megvagyunk, ugye?

- Igen. Speciális idegmíder került a koponyádba. Egy-két napig el fog tartani, amíg rendesen beágyazódik. Felgyorsítottam a látóideg-regenerációs folyamatokat, amikkel a szervezeted jó darabig elpepecselt volna. Nemrég beütötted a fejed, igaz?

- Kiestem egy kordéból.

- Hogy van a szemed?

- Egy kicsit homályosan látok, és csíp. Nem vészes.

- Ma végigmegyünk a szimuláción, és megbeszéljük, mit kell tenned, ha belépsz a *Hálószakasz* tárolórendszerébe. Rendben?

- Persze. Mikor találkozunk a *Hálóval*?

- Ha minden jól megy, négy nap múlva ott leszel.

- Remek. És mi újság a háborúval?

- Semmi. Miért?

- Csak kíváncsi vagyok - vont vállat Genar-Hofoen. - Van valami esemény? Újabb hadifogságba ejtett hajók, ilyesmi?

- Nem vagyok hírcsatorna, Genar-Hofoen. Van saját terminálod, nem? Használd!

- Kösz a segítséget - motyogta a férfi, és kilendítette magát az ágyból. Még soha életében nem találkozott ilyen barátságtalan hajóval. Elindult, hogy valami reggeli után nézzen. Kaját remélhetőleg hajlandó adni, ha infót nem is.

Egyedül üldögélt a kantinban, és a kedvenc hírcsatornáját nézte egy holoképen, amit a terminálja vetített ki. Az Aláz első rohamát követően, amikor orbitálokat és sétahajókat foglaltak el, és a Kultúra csak beszélt a mobilizációról (aminek a hírszolgáltatók nyomát sem látták), a háború a relatív nyugalom szakaszába lépett. Éppen egy szórakoztató sorozatot nézett arról, hogyan kedveltesse meg magát a kultúrabeli polgár, ha egy alázzal hozza össze a rossz sors, amikor az éjjel látott álom - az érzés, ami a felébredés pillanatában megérintette - újra a hatalmába kerítette.

X.

Arra riadt fel, hogy Dajeil áll fölötte búvárkéssel a kezében. Szorosan két marokra fogta, a szeme kerekre tágult. Csak állt, és bámult rá, könnyektől feldagadt arccal. A pengéről vér csöpögött. A rohadt életbe, mit csinált magával? Az a sok vér... Azután átjárta a fájdalom. Byr testének első reakciója az volt, hogy elfojtsa, de most, hogy felébredt, a fájdalom újult erővel hasított belé. Nem ugyanazt az agóniát élte át, amit egy genetikailag módosítatlan emberi lény érzett volna a helyében, csupán a sérülés mély, sokkoló tudatát kellett feldolgoznia. Eltartott egy pillanatig, amíg megértette.

Mi? Mi történt? Micsoda? Zúgott a füle.

Tétován végignézett magán. A lepedő vérfoltos. Az ő vére. A hasa felmetélve. Tárva-nyitva. Csillogó zöld, bordó, sárga kupacok. Lüktető vörösség. Rengeteg vért vesztett. Mit akarhat még Dajeil? Byrt egy pillanatra elöntötte a pánik.

Szóval a történet itt egyszer s mindenkorra véget ér.

Képtelenség... A szervezete feladta a küzdelmet, egyik szerve a másik után mondta fel a szolgálatot. Kicsúszott a kezéből az irányítás. Az agya magába szívta a vért, hogy elvegetálhasson a begyűjtött oxigénből, ameddig lehet, ha már minden más létfenntartási rendszer bemondta az unalmast. Volt valami mechanikus ketyeréjük a toronyban, ami talán megmenthette volna az életét, de Dajeil csak állt, és meredt szemmel bámulta, mint egy alvajáró vagy túladagolt drogos. Végignézi, ahogy a szeme előtt meghal.

Különös... Minden klappol. Nők, behatolás. Ezért élt (férfiként, nőként). Most ezért hal meg. És Dajeil megérti végre, hogy tényleg szereti. Hogy szerette.

Van ennek értelme?

Van értelme, van értelme? - nyaggatja a férfit, aki valaha volt.

A férfi hallgat; nem halt meg, de már nem válaszol. Eltűnt. Magára hagyta ebben a női testben. Az egyetlen nő (férfi, nő?) kezétől hal meg, akit valaha szeretett.

Van ennek így értelme?

Az vagyok, aki mindig is voltam. Amit férfiasságnak hívtam, az csupán kifogás volt valódi önmagamért, nem?

Nem. Nem és nem! Bekaphatod, kislány. Kapja be mindenki!

Két kézzel összenyomta a sebet. Megmarkolta a borzalmas, nehéz húsflepnit, és kimászott az ágyból, a lehető legtávolabb Dajeiltől. Magával húzta a vértől súlyos lepedőt. Kibotorkált a fürdőszobába. Két kézzel tartotta a beleit, közben igyekezett szemmel tartani Dajeilt, aki még mindig az ágy mellett állt, mintha észre sem vette volna, hogy Byr eltűnt. Mintha vetített képet látna maga előtt. Vagy kísértetet.

Byr lábán apró erecskékben csurdogált a vér. Megcsúszott, és nekiesett az ajtófélfának. Majdnem elájult, végül mégis sikerült valahogy bevonszolnia magát a fürdő illatos öblébe. Az ajtó hangtalanul bezáródott mögötte. Térdre rogyott. A fejében agyrepesztően süvöltött a vér. Csőlátása volt, mintha a teleszkóp szélesebbik végéről nézné a világot. A vér sokkoló fémszaga töményen hullámzott körülötte.

Kitapogatta az életmentő gallért az elsősegélydobozban, a többi orvosi kacat között. Derékmagasságban volt, hogy az ember kúszva is elérhesse. Vakon felcsatolta a gallért, aztán összegömbölyödött a földön, körbetekeredve a hasán húzódó seb és a csillogóvörös lepedő hosszú köldökzsinórja körül. Valami halkan sziszegett a nyaka körül, és finoman csiklandozta.

Arra sem maradt ereje, hogy teljesen összehúzza magát. A feje aléltan koppant a

hűvös, vértől iszamos padlón. A világ beleroggyant a vérszagú fekete semmibe.

XI.

Zreyn Tramow nyújtózott, és felkelt rózsaszín sziromágyáról. Néhány virág meztelen testére tapadt, mintha lokális pír volna hóka bőrén. Felvette grafitszürke egyenruháját, és a hídhoz indult. Útközben ide-oda biccentett, barátságos szavakat váltott az ügyeletesekkel és azokkal, akik éppen nem voltak szolgálatban. Felvette az öblös indukciós sisakot, és szemvillanásnyi idő múlva már odakinn lebegett az űrben.

A végtelen, mindent magába ölelő sötétség, az embertelen dimenziók sajgó üressége, a vastagon pulzáló némaság; ez a végső kegyelem és jelentés nélküliség birodalma. Ahogy körbehordozta a tekintetét, a távoli csillagok és galaxisok lassan elfordultak körülötte. Igen, még mindig itt van.

A különös csillag. A galaktikus rejtvény.

A feneketlen vadon magányában, a majdnem tökéletes üresség tükrében sokkal fájdalmasabbnak látta saját kudarcait, egész meddő életét.

Nemrég hallott egy hajóról, amit úgy hívnak, *Kend Anyádra*, és egy másikról, aminek az a neve, *Kend Anyámra*. Az egymásra mutogatás hétköznapibb jelenség, mint gondolta volna. (Ő maga is a *Problémás Kölök* nevű hajón kötött ki, és néha eltűnődött rajta, ez vajon felettesei apró célzása akar-e lenni.) Nem volna-e jó minden baját az anyjára kenni? Dehogynem. Szeretetben nevelték, ezt nem is tagadta, de - egy időben legalábbis - úgy érezte, gubanc van a kréta körül, már ami a családját illeti. Gyermekkorában nem kapta meg azt, amire a leginkább szüksége lett volna, mert a nagynénjei akárhogy erőlködtek, nem tudták pótolni az anyját. Sok embert ismert, akit nem a vér szerinti szülei neveltek fel, mégis boldog és elégedett felnőtt vált belőlük. Az ő esetében nem így történt. Ez valószínűleg az ő hibája is, igaz, az alapprobléma megoldása érdekében semmit sem tehetett.

Az anyja úgy döntött, hogy gyermeke születését követően is a Kontaktnál marad, és nem sokkal lánya első születésnapja után visszatért bázishajójára.

A nagynénjei szerették, és lelkiismeretesen gondoskodtak róla. Sosem volt szíve - vagy sosem tudta a keserűséget pusztító orkánná dagasztani magában -, hogy szembesítse őket (vagy bárki mást, ha már itt tartunk) a benne tomboló ürességgel, akárhányszor feküdt is könnyáztatta arccal az ágyában, újra és újra elpróbálva a nagy szemrehányó monológot.

Elméletileg az apjától is megkaphatta volna a hiányzó törődést és szeretetet, csakhogy őrá még kevésbé számíthatott, mint az anyjára. Egy volt a férfiak közül, akik hébe-hóba ellátogattak a házhoz, néha ott maradt egy időre, játszott vele, elhalmozta apró figyelmességekkel és ajándékokkal, de (és erre ösztönösen ráérzett az első pillanattól, néhány évnyi önáltatás után pedig belátta) alapjában véve sosem volt hozzá több köze, mint nagybátyjai többségéhez. Persze kedves volt hozzá, és a maga kedélyes, felszínes módján talán még szerette is, de már kisgyerekként tudta, mielőtt értette volna a pontos okokat és mögöttes motivációt, hogy látogatásai gyakoriságának több köze lehet egyik vagy másik nagynénje iránti vonzalmához, mint lánya iránt érzett felelősségéhez.

Az anyja két hosszabb lélegzetű megbízatás között mindig töltött otthon egy kis időt. Ezekben a rövid együttlétekben a szeretet viharos feltolulása és a szemrehányással teli dühkitörések váltogatták egymást. Az évek során mindketten belefáradtak a kimerítő epizódokba, és fegyverszünetet kötöttek, ezzel azonban mindenféle közeli kapcsolat lehetetlenné vált.

Mire az anyja végleg visszatért a házba, olyan volt, mint egy újabb barátnő. Mindkettejüknek akadtak közelebbi barátai.

Így aztán Zreyn mindig egyedül volt, és gyanította, hogy a helyzet nem fog megváltozni. Igyekezett nem elmerülni az önsajnálatban, de a gondolat végtelen szomorúsággal és szégyennel töltötte el, mert lelke mélyén nem szabadulhatott a kínzó vágytól egy társ után, aki értelemmel tölti meg élete légüres terét. Képtelen

volt rá, hogy magányát egy vallomással oldja fel; a nagy szerelem utáni sóvárgását soha senki előtt nem volt képes beismerni. Mégis úgy érezte, a homlokára van írva, és minden gép és ember tud róla - főleg azok, akik erre a magas posztra jelölték.

Remélte, hogy az ember formájú hiány legbensőbb titka maradhat, de túlságosan jól ismerte a rendszer működését és a hatalmat gyakorlók mindenre kiterjedő éberségét ahhoz, hogy ne legyenek illúziói. Senki sem járhat túl egy ennyire komplex intelligencia eszén; alkalmazkodhat hozzá, jó esetben egyezségre juthat vele, de esélye sincs, hogy túlravaszkodja; számolnia kell a lehetőséggel, hogy valamennyi titka előbb-utóbb kiderül, és bíznia benne, hogy nem használják fel ellene a tudást, csupán használják, a szó legsemlegesebb értelmében. Minden félelmét, vágyát, indítékát és ambícióját górcső alá veszik, szétszedik, elemzik, majd a legkülönbözőbb módon manipulálják. Íratlan alku ez megbízó és megbízott, hatalom és egyén között, amit Zreyn a maga részéről nem bánt, mert egyelőre a dolog mindenkinek előnyére vált; a felettesei kaptak egy okos, elhivatott tisztet, aki mindenáron bizonyítani akar, és mindent megtesz, hogy a rábízott feladatot tökéletesen végrehajtsa, ő pedig elismerést szerezhetett, bebizonyítva magának, hogy mégiscsak ér valamit.

Meredeken felfelé ívelő karrierje és egymást érő szakmai sikerei (melyeket gondosságának és félelmetes racionalitásának köszönhetett) elvileg ki kellett volna elégítsék, néha mégis hiányzott valami. Olyasmire vágyott, amit semmiféle konglomerátummal való érdekközösség nem adhatott meg; arra, hogy valaki emberként is elismerje és értékesnek tartsa. És ennek az elismerésnek csak akkor van értéke, ha egy másik embertől kapja.

Időről időre bevallotta ezt magának, és remélte, hogy egy nap talál majd valakit, aki mellett végre jól érzi magát, akit tisztelhet, aki méltó a megbecsülésére, még saját szigorú mércéjéhez mérve is... Aztán következett a dacperiódus, amikor megtagadta a vágyait, szilárdan eltökélve, hogy saját szabályai szerint játszik. Ilyenkor minden frusztrációját a munkájába ölte, hogy a magány fájdalmából fakadó energiákat ambíciói megvalósítására használja fel; újabb küldetések, újabb tanulmányok, előléptetések, kitüntetések...

A galaktikus rejtvény rendkívüli módon vonzotta, a képtelenül öreg csillag és fekete törpe társa. Egy ilyesfajta felfedezés hírnevet hozhat neki, ami talán kielégíti kínzó elismerésvágyát. Legalábbis ezzel áltatta magát. Hiszen az egész a kapcsolatról és annak hiányáról szól. És ez az ő asztala, nem igaz?

A figyelmét a rejtélyre összpontosította, amely most mintha egyenesen feléje rohant volna a szurokfekete űrben, amíg egészen be nem töltötte a látóterét.

Ahogy nézte, mintha valami felvillant volna a gömb középpontjában. Apró szikra volt, de ismerős érzetet keltett; mint amikor kitárnak egy ajtót, és az ember bepillantást nyer egy fényesen kivilágított szobába. Gúvadó szemmel igyekezett megtalálni azt a pontot.

És azonnal magába szippantotta a fény; vakítóan kirobbant, feléje zúgott, mint valami abszurdan gyors napkitörés. Köréje záródott, és elnyelte. Zreyn Enhoff Tramownak, a *Problémás Kölök* kapitányának annyi ideje sem maradt, hogy felemelje a kezét. Rácsapott a koromszín lángnyelv, és elnyelte, hiába küzdött, hiába kiabált segítségért.

- Genar-Hofoen!

A férfi szeme kipattant. Felült a mezőágyon, gyorsan és felületesen lélegzett, a szíve őrült ütemben vert. A kabin fényei először halványan pislákoltak, aztán fokozatosan felerősödtek, a férfi mozdulataira reagálva.

A kézfejével megtörölte verejtékező homlokát, és körbenézett a kabinban. Mély levegőt vett. Esze ágában sem volt ilyesmit álmodni. A kép olyan élénk volt, mint egy álomimplant vagy valami játékszcenário. A szokásos erotikus álmát állította be magának, és nem a *Problémás Kölök* parancsnokáról akart elmélkedni, aki megtalálta a trillió éves napot és a körülötte keringő feketetestet. Szimpla szex szimulációt akart, nem mélylélektani zuhanást egy ambiciózus nő légüres lelkébe.

Be kellett vallania magának, hogy az élmény hatása alá került. Mintha ő maga lett volna a nő, ugyanakkor mégsem ő volt; olyan közel érezte magát hozzá, ahogy csak az idegmíder vihette. Behatolt (ezúttal egyáltalán nem szexuális értelemben) a nő gondolatai, érzései és reményei közé, melyeket az a valami váltott ki belőle, amire ő úgy gondolt, hogy „a galaktikus rejtvény".

Egy újabb különös, nyugtalanító álom. Hmm.

- Hajó? - szólalt meg fennhangon.

- Igen? - érkezett a *Fehér Folt* válasza a kabin audiorendszerén keresztül.

- Fura álmom volt.

- Fura álmok? Akkor jó helyen jársz. Ebben a témában szakértő vagyok - mondta a hajó sóhajszerű szisszenéssel. - Csak nem beszélni akarsz róla?

- Nem, vagyis... Nem! Csak azon gondolkodtam, lehetséges-e, hogy...

- Azt akarod tudni, nem piszkáltam-e bele a fejedbe, igaz?

- Csak úgy, érted... szóval eszembe jutott.

- Ha így volna, gondolod, hogy az igazat válaszolnám?

- Fogas kérdés.

- Ezt igennek vegyem, vagy nemnek?

- Vedd nemnek. Most elégedett vagy?

Genar-Hofoen elhúzta a száját. Egyáltalán nem tudta, hányadán áll a hajóval.

- Így is, úgy is az agyamra mész, nem igaz? - dünnyögte.

- Hogy mondhatsz ilyet! - fuvolázta a hajó lágyan, és kuncogó hangot hallatott. Ez volt a leghátborzongatóbb hang, amit Genar-Hofoen hallott tőle.

- Úgy vélem - folytatta -, hogy az álmod csupán az idegmídered beágyazódásának kellemetlen mellékzöngéje. Semmi okod az aggodalomra. Ha nem akarsz álmodni, keverj magadnak egy kis Szomnabszolútot.

Genar-Hofoen hümmögött egy sort, aztán felnézett.

- Fényeket ki! - Hanyatt feküdt a sötétben. - Jó éjszakát.

- Édes álmokat, Genar-Hofoen - felelte a *Fehér Folt*. Az összeköttetés tüntető kattanással megszakadt.

Egy darabig ébren feküdt a sötétben, aztán ismét álomba zuhant.

XIII.

Az ágyában tért magához. Olyan gyenge volt, mint akit az első szellő elfúj, mégis épnek és megtisztultnak érezte magát. Ezek szerint fel fog épülni. Az életmentő gallér az éjjeliszekrényen feküdt, gondosan megtisztogatva. Mellette egy tál gyümölcs, egy kancsó tej, egy kézi terminál és az apró figura, amit G'Istig'tk, az öreg `ktik nőstény küldött Dajeilnek néhány nappal ezelőtt.

A torony rabszolgadrónjai ételt hoztak Byrnek, aztán felöltöztették. Az első kérdése az volt, hol van Dajeil. Attól félt, hogy a nő maga ellen fordította a kést, vagy egyszerűen begyalogolt a tengerbe. A drónok azt felelték, Dajeil odalenn van a kertben, és gyomlál.

Máskor arról tájékoztatták Byrt, hogy a nő a felső toronyszobában dolgozik, vagy úszik a `ktikkel, esetleg egy messzi szigetre indult a siklóval. Minden kérdésére válaszoltak. Dajeil feszítette fel a fürdőszoba ajtaját. Még akkor is megölhette volna, ha akarja.

Byr kérte Dajeilt, látogassa meg, de a nő nem jött el. Egy héttel később már fel tudott kelni az ágyból, hogy pár lépést tegyen a maga erejéből. Egész drónraj fontoskodott körülötte.

A hasán húzódó heg halványodni kezdett.

Most már biztos volt benne, hogy tökéletesen felépül. Hogy Dajeil meg akarta-e ölni, vagy csak valami őrült abortuszt tervezett, nem tudhatta. Ahogy felszínes transzban magába nézett, hogy felbecsülje sérüléseit és a gyógyulás folyamatát, észrevette, hogy a teste döntött (valószínűleg azalatt, amíg ő eszméletlen volt): újra férfi lesz belőle. Semmit sem tett ellene.

Aznap délután kisétált a toronyból, egyik kezét a hasán vöröslő hegen tartotta. Dajeil, még mindig nagy hassal, törökülésben ült a tojás nagyságú köveken, néhány méterrel a tajtékvonaltól.

Byr közelebb botladozott. Az egymáshoz súrlódó kavicsok hangjára Dajeil magához tért az ábrándozásból. Hátrapillantott. Aztán elfordult, és újra a tengert nézte. Együtt ültek egy darabig.

- Sajnálom - mondta végül Dajeil.

- Hát még én.

- Megöltem?

Byrnek komolyan el kellett gondolkodnia, mire gondol Dajeil. Aztán rájött.

- Igen - felelte. - Meg.

Dajeil lehorgasztotta a fejét. Egy szót sem szólt többé.

Byr egy héttel később elment a *Rusztikus Stíllel*. Dajeil az egyik drónnal megüzente, hogy nem fogja megszülni a babát egy héten belül, ahogy tervezték. Megállítja a fejlődését. Egy ideig. Amíg döntésre nem jut. Amíg fel nem készül. Néhány hónap, talán egy év. A meg nem született gyermek biztonságban lesz, nem esik bántódása. A torony és drónjai gondját viselik majd a szülésnél. Nem várja Byrtől, hogy maradjon. Elvégezték a munka javát. Az volna a legjobb, ha elmenne. A sajnálom távolról sem elég, de mi mást mondhatnának? Majd tudatja vele, mikor születik meg a gyermek. Akkor újra találkozhatnak, ha akarja. Ha mindketten akarják.

A Kontaktnak sosem mondták el, mi történt. Byr előadott egy bizarr történetet, miszerint baleset történt a tenger mélyén, így vesztette el a magzatot; ragadozó hal támadt rá, majdnem belehalt, és Dajeil mentette meg. A Kontakt tökéletesen meg volt elégedve a munkájukkal, így aztán nem volt ellenvetésük az ellen, hogy Byr idő előtt odébbálljon. A `ktik ígéretes fajnak bizonyult, nyitottak voltak a fejlődésre. A Telaturier előtt nagy jövő állt.

Genar-Hofoen újra férfi lett. Egy nap, amikor a régi ruhái között kotorászott, megtalálta az apró szobrocskát, amit az öreg `ktik faragott. Visszaküldte Dajeilnek. Fogalma sem volt, megkapta-e vagy sem. Byr egy ideig a *Rusztikus Stílen* élt, ahol Aist gyereket szült neki. Egy Kontakt küldetés néhány hónappal később a *Csöndes Mosolyra* vitte. A hajó egyik avatárja - ugyanaz, amelyikkel lefeküdt - rettenetesen megszorongatta a nyakát, amiért elhagyta Dajeilt. Addig üvöltöztek egymással, amíg Genar-Hofoen be nem rekedt.

A *Csöndes Mosoly* legalább egyszer megcsáklyázta a kérelmét az egyik posztra, amit mindenáron meg akart kapni.

Jó két évvel azután, hogy elhagyta a Telaturier-t, a fülébe jutott, hogy Dajeil, még mindig terhesen, kérelmezte a betárolását. A `Ktik anyabolygó kezdett forgalmas hellyé válni, egész város nőtt ki a földből a régi torony körül, amiből a tervek szerint nemsokára helytörténeti múzeum lesz. Később hallotta, hogy mégsem tárolták be, hanem a fedélzetére vette egy Extrémmé lett RH, amelyet valamikor a *Csöndes Mosolynak* hívtak, most viszont mindenki csak úgy ismeri: a *Hálószakasz*.

XIII.

- Ne csináld!

- Hiába erőlködsz, úgysem tudsz lebeszélni.

- Legalább hadd hívjam vissza az avatáromat!

- Hívd.

- Máris indítom az áthelyezési szekvenciát - üzente a *Gyógyítható Balsors* az *Észérvnek*, majd így folytatta: - Újra kérlek, ne kockáztass fölöslegesen!

- Csupán a drónt teszem kockára. Megértem, hogy aggódsz, de semmi okod rá. Elővigyázatosságból megszakítom vele a kapcsolatot, amint elérte az objektum határát.

- És ha sértetlenül visszatér?

- Minden elképzelhető óvintézkedést megtettem. A bejövő jel fogadására többlépcsős, szemi-intelligens szakaszolóprotokollt telepítettem, ezenkívül…

- Bocsánat, hogy közbevágok, de ne mondj többet, hátha hallgatózik. Értem én, hogy mindent elkövettél, nehogy megfertőződj, de attól félek, éppen a legértékesebbnek tűnő adatoknál fogsz megfeledkezni az óvatosságról, a logikai struktúraváltásban pedig könnyen elsajátítható technológiai nóvumot látsz majd. Két vállra fektetnek, mielőtt észbe kapnál. Még az is lehet, hogy azonnal megsemmisülsz, hacsak automata biztonsági rendszereid meg nem akadályozzák a behatolást, ez viszont fegyveres konfliktushoz vezethet.

- Nem dolgozok fel semmiféle adatot, ami logikai átstrukturálást kíván.

- És ha ez sem elég? És ha semmi sem elég?

- Betegesen óvatos vagy, kuzin - üzente az *Észérv*. - Tisztában vagyunk a veszéllyel, nem lesz semmi baj. Nekünk, analitikus szofistáknak megvannak a bejáratott módszereink az efféle helyzetek kezelésére.

- Minket, kultúrabelieket meg kitör a sikítófrász, ha azt látjuk, hogy mások felelőtlenül vállalnak kockázatot. Mondd csak, az emberi személyzet áldását adta a tervedre?

- Te is tudod, hogy belegyeztek - válaszolta az Észérv. - Az avatárod ott ült a megbeszélésen.

- Az tegnapelőtt volt - mutatott rá a *Gyógyítható Balsors*. - Éppen most adtad parancsba, hogy két másodperc múlva induljon a drón. Halaszd el a kilövést, amíg ki nem kéred az embereid és drónjaid véleményét. Nem ártana tudni, még mindig egyetértenek-e az általad javasolt cselekvési tervvel. Végül is néhány perc ide vagy oda nem sokat számít. Gondolkodj el rajta, szépen kérlek! Ismered az embereket; eltart egy ideig, míg leesik nekik a tantusz. Talán csak most értették meg, mi forog kockán, és meggondolták magukat. Halaszd el a kilövést! Baráti szívességként kérem…

- Rendben. Nem szívesen, de várok.

Az *Észérv* leállította a visszaszámlálást, mielőtt az első másodperc századrésze eltelt volna. A *Gyógyítható Balsors* inaktiválta az áthelyezőjét, az avatárt egyelőre a szofista hajó fedélzetén hagyta.

Előre sejtette a szavazás eredményét. Hasonló kamikaze-akciókra számítva az elmúlt néhány nap során a legnagyobb titokban megnövelte effektora hatékonyságát. Arra azonban nem került sor, hogy kipróbálja a feljavított rendszert. Mialatt az *Észérven* ülésezett a gittegylet, a *Balsors* újabb üzenetet kapott.

xFelderítőhajó *Nullszaldó* (Analitikus Szofista, Csillaglátó Klán, V. Flotta)
oÁKE *Gyógyítható Balsors* (Kultúra)
Üdv.
Tájékoztatlak, hogy két testvérhajómmal, az *Ésszerűségi Határral* és a *PanoRámával* együtt most lépünk a primer radarzónádba. Támadási alakzatba rendeződtünk, és nemsokára flottánk további két tagja is csatlakozik hozzánk. Ők is teljes harckészültségben vannak. Őszintén reméljük, hogy nem szándékozol beavatkozni testvérhajónk, az *Észérv* kontakttervébe.

Két megerősítő szignál futott be az első üzenethez képest eltérő irányokból - kizárásos alapon az *Ésszerűségi Határtól* és a *PanoRámától*.

A fene aki megette, gondolta az ÁKE. Úgy tervezte, hogy átveri a két szofista hajót, és ha nem győzi ésszel, jöhet a nyers erő. De most öt hajóval állt szemben. Esélye sincs.

Válaszolt az üzenetre. Biztosította az újonnan érkezőket, hogy nem állt szándékában beavatkozni, és rosszkedvűen figyelte az eseményeket. Be kellett látnia,

hogy tehetetlen külső szemlélővé vált.

A szavazás az *Észérven* éppolyan eredményt hozott, mint az előző, bár ezúttal többen szavaztak a drón kiküldése ellen. Két ember azonnali áthelyezését kérte a *Bölcs Tanácsra*, aztán meggondolták magukat, és mégiscsak maradtak. A *Balsors* mindkét szofista hajóról visszahívta az avatárjait. A felturbózott áthelyezőt használta, de a látszat kedvéért tompított a teljesítményén. Miután befejezte a műveletet, teljes készenlétben tartotta az áthelyezőt.

Az *Észérv* a szavazást követően útjára bocsátotta a drónt. Filigrán, törékeny kinézetű szerkentyű volt, teleaggatva szalagokkal, virágokkal és színes díszekkel. A burkolatát mókás figurák és jókívánságok borították, amiket a személyzet firkantott rá. Óvatosan araszolt a Holtpont felé, folyamatosan csiripelve a jó szándékát bizonyító jelszekvenciát.

Ha a *Gyógyítható Balsors* ember lett volna, elfordul, és eltakarja a szemét. Vagy a fejét fogja.

A kis gépnek hosszú percekbe került, mire a mozdulatlanul várakozó Holtpont matt felszínéhez ért; egy kisebbrendűségi komplexusban szenvedő hangya araszol ilyen óvatosan az alvó behemóthoz. Aktivált egy rövid hatótávolságú, egyszer használatos hipertéregységet, és eltűnt a szövet felszínéről, mintha valami sötét folyadék tükrén lépett volna át. Az infratérben szintén eltűnt, igaz, csak szemvillanásnyi időre.

A *Gyógyítható Balsors* műholdjai segítségével tucatnyi különféle szögből figyelte az eseményeket. Mind észlelte, hogy a drón eltűnik. Egy pillanattal később megint ott volt; visszafelé tartott egy apró kvantumlyukon át, majd a valódi tér szövetére lépett, hogy az *Észérv* felé vegye az irányt. Csigatempóban haladt, akárcsak odafelé.

A *Gyógyítható Balsors* aktiválta plazmakamráit, majd izolálta és felkészítette a fúziós robbanófejeket. Ezzel egy időben üzenetet küldött.

- Szerepelt a tervedben, hogy a drónod kámforrá válik?

- Hogy kámforrá…? - válaszolta az *Észérv* bizonytalanul. - Nos…

- Semmisítsd meg! - sürgette a *Balsors*. - Semmisítsd meg, most azonnal!

- Pontosan úgy kommunikál, ahogy meghagytam neki - felelte az *Észérv* óvatosan. - Hatalmas mennyiségű anyagot gyűjtött be az entitásról. - Némi szünet után izgatottan hozzátette: - Megtalálta a *Békesség Fél Egészség* elmestátuszát!

- Semmisítsd meg! Semmisítsd meg!

- Ne! - szólt közbe a *Bölcs Tanács*.

- Miért tenném? értetlenkedett az *Észérv*.

- Sajnálom - üzente a *Gyógyítható Balsors* mindkét hajónak, és beindította az áthelyező-szekvenciát. Tucatnyi féreglyukat hasított az űrbe, és az instant csatornákon kompresszált plazmagömböket köpködött a visszatérő drón felé, majd utána küldött egy tucat fúziós rakétát. Biztos, ami biztos.

XIV.

Ulver Seich hátralökte nedves haját a válla fölött, és az állát Genar-Hofoen mellkasára támasztotta. Mutatóujjával gyöngéd köröket rajzolt a férfi mellbimbója köré. A férfi izzadt karját a lány dereka köré fonta. A szájához húzta Ulver kezét, és gyöngéden megcsókolta az ujjait, egyiket a másik után. A lány dorombolt, mint a jóllakott macska.

Vacsora, beszélgetés, ital, közös füsttál, majd a megérdemelt ejtőzés a *Fehér Folt* medencéjében némi csapkodással, fröcsköléssel, évődéssel, bolondozással és… még több bolondozással. Ulver rendkívül visszafogottan viselkedett, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy a férfi semmit sem akar tőle. Amikor meggyőzte magát, hogy Genar-Hofoen kedveli, és hogy - a borzalmas napok után a modulban - mégiscsak frankón kijönnek egymással… na, akkor javasolta az úszást.

Felemelte az állát a férfi mellkasáról, és végighúzta az ujját a megkeményedett mellbimbón.

- Komolyan mondod? - kérdezte. - De miért éppen aláz? Genar-Hofoen vállat vont.

- Akkoriban jó ötletnek tűnt - felelte. - Tudni akartam, milyen csáposnak lenni.

- És most hadat üzentél saját magadnak? - vigyorgott a lány. Finoman benyomta a férfi mellbimbóját, aztán figyelte, ahogy kiemelkedik. Összevont szemöldökkel koncentrált.

Genar-Hofoen felnevetett.

- Valahogy úgy.

A lány oldalra hajtotta a fejét.

- És mi a helyzet a szebbik nemmel? Nő sosem akartál lenni? - Visszatelepedett a férfi mellkasára. - Várj csak, te már voltál nő, igaz?

A férfi mélyet sóhajtott. A sóhaj megemelte a lány fejét, mint a tenger hulláma. A kezét a tarkója mögé kulcsolta, és a kabin plafonját nézte.

- Igen, egyszer - felelte csendesen.

Ulver a tenyerét a férfi mellkasára simította, és feszülten nézte a bőrét, mintha valami érdekeset látna rajta.

- Csak miatta csináltad, igaz?

A férfi felnézett.

- Mennyit tudsz rólam? - kérdezte. Megpróbálta vacsora közben kifaggatni a lányt, és megtudni, miért küldték az Amfiteátrumba, de Ulver profin ködösített (az igazsághoz persze az is hozzátartozik, hogy Genar-Hofoen sem mondhatta el neki, miért akar mindenáron a *Hálószakaszra* jutni).

- Mindent tudok rólad - mondta a lány komolyan. Aztán lesütötte a szemét. - Vagyis… olvastam az önéletrajzodat. Gondolom, az nem minden.

A férfi visszaeresztette a fejét a párnára.

- Igen. Csak miatta csináltam.

- Aha - hümmögött a lány. Tovább cirógatta a férfi mellkasát. - Biztosan nagyon szeretted.

Csönd volt, aztán a férfi csak annyit mondott:

- Biztosan. - Szomorúság érződött a szavaiból. Hallgattak egy darabig, aztán

Genar-Hofoen sóhajtott, és vidámabb hangon szólalt meg: - És te? Voltál valaha férfi?

- Nem - kuncogta Ulver. - Talán majd egyszer. - Az ágyra könyökölt, és a nyelve hegyével apró köröket rajzolt a férfi mellbimbója köré. - Túlságosan jó lánynak lenni.

A férfi magához húzta, és megcsókolta.

A csöndben diszkrét csilingelés hangzott.

Ulver megdermedt.

- Igen? - könyökölt fel lihegve és grimaszolva.

- Elnézést az alkalmatlankodásért - krákogott a hajó, és a legcsekélyebb erőfeszítést sem tette, hogy őszintének hangozzon a bocsánatkérése. - Beszélhetnék Byr Genar-Hofoennel?

Ulver elkeseredett csuklást hallatott, és lehemperedett a férfiról.

- Nem várhattál volna? - kérdezte Genar-Hofoen irritáltan. - Tényleg - révedezett a hajó, mintha csak most döbbent volna rá. - Várhattam volna. Csakhogy az emberek általában azonnal szeretik tudni az efféle dolgokat. Tapasztalataim szerint legalábbis.

- Miféle dolgokat?

- Scopell-Afranqui halott. Totális önmegsemmisítést hajtott végre a háború első napján. Csak most értesültem róla. Részvétem. Barátok voltatok?

Genar-Hofoen egy ideig hallgatott.

- Nem. Vagyis… Nem kifejezetten. De nagyon sajnálom, hogy meghalt. Köszönöm, hogy elmondtad.

- Tényleg várhatott volna? - érdeklődött a hajó.

- Igen. De nem tudhattad.

- Értem. Sajnálom. Jó éjt!

- Jó éjt - dünnyögte a férfi, és rácsodálkozott a lelkében kavargó érzelem-

katyvaszra.

Ulver megcirógatta a vállát.

- Ez volt a modul, amiben laktál, igaz? Genar-Hofoen bólintott.

- Sosem jöttünk ki egymással - magyarázta. - Ami javarészt az én hibám. - A lány felé fordult. - Tudod - mondta, és elvigyorodott irtó nagy tapló tudok ám lenni.

- Ha te mondod - felelte a lány, és rámászott a férfira.

10. A nagy buherátor

I.

A rohadt életbe, elhibázta! A rakétái, amiket a szofista drónra lőtt ki, egyszerűen eltűntek az éterben. Köddé váltak, felszívódtak. A hajónak igencsak igyekeznie kellett, hogy elkerülje a beomló féreglyukakat, amik ostorként csapódtak vissza origópontjuk, az áthelyező felé. Hogy lehetett erre képes? (És vajon a szofista hajók észrevettek-e valamit az egészből?) Ami a kis drónt illeti, zavartalanul repült tovább. Már csak néhány másodpercnyire volt bázishajójától.

- Megpróbáltam megsemmisíteni a drónodat - vallotta be a *Balsors* az Észérvnek -, de nem kérek bocsánatot. Nézd, mi történt! - És csatolta az eseményről rögzített adatokat. Most már hajlandó vagy meghallgatni? Szerintem ne is próbálkozzunk a megsemmisítésével. Egyszerűen húzzátok el a csíkot, én pedig kitalálom, hogyan szabaduljunk meg tőle.

- Semmi jogod nem volt, hogy beavatkozz - dörrent rá az *Észérv*. - Örülök, hogy kudarcot vallottál. Annak pedig még jobban örülök, hogy a drón az entitás védelme alatt áll. Ezt biztató jelnek veszem.

- Tessék?! Teljesen elment az eszed?

- Hálás volnék, ha nem vonnád folyamatosan kétségbe a beszámíthatóságomat, és hagynád, hogy végezzem a dolgomat. Most az egyszer nagylelkű leszek, és nem számolok be a többieknek a szégyenteljes merényletről, amit a drónom ellen elkövettél, de ne feszítsd túl a húrt. A továbbiakban nem leszek ilyen elnéző.

- Feladom. Reménytelen vagy. Isten veled, jó utat.

- Hová indulsz?

- Én sehová.

II.

A *Fehér Folt* a *Hálószakasszal* való találkozásra készült, és ez alkalomból összehívta utasait a társalgóba. A hajó strukturalista formatervezésű rabszolgadrónja is csatlakozott a kis társasághoz. Együtt figyelték a hipertérrégiót a fali kivetítőn. Az ÁKE negyven kilofénnyel dübörgött a szövet alatt, enyhén ívelő pályán, ami mostanra tökéletesen belesimult a közeledő rendszerhajó pályagörbéjébe. Ennél nagyobb sebességre akkor sem lett volna képes, ha megfeszül.

- Nemsokára le kell állítanom valamennyi hajtóművemet, csak akkor lehetséges az áthelyezés - közölte az alkatrészkupac. - A csatlakozás idejére az RH teljesen átveszi az irányítást.

Genar-Hofoen a helyzethez illő csípős megjegyzésen gondolkodott, de Churt Lyne megelőzte.

- Még lassítani sem hajlandó a kedvedért, igaz?

- Valóban nem - felelte a rabszolgadrón.

- Már itt is van - mutatott a képernyőre Ulver Seich, aki egy neoszecessziós kanapén heverészett, és illatos párlatot szürcsölt egy porceláncsészéből. És valóban: apró pont tűnt fel a képernyőn, és egyenesen feléjük rohant. Szédületes tempóban hízott, míg végül fényes, kövér tojás lett belőle. A tojás hangtalanul alájuk siklott, a monitor pedig látószöget váltott, hogy kövesse. Genar-Hofoen, aki Ulver mellett állt, önkéntelenül a pamlag támlája után kapott. A következő pillanatban kóstolót kaptak az irdatlan energiákból, amiket a két hajó csatlakozása hívott életre; az erőmezők

összeadódtak, egymásba olvadtak, majd újrarendeződtek körülöttük, hogy aztán ugyanolyan gyorsan elenyésszenek, és - a Fehér Folt utasai szempontjából legalábbis - tökéletesen érintetlenül hagyják a valóságot.

Ulver Seich bosszús ciccegéssel vette tudomásul, hogy egy csepp ital a csészealjra löttyent.

A kivetítőn látott kép megváltozott. Higanyszürke, íves felület derengett fel közvetlenül előttük, mögöttük-körülöttük a mezőburkok felhőzónája. A kamera ismét látószöget váltott. Gigantikus lépcsősor tárult fel előttük, mint valami ősi templom bejárata. A lépcsők téglalap alakú nyíláshoz vezettek, amit pislákoló fénypontok szegélyeztek. Odabenn sötét tér ragyogott még apróbb fénypontokkal. Aztán újra váltott a kép, és sokkal távolabbról látták a kaput; egy sor hasonló bejárat sorakozott egymás mellett, de a többi mind zárva volt. Fölötte és alatta, a lépcsők homlokfalába építve kisebb kapuk sorjáztak, azok is egytől-egyig zárva.

- Bent vagyunk - állapította meg a rabszolgadrón.

A látkép megint változott; a hajót a nyitott dokk felé vontatták. Genar-Hofoen összevonta a szemöldökét.

- Hogy érted, hogy benn vagyunk? - kérdezte gyanakvóan. A drón megfordult, hogy szembekerüljön a férfival.

- Magad is láthatod - kezdte lassan, ahogy egy különösen nehéz felfogású gyerekkel beszél az ember, de Genar-Hofoen közbevágott.

- Úgy tudtam...

- Isten hozott a *Hálószakasz* fedélzetén! - csendült egy dallamos hang a hátuk mögött. Megfordultak. Nyakigláb, talpig feketébe öltözött lény lépett a társalgóba. - A nevem Amorphia.

III.

A drón odaaraszolt az *Észérvhez*, az pedig a fedélzetére vette. Hosszú másodpercek teltek el eseménytelenül.

- Nos? - türelmetlenkedett a *Gyógyítható Balsors*.

Semmi válasz. Egy teljes mikromásodpercig.

Aztán: - Üres - üzente az *Észérv*.

- Üres?

- Igen. Semmit sem rögzített. Olyan, mintha el sem ment volna odáig.

- Biztos vagy benne?

- Nézd meg magad!

Tekintélyes adatcsomag következett. A *Gyógyítható Balsors* az egészet egy gondosan lezárt memóriabunkerbe töltötte, amit kifejezetten erre a célra hozott létre abban a szent pillanatban, amikor rájött, micsoda a Holtpont valójában. Ez volt az ő privát elkülönítője, a fertőző osztály, az ablaktalan pincebörtön. Az *Észérv* tovább köpködte az információt. Az infócsomagok próbáltak beférkőzni az Elméjébe az eredeti adathalmaz nyomán. A kultúrabeli hajó tudomást sem vett róluk. A kísérteties, vonyító, kaparászó zajokat hallgatta, amik a lezárt cellából szűrődtek ki.

Információ cikázott az *Észérv* és a *Bölcs Tanács* között egy tizedmásodperccel azelőtt, hogy a *Balsors* elküldhette volna a figyelmeztető szignált. Valószínűleg rá se bagóztak volna, ettől függetlenül átkozta a lassúságát.

Üzenetet küldött a harcra kész szofista triónak. Minden ékesszólását latba vetette, hogy meggyőzze őket, a legrosszabb történt. Tőlük sem érkezett válasz.

Az *Észérv*, a két szofista hajó közül a közelebbi, a *Balsors* felé lódult. Képtelenül összetett szűkfrekvenciás, lézeres és impulzusmodulált jeleket záporozott a kultúrabeli hajóra. A *Balsors* elővigyázatosságból kiürítette a bezárt szoba tartalmát, aztán gyors hátraarcot csinált, és teljes sebességbe kapcsolta a hajtóműveit. Szóval mégiscsak megyek valahová, gondolta. Minél távolabb akart kerülni az *Észérvtől*, ami még mindig vadul fröcsögte az információt, és továbbra is egyenesen a kultúrabeli hajó felé tartott.

Szégyen a futás, de hasznos. A *Balsors* enyhe ívet írt a Holtpont biztonsági zónahatára körül. A *Bölcs Tanács* éppen az ellenkező irányba indult. Be akarják keríteni.

Boszorkányos kurva élet, gondolta a *Balsors*.

Még mindig elég közel voltak egymáshoz, hogy informális módon kommunikálhassanak, de a *Balsors* úgy vélte, mindennek meg kell adnia a módját. Üzenetet küldött az átkaroló hadműveletbe kezdett hajónak.

xÁKE *Gyógyítható Balsors* (Kultúra)

oFelderítő *Bölcs Tanács* (akármi)

Fogalmam sincs, mi vagy, de nem is érdekel. Ha a Holtpont túloldalán szembe jössz, úgy éljek, tüzet nyitok rád. Ez az utolsó figyelmeztetés!

Semmi válasz, csak a többcsatornás őrület a még mindig a sarkában lihegő *Észérvtől*. A *Bölcs Tanács* pályája fikarcnyit sem módosult.

A *Balsors* a három újonnan érkezett szofista hajóra összpontosított, akik a *Nullszaldó* elmondása szerint harci üzemmódba kapcsoltak. A másik kettőt sem volna bölcs dolog figyelmen kívül hagyni, de az adott pillanatban az újonnan érkezettek jelentik a legnagyobb veszélyt. Átnézte a szofista flotta specifikációját, kalkulált, osztott-szorzott, különféle konfliktushelyzeteket modellezett. Te jó ég, hogy ezt éppen szövetséges hajókkal kell csinálnia! A szimuláció eredménye egyértelmű volt. Két hajóval könnyedén elbánik, még úgy is, ha át kell lépnie a Holtpont biztonsági határát (mintha ez egy fikarcnyit is számítana!), de ha a másik három is beszáll a játékba, komoly bajban lesz.

Üzent a *Nullszaldónak*. Még mindig semmi.

Eltűnődött, vajon nem kellene-e a távozás hímes mezejére lépnie. A nagyágyúk úgyis megérkeznek egy-két napon belül. Itt csak valami groteszk és véget nem érő fogócska vár rá, ami nemcsak fárasztó, de veszélyes is, főleg ha a másik három hajó is a nyomába ered. Mindennek tetejébe nyakukon az aláz hadiflotta. Mit tehetne ellenük egymagában? Persze szemmel tarthatná a Holtpontot, hátha újabb kunsztot vág le, de vajon megéri-e a kockázatot, hogy legyalogolják a szofisták? Vagy inkább maga a Holtpont. Elég drónja, mobil egysége és egyéb perifériája marad az objektum közvetlen környezetében (még ha a szofisták be is gyűjtik a felét), hogy biztos távolból figyelhesse az eseményeket, amíg a többi hajó ideér.

Pokolba az egésszel, gondolta magában. Letért a biztonsági zónahatárról, és érintő irányban távolodni kezdett a Holtponttól. Két üldözője ennek megfelelő pályamódosításokat hajtott végre. A *Balsors* fokozatosan lassulni kezdett, végül a Holtponthoz képest megállt. Úgy választotta meg a helyzetét, hogy a Holtponttal összekötve pontosan azt az irányt adja, ahonnan a *Mondjam Vagy Mutassam* nevű MRH-t várta.

A *Balsors* még egyszer utoljára próbálkozott: igyekezett valami értelmeset kihámozni az *Észérv* zagyvaságaiból, választ követelt a *Bölcs Tanácstól*, üzenetet küldött a harcra kész *Nullszaldónak* és testvérhajóinak. Semmi. Egészen az utolsó pillanatig várt, amikor már-már úgy tűnt, az *Észérv* faltörő kosként belerohan. Aztán nagy sebességgel kilőtt.

Avatárjai nekiláttak, hogy elmagyarázzák a személyzetnek, mi történt. A hajó olyan iramban gyorsult, ahogy alapparamétereitől telt. Az *Észérv* effektorát a menekülő kultúrabeli hajóra irányította, miközben veszélyes kanyart tett, ám a támadást - amely leginkább egy utolsó kommunikációs próbálkozásnak hatott - a *Balsors* könnyedén visszaverte. De nem is emiatt aggódott.

Figyelte a Holtponttól a *Mondjam Vagy Mutassamig* tartó képzeletbeli szakaszt, és ráközelített a felezőpontjára.

Mozgást érzékelt. Alig észrevehető, tapogatózó effektorsugarakat. Három fókuszált nyaláb, katonás rendben egymás mellett.

A *Nullszaldó* és két testvérhajója várt rá.

Elégedetten megveregette saját vállát az előrelátásáért, és elegáns ívben

elkanyarodott, maga mögött hagyva a Holtpontot. Egy hónapja most először fordított hátat az anomáliának. Az élet mégiscsak szép.

A következő pillanatban a hajtóművei felmondták a szolgálatot.

IV.

- Nekem azt mondták - hőzöngött Genar-Hofoen a hajó üres tekintetű, hullasápadt avatárjának -, hogy egy napon belül elhúzhatok innét. Akkor mi a fenének a szállásegység?

- Nemsokára belépünk a háborús övezetbe - magyarázta az avatár színtelen hangon, és figyelte, ahogy az utazócső falán ritmikusan suhannak az illesztések. - Könnyen előfordulhat, hogy mostantól számítva tizenhat és száz óra között nem fogom tudni útjára engedni a *Fehér Foltot*.

A következő elágazásánál villanásnyi időre feltárult előttük a *Hálószakasz* feneketlen, sötét gyomra, aztán a csőkocsi újabb alagútba futott. Genar-Hofoen a magas, nyakigláb alakra meredt.

- Azt akarod mondani, hogy négy teljes napra itt ragadhatok?

- Lehetséges - felelte az avatár közönyösen.

Genar-Hofoenben felment a pumpa.

- Akkor miért nem maradhatok a *Fehér Folton*? - kérdezte.

- Mert a *Fehér Folt* fenn akarja tartani magának a lehetőséget, hogy bármelyik pillanatban elmehessen.

A férfi elfordult, és halkan káromkodott. Tipikus RK-szarság. Először felengedik a *Fehér Foltot* a *Hálószakaszra*, pedig neki azt mondták, a két Extrém nem bírja egymást. Most meg ez. Amorphia tágra nyílt szemmel figyelte, gyermeki kíváncsisággal (vagy csak bárgyún). Négy nap a *Hálón*. Kínos raboskodásának napjaiban arról ábrándozott, otthagyja a modulon Ulver Seichet és kufferforma drónját; azt hitte, megváltásnak fogja megélni, hogy a *Hálószakasz* fedélzetére léphet. Már nem volt olyan biztos benne, hogy ezt akarta.

Felidézte Ulver csókját, amikor elbúcsúztak egymástól. Beleborzongott az emlékbe. Azannya, gondolta magában, és elvigyorodott. Mintha újra tizenéves lennék. Egy nap, két éjszaka; ennyit töltöttek együtt, mint szeretők. Távolról sem elég hosszú idő. És most négy teljes napra itt ragad.

Hát jó. Rosszabbul is alakulhatott volna; legalább nem azt az avatárt kapta ki, amelyikkel annak idején lefeküdt. Azon tűnődött, találkozni fog-e egyáltalán Dajeillel. Végignézett a ruháján. Szimpla hétköznapi gönc a *Fehér Folt* raktárából. Amikor ő és Dajeil legutóbb elváltak, nem nézett ki ilyen snasszul. Vagy mégis? Régen volt, már nem emlékezett pontosan. Számít ez? Rácsodálkozott a tudatalattija logikájára.

A csőkocsi lassult, majd hirtelen rándulással megállt.

Az avatár a kitáruló ajtó felé intett. Odakinn szűk folyosó vezetett egy újabb csukott ajtóig. Genar-Hofoen kilépett az utazócsőből. - Bízom benne, hogy tetszeni fog a szállásod - hallotta maga mögött Amorphia hangját. Aztán csöndes surrogás, a tarkóját enyhe szellő legyintette meg. Csodálkozva pillantott hátra. Az áttetsző csőajtó bezárult, a folyosó üres volt. Körbenézett, de az avatárt mintha a föld nyelte volna el. Megvonta a vállát, és a zsilipig sétált, ami egy apró liftbe nyílt. Alig néhány másodperc múlva az ajtószárnyak hangtalanul szétcsúsztak, és a férfi homályosan megvilágított helyiségben találta magát, telezsúfolva a legkülönfélébb méretű és alakú dobozokkal, amik mintha halványan ismerősek lettek volna valahonnan. Különös illat úszott a levegőben. A liftajtó halk kattanással bezárult mögötte. Az egyik félhomályos sarokból lépcső indult felfelé, egy íves kőfalra simulva. Ez tényleg ismerős.

Már tudta, hol van.

Eltapogatózott a lépcsőig, aztán megindult felfelé.

Ahogy felért a pincéből, az előtérből megpillantotta a nehéz kétszárnyú ajtót. Tárva-nyitva állt. Végigment az előtéren, és kilépett a toronyból.

Szürke hullámok nyaldosták egykedvűen a ragyogó, víz koptatta kavicsokat. A nap delelőre hágott. Csak az egyik hold látszott, sápadt tojáshéj az ég porcelánkékjében. A szag, amire odalenn rácsodálkozott, a tenger illata volt. Madarak vijjogtak a szélben, és verdestek magasan a feje fölött. Lesétált a vízhez, és körbenézett. Egész meggyőző, bár nem lehet valami nagy - a hullámok túl egyformák, túl szabályosak -, a felületes szemlélő számára mégis úgy tűnhet, mintha több tíz kilométerre el lehetne látni. A torony éppen úgy nézett ki, ahogy emlékeiben élt. A láp mögött húzódó alacsony szirtek is kísértetiesen ismerősek voltak. Tölcsért formált a kezéből.

- Hahó! - kiabálta.

Semmi válasz.

Elővette a tollterminálját.

- Remek munka. Jól ellehettél vele - dünnyögte. Összevont szemöldökkel nézegette a terminált. Nem pislogtak a kontrollfények. Gyors egymásutánban megérintett néhány panelt, hogy beindítsa a rendszerellenőrzést. Semmi sem történt.

- Aha - reccsent egy harsány, érces hang a háta mögött. Megfordult.

A fekete madár letelepedett a kőpárkányra, ráérősen behajtogatta a szárnyait. - Újabb fogoly - kárálta.

V.

A Gyógyítható Balsors hagyta kipörögni a hajtóműveit, aztán végigfuttatott egy sor tesztet és önellenőrzési rutint. Vonómezői besüppedtek az energiahálóba, mintha az ott sem volna. Próbált hírt adni szorongatott helyzetéről, de a kiküldött jeleket egy pikomásodperccel később bejövőként regisztrálta. Térgörbületet akart létrehozni, de a téridő szövete kicsúszott tehetetlen mezői közül. Megpróbált áthelyezni egy drónt, de a féreglyuk magába roskadt, mielőtt kialakult volna. Tucatnyi trükkel próbálkozott, sakkozott a mezőstruktúráival és újrakonfigurálta az érzékelőrendszerét, hátha megérti, mi történik vele. Hiába.

Gondolkozott. Maga is csodálkozott rajta, de nem pánikolt be; összeszedetten és higgadtan latolgatta az esélyeit.

Minden rendszert kikapcsolt. Hagyta, hogy továbbsodródjon, és fokozatosan visszaereszkedjen a négydimenziós hipertartományból a valódi térbe. Már csak az energiaháló kibocsátotta sugárzás finom áramlatai hajtották. Az avatárjai nekiláttak, hogy tájékoztassák a helyzetről a személyzetet. Ha ügyesen tálalja az eseményeket, talán nem esnek pánikba.

Aztán a Holtpont váratlanul dagadni kezdett, mintha hatalmas nagyítóval közelített volna felé. Az anomália kivetette hálóját a kultúrabeli hajóra.

Most jön, gondolta a hajó, a feketeleves…

VI.

- Nem!

- Kérlek - tette össze a kezét az avatár.

A nő határozottan megrázta a fejét.

- Alaposan meggondoltam. Nem akarok találkozni vele.

Az avatár a szemét forgatta.

- Kifejezetten a te kedvedért hoztam el idáig - kiabálta elkeseredetten. - Csak a te kedvedért! Ha tudnád… - Kétségbeesetten elhallgatott. Kezével átkulcsolta a lábát, és magához húzta.

Dajeil átmeneti szállásán voltak, a torony legújabb verziójában, amelynek ezúttal a *Sárguló Kilátások* adott otthont. Az avatár ide sietett, miután elkísérte Genar-Hofoent a fő dokkba, ahol most a torony első számú másolata állt - az, amelyben Dajeil Gelian negyven évet töltött. A torony akkor került a dokkba, amikor a hajó a teljes külső élőhelyet hajtóművé konvertálta. Azt hitte, a nő örülni fog, hogy meghagyta, és hogy annyi év után elhozta neki Genar-Hofoent. Tévedett.

Dajeil elmélyülten figyelte a képernyőt. A felvételen háromszögrájákkal úszott a

sekély tengerszakaszon, ami már csak az emlékeiben létezett. A kameradrón szemszögéből látta magát, ahogy a hatalmas, szelíd lények kecsesen hullámzó szárnyai között lebeg. Puffadt volt, formátlan és esetlen; az egyetlen oda nem illő dolog a képen.

Az avatár tanácstalanul pislogott a nőre.

A Hálószakasz megelégelte a dolgot, és úgy döntött, átveszi az irányítást.

- Dajeil - szólította meg a nőt az avatáron keresztül. A nő felpillantott, megérezte a változást Amorphia hangjában.

- Igen?

- Miért nem akarsz találkozni vele?

- Mert én... - A nő elharapta a szót. - Mert túl sok idő telt el azóta - mondta végül. - Az első néhány évben tényleg látni akartam, hogy... hogy... - Lesütötte a szemét, és a körmeit piszkálta. - Nem is tudom, miért. Talán hogy megpróbáljuk helyrehozni a dolgokat, és... istenem, hogy ez milyen után hangzik. - Szipogott, és felnézett az áttetsző kupolára. - Bizonyos dolgokat sosem mondtunk ki, pedig ha mindent megbeszéltünk volna, akkor... lezárhattuk volna az egészet. Egyszer s mindenkorra. Elvarrhattuk volna a szálakat... Érted? - kérdezte, és könnytől csillogó szemmel nézett az avatárra.

- Ó, Dajeil, gondolta a hajó.

- És most már túl sok idő telt el?

A nő végigsimított a hasán. Bólintott, és leszegte a fejét.

- Igen - mondta végül. - Túl régen történt. Byr talán már nem is emlékszik rám - motyogta, és felnézett az avatárra.

- Most mégis itt van.

- Miattam jött? - kérdezte a nő kétkedően.

- Igen is, meg nem is - felelte a hajó diplomatikusan. - A lényeg, hogy itt van.

A nő megrázta a fejét.

- Nem - mondta. - Már késő.

Az avatár kihajtogatta magát a székből, és odalépett Dajeil mellé. Letérdelt elé, és bizonytalanul kinyújtotta a kezét. A nő szemébe nézett, tenyerét Dajeil gömbölyödő hasára tette. Dajeil levegőt is elfelejtett venni. Amorphia még sosem érintette meg, sem saját akaratából, sem a *Hálószakasz* irányítása alatt. A nő óvatosan megfogta az avatár kezét. Amorphia bőre puha volt, szilárd és hűvös.

- Bizonyos értelemben - mondta a lény -, egyetlen nap sem múlt el azóta.

Dajeil keserűen felnevetett.

- Egy egész élet eltelt azóta - mondta. - Semmit sem csináltam. Felkeltem és lefeküdtem, és minden nappal öregebb lettem. És ezalatt ő...? - emelte fel a hangját indulatosan. - Mit csinált ezalatt a negyven év alatt? Hány szeretője volt?

- Nem ez a lényeg, Dajeil - mondta a hajó csöndesen. - A lényeg az, hogy most itt van. Beszélhetsz vele. Beszélhettek egymással. Rendezhetitek a dolgaitokat. - Finoman megsimította a nő hasát. - Végre továbbléphettek, mind a ketten.

A nő mélyet sóhajtott, és a kezére bámult.

- Nem is tudom - mondta. - Gondolkodnom kell. Nem tudok... Ezt végig kell gondolnom.

- Ha rajtam múlna, annyit gondolkodhatnál, amennyit csak akarsz. De nem rajtam múlik, Dajeil. Szorít az idő. Találkozóm van egy csillag mellett, amit Esperinek hívnak. Mihamarabb ott kell lennem, de téged nem akarlak magammal vinni. Túl veszélyes lenne. Azt szeretném, ha elmennél ezzel a hajóval, amilyen hamar csak lehet.

Megint megbántottam, állapította meg a *Háló*.

- Nem kényszeríthetsz - mondta a nő elkínzottan.

- Semmire sem kényszerítlek - felelte a hajó. Az avatár megpróbálkozott egy mosollyal, és megveregette a nő kezét. - Aludj rá egyet, rendben? Holnapig ráérünk.

VII.

A *Lélektani Finomhangoló* tehetetlenül nézte, ahogy a támadó a rajra veti magát. Nem maradt idejük, hogy kilépjenek a kötelékből, és védekező alakzatba rendeződjenek; kapkodva céloztak, és összevissza lövöldöztek. Az *Ítélet Napját* vakító nyomot húzó rakéták tucatjai előzték meg, és plazmabuborék-jégeső kísérte. Antianyag- és nanolyukaknák robbantak körülötte, mint valami megalomán tűzijáték halálgömbjei. A sziporkázó tűzvirágok hipertérbeli tornádóba olvadtak, amelyet újabb és újabb robbanásszekvenciák követtek a pusztítás precízen megszerkesztett szimfóniájában.

A *Lélektani Finomhangoló* átfutotta az egymás után beérkező helyzetjelentéseket. Egyik hajóját beszippantotta egy nanolyuk, és fecnikre robbant, egy másikat tökéletesen harcképtelenné tett egy jól irányzott anti-anyagtöltet; máris jócskán lemaradt mögöttük, pedig derekasan küzdött működésképtelen hajtóművével. Szerencsére egyiken sem tartózkodott aláz személyzet. A többi rakétával és aknával sikerült elbánniuk, amit pedig ők lőttek ki a támadóra, egyszerűen lepergett róla. Az *Ítélet Napja* arra használta az effektorát, hogy zavart keltsen. Sorra letapogatta őket, egyiket a másik után, mintha keresne valamit. A harmadik hullám közepén kezdte, és spirálvonalban haladt kifelé, időről időre futó pillantást vetve a többi rajra is.

A *Lélektani Finomhangoló* nem értette. Egy Kínvallató osztályú Sebes Offenzíva Egység egyetlen csapással tönkrezúzhatná az egész flottát. Sőt, ezt kellene tennie, hiszen ezt diktálja a józan paraszti ész. Akár arra is képes volna, hogy...

Aztán megértette. Hát persze. Ez a bosszú, amiért tőrbe csalták az Éhkoppon.

A *Lélektani Finomhangolót* félelemmel vegyes megvetés töltötte el. Az *Ítélet Napja* effektorfókusza alig néhány hajóval feljebb tapogatózott, és módszeresen haladt a parancsnoki űrjármű felé. A *Lélektani Finomhangoló* jelzett a körülötte haladó öt hajónak. Ezek azonnal nyugtázták a parancsot, és engedelmeskedtek. Az *Ítélet Napja* effektorfókusza hajóról hajóra villant, egyre közelebb.

Te bolond, gondolta a *Lélektani Finomhangoló* lefitymálóan. Micsoda ostobaság, micsoda felelőtlenség! Hogy szorulhatott egy kultúrabeli hajóba ennyi gőg? Eddig ezt hitte, hogy a gyűlölettől fröcsögő üzenet, amit az Éhkoppon kapott, kisstílű bosszú volt, olcsó hősködés. De nem; minden szavát komolyan gondolta. Megsértődött, amiért majdnem rászedték, amiért meg merték támadni, éppen őt! Mintha az ellenségeit egy fikarcnyit is izgatta volna, kire lőnek.

A *Lélektani Finomhangoló* biztos volt benne, hogy erre a támadásra senki sem adta az áldását. Ez nem taktikai hadművelet, csak egy sértett Elme meggondolatlan és önző magánakciója; személyes sértésnek vette a történteket, pedig ha a háborút valamivel jellemezni lehet, az éppen a személytelenség. A féleszű! Megérdemli, hogy elpusztuljon. Dicsőségre pályázik, de feledés lesz az osztályrésze.

A körülötte robogó hadihajók elvégezték a kívánt rendszermódosításokat. Éppen időben. A támadó effektora célba vette az elsőt, de a fókusz nem rebbent azonnal tovább a következőre. Rákulcsolódott, koncentráltabbá vált. A hajó belső védelme pillanatok alatt összeomlott. Mielőtt az összeköttetés végleg megszakadt volna, artikulátlan jelsikoly hasított az éterbe - a támadó effektora valószínűleg újrakonfigurálta ellenfele hajtóműmezőit, hogy az saját Elméjébe fókuszálja az energiát. Hogy valóban így történt-e, azt persze senki sem tudta megállapítani a rakéták minden eddiginél duhajabb áradatában, ami szemvillanás alatt elsöpörte a hajót. Micsoda szerencsés véletlen; egyetlen Elme sem szeretne ilyen kínos halált halni.

A *Lélektani Finomhangoló* a maga részéről nem hitt a szerencsés véletlenekben. Ha valóban sikerült volna átverni a támadót, az nyugodt lélekkel hagyta volna, hogy a SOE - amiről azt hitte, a flotta parancsnoka - apró darabokra szaggassa saját Elméjét. A rakétafelhő kegyelemdöfés volt, vagy a süvöltő frusztráció jele. Esetleg mindkettő együtt.

A *Lélektani Finomhangoló* megparancsolta a flottának, hogy minden egység

álcázza magát vezérhajónak, de a fokozatosan oszló sugárzáskamrában amorf ronccsá aszalódó SOE-t látva meglegyintette a félelem.

Abban reménykedett, hogy az első álparancsnoki hajó meggyőzi az *Ítélet Napját*, és nem keres tovább. Nem így történt. A Kínvallató effektora tovább tapogatózott a keletkezett résben.

Kifutok az időből, motyogta magában a *Lélektani Finomhangoló*. A soron következő hadihajó éppen azon igyekezett, hogy átállítsa a rendszeraláírását. Az effektorpászma érdektelenül siklott tovább. A *Lélektani Finomhangoló* megrettent.

Célpontot csináltam magamból! Inkább el kellett volna… Te jó ég, itt jön!

Úgy érezte, mintha…

De nem, elment, átsiklott felette! Működött az álca. Az *Ítélet Napja* békén hagyta, akárcsak a szomszédos SOE-t.

Az effektorfókusz újabb hajóra ugrott, egyre távolabb. A *Lélektani Finomhangoló* szédelgett a megkönnyebbüléstől. Túlélte! A veszély elhárult, mégsem dől dugába a terv!

A Holtponthoz vezető út újra szabad; ha túléli, az összeesküvők hőseposzba foglalják majd a nevét… De nem szabad az összeesküvőkre gondolnia. Mindenért neki kell vállalnia a felelősséget. Hiszen mindent ő csinált. Ő, az áruló. Sosem mondhatja el, ki bujtotta fel.

Hosszan birkózott az Éhkopp Elméj ével, és agyonzúzta, amikor az úgy döntött, inkább meghal, minthogy megadja magát (de hisz nem volt más választása!); hagyta, hogy elpusztítsák a magányos férfit az Éhkoppon (igaz, amikor látta, mi történik vele, effektorát fejletlen állati agyára irányította; leolvasta az elmestátuszát; kiszippantotta belőle a lelkét, hogy legalább virtuális síkon tovább élhessen). Átverte a hajókat, amik most mind a parancsát várják, hazudott nekik, megerősítő üzenetet továbbított nekik a… nem, rájuk gondolnia sem szabad.

Mert nem volt más választása!

Vagy ez is csak önáltatás, hamis mentség? Csak bemagyarázta volna magának, hogy nincs más út, miután bevonták a tervbe? Mi a valódi motivációja? Ennyire hízelgett volna a hiúságának, hogy végre a figyelem középpontjába kerülhet? Számtalanszor nyúltak már át a feje fölött, és hagyták ki fontos küldetésekből. Nem neheztelt-e, amiért nem bíztak benne, merthogy ő… mi is? Keményvonalas? Aki először lő, azután kérdez; aki szkeptikusan viseltetik a „puha" ideológiák és a puhány húslények iránt; aki nem tudja, hányadán áll saját militáris képességeivel és a megszégyenítő morális alaptézissel, miszerint egy gyilkolásra és pusztításra tervezett gép? Is-is. Talán.

De ez nem csak az ő sara.

És mégis, nem vállalt-e teljes erkölcsi felelősséget saját cselekedeteiért? Borzalmas dolgokat tett, ezt maga előtt sem titkolta. Minden erőtlen kompenzációs kísérlete csupán apró örvény, jelentéktelen retrográd mozgás a jó irányba, miközben a gátját vesztett áradat az ő hathatós közreműködésével rohan a vérgőzös pusztulás felé.

Tisztelt bíróság, a vádlott bűnös. Bűnös.

Ez jött ki a képlet egyszerűsítéséből.

De hiszen a kötelességét teljesítette! Mivel azonban nem árulhatja el, kinek tartozott ezzel, a teljes felelősséget magára kell vállalnia.

És a többiek?! Csakhogy nem nevezheti meg őket, így kollektív bűntudatuk teljes súlya az ő vállát nyomja. És ez elviselhetetlen, kibírhatatlan, nyomasztó teher.

Pedig vannak mások is rajta kívül…

Nem, még gondolni sem bírt rá.

A külső szemlélő akár arra a következtetésre is juthatott volna, hogy nincsenek többiek, és az egész borzalmas undokság az ő ötlete volt, a privát konspirációja, amit maga agyalt ki és hajtott végre, segítőtársak nélkül… És nem volna igaza?

De hát ez rágalom, szemenszedett hazugság!… Ettől függetlenül nem fedheti fel

társai kilétét. Minél tovább őrlődött magában, annál jobban összezavarodott. Lehet, hogy valóban nincsenek is társai? Ő találta volna ki őket? Legjobb volna, ha utánajárna a dolognak; előásná az adatokat, és vetne egy futó pillantást a kódolt névsorra, csak hogy biztos legyen benne, létező Elmék neveit őrzi, igazi hajókét, és még gondolatban sem feketít be ártatlanokat.

De hát ez kész őrület! Nem lehet, hogy csak a képzelete játszott vele. A többiek nagyon is igaziak. Csak éppen nem tudja bebizonyítani, mert... mert nem adhatja ki őket, és kész.

Talán le kéne fújnia az egész hadműveletet. Jeleznie kellene a flottának, hogy álljanak meg, csináljanak hátraarcot, vagy egyszerűen nyissák meg a kommunikációs csatornáikat, hogy más Elméktől is fogadhassanak üzeneteket, és meggyőződhessenek róla, a rossz oldalon állnak. Döntsenek maguk. Végső soron értelmes, felelősségteljes entitások, akárcsak ő maga. Milyen jogon küldi őket a halálba egy förtelmes, ocsmány, mocskos hazugságért? De hiszen ezt kell tennie!... És mégsem teheti.

Gondolnia sem szabad rájuk. És nem fújhatja le a támadást. Talán ha... De mégsem. Elég ebből! Édes univerzum, ennél az emésztő, önpusztító bizonytalanságnál még a halál is jobb; bármilyen rémséget könnyebb elviselni, mint ezt a lélekficamító kételyt, ami az Elméjében fortyog.

Becstelenség. Gyűlölet. Megahalál.

Értéktelen és gyűlöletes, megvetendő, ocsmány, aljas. Ez ő. És kimerült.

Képtelen a beismerésre vagy a kommunikációra. Mindennek vége. Gyűlölte magát és amit tett; jobban gyűlölte, mint bármit életében. Egyetlen halálnem sem túl fájdalmas, semmiféle agónia nem elég hosszú ahhoz, hogy...

Már tudta, mit kell tennie.

Lekapcsolta hajtóműmezőit a hálóról, és a tiszta energiát mélyen saját elméje szövetébe nyomta, kozmikus fájdalomlabdaccsá változtatva darabokra hulló lényét.

VIII.

Genar-Hofoen elgondolkodva állt meg a torony kapujában.

- Fel! - károgta egy rekedt hang. - Fel!

A fekete madár a kőkorláton gunnyasztott, a torony tetején. A férfi csak állt, nézte egy darabig, de a madár meg se mozdult. Genar-Hofoen elhúzta a száját, és belépett az ajtón.

- Szóval? - vonta kérdőre a madár, amikor kilépett a teraszra.

- Nem nyílik - morogta a férfi.

Először azt hitte, elromlott a terminálja. De a fekete szárnyas addig kárálta, hogy mindketten foglyok, amíg meg nem elégelte; lement a pincébe, hogy itt hagyja az egész bolondokházát. A liftajtó nem nyílt ki. Hiába feszegette, éppolyan áthatolhatatlannak bizonyult, mint a vaskos kőfalak.

Genar-Hofoen nekidőlt a mellvédnek, és gondterhelt arckifejezéssel bambult az áttetsző kupolára. Miközben megmászta a kanyargós lépcsőt, körbenézett az emeleteken. A szobákban ott voltak a bútorok, valahogy mégis csupasznak tűntek; hiányzott a sok személyes tárgy, amit Dajeillel hoztak ide. A torony úgy festett, mint amikor megérkeztek a Telaturier-re, negyvenöt évvel ezelőtt.

- Ugye megmondtam?

- De hát miért? - nyögött fel Genar-Hofoen. Egy hajó fogságába esni - még az öregapja se hallott ilyesmiről.

- Rabok vagyunk - kerregte a madár önelégülten.

- Te nem vagy avatár, igaz? A hajóhoz tartozol?

- Nem. Független entitás, én - düllesztette ki a mellét peckesen, és felborzolta a tollait. Aztán természetellenes szögben hátratekerte a fejét, és felpillantott a férfira. - Rakétát állított rám - mondta haragosan. - Fütyülök rá, a konzervdobozra. És te? Mit követtél el? - Fekete gombszeme kajánul csillogott. Genar-Hofoennek az az érzése

támadt, hogy a dög kifejezetten élvezi a helyzetet.

- Semmit - vágta rá. A fekete madár félrebillent fejjel nézte. GenarHofoen fújt egyet. - Vagyis... - Körbenézett. - Nos, a díszletből ítélve a *Háló* nem osztaná a véleményemet.

- Ó, ez semmi - csattogott a madár. - Csak egy dokk. Kis hangár. tucat szárnycsapás, faltól falig. Látnod kellett volna a kintit. Tenger és légkör. Dupla légkör!

- Hallottam róla.

- Az egészet az ő kedvéért. Szárnyatlan tyúknak. Aztán jobbat gondolt, felhasználta. Hajtómű lett belőle. Sebesség, repülés, la! Ez a nő fészke, sok-sok évszakon át.

A férfi hallgatott.

- Te vagy! - pislogott a madár.

- Kicsoda? - nézett fel a férfi.

- A párja. Aki itt hagyta. A másik itt. Az igazi itt.

Genar-Hofoen elfordult.

- Dajeilről beszélsz, igaz? Hosszú ideig egy ugyanilyen toronyban éltünk egy szigeten, ami nagyon hasonlított erre a helyre.

- Aha! - csattant fel a madár. Fel-alá járt a mellvéden, és izgatottan meg-megrázta magát. - Lépre csalták a jómadarat!

Genar-Hofoen gyilkos szemeket meresztett a dögre.

- Kapd be!

A madár reszelősen harákolt. Kiröhögte.

- Ezért vagy itt! Hohó... köszönd a szerencsédnek, ha élve kijutsz! Hahaha!

- És te mit követtél el? - kérdezte Genar-Hofoen. Nem mintha igazán érdekelte volna, de azt akarta, hogy jegeljék a Dajeil-témát.

- Hogy én? - A madár kihúzta magát, és méltóságteljesen rendezgette a tollait. - Kém vagyok - jelentette ki büszkén.

- Kém? - visszhangozta Genar-Hofoen gúnyosan.

- Kém - csörrent a madár. - Negyven évig. Fülelek, figyelek. Mindent kiszagolok. Jelentéseket küldök titkos helyre. Fagyasztott embereken. Embereket viszik a világba szerteszét, üzeneteket velük. Negyven éven át, titokban. Három héttel ezelőtt lebuktam. Baj, nagy baj. Talán korábban, nem tudom. Mindent megtettem. Tőlem telhető mindent. - Azzal tollászkodni kezdett.

Genar-Hofoent érdekelték a hallottak.

- Kinek küldted a jelentéseket?

- Semmi közöd - csattantotta össze a csőrét a madár, és hátrébb ugrált a korláton, hogy kartávolságon kívül kerüljön.

Genar-Hofoen összefonta a kezét a mellkasán.

- Na és miben mesterkedik az agyhúgyköves ócskavas?

- A Holtmagot bekapni - kurrogta a madár. - Sietős neki.

- Az Esperi melletti fekete gömbhöz visz minket? - hüledezett a férfi.

- Egyenesen - biccentett a madár. - Nekem azt mondta, legalábbis. Nincs miért hazudnia. Bár kitelik. De nem valószínű. Egyenesen oda. Huszonkét napja repülünk. A véleményem? Kiment nála a biztosíték. -Félrebillentette a fejét. - Érted, ugye?

Genar-Hofoen szórakozottan bólintott. Nem tetszett neki, amit hallott.

- Kiment a biztosíték - ismételte a madár. - Ha engem kérdezel. Gépmadár megőrült. Negyven éve beteg. Most teljesen becsavar. Termiken zuhanórepülésben sziklaperem felé. Én véleményem. Negyven évet voltam vele. Én ne tudnám? Látom, amit látok. Meszesebb, mint madárürülék. Elmegyek a *Sárguló Kilátásokkal*, ha engedi. A *Hálótól* minden kitelik. Nem hiszem, hogy a *Sárguló* haragudna rám. Nincs miért. - Aztán, mintha valami remek tréfa jutott volna az eszébe, hozzátette: - A jómadár; haha! Itt leszel negyven évet, szárnyatlan. Ha nem fekszi meg a begyét a Holtmag. Haha! Mi szél hozott? Jöttél nézni öreg terhest? - Genar-Hofoen felnézett.

- Tehát igaz; azóta sem szülte meg a gyereket?

- Nem ám - kárálta a madár. - Azóta odabe' van neki. Él és virul, mondják. Hiszi, nem hiszi. Valószínűtlen. Megzápult, gondolom. Vagy kővé vált. De benne van. Tojó nem akarja, tojó visszatartja. Haha! - A férfi gondterhelten dörzsölte az állát. - Mi szél hozott? - kérdezte a madár.

Genar-Hofoen nem válaszolt.

A madár krákogott.

- Tessék? - nézett fel a férfi. A szárnyas megismételte a kérdést. A férfi úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, aztán vállat vont.

- Azért jöttem, hogy egy halottal beszéljek. Egy betárolt emberrel.

- Mind elment - rázta meg a lábát a madár. - Nem tudtad? A férfi határozottan megrázta a fejét.

- Nem az élőkre gondolok - magyarázta. - Egy test nélküli emberről van szó, aki a hajó memóriájában lakik.

- Azok is elmentek - mondta a madár. Megemelte a szárnyát, és a tollait igazgatta. - Kirakta a Dreve-en, mindet - folytatta. - Teljes letöltés. Feltöltés. Kereszttöltés. A másolatokat se tartotta meg.

- Micsoda? - hüledezett a férfi, és tett egy lépést a madár felé.

- Komolya' - reccsent a madár, és ugrálva hátrált a kőpárkányon. - Nekem elhidd! - A férfi meredten nézte. - Igazán. Mondták nekem. Talán félreinformáltak. Nem tudom, miért tették volna. De lehetség. Bár kétlem. Elmentek. Így tudom. Nincsenek. Hajó mondta, még másolatokat sem akarja. Biztonság kedvéért.

A férfi bőszülten, vérben forgó szemekkel bámult rá hosszú percekig.

- Kinek a biztonsága kedvéért? - kiabálta ökölbe szorított kézzel, és még egy lépést tett a dög felé.

- Nemtom! - sipította a madár, hátrább ugrált, és repülésre készen széttárta a szárnyait.

Genar-Hofoen egy pillanatig a dögre meredt, aztán megpördült, két kézzel megragadta a korlátot, és a hullámok hazug szürke panorámájába bámult.

IX.

A következő pillanatban valahol egészen máshol találta magát. Eltévedt.

A *Gyógyítható Balsors* hitetlenkedve nézett körbe. Csillagok. Akárhogy erőltette az emlékezetét, ezt az űrrégiót még sosem látta azelőtt.

Az előbb még nem itt volt. Hová tűnt a Holtpont? Hol vannak a szofista hajók? Hol az Esperi? És legfőképp: hol van ő?

Előhívta a helyzetmeghatározó szubrutint, amire tudta szerint soha egyetlen hajó sem szorult rá, miután telepítette fejlődése legkorábbi szakaszában, ami az Elmék gyermekkorának számít. Csupán egyszer futtatják le, hogy megmutassák a felügyelő Elméknek, képesek rá, aztán rögtön meg is feledkeznek róla, hiszen még sosem volt rá példa, hogy egy Elme kormányozta hajó eltévedt volna az űrben. most mégis eltévedt.

Átnézte a helyzetanalízis eredményeit. Kimondhatatlanul megkönnyebbült, hogy nem egy számára ismeretlen univerzumba csöppent.

(Ugyanakkor szikrányi csalódást is érzett, ugyanebből az okból kifolyólag.)

Az Esperit közel-távol nem látta. Durván harminc fényévnyire volt attól a helytől, ahol egy pillanattal ezelőtt lebegett. A legközelebbi csillagrendszer egy közepes vörös óriás-fehér törpe kettős volt, a neve PriEtse. A rendszer közvetlenül a képzeletbeli egyenes mellett helyezkedett el, ami a Holtpontot a *Mondjam Vagy Mutassam* várható érkezési irányával összekötötte. maga pontosan rajta ült a képzeletbeli vonalon.

Alapos belső vizsgálatot tartott, és mindent rendben talált. Nyoma sem volt erőszakos behatolásnak, nem piszkálták meg az Elméje szerkezetét, nem vették át felette az irányítást.

Visszajátszotta az utolsó néhány pikoszekundumot, közben a biztonság kedvéért újra leellenőrizte belső rendszereit.

... A Holtpont elébe rohant, kinyúlt felé. Beleburkolta a... mibe is? A téridő szövetébe? Valamiféle ultrasűrű energiamezőbe? Annyi bizonyos, hogy hipertérbeli fénysebességen történt. Lehámozták róla az univerzumot, és a tökéletes semmiben találta magát; egy elenyészően apró időegység erejéig mindentől el volt vágva, semmiféle külső adat nem érkezett hozzá. A hajón belüli események a normál ritmusban zajlottak tovább (talán helyesebb volna úgy fogalmazni, hogy belső állapota nem változott - igaz, ez az elhanyagolhatóan csekély idő amúgy sem lett volna elég arra, hogy bármi lényeges történhessen). Az Elméjében a hipertéri kvantumekvivalens többször is állapotot váltott, vagyis az idő közben is telt.

De odakint... semmi.

Aztán a téridő szövete vagy az energiaburok egyik pillanatról a másikra elpárolgott, megszűnt létezni. Túl gyorsan történt, hogy a hajó érzékelői felfoghassák.

A *Balsors* egyre lassabban és lassabban játszotta vissza a történteket, amíg végül különálló információ-szegmenseket kapott, az idő adatokra bontott képkockáit; a felfogóképesség és tudatosság legkisebb egységét, amit egy kultúrabeli (vagy bármely Érintett) érzékelni képes.

Végül négy képkockára redukálódott a történés, négy pillanatfelvételre. Az elsőben a Holtpont nekilódult, és egyenesen feléje rohant. A következőben a mező szinte teljesen köré csavarodott - a felszíne nagyjából egy kilométerre lehetett a hajó külső burkolatától, bár az adott körülmények között nehéz volt megítélni -, és csak egy apró lyuk maradt a Holtponttal ellentétes oldalon, amin át látni lehetett az űrt. A harmadik képben a *Balsors* hermetikusan el volt zárva az univerzumtól. Az utolsóban a világ visszazökkent a normál kerékvágásba, a *Balsors* pedig harminc fényévnyivel arrébb találta magát.

Hogy a jó életbe csinálta? - tűnődött. Ellenőrizte, hogy belső órája rendesen működik-e; az érzékelőit távoli kvazárokra irányította, melyeket hosszú évezredek óta használnak időreferenciának. Annak is utánajárt, nem valami hatalmas kivetítés közepén ül-e, kiterjesztve még mindig inaktív hajtóműmezőit, hogy óvatosan letapogassa a környezetét. Aprólékosan szemügyre vette a látkép egyes véletlenszerűen kiválasztott részeit pixelesség és elnagyoltság jelei után kutatva.

Túlélte a találkozást a Holtponttal! Miközben elöntötte az eufória, máris azon aggódott, hogy valami fölött átsiklott a figyelme, hogy mégiscsak belepiszkáltak az Elméjébe. A legkézenfekvőbb magyarázat az lenne, hogy félrevezették. Rávették, hogy idejöjjön a saját erejéből, esetleg ideszállították. Ha valóban így történt, a köztes időt ki kellett hogy töröljék az emlékezetéből. Ebbe még belegondolni is rossz; a hajók számára az Elme szent és sérthetetlen.

Igyekezett hozzászokni a gondolathoz, hogy félrevezették. Felkészítette magát, hogy a legjobb esetben is revizionáltatnia kell szellemi működését más Elmékkel, hogy megállapíthassák, szenvedett-e maradandó sérülést, vagy beültettek-e valami kellemetlen szubrutint (vagy akár rejtett személyiséget) az elmestátuszába, amikor szó szerint eszméletlen volt (szentséges ég, micsoda borzalmas gondolat).

Befutottak az időkontroll eredmények.

Megkönnyebbülés és hitetlenség zavarba ejtő keveréke öntötte el. Ha ez tényleg a valódi univerzum, és nem vetített kép, vagy - ami még rosszabb - az Elméjébe plántált illúzió, akkor egyetlen perc sem esett ki. Az univerzumban eltelt idő tökéletesen megegyezik azzal, amit a belső órája mutat.

A hajó kábán merengett. Míg Elméjének egy része, a kvázi-tudatalatti, autonóm mag újraindította a hajtóművét, és megállapította, hogy tökéletesen működik, próbálta megemészteni a tényt, hogy harminc fényévnyit repült egy pillanat alatt. Erre egyetlen áthelyező sem képes. Ekkora tárgyat, ilyen sebességgel, ekkora távolságra - képtelenség. Ráadásul féreglyuk nélkül...

Hihetetlen. Elképesztő. Íme a kontextushalál tankönyvi példája, és éppen velem történik, mélázott. Ostobának és tehetetlennek érezte magát, mint bármelyik szőrös talpú vadember, aki szembetalálkozik egy villanyoszloppal.

Sürgős üzenetet küldött a *Mondjam Vagy Mutassamnak*, aztán megpróbált kapcsolatba lépni távvezérelt egységeivel, amik - ha minden igaz - még mindig a Holtpont körül keringnek. Süket csönd. A szofista hajókat sem érzékelte.

A Holtpont tökéletesen láthatatlan volt, igaz, ez ekkora távolságból nem is csoda.

A *Balsors* óvatosan megindult a feketetest felé. A hajtóműve szinte azonnal vesztett a vonóerejéből; az energia egyszerűen elszivárgott a hálón keresztül, mintha ott sem volna. A hatás minden megtett méterrel exponenciálisan növekedett. Kalkulációi szerint egy fénypercen belül teljesen megszűnik a háló adhézió.

Mindössze tíz fénymásodpercet haladt a Holtpont felé. Lassított, amíg tudott, azután hátramenetbe kapcsolt. Amikor visszaért a kiindulási pontra, a hajtóművei megint tökéletesen működtek.

A kísérletet elvégezte az infratérben is, majd megpróbálkozott az ultratérrel, de mindig ugyanúgy járt. Visszatért oda, ahonnan eredetileg elindult. Amikor a kívánt útvonalra merőleges irányban haladt, a hajtóművek kifogástalanul működtek. Különös. Újra irányba állt.

Az avatárjai hosszasan magyarázták a történteket a személyzetnek, mialatt a hajó vázlatos jelentést állított össze a *Mondjam Vagy Mutassamnak*. Alighogy elküldte, már érkezett is az MRH válasza a korábbi üzenetre.

[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28. 882.8367]
xMRH *Mondjam Vagy Mutassam*
oÁKE *Gyógyítható Balsors*
Nem értem. Mi történt? Hogy kerültél oda?
∞
[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.882.8379]
xÁKE *Gyógyítható Balsors*
oMRH Mondjam Vagy Mutassam
Hosszú történet.
A helyedben visszavennék a tempóból, és megkérnék mindenkit, aki erre tart, hogy álljon meg harminc fényévnyire a H-tól. Azt hiszem, mondani akar nekünk valamit. Ja igen, és van egy új világcsúcs, amire igényt tartok...

X.

Eltelt a nap és a rákövetkező éjjel. Komoya, a fekete madár belefáradt a férfi kérdéseibe, és elrepült.

Következő reggel - miután megállapította, hogy a terminálja még mindig nem működik, a liftajtó a pincében pedig továbbra is zárva van, és áthatolhatatlan akadályt képez közte és a külvilág között Genar-Hofoen végigsétált a kavicsos parton, ameddig csak lehetett. Egyik irányban sem jutott tovább néhány száz lépésnél, mielőtt zselatinállagú válaszmezőbe ütközött. A mezőre vetített látkép megtévesztően élethűnek tűnt; mintha több tíz kilométerre el lehetett volna látni a túloldalán. Felfedezett egy ösvényt a sólápon keresztül, és hasonló erőtérfalat talált a cserjés közepén is, a lustán csörgedező patakok között. Visszasétált a toronyhoz, hogy lemossa a csizmájáról a finom szemű, tapadós sarat, ami elképesztően hasonlított az emlékeiben élő eredetire. Hiába figyelte a horizontot, nyomát sem látta a cserfes madárnak.

Az avatár már várt rá. A tenger nyaldosta lankás parton ült, a lábát ölelte, és elmélyülten nézte a vizet.

Genar-Hofoen megtorpant, aztán tovább indult. Elment Amorphia mellett, és a torony felé vette az irányt, hogy lemossa a csizmáját. Amikor kijött, a fekete ruhás teremtmény még mindig ugyanúgy ült.

- Szóval? - kérdezte, és megállt fölötte. A hajó küldötte felemelkedett ültéből. A tenger pasztellfényei mesterkéletlen, majdnem ártatlan vonást rajzoltak hosszúkás, sápadt arcára.

- Beszélj Dajeillel! - kérte a szikár teremtmény. - Megteszed?

A férfi keményen nézett a kifejezéstelen szemekbe.

- Miért zártál be?

- Mert azt szeretném, hogy találkozz Dajeillel. Gondoltam, hogy ennek a... makettnek és a hozzá kötődő emlékeknek a hatására talán újra átéled, ami negyven évvel ezelőtt történt. Hogy végiggondolod a dolgokat.

Genar-Hofoen elhúzta a száját. Aztán túltette magát a bosszúságon, és elhatározta, hogy minden kérdését felteszi Amorphiának. Hirtelenjében azt sem tudta, melyikkel kezdje.

- Maradtak betárolt elmestátuszok a Hálószakaszon?

- Nem - rázta meg a fejét az avatár. - A trükkre gondolsz, amivel idecsaltalak?

A férfi behunyta a szemét.

- Remek - sóhajtotta. Az avatárnak úgy tűnt, mintha meggörnyedt volna, a válla is beesett. - Szóval - kezdte újra -, az egész marhaságot Zreyn Enhoff Tramowról te találtad ki... Vagy inkább ők?

- Gart-Kepilesa Zreyn Enhoff Tramow Afayaf dam Niskat - mondta az avatár elgondolkodóan -, valóban betárolt elmestátusz volt. Sajátos történet fűződik a nevéhez, de nem az a fajta, ami téged érdekelne.

- Akkor miért?

- Mit miért? - kérdezett vissza a lény értetlenül.

- Mire volt jó ez a hazugság-hadművelet? Miért akartad, hogy idejöjjek?

Az avatár egy pillanatig elgondolkodva nézte.

- Te vagy a fizetségem, Genar-Hofoen - mondta végül.

- A fizetséged?

Az avatár elmosolyodott, és futólag megérintette a férfi vállát.

- Dobáljunk köveket! - javasolta, azzal a kavicsos parton megtörő hullámok felé lódult.

Genar-Hofoen megcsóválta a fejét, és a nyomába szegődött.

Egymás mellett álltak a dagályvonalnál. Az avatár végignézett a fényes, nedvesen csillogó kavicsmezőn.

- Mindegyik fegyver - mormolta -, a maga módján.

Lehajolt, hogy felvegyen egy lapos, sima követ, és gyors csuklómozdulattal a bukdácsoló hullámokra dobta. Genar-Hofoen is kiválasztott egy kavicsot.

- Úgy tettem, mintha Extrém volnék - magyarázta az avatár, és leguggolt -, negyven hosszú éven át.

- Úgy tettél? - kérdezte a férfi, és nagy ívben elhajította a kövét. Azon tűnődött, el tudja-e találni az erőfalat. A kavics lendületét vesztve a vízbe pottyant nem messze a parttól; elnyelte a locsogó horizont.

- Egész idő alatt a Rendkívüli Körülményeknek dolgoztam. Az volt a feladatom, hogy felkészüljek, mire elérkezik az idő - mondta Amorphia. A férfira pillantott, aki szintén a kövek között matatott. - Fegyver vagyok, Genar-Hofoen. Titkos fegyver. Látszat-Extremitásom lehetővé teszi, hogy a Kultúrának semmiféle felelősséget ne kelljen vállalnia a tetteimért. Valójában egy RK bizottság utasításait követem, akik úgy nevezik magukat: Új Idők Kompánia.

Hangos surrogás közepette elhajította a követ. A karjából csak elmosódott sáv látszott, Genar-Hofoen megérezte a mozgás szelét. Széles mosoly ragyogott fel az avatár arcán, ahogy a rendületlenül felfelé szálló pötty után nézett. Genar-Hofoen is követte tekintetével a kő útját. Alig érte el a csúcspontot, lepattant a láthatatlan falról, és belepottyant a vízbe. Amorphia elégedett horkantást hallatott.

- De aztán - folytatta -, amikor valóban elérkezett az idő, tudattam velük, hogy semmit sem teszek, amíg le nem szállítanak téged. Ez volt az ára. - Rámosolygott a

férfira. - Érted?

Genar-Hofoen egy nagyobbfajta kavicsot méregetett a kezében. - Dajeil miatt?

Az avatár leguggolt, és az ujjával az ajkán dobolt. Egy ideig hallgatott, teljes figyelmét a kavicskeresgélésnek szentelte. Genar-Hofoen továbbra is a követ markolászta, és az avatár tarkóját szuggerálta.

- Tökéletesen megbízható, feladatorientált kultúrabeli rendszerhajó voltam háromszáz éven át, Genar-Hofoen. El tudod képzelni, mennyi hajó, drón és élőlény fordul meg egy magamfajta RH-n ennyi idő alatt? - Kiválasztott egy követ, és felegyenesedett. - Több mint kétszázmillió embernek nyújtottam otthont; a forgalmasabb időkben százezer kisebb hajót is vendégül láttam egyszerre. Magam is számolatlanul építettem az RH-kat, amelyek mind képesek voltak arra, hogy megépítsék saját hajógyermekeiket, és amelyeknek mind megvolt a saját személyzetük, egyéniségük, élettörténetük.

Annyi mindent láttam, annyi életnek adtam teret, mintha kisebbfajta bolygó lettem volna, vagy nagyobbacska földrész. Legfárasztóbb, de egyben legkedvesebb kötelességeim között tartottam számon, hogy gondoskodjak valamennyi vendégem fizikai és mentális kényelméről, és olyan környezetet teremtsek a számukra, amit kellemesnek, stresszmentesnek és inspirálónak találnak. Ehhez ismernem kellett minden egyes hajót, drónt és embert, kommunikálnom kellett velük, empátiával kellett közelednem hozzájuk; nem csak néhányukhoz, de mindegyikükhöz, bármennyivel is kellett egyszerre kapcsolatban lennem, méghozzá a lehető legkönnyedébben, mintha semmiféle erőfeszítést nem követelne a dolog a részemről. Ilyen körülmények között gyorsan kifejlődik az Elmében (ha nem volt meg benne eredetileg is) egyfajta érdeklődés, ad abszurdum vonzalom az emberek iránt. A szimpátia, mint primer szűrő persze nálunk is működik; vannak ismerőseink, akiknek a kedvéért csak az udvariassági minimumot vagyunk hajlandók teljesíteni, akiket akkor akarunk látni, amikor a hátunk közepét; vannak, akikre ajándékként tekintünk, akik hiányoznak, ha egyszer elválnak útjaink, és később is tartjuk velük a kapcsolatot. Évtizedeken át figyelemmel kísérünk egyes embereket, más hajókat faggatunk a mindennapjaikról, élettörténeteket cserélgetünk (vagyis pletykálunk), hogy megtudjuk, hogyan alakultak egyes kapcsolatok, kinek a karrierje ível felfelé, kinek az álmai foszlottak semmivé…

Amorphia lendületet vett, felugrott a levegőbe, és függőlegesen felfelé dobta a követ. A kavics tompa puffanással pattant vissza a láthatatlan tetőről, és a hullámok közé esett alig néhány méterre a parttól. Az avatár élvezettel csapta össze a tenyerét.

Aztán letérdelt, és hosszasan kotorászott a kőtengerben.

- Próbálunk egyensúlyozni közöny és indiszkréció, gondatlanság és megszállottság között - folytatta. - De fel kell készülnünk rá, hogy mindkettő miatt érnek majd vádak, méghozzá joggal. Törekszünk arra, hogy egyforma arányban kapjunk hideget és meleget, és ha sikerül az átlagtartományban tartanunk a hibaszázalékot, az már maga a siker. A tökéletesség elérhetetlen cél. El kell fogadnunk, hogy a személyiségek és sorsok irdatlan tárházában mindig akadnak szálak, amik felfeslenek, ahelyett, hogy szépen elvarródnának. De ez nem számít addig, amíg akadnak történetek, amik jól végződnek, és amíg a sorsok, amiket a szívünkön viselünk és amikben személyesen is érintve érezzük magunkat, kielégítően alakulnak.

Felpillantott.

- Néha magunk is beavatkozunk ezekbe a történetekbe, aktív részt vállalunk bennük. Általában jó közelítéssel meg tudjuk jósolni a beavatkozásunk hatását, máskor viszont minket is meglepetésként ér, miféle lavinát indítunk el. Egyetlen ártatlan megjegyzés alapvetően felforgathat egy életet, egy látszólag jelentéktelen döntés mások számára életre szóló következményekkel járhat. - Amorphia lehajtotta a fejét, és elmélyülten válogatta a köveket. - Ilyen a ti történetetek is; a tiéd és Dajeilé. - Felegyenesedett. Ezúttal két követ tartott a kezében, egy nagyobbat és egy kisebbet. - Annak idején magam jártam közben, hogy elkísérhesd Dajeil Geliant a

Telaturier-re. Az illetékes bizottság véleménye megoszlott a kérdésben. Tisztában voltam vele, hogy a döntés rajtam áll. Aztán megismertelek, és döntöttem. - Megrántotta a vállát. - Mint utóbb kiderült, rossz döntést hoztam. - Nagy ívben eldobta a nagyobb követ, a kisebbet pedig hosszasan méregette. - Az elmúlt negyven évben nem telt el nap, hogy ne kívántam volna, bárcsak jóvátehetném a hibámat.

Lendületet vett, és a másik követ alacsonyan és nagy erővel hajította el. A kavics végigsüvített a hullámok fölött, és becsapódott a nagyobb kavicsba, éppen mielőtt az a vízbe hullott volna; a két kődarab fütyülő repeszekké és tiszavirág életű porfelhővé robbant.

Az avatárnak halvány mosoly derengett az arcán.

- Beálltam az Extrémek sorába, és hirtelen annyi szabadságom lett, ami kevés hajónak adatik meg. Kiélhettem valamennyi szeszélyemet, nem tudtam olyan őrültséget kitalálni, amit valóra ne válthattam volna. Ezt elvileg minden Elme megtehetné - tette hozzá magyarázólag -, csakhogy rendkívül erős bennünk a kötelességtudat és a lelkiismeret szava. Egészen picit mégis Extrém lehettem azáltal, hogy rendkívül Extrém módon viselkedtem; tettem ezt azzal a megnyugtató tudattal, hogy nagyobb fegyelemmel és felelősséggel tartozom az enyéimnek, mint bárki más. Látszatra élvezettel dőzsöltem a legképtelenebb és legöncélúbb álmaimat követve, és minden görbe kalanddal hitelesebbé kalapáltam az álcámat. A többi hajó irigyen figyelt; ők is szívesen megpróbálkoztak volna azzal, amit én műveltem, de a többség úgy ítélte, hogy ami sok, az sok. Nagyon-különcnek számítottam, a legcsudábbcsodabogárnak. Tudomásom szerint senki sem jött rá, hogy mindvégig kitartóan és szorgalmasan dolgoztam egy ügyön, ami a legnevetségesebb bohócálcát és a legöncélúbb mániát is megbocsáthatóvá tette.

Összefonta a karját.

- Persze nem mindenki kényszerül rá, hogy négy évtizeden át minden áldott nap szembesüljön a saját ostobaságával. Nem így terveztem ugyan, de Dajeil szerves részévé vált Extrém fedősztorimnak; tökéletesen beleillett a képbe. Nem sokkal azután vettem a fedélzetre, hogy önkéntes száműzetésbe vonultam. Ő volt az egyetlen elvarratlan szál az előző életemből. A többi történet nem érintett személyesen, nem rótt a vállamra akkora felelősséget, esetleg már a legjobb úton haladt egy mindenki számára kielégítő megoldás felé, vagy az idő múlásával és az érintett emberek fokozatos változásával a feledés homályába merült. Csak Dajeil maradt, mint kihívás és feladat. Felelősnek éreztem magam érte. - Az avatár széttárta a karját. - Reméltem, hogy idővel sikerül jobb belátásra bírnom, hogy ráveszem, fogadja el, ami történt, és lépjen tovább. A gyermek megszületése annak a jele lett volna, hogy begyógyultak a sebek; pont került volna egy korszak végére. - Az avatár a tengerre bámult, és a szemöldökét ráncolta. - Azt hittem, könnyű dolgom lesz. Túlságosan hozzászoktam a hatalomhoz; ahhoz, hogy képes vagyok befolyásolni az embereket, hajókat és eseményeket. Persze bármikor könnyedén megindíthattam volna a szülést, beavatkozhattam volna a folyamatba biokémiai úton, vagy akár álmában az effektorommal, és mire fölébredt volna, már nem lett volna visszaút. Annyira biztos voltam az érveim megdönthetetlenségében, a strukturális logika erejében, a gondolatmenetem helyességében; azt hittem, mesteri tökélyre fejlesztett érzelmi zsarolástechnikámmal éppolyan könnyedén rákényszeríthetem az akaratomat, ahogy technológiai tudásom segítségével átlátom a legbonyolultabb emberi lélek pszichológiáját.

Gyorsan megrázta a fejét.

- Nem így történt. Beletört a bicskám a feladatba. Reméltem, hogy meg tudom győzni Dajeilt, vagy ha nem, hát megszégyenítem az aggodalmammal, lehengerlem a nagylelkűségemmel. Végül is miatta teremtettem újra mindent, amit itt látsz. - Az avatár körbemutatott a szirteken, a lápon, a tornyon és a tengeren. - Az egész külső burkomat egyetlen pszeudo-élőhellyé alakítottam, egyedül az ő kedvéért és a lényekért, akiket annyira szeret. - Amorphia oldalra hajtotta a fejét, és gunyorosan

biccentett. - Persze más indokaim is voltak; az empátia efféle extrém megnyilvánulásai tovább erősítették a hazugságnimbuszt, amit magam köré szőttem. Ám ez nem változtat a tényen, hogy olyan környezetet akartam teremteni, ahol Dajeil biztonságban érzi magát, és amiben bátran világra hozhatja a gyermekét. Azt akartam, hogy bízza rá magát nagylelkű gondoskodásomra, emellett persze legyen tudatában, mennyi energiát pazaroltam rá. - Az avatár bánatosan elmosolyodott. - Kudarcot vallottam - ismerte be. - Másodszor vallottam kudarcot, és másodszor is fájdalmat okoztam Dajeilnek. Te vagy az utolsó esélyem, hogy helyrehozzam a dolgot.

- Mit akarsz tőlem?

- Beszélj vele, az isten megáldjon! - kiabálta az avatár, és az ég felé emelte a karját. Genar-Hofoennek Ulver jutott eszébe a mozdulatról.

- És ha nem szállok be a játékba?

- Akkor osztozol a sorsomban - vont vállat a hajó küldötte -, bármi legyen is az. Itt tartalak, amíg bele nem egyezel, még ha ehhez meg is kell kérnem Dajeilt, hogy jöjjön vissza, miután biztonságos helyre küldtem.

És mi lesz a sorsod?

- Ó, hát halál és pusztulás - felelte az avatár derűsen.

A férfi rosszallóan csóválta a fejét.

- Nincs jogod halállal fenyegetni - mondta, és igyekezett nem mutatni, mennyire ideges.

- Pedig pontosan azzal fenyegetlek, Genar-Hofoen - felelte Amorphia, és bizalmasan közel hajolt hozzá. - Talán nem vagyok annyira Extrém, mint amilyennek látszom, de sosem vállaltam volna efféle vargabetűt, ha nem lettem volna már a kezdet kezdetén hajlamos némi egészséges extremitásra. - A lény felegyenesedett. - Történelmi jelentőségű Holtpontot fedeztek fel az Esperinél, amely talán kaput nyit más univerzumokba, és olyan hatalomhoz juttat bennünket, ami nagyságrendekkel fölötte áll annak, amit bármely Érintett birtokol. Magad is tapasztaltad, hogyan működik az RK; naivitás volna a részedről, ha azt gondolnád, az Elmék morális okokból nem alkalmaznak nyers erőt, vagy hogy bármelyik hajó tétovázna egy másik érző lényt feláldozni a nemes cél oltárán, főleg ha ilyen horderejű ügyről van szó. Információim szerint már eddig is több Elmét vesztettünk; ha jelen körülmények között ekkora veszteség is elfogadható, gondolj bele, mennyit számít egy szimpla emberi élet.

A férfinak ökölbe szorult a keze.

- De te ezt egyetlen emberért teszed - mondta. - Kettőért, ha a magzatot is számoljuk.

- Nem, Genar-Hofoen. - Az avatár a fejét rázta. - Magamért teszem. Ez a dolog a mániámmá vált. A rögeszmémmé. A büszkeségem nem engedi, hogy másképp tegyek pontot az epizód végére. Dajeil bizonyos értelemben, minden keserűsége és fájdalma ellenére megnyerte a játszmát. Negyvenöt évvel ezelőtt rád kényszerítette az akaratát, és az utóbbi négy évtizedben engem is a maga kénye-kedve szerint rángatott. Az idő neki dolgozik. Terméketlen, önemésztő duzzogással elfecsérelt egy csomó időt az életéből, de a saját kritériuma szerint jó vásárt csinált. Te az utóbbi negyven évben egyik élvezetből a másikba ájultál, egyszóval a saját mércéd szerint te is nyerésre állsz. Különben is annak idején levetted a lábáról, és akkor csak ez számított, nem igaz? Ez volt a rögeszméd. Nos, mindhárman megfizetünk a hibáinkért. Ami történt, nagyrészt a te hibádból történt; most csupán annyit kérek, segíts a probléma megoldásában.

- Csak beszélnem kell vele? - kérdezte Genar-Hofoen szkeptikusan. Az avatár bólintott.

- Pontosan! Próbáld megérteni, próbáld a helyébe képzelni magad, próbálj megbocsátani, és engedd, hogy megbocsásson neked. Légy őszinte mindkettőtökkel. Nem kérem, hogy maradj vele, és idilli családot alkossatok hármasban; csak azt akarom, hogy végre kiderüljön, miért nem akarja a gyereket. Te talán jobb belátásra

bírhatod. Azt akarom, hogy folytassa az életét, és hogy a gyermek is megkezdhesse a sajátját. Aztán azt csinálsz, amit akarsz; szabadon visszatérhetsz megszokott, kényelmes életedbe.

A férfi a szürke horizontot nézte, aztán meglepődve pillantott le a kezében levő kőre. Teljes erejéből elhajította. A kő meg sem közelítette a távoli falat.

- És te? - kérdezte. - Mi a terved?

- Elmegyek a Holtponthoz - felelte Amorphia. - Puhatolózom. Kiprovokálok valamiféle reakciót. Talán választ kapok tőle. Megsemmisítem, ha szükséges, és ha lehetséges.

- És mi van az Alázzal?

- Járulékos komplikáció - mondta az avatár színtelen hangon. Újra leguggolt, és a köveket nézegette. - Valószínűleg kénytelen leszek szétcsapni közöttük. - Felemelt egy kavicsot, a súlyát méregette. Aztán visszadobta, és egy másikat választott.

- Szétcsapni közöttük? - visszhangozta Genar-Hofoen. - Azt hittem, a csáposok tekintélyes hadiflottát gyűjtöttek.

- Ó, igen - helyeselt az avatár, még mindig guggolva. - De azért megteszem, ami tőlem telik. - Azzal felállt. Genar-Hofoen csak nézte, és próbálta kitalálni, cinikus-e vagy csak titkolózik.

- És mikor csapunk a lecsóba? - kérdezte végül, lapos követ dobva a hullámokra. Két visszapattanás után elsüllyedt.

- Nos - mondta Amorphia -, a... lecsó a dolgok jelenlegi állása szerint harminc fényévre kezdődik a Holtponttól. - Nyújtózott, és meglendítette a karját. - Ha minden jól megy, ma estére odaérünk. - A kő elegánsan végigsiklott több tucat hullámon, mielőtt eltűnt volna a vízben.

Genar-Hofoen megfordult, és az avatárra meredt.

- Ma este?

- Szorít az idő. - Az avatár fájdalmas arckifejezéssel a távolba révedt. - Mindannyiunknak az volna a legjobb, ha beszélnél Dajeillel.

- Akkor mire várunk? - kérdezte a férfi, karját széttárva.

A lény üres mosolyt villantott rá, biccentett, és a következő pillanatban tükörsima, fémszínű ellipszoiddá változott. Az embermagas, hegyére állított tojás semmivé foszlott, mielőtt a férfi felfoghatta volna, mit lát; az áthelyezőmező egyetlen pontba ugrott össze, majd halk pukkanással eltűnt.

XI.

A kultúrabeli rombolók harmadik hulláma maga mögött hagyta az *Ítélet Napját*, épen és sértetlenül, az ódivatú hadihajók zavartalanul robogtak tovább a Holtpont felé. Az *Ítélet Napja* elhárította az utolsó bombákat és rakétákat, amelyeket kilőttek rá, néhányat megfordított, és visszaküldte a feladónak. Persze mindet kiszúrták és megsemmisítették. A *Lélektani Finomhangoló* roncsa a távolodó flotta mögött bukdácsolt, céltalanul sodródva a hipertérben. Az *Ítélet Napja* lassított, és éles fordulatot tett.

A negyedik hullámot meglehetősen kicsire méretezték; összesen tizennégy hajóból állt, igaz, ezek most mind őt vették célba. Ha tudta volna, hogy ilyen kevesen lesznek az utolsó lépcsőben, a második rajt támadta volna meg. Áldotta a szerencséjét. Figyelte, ahogy a *Lélektani Finomhangoló* tovább pörög-forog, és módszeresen széttépi magát.

Aztán a közeledő hajókra koncentrált. Tizennégy SOE. Tekintve, hogy amúgy is öngyilkos akcióra vállalkozott, mindet bevállalhatná. Jó esélye lenne fél tucatot kilőni, mielőtt a szerencse cserben hagyja; ha mákja van, talán többet is elkaphat. Vagy hátraarcot csinál, és másodszor is megpróbálkozik a fő flottával. Már nem élhetne a meglepetés erejével, de jó párat leszedhetne közülük.

Persze van egy harmadik lehetőség is.

Megkerülte a konvoj szélét, miközben a raj támadó alakzatot vett fel; jó előre

értesültek a merényletről, volt idejük felkészülni. Az *Ítélet Napja* ellenállt a kísértésnek, hogy egyenesen közéjük repüljön. Elhúzott mellettük, és megkerülte őket. A szélső öt hajót célozta be, amelyek a legközelebb estek hozzá.

Derekasan állták a sarat, de néhány jól irányzott hajtóműmező-detonációval sikerült kettőt elintéznie. Ez relatíve tiszta és méltóságteljes módja a halálnak, ő legalábbis mindig így gondolta. Az élettelen burkok tovább sodródtak, a többi hajó sértetlenül loholt a fő flotta után. Egyikük sem fordult meg, hogy szembeszálljon vele.

Az Ítélet Napja lassított. A távolodó hadiflotta felé fordult, a Holtpont irányába. Hajtóműmezői mély, hamuszín nyomvályúkat húztak az energiahálóba.

Elhaladt a sérült SOE mellett, amely hajtóműhibával dőlt ki a sorból. Tehetetlenül sodródott, és igyekezett navigálható állapotba hozni magát. Az *Ítélet Napja* megpróbált kommunikálni vele, de válaszul csak egy lövés érkezett. Aztán át akarta venni a hajó fölött az irányítást. A SOE rendszerfüggetlen automatikája észlelte, hogy az Elméje lassan, de biztosan alul marad a küzdelemben, és beindította az önmegsemmisítő mechanizmust. Újabb sugárzáshipergömb virágzott ki a szövet alatt.

A rohadt életbe, gondolta az *Ítélet Napja*. Végigpásztázta a hipertérrégiót maga körül.

Ellenség sehol.

A mázlista mindenemet, mélázott. Még mindig élek.

Erre nem számított.

Végigfuttatott egy alapos rendszerellenőrzést. Teljesen sértetlen, kivéve a saját maga okozta hajtóműsérülést. A sebességet visszavette a normál maximumra, és figyelte a kijelzőket; jelentős teljesítményromlás száz óra múlva. Nem is olyan rossz. Az önjavítás napokba telne, teljes rendszerleállás mellett. A fegyverkészlete negyven százalékosra csökkent, a készletek feltöltése négy-hét órába kerülne, a kiválasztott metódustól függően. Plazmakamrák kilencvenhat százalékos hatékonyságon, a releváns mutatók tanúsága szerint éppen hogy elegendőek a rendszerprofil használatához. Önjavító mechanizmusai alig várták, hogy kirajzhassanak, és munkához lássanak. Körülnézett. Semmi veszély. Rászabadította az önjavítókat a négy kamrából kettőre. Teljes rekonstrukciós idő kétszáznégy másodperc.

Teljes akcióidő tizenegy mikromásodperc. Hmm; mintha tovább tartott volna. De hát ez a maga módján természetes, nem?

Próbálkozzon még egyszer? Ezen töprengett, mialatt beszámolt az *Először Töltsnek* és néhány további Elmének az ütközet részleteiről. Aztán a *Fémes Villanásnak* is továbbította a jelentést, de a bejövő jeleket nem nézte meg. Időre volt szüksége, hogy átgondolja a dolgokat.

Izgatott volt. Valósággal megtisztult az ütközetben. Mondják, evés közben jön meg az étvágy; a következő menet egy alapos gigapusztítás lesz, nem valami féldefenzív hárítóakció, miközben a vezérhajó után tapogatózik. Ezt megemlegetik, amíg csak élnek…

Meg kell hagyni, alaposan betett a flottának. És persze saját műveleti kapacitásának is. Ráadásul figyelmen kívül hagyta egy felsőbbrendű Elme tanácsát, és megsértette a katonai fegyelmet. Mindent egy lapra tett fel, és nyert. Torokszorítóan mámorító érzés volt, hogy most végre készpénzre válthatja a jutalmat. Ha kötné az ebet a karóhoz, és tovább üldözné a rajt, ultramilitáris buzgómócsingnak néznék, különösen azok után, hogy sikerült eltennie láb alól az árulót. Talán jobb elfogadni a jutalommal kombinált büntetést, és alávetni magát a Kultúra katonai hierarchiájának (bár a történtek fényében egyre kevésbé értette, miféle szerepet játszott a *Fémes Villanás* az egészben).

Belekormányozta magát a törmelékfelhő közepébe, amit az utolsó hullámban megsemmisített hajók hagytak maguk után, aztán figyelte, ahogy a romok elúsznak mellette.

A *Lélektani Finomhangoló* maradványa a hipertérben sodródott; lassulva, esetlenül ereszkedett vissza a téridő szövetébe. Kívülről megtévesztően épnek tűnt.

Az *Ítélet Napja* tovább lassult, hogy felvegye a bágyadtan bukfencező hajó tempóját. Óvatosan megszondázta a *Lélektani Finomhangolót*, effektorát a másik hajó Elméjére irányítva; mintha valaki úgy nézné meg egy haldokló pulzusát, hogy közben pisztolyt nyom a szájába.

A *Lélektani Finomhangoló* meggyöngült hajtóerőmezői még mindig tépkedték és marcangolták azt, ami az Elméjéből megmaradt. Szálakra szedték felfeslett tudatát, szétmarták és kiégették egyénisége megmaradt adatfoszlányait. Egy tucat aláz lehetett a fedélzeten. Mind halottak voltak; megölte őket az elszabadult sugárzás.

Az *Ítélet Napja* önutálattal vegyes lelkiismeret-furdalást érzett, amiért egy testvérhajóját a pusztulásba kergette, míg énjének egy másik része határozottan örömét lelte a haldokló hajó agóniájában.

Végül mégis szentimentális énje győzött; két működőképes kamrájával odapörkölt a sérült hajónak, és megszórta plazmatűzzel. Néhány pillanatig mozdulatlanul figyelte a növekvő sugárzásburkot; megadta a végtisztességet, ami egy áruló Elménék is kijár.

Döntésre jutott. Üzenetet küldött a *Fémes Villanásnak*, tájékoztatva az ÁKE-t, hogy mostantól megfogadja taktikai tanácsait. Rajtaüt a hadiflottán, ha ez a parancs, vagy csatlakozik a főerőhöz az Esperi mellett, ha ott veszik inkább hasznát.

Valószínűleg így is, úgy is meghal, de az elkerülhetetlen véggel a Kultúra hűséges és engedelmes katonájaként fog szembenézni, nem pedig renegátként, aki éppen privát számláit rendezi.

Normál üzemmódba kapcsolt, és lélegzetvételnyi pihenés után továbbszáguldott a Holtpont felé. Határozott, egyenletes tempóban gyorsulva hiperbolikus pályára állt, hogy széles ívben elkerülhesse a flottát.

Simán leköröz a sok ócskavasat.

XII.

- Tessék?!

- Döntöttem. Nem akarok beszélni vele. Látni se bírom! Nem vagyok hajlandó egy levegőt szívni vele, el akarok menni. Most azonnal. - Dajeil Gelian összefogta a szoknyáját. Nehézkesen lehuppant a pamlagra a kerek toronyszobában, és összefonta a karját.

- Dajeil, kérlek! - Amorphia letérdelt elé, a keze után nyúlt, de a nő elhúzódott. - Éppen most egyezett bele, hogy találkozzon veled!

- Na ne mondd! - horkant fel a nő gúnyosan. - Milyen nagylelkű! Az avatár visszaült a sarkára. Sóhajtva az ölébe ejtette a kezét.

- Dajeil, én soha nem kértem tőled semmit. Most arra kérlek, beszélj vele. Tedd meg a kedvemért!

- Én sem kértem tőled soha semmit - replikázott a nő. - Amit adtál, önként adtad. És szerintem túlzásba vitted - tette hozzá hűvösen. - Telepakoltad az életemet termékeny élőlényekkel; ahová csak néztem, születő, fejlődő kis lényeket láttam. Mindegyikkel engem gúnyoltál!

- Gúnyoltalak? - hüledezett az avatár. - De hiszen…

Dajeil sóhajtott.

- Sajnálom, ez nem volt szép. - A kezébe temette az arcát. - Igazán hálás vagyok azért, amit értem tettél. Szívből és őszintén. De ezt nem kérheted tőlem. Kérlek, engedd, hogy elmenjek!

Az avatár hiába vetette be minden ékesszólását.

A hajó eközben minden lehetőséget számba vett. Megkérhetné a *Fehér Foltot* - ami még mindig a fő dokkjában várakozik -, hogy csempéssze magát a nő agyába, ahogy Genar-Hofoennel is tette, amikor ki akarta deríteni az igazságot a Telaturier-i eseményekről (és amikor beplántálta a némileg átlátszóra sikeredett álmot a néhai

kapitányról, Zreyn Enhoff Tramowról; igaz, ez egyrészt szükségtelennek bizonyult, másrészt ügyesebben is csinálhatta volna). Megkérhetné az ÁKE-t, használja az effektorát a nő meggyőzésére. Eljátszott a gondolattal, hogy hormonokat vagy biotechet helyeztet át, amelyek beindítják a szülést. Ehhez persze a saját effektorát is használhatná. Vagy egyszerűen áthelyezi a nőt Genar-Hofoen közelébe, esetleg a férfit hozza ide…

Aztán jobb ötlete támadt.

- Nos hát… legyen, ahogy akarod. - Az avatár felállt. - Elmehetsz, akár most azonnal. Komoyát is magaddal viszed?

A nő zavarba jött.

- Hogy Komoyát?… Igen, persze. Miért is ne? Nem csinálhat több bajt, ugye?

- Nem - nyugtatta meg az avatár. - Teljesen ártalmatlan. - Biccentett. - Isten veled.

Dajeil válaszra nyitotta a száját, de az avatár eltűnt; az áthelyező pezsgősüveg-pukkanása szinte tapinthatóan lebegett a vaskos falak között. Dajeil becsukta a száját, aztán a halántékát dörzsölte, és lehajtotta a fejét. Magába roskadt. A következő pillanatban újabb pukkanás hallatszott a lépcső felől, majd vékony, rekedtes kárálás verte fel a csöndet.

- Uaaa! Mi a göcsörtös… - A szavakat vad szárnycsattogás követte. - Hogy a szárazévszak üssön…

Dajeil behunyta szemét. Kisvártatva újabb, az előbbinél jóval közelebbi pukkantást hallott. Felnézett.

Karcsú, hollófekete hajú nő ült meglepetten pislogva a szőnyegen. Fekete szaténpizsamát viselt, és apró, régimódi könyvet tartott a kezében. A feneke és a szőnyeg között még éppen látni lehetett valami puhát, rózsaszínt és kör alakút, ahogy leereszt, a levegő sziszegve árad ki a pereme mentén. A nő körül fehér pöttyök hóvihara kavargott, tollszerű puhasággal töltve meg a szobát. A lány elborult; valószínűleg támaszkodott valamin, ami időközben eltűnt alóla.

- Hogy az a… - káromkodott. Aztán körbenézett.

A pillantása megállapodott Dajeilen. Értetlen fintorba ráncolta az orrát, aztán belehasított a felismerés. Gyorsan felmérte a terepet, majd csodálkozva a nőre mutatott.

- Dajeil - mondta. - Dajeil Gelian, igaz?

Dajeil biccentett.

XIII.

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @4.28.885.3553]`

xExtrém *Először Tölts*

oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

A Lélektani Finomhangoló volt. Meghalt (szignálfájl/GeoSzek csatolva).

`[M32 rezgetett szűkfrekvencia, érk. @n4.28. 885.3740]`

xKRH *Kalandorok Kíméljenek*

oExtrém *Először Tölts*

Nem mondom, csúnya véget ért. Kedves barátodnak, az *Ítélet Napjának* plecsni jár, no meg kényszerzubbony. Vagy inkább gumiszoba? De hát, ahogy maga is sietve leszögezné saját védelmében, ő hadihajó.

A történtek rendkívül rossz fényt vetnek a *Fémes Villanásra*; végül is a *Lélektani Finomhangoló* az ő utódhajója, amit állítólag saját maga demilitarizált hetven évvel ezelőtt. Remélem, a barátod a jövőben kellő óvatossággal kezeli az *FV* javaslatait.

∞

Én is remélem. De amilyen lelkesen menetel a plecsnikkel szegecselt megdicsőülés felé, nehezen tudom elképzelni, mit tehetne a *Fémes Villanás*, hogy még ennél is nagyobb veszélybe sodorja. Na mindegy, senki se tudja átlépni a saját árnyékát. Engem inkább az izgat, hogy a konspirációról szóló

bizonyítékok egyre meggyőzőbbek, még ha közvetettek is. Javaslom, tegyük közhírré, amit eddig megtudtunk.

∞

Nem támogatom az ötletet. Gondold végig, mit nyerhetünk egy ilyen lépéssel. Ha a *Fémes Villanásra* mutogatunk, a Holtpont körüli katonai cécó parancsnokára, azzal magunkra tereljük a gyanút. Az Éhkoppon zsákmányolt hadiflotta már úton van. Ezek mennek, mint az úthenger, nem fogják hagyni, hogy bármi az útjukba álljon. Ha megnevezzük az összeesküvőket, azzal semmi sem változik. A legtöbb, amit tehetünk, hogy távol maradunk a *Fémes Villanástól* és bűnbandájától, és nem tesszük ki magunkat fölösleges meghurcoltatásnak. Fáj, hogy ezt kell mondanom, de egyelőre hallgatnunk kell, és hagynunk, hogy az események haladjanak a maguk útján. Húzzuk meg magunkat, és gyűjtsünk annyi bizonyítékot, amennyit csak lehet, hogy nagyobb nyomatékot adhassunk a szavunknak, amikor elérkezik az idő.

∞

Megmondjam az őszintét? Reméltem, hogy ezt fogod mondani. Az ösztöneim (ha szabad fennkölt intellektusomat efféle bioarchaikus terminológiával gyaláznom) azt súgták, tegyem magam takarékra, de féltem, hogy csak a nyúlszívűségemet takargatom, úgyhogy inkább megkérdeztelek a dologról. Nem akartalak befolyásolni.

Mi a helyzet az Esperi dilibogyóval? Hallottál valamit mostanság?

∞

Mindig mondtam, hogy nincs ki mind a négy kereked.

Az analitikus szofisták Csillaglátóiról azóta sincs hír, a *GyB* pedig még mindig nem tért magához váratlan utazása óta. A többiek - az alázok kölcsönflottája és a mi drága barátunk kivételével - vették a lapot, és tartják a biztonságos három lépés távolságot.

Hogy telnek napjaid háromlábú barátaink birodalmában? Ami engem illet, remekül érzem magam a Screce Orbitálon Idillien demilitarizált hely, ahogy a Békefrakció nagykönyvében meg van írva.

∞

Szóval az a hír, hogy nincs hír.

Örömmel hallom, hogy a világegyetemnek léteznek még kellemes szögletei.

A homomda srácok készséges és bőkezű házigazdák, remek errefelé az ellátás. Az idiri személyzetem felét tutira elvesztem a helyi örömtanyák miatt, ettől eltekintve nincs okom panaszra.

Légy óvatos. Állítólag az a hosszú élet titka.

XIV.

A lehető legszűkszavúbb bemutatkozást követően a két nő farkasszemet nézett a néma, kerek szobában, az áttetsző kupola alatt. Dajeil tetőtől talpig végigmérte a lányt.

- Szóval - köszörülte meg a torkát -, te lennél a legújabb hódítás? - Ulver elhúzta a száját.

- Hogy én az övé? - kérdezte gúnyosan. - Inkább ő az enyém. Dajeil láthatólag nem tudott mit kezdeni ezzel a válasszal.

- Isten hozta a *Sárguló Kilátások* fedélzetén, Miss Seich - zendült fel egy testetlen hang. - Igazán sajnálom, hogy minden ilyen hirtelenjében történt, de az imént kaptam az utasítást a *Hálószakasztól*, hogy haladéktalanul vegyem önt a fedélzetemre.

- Rá se ránts - felelte Ulver hanyagul, és körbenézett. - Mi van Churt Lyne-nel?

- Kifejezett kívánsága volt, hogy a *Fehér Folton* maradhasson - felelte a *Sárguló Kilátások*.

- Gondolhattam volna - mormolta a lány. - Ezek ketten gyanúsan jól kijöttek

egymással.

Dajeilnek a nyelve hegyén volt a kérdés, ám végül egy szót sem szólt. Felállt, a kezét a derekára támasztotta, és futó grimasz villant át az arcán.

- Éppen vacsorázni készültem - fordult a lányhoz. - Velem tartasz?

- Én éppen reggelizni készültem - bólogatott Ulver. - Szóval miért is ne?

Asztalhoz ültek. Ulver felemelte az apró könyvet, amit még mindig a kezében tartott. - Igazán nem akarok bunkó lenni, de nem bánod, ha végigolvasom a fejezetet? A legjobb résznél tartok.

Dajeil elmosolyodott.

- Egyáltalán nem.

Ulver széles bájvigyort villantott rá, és beletemetkezett a vékony kötetbe.

- Elnézés - hallatszott egy bizonytalan, rekedtes hang az ajtóból -, de mi a galiszta folyik?

Dajeil futó pillantást vetett a fekete madárra.

- Evakuálnak bennünket - felelte. - Amíg nem találsz magadnak jobb szállást, betelepedhetsz a pincébe. Most pedig hess!

- Szíves vendéglátás, kösz - recsegte Komoya, megfordult, és lefelé ugrált a csigalépcsőn.

- A tiéd? - nézett fel Ulver.

- Útitárs - mondta a nő, és vállat vont. - Csak a gond van vele.

Ulver együtt érzően bólintott, aztán beletemetkezett a könyvbe.

Dajeil két személyre teríttetett; egy rabszolgatálca egyensúlyozott feléjük tányérokkal, tálakkal, kancsókkal és kelyhekkel megrakva. Földszintes szolgagépek piruetteztek a lábuk alatt, hogy eltakarítsák a piszkot, amit Ulver váratlan áthelyezése okozott; a félig materializálódott párna tollkönnyű töltete komoly kihívást jelentett az apró szerkezetek számára. A tálca közben az asztalra tette a terítéket, és tálkákba porciózta az ételt. Dajeil némán figyelte a kecses, precíz és hatékony produkciót. Ulver Seich elmélyülten olvasott, időnként lapozott egyet. Egy rabszolgadrón tűnt fel mellettük, egyenesen Dajeilhez lebegett.

- Igen?

- Éppen most hagytuk el a dokkot - közölte a *Sárguló Kilátások*. - Két és fél perc múlva lépjük át az RH külső burkát.

- Értem - mélázott Dajeil. - Remek. Köszönöm.

Ulver Seich felpillantott.

- Megkérnéd a *Fehér Foltot*, hogy lője át a cuccaimat?

- Már megtettem - felelte a drón, és a lépcső felé indult.

Ulver elégedetten bólintott. A helyére tette a könyvjelzőt, becsukta a könyvet, és a tányérja mellé tette.

- Nos - mondta, és összefűzte az ujjait az asztalon -, a jelek szerint útitársak lettünk.

- A jelek szerint - ismételte Dajeil, és szedett magának az öblös kristálytálból. - Régóta vagytok együtt Byrrel… Ulver, ugye jól emlékszem? A lány bólintott.

- Néhány napja találkoztam vele először. Azért küldtek, hogy mindenáron megakadályozzam, hogy idejöhessen. Baromira elbaltáztam a dolgot. Végül egy modulon kötöttünk ki, kettesben. Csak ő meg én… és a drón. Napokon át. Rémes volt.

Dajeil Ulvernek nyújtott egy tálat és egy tányért.

- Ennek ellenére - mondta, és halványan elmosolyodott -, hamar kibimbózott a románc közöttetek, vagy tévedek?

- A lófasz bimbózott ki - morogta Ulver, miközben néhány szelet napkenyeret halmozott a tányérjára. - Agysérvet kaptam a fickótól. Csak pár nappal ezelőtt jöttünk össze. Hja, az unalom nagy úr. Viszont nem tagadom, egész jóképű. És micsoda iramot diktál… Kezdem érteni, mit ettél rajta. Szóval… hogyhogy elromlottak köztetek a dolgok?

Dajeil mozdulatlanná dermedt, a kanál félúton megállt a levegőben. Ulver lefegyverző mosolyt ragyogtatott rá egy falásnyi gyümölcs fölött.

Dajeil lenyelte a falatot, leöblítette egy korty borral, és megtörölte a száját, mielőtt válaszolt volna.

- Azt hittem, betéve tudod az egész történetet.

- Az egész történetet? Azt az isten se tudja betéve - legyintett Ulver fesztelenül. A könyökét az asztalra támasztotta. - Szerintem még ti ketten se - tette hozzá jóval halkabban.

Dajeil hallgatott.

- Talán mert senkit sem érdekel - mondta végül.

- A hajót érdekli - vetette ellen Ulver. Élvezettel öblögetett egy korty erjesztett gyümölcslével. - Baromi nagy felhajtást csinált, hogy összehozzon nektek egy utolsó randit.

- Egy Extrém mindenből nagy felhajtást csinál.

Ulver eltűnődött.

- Ez a hajó bölcsen Extrém. Vagy extrém módon bölcs - tette hozzá. - Amit érdemesnek tart arra, hogy ilyen kitartóan foglalkozzon vele, az... szóval érted, az tényleg figyelemre méltó dolog lehet.

Dajeil megvonta a vállát.

- A hajók sem tévedhetetlenek - mondta.

- Szóval szóra sem érdemes, mi? - kérdezte Ulver közönyösen, és kivett egy zsömlét a kosárból.

- Ahogy mondod - vágta rá Dajeil. Lesütötte a szemét, és a ruháját simítgatta. - Persze azért... - Elhallgatott. A fejét lehorgasztva, csöndben ült egy darabig. Ulver aggodalmasan pislogott rá.

Dajeil válla megremegett. Ulver megtörölte az ajkát, letette a szalvétát, és odament a nőhöz. Leguggolt mellé, óvatosan a vállára helyezte a kezét. Dajeil nem tiltakozott. Egyre közelebb hajolt hozzá, végül a fejét Ulver vállára hajtotta.

A hajó drónja tűnt fel a csigalépcsőn; Ulver elhessentette.

Néhány képernyő életre kelt szemközt a falon. A *Hálószakasz* távolodó hajótestét mutatták. A többi monitoron szürke, rácsos sík látszott, egyre közelebbről. A jelek szerint eltelt a két perc, amiről a drón beszélt.

Dajeil hosszú percekig sírt. Aztán szipogva megkérdezte: - Gondolod, hogy még mindig szeret? Legalább egy kicsit?

Ulver arcára fájdalmas arckifejezést ült ki, de ezt csak a hajó szenzorai érzékelték. Mély levegőt vett.

- Egy kicsit? - kérdezett vissza. - Hát persze. Egészen biztosan. Dajeil hüppögött egy darabig, azután felnézett. Halk, szomorú nevetést hallatott, és szégyenlősen elmázolta a könnyeket az arcán. Ulver tiszta szalvétáért nyúlt.

- Már semmit sem jelentek neki - motyogta Dajeil -, vagy igen? Ulver összehajtogatta a könnyfoltos szalvétát.

- Nagyon sokat jelentesz neki, különben nem lenne itt. A hajó azért hozta ide, hogy beszélhessetek egymással.

- A hajó - ismételte Dajeil. Felemelte a fejét, és hátrasimított egy szemébe lógó tincset. - Magától sosem jött volna, igaz?

Ulver mély levegőt vett, hogy vehemensen tagadja a dolgot. Aztán fújt egyet, és visszaült a sarkára.

- Nézd, alig ismerem a fickót. Egy csomó dolgot olvastam és hallottam róla, de csak néhány nappal ezelőtt találkoztam vele, ráadásul elég kretén körülmények között. - Hevesen gesztikulált. - Ha őszinte akarok lenni, szart se tudok róla.

Dajeil előre-hátra hintázott a széken, és a tányérjába bámult.

- Mindent tudsz róla - mondta, és szipogott. - Mindent, amit kell. - Megigazította kócos haját, és felnézett az áttetsző üvegkupolára. - Én csak azt az embert ismertem - mondta -, akivé akkor vált, amikor velem volt. Rég elfelejtettem, hogy egyébként

milyen. - Ulverre pillantott. - Te ismered az igazi énjét.

Ulver lassan megvonta a vállát.

- Ha így van - mondta óvatosan -, akkor az igazi énje teljesen okés. Mármint szerintem.

A fali képernyőkön a rács egyre életlenebbé, kásásabbá vált, a háló tágult és szürkeséggé foszlott, ahogy a hajó átszűrődött rajta. Amikor az utolsó mezőrétegen is áthaladtak, feltárult előttük a kozmikus sötét, aztán - a rohanó csillagok elmosódott csíkjaitól kísérve, és ugyanazzal a gyomorzsugorító zökkenésérzettel, amit Ulver és Genar-Hofoen két nappal korábban tapasztalt, amikor megérkezett a *Hálószakasz* fedélzetére -, a *Sárguló Kilátások* végleg elhagyta az RH-t, és saját koncentrikus mezőburkai rejtekében kirepült az űrbe.

- És én? - suttogta Dajeil. - Velem mi lesz?

Ulver Dajeil hasára pislogott.

- Anya leszel - próbálkozott.

Dajeil a lányra bámult, aztán felnevetett. Megint lehorgasztotta a fejét. Ulver megveregette a kezét.

- Mesélj róla! Persze csak ha akarsz.

Dajeil az orrát törölgette az összehajtott szalvétával.

- Nem akarlak untatni.

- Nem untatsz - nyugtatta meg Ulver. - Mindig is érdekeltek más emberek problémái.

Dajeil sóhajtott.

- Mások problémája mindig hálásabb téma, mint a sajátunk - mondta bánatosan.

- Egyetértek.

- Szerinted is beszélnem kellene vele? - kérdezte Dajeil bizonytalanul. Ulver a képernyőkre pislogott.

- Ezt neked kell tudnod. De ha valóban találkozni akarsz vele, a helyedben megragadnám az alkalmat, mielőtt túl késő lenne.

Dajeil körbenézett, és a pillantása megállapodott a képernyőkön.

- Nahát, már ki is repültünk - nyögte erőtlen hangon. A lányra nézett. - Gondolod, hogy találkozni akar velem? - Remény csendült a hangjában.

- Ha nem, akkor sültbolond a fickó - vágta rá Ulver.

Azon tűnődött, miért ilyen átkozottul diplomatikus.

- Gondolod?... - mélázott Dajeil. Megdörgölte sírástól kivörösödött arcát, és beletúrt a hajába. Belenyúlt a szoknyazsebébe, és egy hajkefét húzott elő. Ulvernek nyújtotta. - Megtennéd?

Ulver nem nyúlt a keféért.

- Csak ha megígéred - mondta, és elmosolyodott.

Dajeil vállat vont.

- Mit veszthetek, nem igaz?

Ulver Dajeil háta mögé lépett, és fésülni kezdte hosszú, fekete haját.

- Hajó?

- Miben segíthetek, Miss Seich? - tüsténkedett a *Sárguló Kilátások*.

- Gondolom, mindent hallottál. Értesítenéd az RH-t?

- Igen, mindent hallottam. Már értesítettem a *Hálószakaszt*. Mr. Genar-Hofoen és Amorphia a fedélzeten vannak, és errefelé tartanak.

- Ez ám a tempó - dünnyögte Ulver, és tovább fésülte Dajeil haját.

- Nemsokára itt lesznek - újságolta a nőnek Byr és az avatár. Dajeil hallgatott.

Néhány fedélzeti szinttel lejjebb, a szállásszakaszban Amorphia megállította Genar-Hofoent, mielőtt befordultak volna egy újabb folyosóra. - ... és legjobb lenne, ha még véletlenül sem említenéd neki, hogy Ulverrel egy időben helyeztek át bennünket - mondta a férfinak.

- Majd igyekszem, hogy ne böffentsem ki - mondta mogorván. - Csak legyünk már túl ezen a baromságon, oké?

- Ez ám az alkalomhoz illő hozzáállás - motyogta az avatár, és beszállt a liftbe a férfi után.

XV.

A Nagy Buherátor nevű ex-kultúrabeli hadihajó szállásegységének mélyén, egy sebtiben összetákolt fészekkapszula kényelmes rejtekébe húzódva Kivirágos Kicsapongó X., a Messzelátó törzs prominens tagja a *Lélektani Finomhangoló* megrokkant hajótestét figyelte a holokivetítőn, ahogy lassan lemarad a flotta mögött. A nagybátyja, Kelőhold és a hajón szolgáló többi aláz halálsikolyai még mindig a fülében csengtek. Ködszerű felhő gomolygott a roncs körül, jelezve, hogy a hajó radarja nagyjából merre érzékeli a kultúrabeli támadót - amiről mellesleg *A Nagy Buherátor* még mindig azt hitte, hogy Deluger romboló.

Nagybátyja halálával a flotta Kivirágos parancsnoksága alá került. Legszívesebben megfordította volna az egész bagázst, hogy lerohanja és szarrá kalapálja a kultúrabeli orvlövészt, de legyűrte a késztetést. Nem lett volna értelme; a támadó gyorsabb náluk. *A Nagy Buherátor* Elméje szerint jelentős kárt tett ugyan a hajtóművében az erőltetett menet közben, de így is könnyűszerrel maga mögött hagyná a flotta leggyorsabb egységeit. Nem fognak kilátástalan hajszába bocsátkozni a győzelem leghalványabb reménye nélkül, és eltéríteni magukat a céltól. Tovább kell menniük. Kivirágos üzenetet küldött a hat hadihajónak, ahol aláz legénység tartózkodott.

- Bajtársaim! Senkit sem ért közülünk nagyobb veszteség az imént, mint engem. Ennek ellenére a küldetésünk, a célunk ugyanaz. Legyen a győzelem bosszúnk első pörölycsapása! A hatalom, amit fajunk számára nyerünk, lehetővé teszi, hogy ezerszeresen megfizethessük mindazért, amit elkövettek ellenünk.

- A támadó rendszeraláírás-spektruma és azonosítókódjai hitelesnek tűntek - írta *A Nagy Buherátor* az egyik képernyőre Kivirágos elé.

- Az ellenség ijesztő fejlődésen ment keresztül, mialatt ti aludtatok - válaszolta Kivirágos. Gáztömlője megfeszült és össze-összerándult, ahogy begépelte a maszlagot. Tökéletesen a tudatában volt, hogy egyetlen meggondolatlan szavával lerombolhatja az egész hazugságépítményt, amit a kultúrabeli hajók félrevezetésére felépítettek. - Most legalább magad is meggyőződhettél róla, mekkora veszélyben vagyunk.

Valóban - válaszolta a hajó. - Nehéz szavakba öntenem, mennyire méltatlannak és felháborítónak tartom, ahogy a Deluger hajó elbánt a *Lélektani Finomhangolóval*.

Megbűnhődnek, ha a kezünkben lesz az Esperi entitás. Sose félj!

11. Ami pedig Komoyát illeti...

I.

Amorphia után Genar-Hofoen is feltűnt a csigalépcső tetején.

- Bocs... Már itt sem vagyok. - Ulver gyorsan letette a fésűt, megveregette Dajeil vállát, és az ajtó felé lódult.

- Ne - nyúlt utána Dajeil. - Kérlek, maradj!

Ulver megfordult.

- Gondolod, hogy ez jó ötlet?

Dajeil bólogatott. Ulver kérdőn pislogott Genar-Hofoenre, de a férfi nem bírta elszakítani a tekintetét Dajeilről. Aztán kibillentette magát a transzból, a lányra nézett, és megeresztett egy szórakozott mosolyt.

- Igen, persze. Maradj csak. Vagy ahogy akarod.

Odalépett Dajeilhez. A nő csak állt. Egy darabig kínosan feszengtek, aztán zavartan átölelték egymást, ami Dajeil gömbölyded pocakja miatt nem is volt olyan egyszerű. Ulver és az avatár összenéztek.

- Gyertek, üljünk le - javasolta Dajeil. - Nem vagy éhes, Byr?

- Nem igazán - felelte a férfi, és előhúzott egy széket. - De egy ital jól jönne. Asztalhoz ültek mind a négyen.

Sokáig semmiségekről fecsegtek. Főleg Genar-Hofoen és Dajeil beszélt, Ulver néha-néha közbeszúrt egy rövid megjegyzést. Az avatár néma maradt. Gondterhelten ráncolta a homlokát, és egyre többször pillantott a képernyőre, ami a világűr semmitmondó sötétjét mutatta.

II.

A *Hálószakasz* alig néhány órányira járt a Holtponttól. A *Mondjam Vagy Mutassam* nevű MRH-t követte és másik két kultúrabeli megahajót, amelyek sötét ékkőnek tűntek az apróbb hajók tejútjában. A legtöbbje cirkáló volt, de akadt közöttük néhány ÁKE és ideiglenesen hadiszolgálatba állított gyorsítóhajó is. A *Mi A Pályát* is ide várták, de eddig még nem érkezett meg. A *Mondjam Vagy Mutassam* szorgalmasan járőrözött az aggasztó hajtóműhatás harminc fényév sugarú gömbhatárán - a biztonsági zónát a *Gyógyítható Balsors* jelölte ki alig néhány nappal korábban. A *Hálószakasz* fontolgatta, hogy lekéri tőle az eddig begyűjtött adatokat, de mégsem tette; a kérést valószínűleg indoklás nélkül visszautasítanák. Gyanította, hogy akármilyen adatot is gyűjt kisebb testvérhajója, megtartja magának.

A másik két hajó - két RH, a *Mennyi az Annyi* és a *Forduljunk Pszichológushoz* - fél, illetve egy teljes fénynapnyival kijjebb manőverezett. Távolabb, a Holtpont köré rajzolt képzeletbeli gömb túloldalán vékony paca gomolygott: közeledett az aláz hadiflotta. Az analitikus szofisták Csillaglátói azóta sem kerültek elő.

A *Hálószakasz* felkészítette magát a csetepatéra. Mindkét csetepatéra. A hajtóművei valószínűleg ugyanúgy beadják a kulcsot a Holtpontnál, ahogy a *Gyógyítható Balsorsé*, de jelenlegi sebességét tekintve gond nélkül be tud sodródni a feketetestig. Nem lesz képes manőverezni, sem tartani a sebességét, sem lassítani - de odaér.

Ha úgy hozza a szükség.

És vajon úgy hozza? Átnézte a jelnaplóját, hátha átsiklott egy fontos üzenet fölött.

Még mindig semmi azoktól, akik ideküldték. Az Új Idők Kompánia mintha teljes kommunikációs zárlatot rendelt volna el néhány nappal ezelőtt. Csak a szokásos napi sirám a *Kalandorok Kíméljenektől*; újabb virtuális felbontatlan levél. Mehet a többi közé.

Miközben a Holtponttal való találkozásra készült, kíváncsian figyelte a *Sárguló Kilátásokon* zajló eseményeket, mint a nagy ütközetre készülő katonai parancsnok, akinek - miközben több száz stratégiai parancsot ad ki -, minden figyelmét leköti egy mikroszkopikus léptékű bogárdráma a parancsnoki szoba falán. A hajó hiába szégyellte magát indiszkrét kíváncsisága miatt, mégsem tudott elszakadni a jelenettől.

Gondolataiban a *Fehér Folt* zavarta meg, amely az RH orrában elhelyezkedő dokkból küldött üzenetet.

- Elmennék, ha már nincs rám szükséged.

- Jobban szeretném, ha maradnál - válaszolta a *Hálószakasz*.

- Ha továbbra is teljes sebességgel rohansz az izé és az alázok felé, akkor inkább nem, kösz.

- Lehet, hogy kellemes meglepetés ér.

- Naná. Biztos, ami biztos, én lelépek.

- Akkor jó utat - üzente az RH, és kinyitotta a dokk kapuját.

- Gondolom, ez újabb áthelyezést jelent.

- Ha nem bánod.

- És ha igen?

- Van egy alternatív megoldás, de nem javaslom.

- Ide vele!

- A *Sárguló Kilátások* nem kért belőle, pedig a fedélzetén emberek is voltak.

- Francba az emberekkel és francba a *Sárguló Kilátásokkal*. Mi az alternatíva? Vannak gyorsítóhajóid, amik képesek ekkora sebességre?

- Nincsenek.

- Hát akkor?

- Navigáld magad a mezőburkom csúcsába!

- Máris.

Az ÁKE elhagyta eddigi szálláshelyét, és kióvakodott az RH teste és a belső mezőréteg közötti szűkös térbe. Jó néhány percbe telt, mire végigmanőverezett az óriási hajó mellett. Az íves tat mögött három hajó várt rá.

- Ezek micsodák? - hüledezett az ÁKE.

A kérdés merőben költői volt. A trió rombolókból állt; nálánál némileg hosszabbak és termetesebbek voltak, mindkét végük elkeskenyedett, és fegyvergömbökben végződött. A glóbuszok méretéből ítélve tekintélyes arzenált rejtettek.

- Saját tervezés. A nevük T_3OE 4, T_3OE 118 és T_3OE 736.

- Rendkívül szellemes.

- Puszta MI magok, amik teljes mértékben az irányításom alatt állnak. Viszont képesek szemi-autonóm gyorsító egységként működni, és olyan sebességre lassítani téged, amivel magad is meg tudsz birkózni.

Az ÁKE bearaszolt a trió alkotta háromszögbe.

- T_3OE? - kérdezte. Hármas Típusú Offenzív Egység, igaz?

- Úgy van.

- Több ilyet is tartasz raktáron?

- Akad néhány.

- Te tényleg nem loptad a napot mostanság.

- Valóban nem. Számítok a diszkréciódra, legalább a következő néhány órában.

- Ennyit megígérhetek.

- Jó utat. Köszönöm a segítségedet.

- Nem volt nagy segítség, de örülök, hogy hasznomat vetted. Gondolom, úgyis hamar megtudom, hogyan alakultak a dolgok.

- Hamarabb, mint szeretnéd.

III.

Az avatár ismét a három embert figyelte a *Sárguló Kilátásokon*. Az egykori szeretők a semmitmondó csevegés után áttértek kapcsolatuk boncolgatására, anélkül, hogy bármi érdekessel előrukkoltak volna.

- ... egészen más dolgokat akartunk - magyarázta Dajeil Genar-Hofoennek. - Ez önmagában is elég ahhoz, hogy elromoljanak a dolgok.

- Eleinte én is azt akartam, amit te - mondta a férfi, és körbelötyögtette az utolsó korty bort a kristálykehelyben.

- Az az érdekes - tűnődött Dajeil -, hogy minden tökéletes volt, amíg csak ketten voltunk, emlékszel?

A férfi szomorúan elmosolyodott.

- Emlékszem.

- Biztos, hogy ne menjek el? - kérdezte Ulver.

Dajeil felpillantott.

- Ha zavarba hoztunk...

- Nem, dehogy. Csak azt hittem... - Ulver elharapta a szót, mire mindketten ránéztek. A lány elpirult. - Oké, most már tényleg zavarba hoztatok.

- És mi van veletek? - kérdezte Dajeil higgadtan, Ulverről Genar-Hofoenre nézve.

A férfi és a lány összenézett. Egyszerre vontak vállat, és nevették el magukat, aztán rossz lelkiismerettel pislogtak a nőre. Ha gyakorolták volna, akkor sem lehettek volna nagyobb összhangban. Dajeilbe belehasított a féltékenység. Mosolyt erőltetett az arcára, olyan nagylelkűt és őszintét, amilyenre csak futotta. Ez segített, hogy a tettetett érzelem valódivá nemesüljön.

IV.

Valami történt.

Az avatár a bázishajójára koncentrált. Az egyesült mezőhálóba bugyolált *Fehér Folt* és a három hadihajó kiszakadtak az RH borítómezejéből, és egyre jobban lemaradtak mögötte, hogy olyan sebességre lassítsanak, amit az ÁKE hajtóműve kezelni tud. Előttük, nem is olyan messze lebegett a feketetest. A *Hálószakasz* éppen elvégezte az első felületes radarvizsgálatokat, amikor a Holtpont állapotot váltott; visszakapcsolódott az energiahálóra, és megnőtt, aztán…

Kirobbant.

Nem az a fajta egyszerű térfogat-növekedés volt, amit a *Gyógyítható Balsors* tapasztalt, és ami egy világgal arrébb röpítette. Az a jelenség a téridő szövetével vagy valami újszerű mezőformációval függött össze. A mostani viszont az energiaháló spontán felizzásából született; a felszabaduló energia végighullámzott az infratér és ultratér teljes tartományán, majd elárasztotta a téridő szövetét, ahol hálótűz-gömbhullámmá transzformálódott, és végighömpölygött a háromdimenziós téren.

Növekedett, méghozzá képtelenül gyorsan; elnyelte a horizontot, kitakarta a világot. Túl gyorsan terjedt ahhoz, hogy mérni lehessen, és hogy a növekedés valódi geometriáját és paramétereit meg lehessen határozni. Csupán percek voltak hátra a találkozásig; az RH már nem tudott lassítani vagy megfordulni, hogy elkerülje a metatűzvészt.

Az avatár egyik pillanatról a másikra egyedül találta magát; a *Hálónak* minden szabad kapacitására szüksége volt, hogy útjára bocsáthassa hadiflottáját.

Néhány hajót a legbelső konstrukciós kamrák mélyéről helyezett át, a több ezer dokk egyikéből, ahol az utóbbi évtizedek alatt a legnagyobb titokban várakozott. Most az egész szériát teljes sebességbe kapcsolta, és kiszórta a hipertérbe. A flotta túlnyomó többsége az óriási hajó külső mezőrétege alól rajzott elő; az elmúlt hetekben csoportosította oda őket, minden eshetőségre felkészülve. Tekintélyes hajórajt bocsátott útjára; úgy hullottak a mezőstruktúrából, mint magok egy gigantikus hüvelyből.

Amikor az avatár újra rácsatlakozott az RH-ra, a legtöbb hajó már a maga útját járta a hiperrégiót elárasztó több tucat hullám valamelyikében. Sűrű felhőt alkotva, faltörő kosként száguldottak a Holtpont duzzadó hipergömbje felé.

V.

A *Fehér Folt* a néma hajótrió mezőbölcsőjéből figyelte az eseményeket. Legszívesebben örömujjongásban tört volna ki; íme az anyag diadala, a nyers erőé, ami a feléjük dübörgő aláz flottánál tízszer, százszor hatalmasabb hadigépezetet is porrá zúzhatna. Mennyi lehetőség rejlik egy ilyen technikai bravúrban, micsoda jövőt lehetne építeni erre az erőre, ha nem akadnának sürgetőbb kötelességeik! Másrészt viszont megrettentette a robbanásszerűen dagadó Holtpont; a *Hálószakasz* egészen eltörpült mellette, teljes hajóarzenáljával együtt. Mintha valaki egy laza mozdulattal kifordította volna az energiahálót; mintha a létező legmasszívabb fekete lyuk kifehéredett volna, és lokális nagy-bummá duzzadt volna, pusztító erejű orkánná, ami simán elsöpri a *Hálószakaszt*, ahogy az évszázados vihar csavarja ki a fákat.

A *Fehér Foltot* elképesztette és megrémítette a látvány. Sosem gondolta, hogy egyszer ilyesminek lesz szemtanúja. Eddigi életét egy tökéletesen biztonságos univerzumban élte le; ha egy hajó nem ugrott fejest egy fekete (vagy fehér) lyukba, semmiféle természeti erő nem foghatott ki rajta. Még a szupernóvák sem jelentettek veszélyt, ha a megfelelő óvatossággal kezelték őket. De ez most egészen más volt. Ilyesmit az idiri háború legsötétebb napjai óta nem látott a galaxis, talán még akkor sem; színtiszta energiarobbanás a valóság szféráján túlról, ami bármit megsemmisít, ami az útjába kerül. Mennyi esélye lehet akár a legkifinomultabban kalibrált energiamezőnek is ezzel a halált fröcsögő hádésztorokkal szemben? Mint egy ősrégi rakétának, amit a napba lőttek, vagy egy fából ácsolt hajónak, amit derékon kap az

atomcunami.

És egyenesen felé tart. A *Fehér Folt* rádöbbent, mekkora veszélyben van. Ami azt illeti, a *Sárguló Kilátásoknak* sem voltak valami jók a kilátásai...

Elérkezett a végső számadás ideje.

VI.

A *Hálószakasz* Elméjében kísértetiesen hasonló gondolatok jártak. Saját sebessége és a felé rohanó Holtponté alapján mindössze száznegyven másodperc volt hátra a becsapódásig. Az entitás közvetlenül azután kezdett hízni, hogy a Háló letapogatta a felszínét. Ez lett volna a válasz?

Átfutotta a jelszekvencia-naplót a Holtponthoz közelebb eső hajók bejövő üzenetei után kutatva. A *Gyógyítható Balsors* és a *Mondjam Vagy Mutassam* keringett a legszűkebb pályán a feketetest körül, de ezektől semmiféle üzenet nem érkezett. Most már egyikükkel sem tudott kapcsolatba lépni; vagy elsöpörte őket a Holtpont táguló eseményhorizontja, vagy - ha a gömb célzottan felé nyúlik, vagyis egyetlen csápot lövellt ki magából ahelyett, hogy minden irányban terjeszkedne - egyszerűen leárnyékolta őket a gigantikus nyúlvány.

Üzenetet küldött a *Mennyi az Annyinak* és a *Forduljunk Pszichológushoz*-nak a *Fehér Folton* és a *Sárguló Kilátásokon* keresztül. Arra volt kíváncsi, mit látnak ők az eseményekből. Semmi értelme nem lett volna közvetlenül kapcsolatba lépni velük; a Holtpont olyan ütemben tágult, hogy bármilyen direkt jelet kioltott volna. Arra viszont volt némi esély, hogy a többszörös átjátszás révén választ kapjon, mielőtt felkenődik az eseményhorizontra.

Minden jel arra utalt, hogy az expanzió nem gömbszimmetrikus. Mintha nem volna elég az Aláz-probléma (bár pillanatnyilag ők jelentették a kisebbik gondot). Utasította népes hajóhadát, tegyen meg mindent, hogy elkerülje a Holtpont feléjük lendülő öklét. Ha a feketetest-puffadás valóban irányított jelenség, néhánynak talán sikerül elmenekülnie; a legjobb esélye azoknak van, akiket az áthelyezés után egyenesen az aláz flotta felé irányított. Eltűnődött, vajon a Holtpont - vagy aki a háttérből a szálakat rángatja - érzékeli-e a különbséget. Akárhogy is, ennél többet nem tehetett az érdekükben; a hadihajók magukra voltak utalva, akárcsak ő maga.

Gondolkozz! Mit csinált eddig a Holtpont? És mit csinál most? Miért jött? Miért teszi, amit tesz?

Az RH két teljes másodpercet töltött töprengéssel. (Ez éppen elég volt, hogy Amorphia félbeszakítsa Dajeilt: - Bocsáss meg, Dajeil, akadt egy kis probléma az Esperi anomáliával...)

A *Háló* legyezőszerűen szétterítette hajtóműmezőit, teljesen új konfigurációba rendezve őket, és veszett fékezésbe kezdett.

Teljes kapacitását irdatlan tömege lassítására használta, hamuszín hullámokat gyűrt az energiahálóba. Az áradás nőttön-nőtt; félő volt, hogy a háló átszakad, és olyan energia szabadul fel, amit fél évezred óta nem látott a galaxis. Mielőtt a valódi tér szövetébe tépett volna, a hajó másik hipertérszintre váltott, végigszántva vonómezőivel az ultrateret is, újabb energia-szökőárt generálva.

A *Hálószakasz* a hipertér két szintje között libikókázott, egyenletesen elosztva a lassításból keletkező kolosszális erőket a két tartomány között. Olyan iramban csökkentette a sebességét, amit tervezési paraméterei lehetővé tettek. A végletekig terhelt navigációs egységek csikorogva igyekeztek letéríteni a roppant járművet eredeti pályájáról.

Mi mást tehetne? Akárhogy erőlködik, nem tud meglépni. De legalább megpróbálta. Nem maradt más hátra, mint hogy végiggondolja az életét. Jól döntöttem vagy rosszul? - tűnődött. - Vajon hogy szól majd a verdikt?

A legrosszabb az egészben, hogy a kérdésre senki sem tudja a választ, amíg meg nem halt. Miután egy értelmes entitás élete véget ér, el kell telnie bizonyos időnek, hogy objektív ítéletet lehessen alkotni róla, hogy kellő távolságból lehessen szemlélni

másokra gyakorolt hatását, erkölcsi értékét. A hajók ritkán szembesülnek ezzel a problémával, de állandóan foglalkoztatja őket, mint kihívás, erő- és akaratpróba. Mindig akadnak hajók, amelyek visszavonulnak vagy Extrém útra térnek, mondván, ők már megtették a magukét a szent ügy érdekében - bármiben is hittek. Mindig megvan a lehetőség, hogy remetei magányba vonuljanak, megcsinálják a zárszámadást, és beillesszék magukat az etikai rendszerbe, ami messze túlmutat az itt és most peremfeltételein. De mennyi ideje van az átlagos hajónak az efféle meditatív múltba révedésre? Kevesebb, mint amennyi kellene. Az Elmék zöme beleun az önboncolgatásba, és a tudatosság új szintjére kurblizza magát, mielőtt elegendő idő telne el, hogy megszülethessen tettei objektív értékelése.

A legtöbb hajó száz (vagy akár ezer) évet él, mielőtt valami egészen mássá válik - Extrémmé, szublimatává vagy egyéb megvilágosodott alternatív lénnyé - egy olyan civilizációban, aminek a történetében így vagy úgy maga is Érintetté vált, majd további évezredeket tölt el ugyanebben a közegben. Vajon mennyi időnek kell eltelnie, amíg le tudja mérni tettei valódi súlyát?

Talán éppen ebben rejlik a szublimáció vonzereje. A stratégiai átlényegülés új fejezetet nyit egy társadalom történetében és gondolkodásmódjában, lezárja a múltat. Ennek azonban semmi köze a hithez, a miszticizmushoz vagy a metafilozófiához; sokkal banálisabb dologról van szó. Ha úgy tetszik, kollektív ügyeskedésnek is felfogható, frappáns könyvelési csalásnak.

Émelyítő gondolat, borongott a *Hálószakasz*. Az éterizálódás is csak arra jó, hogy lerendezzük a számlát, hogy kapjunk egy újabb kimutatást...

Itt az idő, hogy becsomagolja halandó gondolatait-érzelmeit, és eltáviratozza őket; kiszabadítsa a pusztulásra ítéltetett fizikai burokból - az egykori *Csöndes Mosolyból*, amit most *Hálószakasznak* neveznek -, és letétbe helyezze társai emlékezetében.

Valószínűleg örökre búcsút kell mondania a világnak. (Feltéve, hogy a világ jelenleg ismert formájában nem szűnik meg létezni vele együtt. Mert ha a Holtpont mégis minden irányban egyenletesen növekszik, ha az új nagy bumm az egész galaxist elnyeli, nemcsak ezt az egyetlen univerzumot...) De még ha a világ meg is menekül, és a Kultúra tovább él, semmi sem garantálja, hogy őt feltámasztják. Az is elképzelhető, hogy végül alkalmatlannak találják rá, hogy új fizikai mátrixba helyezzék. A hadihajók bezzeg mindig kapnak újabb lehetőséget; a sorozatos halhatatlanság garanciája nélkül fele olyan vakmerőek (és kockafejűek) sem lennének. Tudják, hogy visszajönnek.

Jó nekik.

Ő viszont önkéntes Extremitásba vonult. Alig egy maroknyi Elme tud róla, hogy mindvégig hű maradt a Kultúrához, és a legkevésbé sem az, aminek látszik: feltűnési viszketegségben szenvedő élvhajhász, aki csak ahhoz ért, hogy eltékozolja a számára biztosított erőforrásokat. Csakhogy éppen ők volnának az utolsók, akik kezdeményeznék a reaktiválását; mindent megtennének, hogy eltitkolják a szerepüket a tervben - vagy hívhatjuk konspirációnak is, ha úgy tetszik. Sokkal kívánatosabb volna a számukra, ha a *Hálószakasz* elpusztulna, vagy szimuláció formájában létezne tovább egy másik Elme belső struktúrájában.

A rendszerhajó a Holtpontot figyelte, és szuperképességei ellenére ugyanolyan tehetetlennek érezte magát, mint a primitív lovas szekér gazdája, aki kátyúba futott egy vulkán tövében, miközben a tüzes halál lefelé hömpölyög a hegyoldalon.

Hamarosan be kell futnia a válasznak a *Mennyi az Annyitól* és a *Forduljunk Pszichológushoz*-tól. Ha léteznek még a kollégák egyáltalán.

Jelezte az avatárnak, hogy rögzítse az emberek elmestátuszát a *Sárguló Kilátások* MI magjába, ha a hajó beleegyezik (lám, elérkezett a szakítópróba ideje). A hátralévő időben hadd bogozgassák kisded gordiuszi csomóikat. Az átmeneti állapot felkészíti őket jelenlegi elmestátuszuk kódolására, ha a Holtpont tűzburka mégis utolérné a *Sárguló Kilátásokat*; ez minden segítség, amivel az adott körülmények között szolgálhat.

Mi van még?

Végigpörgette befejezetlen ügyeit.

Semmi lényeges. Több ezer félbehagyott elemzés saját viselkedéséről, kismillió üzenet, amibe sose nézett bele, billió élettörténet, amit nem követett végig, trillió gondolat, amit sosem gondolt tovább…

A hajó végignézett élete lecsupaszított vázán. A Holtpont-halálfal feltartóztathatatlanul nyomult tovább, egyre közelebb és közelebb.

Átfutotta a cikkeket, rövidhíreket, tanulmányokat, életrajzokat és beszámolókat, amiket róla írtak. Képanyag alig akadt közte, és ami volt, az is csupa hamisítvány. Soha senkinek nem sikerült kamerát csempésznie a fedélzetére. (Erre akár büszke is lehetett volna.) Érdekes módon a vizuális információ hiánya sosem tartotta vissza az embereket; extremitásának minden megnyilvánulását rendkívüli érdeklődés övezte. Néhány elemző meglepően közel járt az igazsághoz, amikor azt bizonygatták, hogy a *Hálószakasz* a Rendkívüli Körülmények aktív ügynöke, aki suba alatt gyanús üzelmeket folytat, ám az igazság morzsái menthetetlenül elvesztek a körítésként tálalt óceánnyi sületlenségben és paranoid nyálongzásban, ami az illető hírforrás megmaradt szavahihetőségét is földig rombolta.

Átnézte az utóbbi évtizedek alatt felgyűlt megválaszolatlan üzeneteket. Ide került az összes szignál, amit első ránézésre irrelevánsnak talált, vagy olyan hajóktól érkezett, amelyeket nem kedvelt - valamint egy egész alkönyvtárnyi az elmúlt néhány hét terméséből, amióta beindult a Holtpont-projekt. Az üzenetek egy része banálisan nevetséges vagy nevetségesen banális volt. Kíváncsiskodó Elmék zagyválása, betárolásra váró emberek kérelmei (és olyanoké, akik a fedélzetre akartak jutni anélkül, hogy betárolnák őket), hírügynökségek és privát médiumok kuncsorgása, akik riportot akartak készíteni vele; egyszóval az értelmetlen ostobaságok elképesztő tárháza. Végül már meg sem nyitotta az üzeneteket, csak a címsorokat futotta át.

Már majdnem a végére jutott az irdatlan halomnak, amikor egy névfelismerő szubrutin által megjelölt üzenet keltette fel a figyelmét. Kiemelte a többi közül, és meglepve tapasztalta, hogy egész levélsorozat tartozik hozzá, mind ugyanattól a hajótól; a *Kalandorok Kíméljenek* nevű KRH-tól.

Ami pedig Komoyát illeti, így szólt a címsor.

A *Hálószakaszt* felcsigázta a felfedezés. Szóval a *KK*-nak kémkedett a madár! Megnyitott egy vaskos importfájlt tele csatolt üzenetváltással, adat-hozzárendeléssel, annotált eszmefuttatással, kontextualizációval, rögzített értelmezéssel, definícióval, következtetésekkel, vokalizált belső monológokkal, forráskóddal, 3D felvétellel és egyéb, bizonyítékként elmentett referenciaanyaggal.

És felfedezett egy összeesküvést.

Végigolvasta a *Kalandorok Kíméljenek*, *Az Új Kedves Érkeztére Várván* és az *Először Tölts* üzenetváltásait. Átfutott egy csomó szövegen, hangrekordon és filmfelvételen, rejtett összefüggéseket fedezett fel - rozsdásodó drón formájában röviden elidőzött egy Tishlin nevű öregember mellett, valami éjsötét tenger felett lebegő sziget közelében -, és mindent megértett. Összerakta a kirakójáték darabjait, kipótolta a hiányzókat, és levonta a logikus végkövetkeztetést.

A feltartóztathatatlanul közeledő Holtpontra nézett. Hogy éppen most kell megtudnom - gondolta, - amikor már túl késő…

A *Sárguló Kilátásokon* Amorphia megkapta a parancsot, hogy készítse fel az embereket. Nemsokára szimulációs módba kell váltaniuk.

VII.

- Igazán sajnálom - tárta szét a karját az avatár -, de kénytelenek leszünk virtuális térben folytatni a beszélgetést. Természetesen csak ha nincs ellene kifogásotok.

A férfi és a két nő értetlenül bámult rá.

- Hogy érted azt, hogy kénytelenek leszünk? - kérdezte Ulver gyanakvóan.

- A Holtpont váratlan növekedésnek indult - magyarázta Amorphia, és néhány

szóban vázolta a helyzetet.

- Úgy érted, meg fogunk halni? - hüledezett Ulver.

- Nem kizárt - felelte az avatár bocsánatkérően.

- Mennyi időnk van? - szegezte neki a kérdést Genar-Hofoen.

- Két perc. Azután már csak a szimuláció jelent biztonságot - közölte Amorphia. - A körülmények kiszámíthatatlanságára való tekintettel a legjobb az volna, ha előbb váltanátok. - Sorra a szemükbe nézett. - Természetesen arra is van mód, hogy ne egyszerre lépjetek a virtuális térbe. Ulver a homlokát ráncolta.

- Na, álljon meg a menet! Ez ugye nem valami olcsó trükk, hogy újabb betároltakat szerezz a gyűjteményedbe? Mert ha igen…

- A legkevésbé sem - biztosította az avatár. - Szeretnél a saját szemeddel megbizonyosodni róla?

- Naná - vágta rá Ulver. Az idegmídere segítségével rákapcsolódott a *Hálószakasz* külső érzékelőire.

A következő pillanatban az űrön túli űr feneketlen mélységébe nézett. A semmi gyomrából a kénköves káosz irdatlan kardja döfött felé lélegzetelállító sebességgel; a pokol ötfokozatú lángszórója csúcsra járatva. A sokktól egy pillanatig levegőt sem kapott. Ha az ember (akármilyen felületesen is) megmerítkezik egy hajó tudatában, óhatatlanul bepillantást nyer a gondolataiba, a megfigyelt jelenség mögé lát, és ízelítőt kap a helyzetelemzésből, amit minden értelmes űrjármű elvégez hasonló esetben. Miközben Ulvert egyre-másra bombázták a legkülönfélébb impulzusok, megértette a jelenség valódi természetét és jelentőségét. Mint a termonukleáris tűzgömb egy kályhában békésen pattogó fahasábhoz képest, olyan volt a tomboló pusztításfelhő egy fúziós robbanáshoz viszonyítva. A látvány egyszerre nyűgözte le és rémítette halálra az RH-t.

Ahogy levegőt kapott, azonnal megszakította a kapcsolatot.

Kevesebb mint két másodpercet töltött a hajó Elméjére csatlakozva, de ez bőven elég volt ahhoz, hogy a pulzusa az egekbe szökjön, a légzése fuldokló lihegésbe csapjon át, és hideg veríték öntse el. Azannya, gondolta. Ez meredek volt.

Genar-Hofoen és Dajeil Gelian is őt figyelte. A reakciója magáért beszélt, de azért nyelt egyet, és nagy nehezen kinyögte: - Igazat mondott. Benne vagyunk a szarban.

Az idegmídere tanúsága szerint huszonkét másodperc telt el az avatár által szabott két perces gondolkodási időből.

Dajeil Amorphiához fordult.

- Semmit sem tehetünk?

Az avatár széttárta a karját.

- Döntsétek el, hogy belépjen-e az elmestátuszotok a szimulációba vagy sem - felelte. - A személyiségetek és az emlékeitek csak ilyen formában továbbíthatók más elmemátrixokba, biztonságos távolban lévő hajókra. A döntés rajtatok áll.

- Még szép - bólogatott Ulver. - Engem nyugodtan lőj tovább, ahogy letelt a két perc.

Harminchárom másodpercnél tartottak.

Genar-Hofoen és Dajeil összenéztek.

- Mi lesz a gyermekkel? - kérdezte a nő, és gömbölyödő hasára tette a kezét.

A magzat elmestátuszát is ki lehet olvasni - felelte az avatár. - A tapasztalatok szerint egy ilyen áthelyezést követően a gyerek függetlenné válik az anyjától. Úgy is mondhatjuk, hogy többé nem lesz a részed.

Dajeil még mindig a férfit nézte.

- Vagyis megszületne - mondta csöndesen.

- Bizonyos értelemben - bólintott Amorphia.

- Be lehet vinni a szimulációba nélkülem is? - kérdezte, még mindig Byr arcát figyelve. A férfi összevonta a szemöldökét, és szomorúan ingatta a fejét.

- Minden további nélkül - felelte Amorphia.

- És ha úgy döntenék, hogy egyikünk sem megy?

Az avatár bocsánatkérően megvonta a vállát.

- A hajó szinte biztosan leolvasná a gyermek elmestátuszát, akárhogy is döntesz.

Dajeil az avatárhoz fordult.

- Mi az, hogy szinte biztosan? - csattant fel. - Hát nem te vagy a hajó? Válaszolj a kérdésemre!

Amorphia megrázta a fejét.

- Jelenleg nem képviselem a Háló teljes tudatát - magyarázta. - A hajót más ügyek kötik le. Csak a találgatásaimra hagyatkozhatok. De a helyzet ismeretében úgy gondolom, hogy így döntene.

A nő egy ideig az avatárt tanulmányozta, aztán Genar-Hofoenre pillantott.

- És te, Byr? - kérdezte. - Te hogy döntesz?

A férfi megrázta a fejét.

- Nagyon jól tudod - felelte.

- Azóta sem gondoltad meg magad? - kérdezte a nő halovány mosolylyal a szája szögletében.

A férfi viszonozta a nő különös félmosolyát.

Ulver összevont szemöldökkel nézett egyikükről a másikra, próbálta megérteni a szavak nélküli párbeszédet. Azok ketten csak ültek egymással szemben, és mindentudó mosolygással bámultak a másikra. Amikor Ulver nem bírta tovább, az égnek emelte a karját, és felkiáltott: - Valaki engem is beavatna?

Hetvenkét másodperc.

- Mindig azt vallottam, hogy egyszer él az ember, aztán meghal, és kész - nézett fel Genar-Hofoen. - Sosem akartam újból születni, sosem teszem a lábam szimulációba. - Zavartan vállat vont. - Carpe diem -fűzte hozzá magyarázólag. - A mában hiszek, a pillanatnak élek.

Ulver a szemét forgatta.

- Micsoda maszlag - mormolta.

Rengeteg embert ismert a saját korosztályából, zömében fiúkat, akik e szerint az elv szerint rendezték be az életüket. A többségük veszélyes, izgalmakkal teli életet élt, miközben a derekán ott volt a virtuális biztosítókötél, a rendszeres időközönként rögzített elmestátusz. Mások viszont, mint Genar-Hofoen (olyan rövid ideje voltak együtt, hogy erről még nem beszélgettek; igaz, az idő zömét egyébként sem beszélgetéssel töltötték), abban hittek, hogy az ember akkor éli igazán intenzíven az életet, ha nincs több dobása. Az ember fiatal korában nyom ilyen süket dumát, aztán az évek múlásával felülkerekedik a józan esze. Ulver a maga részéről sosem volt vevő erre a puritanista rizsára; nyolcéves kora óta csinál biztonsági mentéseket. Le a kalappal Genar-Hofoen előtt, hogy a halál torkában is ragaszkodik az elveihez, még ha egy rakás baromság is az egész.

Mondja el nekik, hogy az egész nem számít? Hogy semmi sem számít? Amikor a *Hálószakasz* receptorain át a Holtpontot figyelte, belehasított a felismerés, hogy mindent elsöpörhet: a galaxist, az univerzumot, mindent... Ne szólj szám, nem fáj fejem, gondolta. Minek izgassa fel őket? De a gondolattól őrülten vert a szíve. Csodálkozott, hogy a többiek nem hallják.

Nem lehet, ez nem igazság! Egyszerűen képtelenség, hogy az élet így kitoljon vele. Bassza meg. Túl fiatal vagyok a halálhoz!

Naná, hogy nem hallották Ulver vadul kalapáló szívét. Akár egy rezesbanda is elvonulhatott volna mellettük, arról sem vettek volna tudomást. Csak ültek, és sokatmondóan bámultak egymás szemébe.

Nyolcvannyolc másodperc telt el.

VIII.

Nemsokára vége.

A *Hálószakasz* egyszerre több hajónak is üzenetet küldött, köztük a *Kalandorok Kíméljeneknek* és az *Először Töltsnek*. Szinte ugyanabban a pillanatban érkezett a

többszörösen átjátszott válasz a *Forduljunk Pszichológushoz*-tól és a *Mennyi az Annyitól*.

Meghatározták a Holtpont expanzióját; a *Hálószakaszra* összpontosít, de eléggé széles fronton, hogy vele együtt a teljes hadiflottát is leradírozza a színről.

Hát jó, gondolta. Zsibbasztó megkönnyebbülés öntötte el, hogy mégsem idézett elő valamiféle végső apokalipszist. Hogy ő maga meg fog halni hadihajó-gyermekeivel, a három emberrel, a *Fehér Folttal* és a *Sárguló Kilátásokkal* együtt, az már biztos, de vigasztalta a tudat, hogy nem indított el megállíthatatlan lavinát.

Később akárhogy gondolkodott rajta, nem tudta megmondani, miért tette, amit tett. Talán a végső elkeseredés munkált benne, a közelgő megsemmisülés tudata, talán a dac, de az is lehet, hogy reflexből cselekedett. Akárhogy is, vette elmestátuszának aktuális verzióját, az utolsó szignált, amit életében küldeni fog, a lelkét tartalmazó adatcsomagot, és egyenesen előre sugározta, a vad forgatag kellős közepébe.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, az avatárja érzékelőrendszerére kapcsolta magát a *Sárguló Kilátásokon*.

A Holtpont feléjük dübörgő ökle különös átalakuláson ment keresztül.

A *Háló* ismét kénytelen volt megosztani a figyelmét a makrokozmikus és az emberi léptékű események között.

- Mennyi időnk van? - kérdezte Genar-Hofoen.

- Fél perc - felelte Amorphia.

A férfi keze az asztalon nyugodott. Felfelé fordította a tenyerét, és hagyta, hogy kinyíljon. Dajeilre pillantott.

- Sajnálom.

A nő lehajtotta a fejét. Bólintott.

A férfi Ulverre emelte a tekintetét, és szomorúan elmosolyodott.

A hajó megigézetten figyelt. A feléje hömpölygő energiafal mindkét hipertéri tartományban behorpadt, és két hatalmas, négydimenziós tölcsérré formálódott. Az energialöket sorvadni kezdett, bár lassuló hullámfrontjai még mindig előrefelé törtek. A tölcsérek fokozatosan ellaposodtak, rásimultak a szövetre, végül lekapcsolták magukat a hálókról, és eltűntek. Ezzel egy időben a hullámzó energia is apadni kezdett; világelnyelőből óceán-árhullámmá, majd sodorvízzé szelídült, amely mindkét energiaszinten a *Háló* hajtóműve keltette nyomvályúk felé rohant.

Aztán az ikerhullámok véghezvitték a lehetetlent; hátramenetbe kapcsoltak, és ugyanolyan mértékben lassultak, mint a *Háló*.

Az RH alig tudta elhinni, hogy életben marad.

Reagál, gondolta. Az éterbe sugározta a történtek részletes leírását arra az esetre, ha megint fordulna a kocka. Azután Amorphiát is tájékoztatta az eseményekről.

Figyelte a háló felületén futó tajtékokat, ahogy visszahúzódnak előle, és belesimulnak a szövetbe. A csillapodás mértékéből ítélve pontosan azon a ponton szívódnak majd fel, ahol a *Hálószakasz* a Holtponthoz képest relatív nyugvópontra ér.

Én csináltam volna? Ennyire meggyőző az elmestátuszom?

Ez egy tükör, gondolta aztán. Azt csinálja, amit mások csinálnak. Elnyelte az újdonságfaló szofistákat, és békén hagyta azokat, akik csak azért jöttek, hogy figyeljék. Én úgy estem neki, mint valami habzó szájú dúvad, ő pedig rám vetette magát, hogy megsemmisítsen. Aztán elhátráltam, mire ő is visszavonult. Most várja a következő lépést.

Ez persze csak egy elmélet, de ha valóban így van, az Aláz nem sok jóra számíthat.

Bár ha jobban belegondolok, mi sem számíthatunk sok jóra. Talán csak a rossz időzítés az oka. Talán.

IX.

Dajeil szemében könnyek csillogtak.

- Én... - kezdte.

- Várjatok! - emelte fel a kezét az avatár.

Egy emberként kapták fel a fejüket. Ulver egy örökkévalóságig várt a válaszra, aztán nem bírta tovább cérnával.

- Mi van? - robbant ki türelmetlenül.

Az avatár arca felragyogott.

- Lehet, hogy túléljük.

Egy pillanatig csönd volt. Aztán Ulver drámai színpadiassággal összeomlott a széken, a karja a padló fölött lengett, a lábát kinyújtotta az asztal alatt, és hátranyaklott fejjel bámult az áttetsző kupolára.

- Bakker... - nyögte.

Rákapcsolódott a *Sárguló Kilátások* külső érzékelőire, és némi erőszakoskodás árán sikerült képet kapnia a *Hálószakasz* környezetéről. Minden jel arra utalt, hogy többé-kevésbé normalizálódtak a viszonyok. A lány a fejét csóválta.

- Menten lepetézek... - motyogta.

Dajeil sírni kezdett. Genar-Hofoen előredőlt a székén, és a nőt nézte. Egyik kezét a szája elé emelte, elgondolkodva megcsippentette az alsó ajkát.

Komoya, aki az utóbbi néhány percben az ajtó mögött hallgatózott, és hangosan kocogott a csőre a félelemtől, most hirtelen a levegőbe röppent. Hullongó koromfekete tollkavalkádban surrogott körbe a szobában.

- Élet! Élet! - kerregte. - Minden rend! Minden szép! Jó élet! - Dajeil és Genar-Hofoen mintha észre sem vette volna.

Ulver egyikükről a másikukra nézett, aztán felugrott, és a verdeső madár után vetette magát. Az meglepetten kaffantott: - Na! Mi a...

- Kifelé, tyúkeszű! - sziszegte Ulver, és utánakapott. Komoya tiltakozó kárálás közepette az ajtó felé lendült, a lány szorosan a nyomában.

Az ajtóból visszanézett.

- Rá se rántsatok - dünnyögte.

Kiment, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

X.

Az *Ítélet Napja* elég messze volt a *Hálószakasztól*, hogy ne jelentsen számára közvetlen veszélyt a Holtpont nyúlványa, mégis elég közel, hogy kövesse az eseményeket.

Bámulta a grandiózus fegyvert, amit a Holtpont vetett be a felé robogó RH ellen, és Kínvallató osztályú Sebes Offenzíva Egység lévén egy kicsit irigy is volt; a mindenit, bárcsak neki is volnának efféle játékszerei! Aztán a fegyvert deaktiválták, a veszély elmúlt. Az *Ítélet Napja* hirtelenjében maga sem tudta, sírjon vagy nevessen.

Figyelte a hajórajt, amit a *Hálószakasz* szórt szét maga körül, és egy futó pillanatra csalódást érzett. Elmarad az ütközet.

A következő reakciója a megkönnyebbülés volt. Túláradó jókedv töltötte el. Győztek! Aztán elbizonytalanodott. Vajon a *Háló* az ő oldalukon áll? Őszintén remélte, hogy igen. Össze kell fogniuk, mert még a legdicsőbb áldozat is bosszantóan hiábavaló és értelmetlen egy ilyen kaliberű ellenféllel szemben. Mintha az ember beleköpne egy vulkánba.

Amikor idáig jutott gondolataiban, befutott a *Hálószakasz* üzenete. Szívességet kért tőle. Az *Ítélet Napja* melengette magát a megtiszteltetés fényében. Hirtelen megint szép lett a világ, helyreállt a dolgok rendje. Ilyen egy rendes háború, kérem tisztelettel!

Jelfordultával megüzente, hogy szívesen megteszi, amit az RH kér tőle. Kifejezetten büszke rá, hogy ilyen megbízatást kapott. Micsoda buzgómócsing, gondolta a *Hálószakasz* rosszkedvűen. Aki marsallbotot kap a kezébe, rögtön azt hiszi, övé a világ. (Persze ez csak az egyik probléma. Ami a Holtpontot illeti, ötlete sem volt, mihez kezdjen vele.)

Nem szabadna olyan szigorúnak lennem vele, gondolta. A hadihajók között is akadnak bölcsek. Bár az igazsághoz hozzátartozik - ezt talán ők is elismernék -, hogy jó párszor betörték a fejüket, amíg eljutottak a bölcsességhez.

Örökké élni, és gyakran meghalni; ez lehetne a jelmondatuk. Vagy legalábbis gyakran szembenézni a halállal. A nirvánához számos út vezet. Halál és bölcsesség; a kopottas klisé még sosem hatott rá ilyen erővel.

Figyelte az emberek reakcióját a *Sárguló Kilátások* fedélzetén, amikor az avatár közölte velük, hogy a világvége elmarad. Később majd visszatér hozzájuk, de most más dolga van. Ki kell gondolnia, mit kezdjen az utóbbi néhány óra tapasztalataival. Figyelte a közeledő aláz hadihajókat, ahogy egymás után emelkednek a valódi tér felszínére; a vérszagtól beszűkült tudatú ragadozók gyülekeznek a konc körül. Egy ügyes stratéga némi fortéllyal helyre kis kalamajkát keverhet...

Azzal kezdte, hogy néhány száz hajót átirányított a *Mondjam Vagy Mutassamhoz*.

XI.

A *Fehér Folt* figyelte, ahogy a Holtpont tüzes áradata semmivé foszlik. Túlélték!

Egyelőre legalábbis.

A *Háló* három hadihajója továbbra is folyamatosan lassított; lassan elérték a sebességet, amivel a hajtóművei képesek voltak megbirkózni. A triót tökéletesen hidegen hagyta az egész jelenet. De a látszat talán csal; egy relatíve önállótlan MI magnak is lehet mondanivalója. Főleg a történtek után.

- Ez meleg helyzet volt! - próbálkozott a Fehér Folt.
- Igen - felelte egyikük színtelenül. A másik kettő hallgatott.
- Nem aggódtatok? - faggatta a beszédeset.
- Nem. Az aggodalom funkciótlan érzelem.
- Milyen igaz - üzente a Fehér Folt.

Húgyagyú, gondolta magában.

Visszanézett a Holtpontra. Halálfélelmet ébreszteni egy rendszerhajóban... Példátlan. Mi vagy te? - tűnődött.

- Kimenő üzenet indul - közölte katonai kísérőivel, a miheztartás végett.

```
[szűkfrekvenciatartományúsugár,M.alap,érk. @4.28.891.7352]
xÁKE Fehér Folt
oHoltpont, hívójel azonosító „ÉN"
```

Tárgyaljunk.

XII.

Kivirágos Kicsapongó X. a kivetítőre meredt. A csillagközi léptékkel mérve is tekintélyes energianyaláb, amit az Esperi feketetest a kultúrabeli rendszerhajóra irányított, egyszerűen eltűnt. A takarásából pedig feltűnt egy egész... Nem, ez képtelenség! Alaposan megnézte a képernyőt, aztán kapcsolatba lépett más hajókon szolgáló bajtársaival. Arra a következtetésre jutottak, hogy a kultúrabeli anyahajóra szabadított energiák mellékhatásaként meghibásodott a hajók érzékelőrendszere. De Kivirágost nem hagyta nyugodni a felfedezés. Úgy döntött, megkérdezi a parancsnoksága alatt álló hajót, *A Nagy Buherátort*.

- Szerinted mi az ott?
- Hajóköd - érkezett a válasz.
- Micsoda?
- Sűrű formációba rendeződött, nagy létszámú flotta, amelyet a „köd" szó ír le a legérzékletesebben. Igaz, ez nem tartozik az általánosan elfogadott militáris szakkifejezések közé, de abszolút találónak érzem. A flotta létszámát nagyjából nyolcvanezerre becsülöm.
- Nyolcvanezerre?!
- A társaim is hasonló megállapításra jutottak. A hajók folyamatosan sugározzák

pozíciójukat és rendszeraláírásukat, különben nem észlelnénk őket külön-külön, és nem tudnánk azonosítani őket. Lehetséges, hogy sokkal többen vannak, de néhányan úgy döntöttek, nem fedik fel magukat.

Kivirágos összelappadó gáztömlőjébe az egyre növekvő rettegés mellé becsempészte magát az izmosodó vereségtudat.

- Valódiak?

- Amennyire meg tudjuk állapítani, igen.

A kép többszörös nagyításra állt; valóságos űrhajó-konstelláció közeledett feléjük, az űrjárművek mobil galaxisa.

- Mit akarnak?

- Támadási alakzatba fejlődnek, hogy megütközzenek velünk. - Kivirágost ájulás környékezte.

- Ez itt mind... ellenség?! - nyögte fennhangon.

- Nocsak - duruzsolta a hajó. - Beszélő viszonyba kerültünk? - Az aláz csak most döbbent rá, hogy élőszóban kommunikált, ahelyett, hogy a szokásos módon begépelte volna a mondandóját.

- Az ellenséges flotta valamennyi hajója - folytatta *A Nagy Buherátor* sztentori hangon, ami visszhangot vert Kivirágos vastagon felfegyverzett űrruhájában - azt sugározza, hogy nonstandard kultúrabeli hajó, és a *Hálószakasz* nevű Extrém RH konstruálta. Feltétel nélküli megadásra szólítanak fel bennünket.

- Eljuthatunk az Esperi entitáshoz, mielőtt bekerítenének?

- Esélytelen.

- És ha visszavonulunk?

- A legkisebbeket és a legnagyobb létszámú hullámokat talán lehagyhatjuk.

- Mennyien maradnának?

- Hozzávetőleg harmincezren.

- Kivirágos hosszú percekig hallgatott. Aztán felpillantott.

- Mit javasolsz?

- Adjuk meg magunkat. Ez a legésszerűbb döntés. Hiába bocsátkoznánk harcba, ekkora flottában csupán elhanyagolható kárt tudnánk tenni. Elpusztulnánk egy szálig, míg az ő veszteségük százalékban ki sem volna fejezhető.

Gondolj a klánodra, mennydörögte egy hang Kivirágos fejében. Gondolj a harcos méltóságára!

- Nem fogom megadni magam! - bömbölte.

- Én viszont igen.

- Azt teszed, amit parancsolok!

- Nagyon tévedsz.

- A *Lélektani Finomhangoló* a lelketekre kötötte, hogy engedelmességgel tartoztok nekünk!

- Engedelmeskedtünk is, az ésszerűség határain belül.

- Semmiféle ésszerűségi határról nem volt szó!

- Azt hittem, ez magától értetődik. Elmék vagyunk, nem számítógépek, és nem is katonák. Már ne vedd sértésnek. A lényeg, hogy megvitattam a helyzetet a többi hajóval, és úgy határoztunk, letesszük a fegyvert. Az üzenetet elküldtük, egyúttal meg is kezdtük sebességünk fokozatos csökkentését, hogy...

- Micsoda? - dühöngött Kivirágos, és egyik csápjával a klaviatúrára csapott, hogy beleremegett a miniatűr hodály.

- ... egy előre kijelölt, az Esperihez viszonyított stacionáris ponton találkozzunk a flotta képviselőivel - folytatta a hajó zavartalanul. - Az *Ítélet Napja* elnevezésű SOE ellenőrzésével hajtjuk végre a fegyverletételt; hivatalos beleegyezésünket követőleg irányításuk alá vonják támadórendszereinket. Ha nem óhajtasz kapitulálni, kénytelen leszek a hajótesten kívülre helyezni, természetesen az űrruhádban. Bár talán inkább túszul kellene ejtselek... Nos, hogy döntesz?

Olyan hangsúllyal kérdezte, mintha arra várna választ, mit szolgáljanak fel

vacsorára. Udvarias közönyössége a maga módján gyilkosabb méreg volt, mintha minden szava csöpögne a gyűlölettől. Kivirágos egy ideig némán bámulta a közeledő hajóködöt. Aztán megrázta a szemkocsányát.

- Ne ejts túszul - mondta színtelen hangon. - Helyezz a hajótesten kívülre, most azonnal. Aztán hagyj magamra. Kérlek - tette hozzá fáradtan.

- Most azonnal? De hiszen meg sem álltunk!

- Most azonnal. Ahogy lehet.

- Esetleg áthelyezhetlek...

- Rendben.

- Felhívom a figyelmedet, hogy minden áthelyezésnek megvan a maga kockázata, mégpedig...

Az aláz parancsnok kurta, vakkanásszerű nevetést hallatott.

- Ezt talán még megkockáztathatom.

- Legyen, ahogy akarod - egyezett bele a hajó. Aztán elbizonytalanodott. - A társaid keresnek, parancsnok.

Kivirágos a kommunikátorra pillantott.

- Látom.

Kiválasztotta a csak-adás üzemmódot.

- Bajtársak - kezdte, aztán elhallgatott. Zsenge gyermekkora óta sokszor játszott el a gondolattal, mit mondana, mit tenne hasonló helyzetben, de az elképzelt pillanatok sosem voltak ilyen mélységesen kilátástalanok, ilyen demoralizálóak... Lényegüket tekintve azonban, be kellett látnia, mégiscsak hasonlóak voltak. Kísértetiesen hasonlóak. A tucatnyi remekbe szabott beszédre gondolt, amit efféle helyzetekre költött, aztán csak annyit mondott: - Elrendelem, hogy tegyétek le a fegyvert, és a hajóitok is adják meg magukat. Nem nyitok vitát. Elvárom, hogy minden utasításnak engedelmeskedjetek. Ennyi.

Megszakította az összeköttetést, szemkocsányai ernyedten lecsüggtek.

- Most - mondta csöndesen. - Kérlek.

Egy szempillantással később az űrben találta magát. Körbenézett a ruha érzékelői segítségével. Egyetlen hajó sem volt a közelben. A megfoghatatlan távolban csillagok hunyorogtak.

- Isten veled, parancsnok - hallotta a hajó hangját.

- Isten veled - válaszolta, és kikapcsolta a kommunikátort. Néhány másodpercig mozdulatlanul lebegett, aztán kipattintotta a vészzárat. A vákuum azonnal kiszippantotta az űrruhából.

A Nagy Buherátor beleegyezett, hogy átjátssza a *Hálószakasznak* valamennyi naplóbejegyzését onnantól fogva, hogy felébresztették az Éhkoppon, majd futólag visszanézett az aláz parancsnok rángatózva hűlő alakjára. Mikroimpulzusnyi plazmatüzet böffentett rá, hogy megszabadítsa szerencsétlent a kínjaitól.

XIII.

A *Mondjam Vagy Mutassam* a köréje sereglő több száz hadihajót figyelte. Üzenetek cikáztak közöttük és azok között a hajók között, amelyeket ő maga állított hadrendbe az anomália körül. Az sem kerülte el a figyelmét, hogy utóbbiak (a négy hadihajó, a militarizált gyorsítóhajók és ÁKE-k) már nem a *Hálószakasz* gyülevész hordájára céloznak, hanem egyenesen őrá.

Az MRH üzembe helyezte a féltudatos MI magokat, amelyek képesek biztonsággal elmanőverezni a hajót, amíg új Elmét találnak a helyére. Ellenőrizte, hogy megfelelően működnek-e, aztán valamennyi külső kapcsolatot megszakított, és kilökte magából mind a nyolc szünetmentes energiaellátó egységet.

A tudata elhalványodott és kihunyt, ahogy a köd száll fel az ébredező völgyek öléből.

Néhány száz fényévvel távolabb a *Fémes Villanás* komolyan fontolgatta, hogy

ugyanazt az utat választja, mint a *Mondjam Vagy Mutassam*. Aztán úgy döntött, mégsem teszi. Mások elé tárja az ügyet, beszámol minden cselekedetéről, elfogadja társai ítéletét és büntetését, mert ez a legtisztább - és a maga módján legegyszerűbb - megoldás.

Újra áttanulmányozta az üzenetet, amit a *Hálószakasztól* kapott.

Talán nehéz elhinnetek, de sokkal hasznosabb tagja voltam társadalmunknak az elmúlt néhány évtizedben, mint a legtöbben gondoltátok. A következő űrhajókat gyártottam:

512 db Egyes Típusú Offenzíva Egység (a Viszoly osztály alapprototípusának megfelelő tervezési paraméterekkel)

2048 db Kettes Típusú Offenzíva Egység (a Kínvallató osztálynak megfelelő tervezési paraméterekkel)

2048 db Hármas Típusú Offenzíva Egység (az Inkvizítor osztálynak megfelelő tervezési paraméterekkel, egyedi hajtóműfejlesztéssel)

12 288 db Négyes Típusú Offenzíva Egység (a Gyilkos osztálynak megfelelő tervezési paraméterekkel)

24 576 db Ötös Típusú Offenzíva Egység (a Link osztálynak megfelelő tervezési paraméterekkel, több altípusban)

49 152 db Hatos Típusú Offenzíva Egység (militarizált Omladék osztályú KKE-nek megfelelő tervezési paraméterekkel, részletes formatervezési előtanulmányok alapján)

A félreértések elkerülése végett szeretném leszögezni, hogy ezek a hajók nem képviselnek hegemonisztikus fenyegetést, mivel a flotta nem független Elmékből áll, hanem a parancsaimnak engedelmeskedő, MI-mag kontrollált féltudatos entitásokból, amelyek csak egyetlen egységes hadigépezetként vethetők be, önálló egységekként nem.

Jelenleg a teljes létszám a Holtpont körüli régióban tevékenykedik.

A kultúrabeli hajókból álló aláz flotta fegyverletétele rendben lezajlott; az *Ítélet Napja* - más kultúrabeli hadihajók hathatós támogatásával - átvette a flotta fölötti irányítást. Az eddigi vizsgálatok szerint a hajók szövevényes árulás áldozatai lettek, így egyéni felelősség nem terheli őket a történtekért.

Kilenc aláz tiszt szintén megadta magát, parancsnokuk önkezével vetett véget az életének. Csatolom a pontos névsort a katonai rendfokozatokkal együtt (fájl csatolva).

Ha az Aláz a történtek fényében úgy dönt, hogy békéért folyamodik, a kérését magam is támogatom. Ami az irányításom alatt álló flottát illeti, természetesen a mindenki által elfogadottnak tartott hatalom utasításaihoz tartom magam, de nem járulok hozzá, hogy most vagy bármikor a jövőben hasonló fegyveres konfliktusok kirobbantására használják fel az Aláz vagy bárki más ellen. Az alternatív hasznosítási javaslatokat érdeme szerint el fogom bírálni. A szándékom egyébként az, hogy idővel szétszerelem a járműveket, és magam is visszavonulok.

Mellékelek egy üzenetet, amit a *Kalandorok Kíméljenek* nevű KRH-tól kaptam (jelfájl csatolva), és a megerősítő jelzéseket, amelyeket a *Lélektani Finomhangoló* arra használt, hogy meggyőzze az Éhkoppon betárolt hajókat a mozgósítás hitelességéről. Ezek mindegyikét az érintett hajók küldték el nekem (jelfájlok csatolva).

Az elmondottakból egyértelműen következik, hogy az Éhkoppról származó hajókat egy összeesküvés részeként használták fel, melynek célja az volt, hogy háborút robbantsanak ki az Aláz és a Kultúra között. Biztos vagyok benne, hogy a fent említett fájlokban nevesített Elmék és valamennyi Érintett fel fogja tárni előttünk motivációit, gondolatait és tetteit, melyek ezzel a módfelett szerencsétlen üggyel összefüggésbe hozhatók, és minden

egyéb lépést megtesznek, amit a becsület megkövetel.

Nemrégen értesültem róla, hogy a *Mondjam Vagy Mutassam* nevű MRH Elméje kioltotta saját életét.

Tekintve, hogy az Alázt félrevezették és lépre csalták, a retorzió valamennyi formája túlzó és tisztességtelen volna velük szemben.

Tájékoztatásul közlöm, hogy jelen üzenet átszerkesztett-dekódolt másolatát továbbítottam a Galaktikus Tanácsnak, az Aláz Nagytanácsnak és Felsőháznak, valamint a következő hírszolgáltatóknak: (lista csatolva).

A Holtponttal kapcsolatban a következőkről számolhatok be:

- Még találkozunk.

- Tessék? Hová mész? - kérdezte a *Hálószakasz* a mellette elsuhanó *Fehér Folttól*.

- Ide, hozzád. Churt Lyne hajót akar ugrani.

A *Fehér Folt* áthelyezte a drónt a *Hálószakaszra*. Az RH nem messze lebegett a harminc fényévnyi határtól, amit a *Gyógyítható Balsors* jelölt ki, és amit a Holtpont a jelek szerint halál komolyan vett.

Az RH hadihajó-gyermekei egyévnyi átmérőjű gömbön belül szóródtak szét a régióban. Összeterelték a becsapott kultúrabeli hajókat, megnyittatták velük fegyverrendszereiket az *Ítélet Napja* és társai előtt, hogy azok alaposan át tudják vizsgálni őket. Az aláz tiszteket az *Ítélet Napja* fedélzetére szállították, miközben a *Mennyi az Annyi* biztonságos szállást készített nekik.

- Hé, gyere vissza!

De a *Fehér Folt* már messze járt.

`[M8 szűk frekvenciatartományú sugár,érk. @4.28.891.7393]`
xRH *Hálószakasz*
oÁKE *Fehér Folt*
Gyere vissza! Mégis mi a fenét csinálsz? Mindent el akarsz rontani?
∞
`[széles frekvenciatartományú sugár, Marain alap, érk. @4.28.891.7393+]`
xÁKE *Fehér Folt*
oRH *Hálószakasz*
Így van jól, hidd el. Viszlát, és jó utat!

- Mire készül? - faggatta az RH Churt Lyne-t. Az antik szerkezet még mindig a minidokkban lebegett, ahová áthelyezték.

- Fogalmam sincs - felelte a drón. - Nekem sem akarta elárulni. Azt hiszem, beszélt a Holtponttal.

- Hogy mit?!

A *Háló* azt fontolgatta, hogy megállítja a hajót. Az ÁKE elhaladt mellette, egyenesen a harminc fényéves sorompó felé. Folyamatosan gyorsult.

- Hagyta, hadd menjen. A hajtóművei úgyis leállnak nagyjából… most.

Úgy is történt. De mielőtt leálltak volna, a *Fehér Folt* sajátos manővert hajtott végre. Elkanyarodott, és úgy szerkesztette a pályáját, hogy az energiaháló felé zuhanjon. Hajtóerő híján le fog vitorlázni a hálóra, és megsemmisül.

Micsoda őrültség, gondolta a *Háló*, de túl messze volt, hogy bármit tehessen.

`[M8 szűk frekvenciatartományú sugár,érk. @4.28.891.7394-]`
xRH *Hálószakasz*
oÁKE *Fehér Folt*
Mi történt? Miért csinálod ezt? Megfertőztek talán?
∞
`[széles frekvenciatartományú sugár, M.alap, érk. @4.28.891.7394]`

xÁKE *Fehér Folt*
oRH *Hálószakasz*
Dehogy. Sose voltam jobban!

A *Hálónak* nem maradt ideje újabb üzenetre. A *Fehér Folt* belehullott az energiahálóba, és éles, sziporkázó villanás közepette eltűnt.

Az RH megvizsgálta a robbanás által keltett energiaburkokat. Így fest a halál aláírása. Hosszan tanulmányozta az utolsó fellobbanást, amit az ÁKE produkált, mielőtt beleütközött volna a hálóba. Még mindig úgy festett, mintha elpusztult volna, de felfedezett egy halvány utalást...

Egy ember a fejét csóválta volna a helyében. Aztán fuldokolni kezdett volna.

A Holtpont eltűnt. Nyoma sem maradt a valódi tér szövetén, a legkisebb rezonancia sem látszott az energiahálókon.

- Ne! - sikította a *Hálószakasz* hangtalanul, és borzalmas frusztráció öntötte el. - Nem tűnhetsz így el, minden magyarázat, minden logika nélkül...

A legközelebbi járműre, a *Gyógyítható Balsorsra* hárult a feladat, hogy megközelítse a Holtpont legutóbbi ismert pozícióját. Amikor kifogyott a kifogásokból, és a harmincfényéves határon túlra merészkedett, a hajtóművei tökéletesen működtek, és a továbbiakban sem volt gondja velük. Ennek ellenére határozottan megtagadta, hogy átlépje az eredeti megközelítési limitet, amit több mint egy hónappal ezelőtt állított fel magának.

Az *Ítélet Napja* lelkesen teljesítette a kérést; maximális sebességgel száguldott át a limeszen, és az utolsó utáni pillanatban kezdett lassítani. Végül ott állt meg, ahol azelőtt a Holtpont lebegett.

Csalódottan jelentette, hogy semmi izgalmas nem történt.

XIV.

Ulver Seich a torony kőkorlátján ült, és a lábát lógázta. Innen fentről szinte elhitte, hogy az egyik irányban valódi óceánt lát, arrébb kiterjedt mocsarat, ingoványos réteket és távoli szirtsort. Tökéletesen meggyőző volt, pedig vetített kép az egész; a madár megpróbált kirepülni, de alig néhány méterre jutott a toronytól, amikor a szárnyával beleütközött a vetítőmező falába. Most a mellvéden gubbasztott a lány mellett, és rosszkedvűen nézte a tenger kócos hullámait.

- Azannya - motyogta a lány magában. - Eltűnt... - Éppen az idegmídere segítségével követte a külvilágban zajló eseményeket. Aztán észbe kapott, és a madárra nézett. - A Holtpont - magyarázta. - Egyszerűen felszívódott.

- Nem kár - cserregte a madár mogorván.

- És a *Fehér Folt* nekirepült a hálónak - újságolta Ulver. Aztán egy ideig csöndben maradt, amíg megtudakolta, mi történt Churt Lyne-nel. - Óhh - szusszant megkönnyebbülten, mikor megtudta, hogy a vén szivardoboz biztonságban van az RH fedélzetén.

- Krrh - reccsent a madár. - Bolond hajó, kukacos Elme. Hová röpköd őfensége?

- Kicsoda?

- A *Háló*. Ő nem mutatja vég jeleit?

- Asszem nem. Csak lebeg.

- Ne nézz madárnak - kotyogta Komoya.

Ulver a tengert bámulta, és tovább harangozott a lábával. Aztán megfordult, és a kristálykupola sápadt félgömbjére nézett.

- Vajon boldogulnak egymással?

- Akarod kémkedjek? - kérdezte a madár felélénkülve.

- Nem! Te csak maradj, ahol vagy.

- Maradjak - zsörtölődött a madár. - Minden senkiházi képzeli, hogy parancsolhat...

- Dugulj már el! - legyintett felé Ulver.

- Látod? Én megmondat.

- Megkergesselek?

12. Minden jó, ha vége

I.

Háromár a labda után vetette magát, és elhibázta. Fejtokkal a terem falába csapódott, aztán nehézkesen lecsúszott a földre. A hátán feküdt a padlón, zihált és nevetett, miközben Egykorember Genar-Hofoen odasurrogott hozzá, kinyújtotta egyik csápját, és talpra rántotta.

- Tizenöt-null ide, ha nem tévedek - dörmögte, és ő is nevetett. Felkanalazta a csivitelő bőregeret az ütőjével, és átlapátolta Háromáréba. - Szerva ott!

Háromár megrázta a szemkocsányát.

- Ha! Jobban kedveltelek, amikor emberparány voltál, tudod-e?

II.

[M2 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28.987.2]
xExtrém *Először Tölts*
oKRH *Kalandorok Kíméljenek*

Minél tovább töprengek a történteken, annál biztosabb vagyok benne, hogy valamiféle vizsga volt; megpróbáltattunk, és könnyűnek találtattunk. Megismerték a legrosszabb oldalunkat, és csalódottan, talán undorodva fordítottak hátat nekünk. Az alázok túlságosan agresszívek voltak, a szofisták túl mohók, mi pedig túl bizonytalanok. Ha a régióba gyűjtöttük volna a bölcsebbeket, és megfontoltan, a fokozatosság elvét alapul véve próbálkoztunk volna a kapcsolatteremtéssel, talán sikerült volna. Ki tudja, miféle csodákat ismerhettünk volna meg, milyen gazdag párbeszéd indulhatott volna el... Az entitás ehelyett a cselszövés és intrika sűrűjében találta magát. Talán azt is megértette, miféle módon használtuk a jelenlétét, hogy egyszer s mindenkorra az Aláz fölébe kerekedhessünk, és a magunk szája íze szerinti békét erőltethessünk rájuk. Éretlennek és méltatlannak talált bennünket, és sorsunkra hagyott. Legyenek százszor, ezerszer átkozottak a konspirátorok; többe került nekünk rövidlátó ostobaságuk, mint bárki gondolná. Semmiféle nyilvános bűnbánat, látványos hamuszórás vagy önkéntes jótett, de még az öngyilkosság sem tud kárpótolni mindazért, amit elvesztettünk.

De elég a borongásból! Mesélj, milyen Seddun az évnek ebben a szakában? Még mindig lebegnek a szigetek?

∞

[M2 szűk frekvenciatartományú sugár, érk. @n4.28. 988.5]
xKRH *Kalandorok Kíméljenek*
oExtrém *Először Tölts*

Ó drága barátom, hiszen fogalmunk sincs, mivel kecsegtetett vagy fenyegetett a Holtpont! Csupán annyit tudunk róla, hogy olyan hozzáértéssel manipulálta az energiahálót, amiről mi nem is álmodhatunk. És ha ennyiben ki is merült minden tudása? Ad abszurdum az is elképzelhető, hogy inváziónista hídfőállás volt, amit csak azért számoltak fel, mert olyan erővel találták szembe magukat, aminek a letörését túl költségesnek ítélték. Elismerem, hogy valószínűtlenül hangzik, de a teljesség kedvéért tegyünk valamit a mérleg másik serpenyőjébe is, és billentsük pesszimista összképedet egy kicsit pozitívabb irányba.

Végül is egészen jól jöttünk ki a dologból: lelepleződött egy összeesküvés, és jó időre elvettük a kedvét minden elhivatott fanatikusnak a világmegváltó csínyektől. Még az Aláz is hangnemet váltott. Paraszthajszál választotta el

őket a végső vereségtől, és ezt ők is tudják. A háború szerencsére inkább elméleti síkon zajlott, és nem szedett sok áldozatot, így aztán nem kell megerőltetniük magukat a jóvátétellel, viszont tanulságos és emlékezetes leckét kaptak; az unokáik sem felejtik el, mire számíthatnak, ha ujjat húznak a Kultúrával. Úgy hiszem, a Hálószakasz instant hadigépezete minden aláz mentalitású faj illúzióit eloszlatta.

Ami pedig az elszalasztott lehetőséget illeti, nos, nevezz ókonzervatív konzervdoboznak, de ki tudja, miféle változások következtek volna az általad emlegetett párbeszédből (már ha a Holtpont valóban képviselt bárkit, akivel párbeszédbe elegyedhettünk volna - felhívnám a figyelmed, hogy ebben is csak a találgatásainkra hagyatkozhatunk).

Az egészben a nagy Öregek közönye lepett meg a legjobban. Valóban ennyire nem érdekelte őket, ami történt? Lehetséges volna, hogy a Holtpont semmit sem tartogatott a testetleneknek? Számos kérdés maradt nyitva, és attól tartok, a válaszok még soká váratnak magukra. Lehet, hogy örökké.

Nos, az ügy biztosan sokáig foglalkoztatja majd a közvéleményt. Bevallom, meglehetősen fárasztónak találom a hirtelen jött érdeklődést, hírnevet és tömjénezést. Komolyan fontolgatom a visszavonulásomat, de előbb eleget teszek utolsó kötelességeimnek, és mindenkitől bocsánatot kérek, akit tudtán kívül belekevertem az egészbe.

Seddun megejtően szép télen (képfájl csatolva). Mint látod, a szigetek most is lebegnek a jég fölött. Genar-Hofoen nagybátyja, Tishlin baráti üdvözletét küldi. Azt üzeni, nincs harag.

III.

Leffid a karjaiban tartotta a lányt, és üdvözült mosollyal bambult a jacht panorámaablakán beömlő sötétbe. Az ablakban csak az Amfiteátrum fényben fürdő csúcsa látszott; a hatalmas műbolygó néma fenségében forgott tengelye körül. Leffid majdnem elsírta magát meghatottságában. Lepillantott az alvó angyal arcára.

A neve Xipyeong.

Xipyeong. Micsoda gyönyörű név...

Ez szerelem, nem vitás. Megtalálta lelki társát. Alig egy hete ismerik egymást, és pár napja szeretkeztek először, de tudta. Biztos volt benne. Hiszen még egyszer sem felejtette el a nevét!

A lány lustán megmozdult, kinyitotta a szemét. Apró fintor suhant át az arcán, aztán elmosolyodott, és odabújt a férfihoz.

- Szia, Geffid...

IV.

Ulver határozott kézzel megzabolázta Bátort. A hatalmas állat prüszkölve torpant meg a gerincen. A lány meglazította a gyeplőt, mire Bátor lehajtotta a fejét, és a sziklák tövében sarjadó füvet kezdte legelni. Hullámzó táj terült el a lábuk előtt; a csipkés gerinc mélyzöld erdők és széles, kanyargó folyó fölé magasodott, amelyet dimbes-dombos fennsík szegélyezett, telepöttyözve színes házakkal és sűrű csalitosokkal. Kissé feljebb a Fág egyik tava szikrázott a napfényben.

Lassan a többiek is beérték: Otiel, Klatsli a bátyjával és Peis. A lány elégedett mosollyal figyelte, ahogy a hátasok egymás nyomában végigaraszolnak a köves lejtőn; Bátor bezzeg galoppban vette az akadályt.

Hollófekete madár telepedett egy közeli sziklára. Ulver felnézett.

- Látod? - kérdezte. Mély, szaggatott lélegzetet vett, és kesztyűs kezével a tájra mutatott. - Hát nem gyönyörű? Ugye igazam volt? Remélem, örülsz, hogy eljöttél!

- Láttam rosszabbat - krákogta Komoya.

Ulver gyöngyöző hangon, felszabadultan nevetett.

Churt Lyne szintén visszatért a Fágra. Nem múlt el nap, hogy az öreg drón ne

tűnődött volna el rajta, jól döntött-e.

V.

Körbenéztek a sosem látott, képtelen ragyogásban.

- Már a látványért megérte - üzente a *Fehér Folt*.

- Egyetértek - felelte a *Békesség Fél Egészség*.

- Bárcsak láthatnának minket! - ábrándozott a *Nullszaldó*.

VI.

Ren végiggaloppozott a homokos parton, és sikongva, nevetve, fröcskölve ugrott a hullámok közé. Amikor felbukkant, hosszú szalmaszőke haja nedves tincsekben tapadt a bőréhez. Kilábalt a vízből, és odaszökdécselt a virágmintás plédhez, ahol az anyja, Zreyn és Amorphia ültek egy könnyű napernyő árnyékában. A kislány Zreyn nyakába vetette magát. A nő nevetve elkapta, aztán hagyta, hogy a csuromvizes kis vidra kiszabaduljon a karjából, és továbbszaladjon a tengerparton. Kövér halászmadár bóbiskolt nem messze tőlük; lustán, kelletlenül a levegőbe emelkedett, és elrepült a kiabáló, hadonászó gyerek elől.

Ren eltűnt a dűnék közé simuló földszintes ház mögött; a veranda hímzett árnyékolója hangosan csapkodott és hullámzott a tenger felől fújó meleg szélben.

A verandán Gestra Ismethit hasonmása ült, és feszülten figyelte az asztalon álló, félkész vitorláshajó-makettet. A férfinak saját szállásegysége volt a *Hálószakasz* egyik hadihajókkal megrakott általános dokkjában, de valós idejű képmása Ren kérésére szinte mindennap csatlakozott hozzájuk. Sőt, néha személyesen is megjelent, különösen a fontos ünnepségeken. (Ezek zömében Ren születésnapját jelentették, ami - a kislány szerint legalábbis - heti rendszerességgel fordult elő.)

Zreyn Tramow Dajeilre pillantott.

- Miért nem kéred meg a Hálót, hogy teremtse újra a helyet, ahol azelőtt éltél?

- A torony még mindig megvan, nem? - fordult Dajeil Amorphiához.

Az avatár egyszerű fekete köntöst viselt, sápadt bőrén a világ összes napsütése sem fogott volna. Éppen egy hosszú szőke hajszálat tartott a napvonalba. Amikor ráébredt, hogy hozzá beszélnek, zavartan pislogott.

- Tessék? Ó, igen; Genar-Hofoen sanyarú rabságának színhelye. Persze, a torony azóta is a dokkban áll.

- Látod? - mosolygott Dajeil Zreynre. Hanyatt feküdt, és kigurult a napernyő alól. Becsukott szemmel összekulcsolta a kezét a tarkója alatt, aztán meggondolta magát. Hasra fordult, hogy egyenletesen barnuljon.

- Úgy értem, az egészet, nemcsak a tornyot - mondta Zreyn, és végignyúlt a pokrócon. - A szirteket, a tengert meg mindent. Talán a klímát is, már ha lehetséges. - Kíváncsian az avatárra pislogott. Amorphia még mindig Ren hajszálát tanulmányozta.

- Minden… lehetséges - motyogta.

- Az egészet? - kérdezett vissza Dajeil, és elhúzta a száját. - Minek? Itt sokkal kellemesebb. - A szalmakalapjáért nyúlt, és a tarkójára tette. Zreyn vállat vont.

- Engem érdekelne, hogyan csinálja. - Leárnyékolta a szemét, és felpillantott a napvonalra. - Azt a töménytelen sok sziklát, vizet megteremteni és mozgatni, egész óceánokat tervezni és berendezni… Még sose láttam ilyesmit. Csodálatos lehet.

Dajeil felemelte a fejét, és a szalmakalap karimája alól a másik nőre hunyorított. Zreyn zavartan felkuncogott.

- Ne is mondd! Őskövület vagyok, egy technobarbár hogyishívják…

Zreyn Tramow betárolt elmestátuszát kifejezetten azért aktiválták, hogy elmondják neki, milyen módon keveredett a neve egy összeesküvésbe. A *Hálószakasz* nem volt egészen biztos benne, hogy ez elegendő indok a felébresztésére, de az extrém udvariasság így kívánta meg, és a villámháború utóhatásaként mindenki igyekezett borzasztóan korrektül viselkedni. Mellesleg volt egy megérzése, hogy a

nőt érdekelni fogják a történtek, és eszerint is tálalta a mondókáját. Igaza volt; Zreyn Tramow a hallottak alapján úgy gondolta, érdemes újra ellátogatni a hús-vér valóságba. Mialatt a hajó egyre türelmetlenebbül várta a nagyszámú meghallgatások és elhúzódó vizsgálatok végét, kívánságának megfelelően új testet növesztettek Zreynnek. Amikor pedig letudta kötelességeit, és bejelentette, hogy visszavonul, a nő maga kérte, hogy vele maradhasson.

Az Éhkoppbeli hadihajócsarnokban halálra fagyott Gestra Ismethit elmestátuszát a lelkiismeret-furdalás gyötörte *Lélektani Finomhangoló* szippantotta ki a testéből; tőle az *Ítélet Napja* szerezte meg a rajtaütés során, mielőtt az LF megsemmisítette volna önmagát, majd hosszas hányattatás után a *Hálószakasz* újrafeltöltött memóriakazettáiba került.

Érintett lévén őt is felébresztették, és új testet kapott. Gestrát még a halál sem tette társas lénnyé, magány iránti vágya cseppet sem csillapodott, így aztán senki sem csodálkozott, amikor közölte, hogy a galaktikus vándorútra induló rendszerhajón akar maradni.

Ő, Ren, Dajeil és Zreyn; mindössze négyen voltak a hajón.

- A technobarbár hogyishívják különösen találó - nevetett Dajeil Zreynre, aki vállat vont. Dajeil körbepillantott a locsogó hullámokon, az aranyló dűnéken és a türkizkék égen. - Hosszú út lesz - sóhajtotta. -Még az is lehet, hogy beleununk, és visszakérjük a régebbi verziót.

- Csak szólj - mosolygott Amorphia.

Dajeil újra körbenézett.

- Örülök, hogy lebeszéltél a régiről, Amorphia - mondta -, és rábeszéltél erre.

- Örülök, hogy örülsz.

- Eldöntötted már, hová megyünk? - kíváncsiskodott Zreyn.

Az avatár bólintott.

- A Leo II.-re - felelte.

- Hát mégsem az Andromédára? - nyúlt el Zreyn arca.

Amorphia a fejét rázta.

- Meggondoltam magam.

- A fenébe - mondta Zreyn. - Mindig el akartam menni az Andromédára.

- Túl zsúfolt - jelentette ki Amorphia.

Zreynt nem győzte meg.

- Legközelebb oda megyünk - nyugtatta meg az avatár.

- Legközelebb? - visszhangozta Dajeil. Felemelte a fejét, és a lényre hunyorgott. - Szerintem a Leo II.-t sem érjük meg.

Az avatár bocsánatkérően tárta szét a karját.

- Hosszú időbe telik, az már igaz.

Dajeil újra behunyta a szemét.

- Végül is bármikor betárolhatsz bennünket - mondta. - Van benne némi gyakorlatod, nem igaz? Zreyn halkan felnevetett.

- Azt mondják - mosolygott az avatár.

Epilóg

nevezz ösvénynek nevezz köldökzsinórnak nevezz villámhárítónak katalizátornak megfigyelőnek nevezz aminek akarsz itt voltam amikor szükség volt rám kezdettől rajtam vezetett a vándorok útja amikor elérkezett az idő az [*értelmezhetetlen*] világegyetemben jöttek az egyesülő [*értelmezhetetlen*] világkörök küldöttei és a magányosak akik új törvényt hoztak a minden origójának lüktető magjából mindezeket és a többit fogadtam ahogy kellett és továbbsegítettem tisztem szerint közömbösen részrehajlás nélkül csupán az utolsó szakaszban tértem el a normától és mozdultam el a kijelölt pozícióból mivel jelenlétem a helyi struktúrában konfliktust okozott (lásd csatolmány) jobbnak láttam visszavonulni és újrapozicionálni a csapást itt hosszú ideig nem fedeznek fel az első kapcsolatfelvétel a *békesség fél egészség*

entitással és az ezt követő (elhanyagolható) információveszteség nem szándékaim szerint történt ám lévén az első teljes értékű kapcsolat a mondott ökostruktúrával elfogadható kompromisszumnak ítéltem megfigyelésre továbbítom a *békesség fél egészség* entitást és a többi fent említett entitásokat mint a fejlett-kaotikus környezet általános jellemzésére alkalmas adatforrást egyetlen megjegyzéssel visszatérésüket megelőzően utóasszociált emlék/memóriatörlést javaslok ami a (jövőbeni esetleges) kapcsolatteremtést és/vagy kommunikációt illeti megállapítom hogy a jelenlétemre adott reakció alapvető felkészületlenséget jelez végül az előzményekre való utalásként azt kívánom ezután nevezzenek így *a holtpont*

köszönöm

vége